

Kiek gyvenimų turi nugyventi, kol rasi kažką, dėl ko verta numirti?

KENČIANTIEJI

Bestselerio PUOLUSIEJI tęsinys

2

LAUREN KATE

LAUREN KATE

KENČIANTIEJI

2

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
IRMINA DOMEIKIENĖ
AGNĖ MACKEVIČIŪTĖ

Versta iš: *Lauren Kate*
Torment
Delacorte Press, 2010

Iš anglų kalbos vertė *Irmina Domeikienė* ir *Agnė Mackevičiūtė*
Redagavo *Raimonda Kavaliauskienė*
Tekstą tvarkė *Viktorija Šenbergs*
Viršelį pritaikė *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Alma Liuberskienė*

Išleido Obuolys® (OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas, kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas
knygos@obuolys.lt
www.obuolys.lt

ISBN 978-609-403-410-7

Copyright © 2010 by Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate
© Vertimas į lietuvių kalbą, *Irmina Domeikienė*, *Agnė Mackevičiūtė*, 2011
© Viršelio adaptacija, *Andrius Morkeliūnas*, 2011
© UAB MEDIA INCOGNITO, 2011

Skiriu Elizabeth, Irdy, Anne ir Vic. Man taip pasisekė, kad jus turiu.

Padėka

Pirma neapsakomai dėkoju savo skaitytojams už didžiules liaupses. Dėl jūsų galėčiau rašyti amžinai.

Ačiū Wendy Loggiai, kurios tikėjimas šia serija buvo didelė dovana ir kuri žino, kaip padaryti ją tokią, kokios reikia. Beverly Horowitz už karščiausią įtikinantį pokalbį ir desertą, kurį sukūšo į mano rankinę. Kristai Vitolai, kurios elektroniniai laišakai su geromis naujienomis lydėjo mane tiek laiko. Angelai Carlino ir dizainerių komandai už viršelį, kuris galėtų paleisti tūkstančius laivų. Mano kelionių kolegėms Noreenai Marchisi, Roshan Nozari ir kitiems didžiulės *Random House* vadybos komandos nariams. Jūs – burtininkai. Michaeliui Stearnsui ir Tedui Malaweriui, nepavargstantiems genijams. Dėl jūsų sąmojo ir padrąsinimo taip smagu dirbti.

Dėkoju savo draugams, kurie neleido man išprotėti ir įkvėpė. Savo giminėms iš Teksaso, Arkanzaso, Baltimorės ir Floridos už energiją ir meilę. Ir Džeisonui už kiekvieną dieną.

*Ir jeigu Tu suteiksi man sparnus,
Aš netgi sielvarto prislėgtas kilsiu.*

GEORGE HERBERT „Velykų sparnai“

PROLOGAS

NEUTRALŪS VANDENYS

Danielis įdėmiai žvalgėsi po įlanką. Jo akys buvo pilkos kaip tirštas rūkas, gaubiantis Sausalito pakrantę, nelyginant vilnijantis vanduo, skalaujantis akmenuotą krantą prie jo kojų. Dabar vaikino akyse nebeliko nė šešėlio violetinės spalvos, tą jautė pats. Ji atsidūrė pernelyg toli.

Danielis atsuko veidą žvarbiam vėjui, pučiančiam nuo vandenyno. Standžiau susisiautė į savo storą juodą apsiaustą, nors žinojo, kad iš to jokios naudos. Po medžioklės jį visuomet krėsdavo šaltis.

Šiandien jį sušildytų tik viena, tačiau dabar tai nepasiekiamo. Danielis ilgesingai pagalvojo apie Liusę, kone pajuto, kaip liečia jos viršugalvį lūpomis. Gyvai įsivaizdavo, kaip apglėbia liauną kūną ir lenkiasi pabučiuoti kaklą. Gerai, kad šiuo metu Liusė negali būti šalia. Vaizdas, kurį pamatytų, ją pašiurpintų.

Jam už nugaros išilgai pietinio Angelų salos kranto grumdėsi jūrų liūtai, ir niaurus jų staugimas atitiko Danielio sielos būseną: tuose balsuose aidėjo skausminga vienatvė, ir niekas negirdėjo jų šauksmo.

Niekas, išskyrus Kemą.

Šis tupėjo priešais Danielį ir apie šlapią kūną, sukniubusį jiems po kojų, vyniojo surūdijusio inkaro lyną. Netgi dabar, užsiėmęs tokiu pragaištingu darbu, Kemas atrodė puikiai. Juodi trumpai pakirpti plaukai ir žalios kibirkščiuojančios akys. Buvo paliaubos – jos visuomet skaisčiau nugairindavo angelų skruostus, suteikdavo spindesio plaukams ir netgi dar labiau patobulindavo nepriekaištingas kūnų linijas. Paliaubų dienos angelams buvo tarsi žmonėms atostogos paplūdimyje.

Ir nors kaskart, kai tekdavo nutraukti žmogaus gyvenimą, Danielio širdis plyšdavo iš skausmo, visiems aplinkiniams jis atrodydavo it vaikiną, savaitę atostogavęs Havajuose: atsipalaidavęs, pailsėjęs, įdegęs.

Kemas, rišdamas sudėtingą mazgą, tarstelėjo:

– Tipiškas Danielis. Visuomet pasitraukia į šalį ir purvniausią darbą palieka man.

– Ką čia tauški?.. Juk aš jį pribaugiau. – Danielis nudelbė akis į negyvą vyriškį, į šiurkščius, pilkus plaukus, susivėlusiais kuokštais užkritisius ant išblyškusios kaktos, į gumbuotas rankas ir pigius guminius kaliošus, į tamsiai raudoną dryžį, kertantį krūtinę. Nuo šio vaizdo Danielį vėl nukrėtė šiurpas. Jei žudyti nebūtų būtina, užtikrinant Liusės saugumą, gelbstint ją, Danielis niekada nepakeltų jokio ginklo. Niekada nebestotų į kovą.

Ir dėl šio žmogaus mirties liko abejonių. Čia kažkas ne taip. Tiesą sakant, Danielio neapleido neaiški, nerimastinga nuojauta, jog nutiko kažkas perdėm bloga.

– Pribaiginėti juos – linksmiausia dalis. – Kemas kilpa suveržė negyvėlio krūtinę ir surišo lyną mazgu. – Purviniausias darbas – palydėti juos į jūrą.

Danielis rankoje tebegniaužė kruviną medžio šaką. Kemas šaipėsi iš jo pasirinkimo, bet Danielis ginklui niekada neteikė reikšmės. Jis galėjo žudyti bet kuo.

– Paskubėk, – suniurnėjo vaikas, bjaurėdamasis tuo, jog Kemas akivaizdžiai mėgaujasi kraujo praliejimu. – Tu gaišti laiką. Prasideda atoslūgis.

– Ir jei aš neužbaigsiu savo darbo iki galo, rytojaus potvynis išmes žudiką į krantą šioje vietoje. Tu pernelyg impulsyvus, Danieli, visuomet toks buvai. Ar kada apmąstai daugiau nei vieną žingsnį į priekį?

Danielis sukryžiuo rankas ant krūtinės ir įsmeigė akis į putotas bangų keteras. Jų link iš San Fransisko prieplaukos slinko turistinis katamaranas. Žvelgiant į tą laivą, ūmai plūstelėjo prisiminimai. Jis tūkstančius kartų drauge su Liuse plaukė per tūkstančius jų gyvenimų jūrų. Bet dabar... dabar, šiame gyvenime, kai viskas kitaip ir reinkarnacijų daugiau nebebus, ji galėjo mirti ir niekada nebesugrįžti... Danielis pernelyg gerai žinojo, kad *ji* neatmena nieko. Tai paskutinis bandymas. Jiems abiem. Tiesą sakant, visiems. Dabar svarbi jau ne Danielio, o Liusės atmintis, ir jeigu mergina ketina išlikti, į dienos šviesą teks atsargiai iškelti begalę šokiruojančių dalykų. Nuo minties apie tai, kiek daug jai teks išmokti, Danielio kūnas įsitempė.

Jei Kemas mano, jog Danielis negalvoja apie kitą žingsnį, jis klysta.

– Tu gi žinai – aš čia esu dėl vienintelės priežasties, – išsunkė Danielis. – Mums reikia apie ją pasikalbėti.

Kemas nusijuokė.

– Kurgi ne.

Jis krenkšdamas pakėlė permirkusį lavoną ir užsimetė ant peties. Lynas, kuriuo apraizgė kūną, įsirėžė į kareivišką negyvėlio uniformą. Ant kruvinos jo krūtinės kūprojo sunkus inkaras.

– Šis mažumėlę išsižiojęs, ar ne? – paklausė Kemas. – Bemaž įsižeidžiau, jog Seniūnai neatsiuntė labiau patyrusio žudiko.

Tada – nelyginant rutulio stūmikas olimpinėse žaidynėse – Kemas sulenkė kelius, įsibėgėdamas triskart apsisuko ir sviedė negyvėlį vandenyno linkui.

Lavonas pakilo į bemaž šimto pėdų aukštį ir nuskriejo oru. Paskui inkaro svoris trūktelėjo jį žemyn... žemyn... žemyn... Negyvėlis didingai pūkstelėjo į gilius žalsvai mėlynus vandenį ir akimodu dingo iš akių.

Kemas nusišluostė rankas.

– Man regis, pasiekiau rekordą.

Jie daugeliu atžvilgių atrodė panašūs. Tik Kemas buvo kur kas blogesnis, jis buvo demonas ir todėl

be jokio sąžinės graužimo galėjo daryti niekšingiausius dalykus. Danielį visuomet gniuždydavo sąžinė. O šiuo metu jį dar labiau varžė meilė.

– Tu pernelyg nerūpestingai žiūri į žmogaus mirtį, – pratarė Danielis.

– Tas šaunuolis jos nusipelnė, – atsiliepė Kemas. – Ar tu išties neįžvelgi jokios pramogos?

Danielis susierzino.

– Ji man ne pramoga.

– Ir būtent dėl to tu pralaimėsi.

Danielis stvėrė Kemą už jo neperšlampamo plieno pilkumo apsiausto apykaklės. Ketino təkšti į vandenį, kaip anas nusviedė samdomo žudiko lavoną.

Saulė pasislėpė už debesies, ir šešėlis užtamsino jų veidus.

– Ramiau, – išsunkė Kemas, išsivaduodamas iš Danielio gniaužtų. – Tu turi aibes priešų, bet šiuo metu aš nesu vienas jų. Nepamiršk paliaubų.

– Tai bent paliaubos, – atsiliepė Danielis. – Aštuoniolika dienų, per kurias kiti stengsis ją nužudyti.

– Aštuoniolika dienų, per kurias tu ir aš juos išgalabysime, – pataisė Kemas.

Pagal angelų tradicijas paliaubos tęsdavosi aštuoniolika dienų. Danguje aštuoniolika buvo laimingiausias, dieviškiausias skaičius – gyvenimą teigiantis ženklas, du septynetai (arkangelai bei svarbiausios dorybės) ir jų atsvara, keturi grėsmingi Apokalipsės raiteliai. Kai kuriose kalbose aštuoniolika reiškė patį gyvenimą – nors šiuo atveju Liusei tas skaičius galėjo reikšti mirtį.

Kemas buvo teisus. Vos tik dangaus ratuose pasklis žinia apie jos mirtingumą, priešų gretos ims augti it ant mielių. Liusės tebeieškojo panelė Sofija ir jos bendrai, dvidešimt keturi *Žesmaelim* seniūnai. Jie šmėstelėjo Danieliui šį rytą Pranešėjų šešėliuose. Juose jis įžvelgė ir dar kažką – kitokią tamsą, gilesnę klastą, kurios iš pradžių neįstengė atpažinti.

Debesis perskrodė saulės šviesos spindulys, ir Danielio akipločio kamputyje kažkas blykstelėjo. Jis apsisuko ir priklaupė ant šlapio smėlio – čia smygsojo vieniša strėlė. Ji buvo laibesnė už įprastą strėlę, dulsvos sidabro spalvos, papuošta vingriais raižiniais. Šilta.

Danieliui užgniauzė kvapą. Nuo to laiko, kai jis paskutinį kartą matė žvaigždėstrėlę, prabėgo amžiai. Danielis virpančiais pirštais atsargiai ištraukė ją iš smėlio, stengdamasis nepaliesti baisingai atšipusio smaigalio.

Dabar jis žinojo, iš kur šio ryto Pranešėjų šešėliuose atsirado toji kita tamsa. Ši naujiena netgi pranoko jo nuogastavimus. Danielis grįžtelėjo į Kemą ir parodė lengvutę strėlę.

– Jis buvo ne vienas.

Išvydęs strėlę, Kemas nustėro. Pagarbiai prisiartino ir atsargiai ištiesė ranką palytėti – lygiai taip, kaip darė Danielis.

– Palikti tokį vertingą ginklą... Ko gero, Atstumtieji baisiai skubėjo sprukti.

Atstumtieji... silpnavalių tuščiažodžiaujančių angelų sekta, kurios vengė tiek Dangus, tiek ir

Pragaras. Vienintelė jų stiprybė – atsiskyręs angelas Azazelis, vienintelis išlikęs žvaigždžių kalvis, išmanantis žvaigždėstrėlių gamybos meną. Ji, paleista iš sidabrinio lanko, tegalėjo nežymiai įdrėksti mirtingajam. Tačiau angelams ir demonams žvaigždėstrėlė buvo mirtinai pavojingas ginklas.

Visi jų troško, bet niekas nenorėjo bendrauti su Atstumtaisiais, tad derybos dėl žvaigždėstrėlių visuomet vykdavo slaptai, per tarpininkus. O tai reiškė, jog Danielio nukautas vaikinai visai ne Seniūnų siųstas žudikas. Jis tebuvo tarpininkas. Atstumtasis, tikrasis priešas, akimomu išgaravo – veikiausiai vos pamatęs Danielį ir Kemą. Danielis krūptelėjo. Tai bloga žinia.

– Mes nudėjome ne tą vaikiną.

– Kodėl ne tą? – atrėmė Kemas. – Ar pasauliui ne geriau, atsikračius dar vieno piktadario? Ar ne geriau Liusei? – Jis įdėmiai pažvelgė į Danielį, paskui nukreipė žvilgsnį į jūrą. – Vienintelė mūsų problema...

– Atstumtieji.

Kemas linktelėjo.

– Vadinasi, dabar jos prireikė ir jiems.

Po kašmyro megztiniu ir storu paltu Danielis pajuto dilgčiojant sparnus ir nuo to deginančio niežulio net suvirpėjo. Stovėjo ramiai, užmerkęs akis, rankas nuleidęs žemyn, stengdamasis susitvardyti, kad sparnai neišsiskleistų it galingos laivo burės ir nenuneštų jo iš šios salos tiesiai pas ją.

Stovėjo užsimerkęs ir mintyse piešė Liusės paveikslą. Jam reikėjo sutelkti jėgas, kad įstengtų atsiplėšti nuo menkos trobelės Taibio saloje, kur ramiai miegojo mergina. Dabar ten turėtų būti vakaras. Ar ji atsikėlus? Gal alkana?

Kautynės „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, netikėti atradimai, jos draugės mirtis – visa tai smarkiai paveikė Liuse. Angelai tikėjosi, kad ji miegos visą dieną ir visą naktį. Bet rytojaus rytą jiems jau reikės veikti.

Danielis pirmąsyk pasiūlė paliaubas. Nustatyti ribas, aptarti taisykles, numatyti padarinius, jei kita pusė pažeistų susitarimą, – tai didžiulė atsakomybė, prislėgusi jo ir Kemo pečius. Be abejo, jis tai padarys, dėl jos padarytų bet ką... Tiesiog norėjo būti tikras, jog elgiasi teisingai.

– Turime ją kur nors saugiai paslėpti, – pratarė Danielis. – Šiaurėje, netoli Fort Brago, yra mokykla...

– „Pakrantės“ mokykla, – linktelėjo Kemas. – Maniškiai irgi ją apžiūrėjo. Jai ten patiks. Galės mokytis, neužsitraukdama grėsmės. Tenai ji bus tikrai apsaugota.

Gabė jau paaiškino Danieliui, kokią priedangą gali suteikti ta mokykla. Visai netrukus pasklis gandas, jog Liusė slepiasi tenai, bet kurį laiką mokyklos teritorijoje ji bus beveik nematoma. Liuse prižiūrės Frančeska – angelas, artimiausias Gabei. Už teritorijos ribų Danielis su Kemu medžios ir žudys visus, drįstančius artintis prie mokyklos sienų.

Kas papasakojo Kemui apie „Pakrantės“ mokyklą? Danieliui nepatiko mintis, jog Kemo šalininkai

žino daugiau nei jo. Jis bemaž keiksnojo save, kad neapžiūrėjo tos mokyklos prieš ją pasirinkdamas. Bet jei būtų apžiūrėjęs, palikti ten Liusę būtų dar sunkiau...

– Ji galėtų pradėti mokytis jau rytoj. Jeigu, – Kemas pažvelgė Danieliui į akis, – jeigu tu sutiksi.

Danielis kyštelėjo ranką į savo palaidinės kišenaitę, kurioje laikė paskutinę nuotrauką. Liusė prie ežero „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Spindi drėgni plaukai. Veide žavi šypsena. Paprastai, kai Danielis rankose laikydavo kurio nors Liusindos gyvenimo fotografiją, ji pati būdavo jau prarasta. Šįsyk mergina tebėra gyva.

– Nagi, Danieli, – paragino Kemas, – mudu abu žinome, ko reikia Liusindai. Įregistruokime ją ir leiskime ten pagyventi. Nieko daugiau negalime padaryti, tik palikti ją vieną.

– Negaliu palikti jos vienos taip ilgai, – pernelyg skubiai atsiliepė Danielis. Pažvelgė į strėlę, kurią tebe laikė rankose. Norėjo sviesti ją į vandenyną, bet negalėjo.

– Vadinasi, – Kemas šnairomis dėbtelėjo į jį, – tu jai nepasakei.

Danielis sustingo.

– Negaliu nieko sakyti. Galėjome ją prarasti.

– *Tu* galėjai ją prarasti, – vyptelėjo Kemas.

– Žinai, ką turiu omeny, – griežtai nukirto Danielis. – Pernelyg rizikinga manyti, kad Liusė galės visa tai suvokti ir ne...

Jis užsimerkė, vydamas šalin skausmingą raudonų liepsnų vaizdinį. Tačiau tas regėjimas nuolatos šmėžavo pašamonėje, grasindamas virsti visa ryjančiu gaisru. Jeigu būtų pasakęs Liusei tiesą ir ją nužudęs, šiuo metu ji būtų *išties* prarasta. Ir tai būtų jo kaltė. Danielis negalėjo egzistuoti be Liusės, be jos buvo bejėgis. Nuo tokių minčių degė sparnai. Verčiau patausoti ją dar truputėlį.

– Kaip patogu, – sumurmėjo Kemas. – Tikiuosi, ji nenusivils.

Danielis ignoravo jo pastabą.

– Išties manai, kad ji galės mokytis toje mokykloje?

– Taip, – lėtai atsakė Kemas. – Jei sutarsime, kad į jos gyvenimą niekas nesikiš iš šalies. Kitaip tariant, šalia Liusės nebus nei Danielio, nei Kemo. Tokia pagrindinė taisyklė.

Nematyti jos aštuoniolika dienų? Danielis nepajėgė to suvokti. Dar daugiau, jis neįstengė įsivaizduoti, jog Liusė kada nors tam pritartų. Jie ką tik surado kits kitą šiame gyvenime ir galiausiai turi šansą būti kartu. Bet detalių atskleidimas galėtų ją pražudyti. Liusė negalėjo išgirsti apie savo ankstesnius gyvenimus iš angelų lūpų. Ji to dar nežinojo, bet visai netrukus galės savarankiškai perprasti ir suvokti... viską.

Danielį neramino slepiama tiesa, o didžiausią nerimą kėlė tai, ką apie visa tai pagalvos Liusė. Tačiau mergina privalo atskleisti tiesą pati – tai vienintelis būdas ištrūkti iš siaubingo užburtojo rato. Todėl jos išgyvenimai „Pakrantės“ mokykloje bus lemiami. Per aštuoniolika dienų Danielis pajėgs nukauti tiek Atstumtųjų, kiek tik pasipainios jo kelyje. Bet kai paliaubos baigsis, viskas vėl bus Liusės rankose. Jos vienos.

Už *Tamalpaiso* kalno leidosi saulė, žemę pamažėle gaubė vakaro ūkana.

– Leisk man nuvežti ją į „Pakrantės“ mokyklą, – paprašė Danielis. – Tai paskutinė galimybė pamatyti Liusę dar kartą.

Kemas keistai dėbtelėjo į jį, tarsi svarstydamas, ar sutikti. Danieliui prisiėjo antrąsyk sutelkti fizines jėgas, kad sutramdytų besiskleidžiančius sparnus.

– Gerai, – galiausiai linktelėjo Kemas. – Mainais už žvaigždėstrėlę.

Danielis atidavė ginklą, ir Kemas akimoju paslėpė jį savo palto klostėse.

– Nugabenk ją į mokyklą, paskui susirask mane. Nesugadink visko. Aš stebėsiu.

– O tada?

– O tada mudu trauksime į medžioklę.

Danielis linktelėjo ir išskleidė spurdančius sparnus. Visą kūną nusmelkė palaima. Dar akimirką pastovėjo, telkdamas energiją, tirdamas vėjo pasipriešinimą. Metas palikti šią prakeiktą, nelemtą vietą ir leistis sparnų nešamam ten, kur galės būti pats savimi.

Atgal pas Liusę.

Ir atgal į melą, su kuriuo dar teks šiek tiek pagyventi.

– Paliubos prasideda rytoj vidurnaktį! – šūktelėjo Danielis, atsispirdamas nuo pakrantės smėlio ir šaudamas į dangų.

Pirmas skyrius

AŠTUONIOLIKA DIENŲ

Liusė ketino ištisas šešias valandas – tiek trunka skrydis per visą šalį iš Džordžijos į Kaliforniją – sėdėti užmerktomis akimis ir atsimerkti tik tada, kai lėktuvo ratai palies San Fransisko oro uosto nusileidimo taką. Snūduriuojant jai buvo lengviau įsivaizduoti, kad jau išsiskyrė su Danieliu.

Atrodė, kad nuo tos akimirkos, kai matė jį paskutinį kartą, praskriejo ištisas gyvenimas, nors iš tiesų prabėgo vos kelios dienos. Nuo penktadienio ryto, kai jie atsisveikino prie „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos vartų, Liusė nuolat jautė silpnumą visame kūne. Trūko jo balso, šilumos, jo sparnų prisilietimo. Ilgesys tarsi keista liga giliai įsiskverbė į merginos kaulus.

Kažkas palietė jos ranką, ir Liusė atsimerkė. Išpūtes akis į ją spoksojo rudaplaukis keleriais metais vyresnis vaikinai.

– Atsiprašau, – išlemeno jis ir tuo pat metu atsitraukė per kelis colius nuo lėktuvo sėdynės skiriančio ranktūrio. Už lango driekėsi nuostabus vaizdas. Lėktuvas leidosi į San Fransiską. Liusei iki šiol neteko matyti nieko panašaus. Skrendant virš pietinės įlankos atrodė, kad mėlyna vingiuota intako juosta prasiskynė kelią į jūrą. Tamsiai žalią lauką vanduo atskyrė nuo ryškiai raudonų ir baltų sūkurių. Stengdamasi kuo geriau įžiūrėti gamtovaizdį, mergina prispaudė kaktą prie dvigubo plastikinio lango.

– Kas ten? – garsiai paklausė.

– Druska, – atsakė vaikinukas, rodydamas pirštu. Tada pasilenkė arčiau ir pridūrė: – Ją išgauna iš Ramiojo vandenyno.

Atsakymas buvo toks paprastas, toks... žmogiškas. Po daugybės dienų, praleistų Danielio ir kito – Liusei tebebuvo sunku vartoti sąvokas „angelas“ ir „demonas“ – nežemiško padaro draugijoje, toks paprastas atsakymas netgi nustebino. Mergina apžvelgė tamsų tarsi nakties dangus bekraštį vandenyną, besidriekiantį į vakarus. Liusei, užaugusiai Atlanto pakrantėje, iš vandenyno švytintys saulės spinduliai visada reiškė *rytą*. Tačiau čia buvo vėlus vakaras.

– Tu nevietinė, tiesa? – pasidomėjo bendrakeleivis.

Liusė neištarė nė žodžio, tik papurtė galvą. Ji vis dar spoksojo pro langą. Šį rytą, prieš išvykstant iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos, ponas Koulas ją perspėjo nepatraukti aplinkinių dėmesio. Likusiems mokytojams buvo paaiškinta, kad Liusės tėvai pareikalavo perkelti dukrą į kitą mokyklą. Tai buvo melas – ir tėvai, ir Kelė, ir visi kiti manė, kad Liusė neišbraukta iš „Kardo ir kryžiaus“ mokinių sąrašo.

Prieš kelias savaites tai būtų įsiutinę Liusę, tačiau po pastarųjų dienų įvykių, sukrėtusių mokyklą, mergina pradėjo daug rimčiau žvelgti į pasaulį. Ji gavo galimybę akimirką pažvelgti į ankstesnį gyvenimą, – vieną iš daugybės – kuriame buvo susitikę su Danieliu. Mergina suprato, kad meilė jai yra daug svarbesnė negu manė iki šiol. Anksčiau ji net neįsivaizdavo, kad tai įmanoma. Be to, ją išgąsdino durklu ginkluota išprotėjusi senyva moteris, kuria mergina manė galinti pasitikėti. Liusė jau žinojo, kad yra ir daugiau padarų, panašių į panelę Sofiją. Deja, niekas nepaiškino, kaip juos atpažinti. Iki pat lemiamos akimirkos panelė Sofija atrodė normali. Ar kas dar gali atrodyti nekalčiau už... šį rudaplaukį vaikinuką, sėdintį greta jos? Liusė atsiduso, susidėjo rankas sterblėn ir stengėsi galvoti apie Danielį.

Danielis ją išsiuntė ten, kur saugu.

Mergina įsivaizdavo jį, sėdintį pilkoje plastikinėje oro uosto kėdėje, alkūnėmis pasirėmusį į kelius, susigūžusį, nulenkusį šviesiaplaukę galvą, siūbuojantį juodais *Converse* firmos sportiniais batais apautomis kojomis. Kas kelias minutes pašokantį ir žingsniuojantį prie bagažo išdavimo įrenginio.

Lėktuvui palietus nusileidimo taką, visus šiek tiek krestelėjo. Staiga Liusė pradėjo nervintis. Jos sprandas nuo ilgo sėdėjimo buvo sustingęs, o drabužiai skleidė lėktuvams būdingą drėgmės ir pelėsių kvapą. Atrodė, kad sodriai mėlynos spalvos uniformas vilkintys oro uosto darbuotojai nepaprastai ilgai vedė lėktuvą prie keleivių išlaipinimo terminalo. Liusės keliai virpėjo iš nekantrumo.

– Manau, tu ketini šiek tiek pabūti Kalifornijoje? – Greta sėdintis vaikinukas tingiai nusišypsojo, ir Liusė pajuto dar didesnę baimę pakilti nuo sėdynės.

– Kodėl taip sakai? – skubiai paklausė ji. – Kodėl taip pamanei?

Vaikinas sumirksėjo.

– O kam tas didžiulis raudonas kelioninis krepšys ir visa kita?

Liusė šiek tiek atšlijo nuo bendrakeleivio. Mergina jį pastebėjo tik prieš porą minučių, kai vaikinuko prisilietimas ją pažadino iš miego. Kaip jis sužinojo apie jos bagažą?

– Ei, nebijok, – vaikinas pervėrė ją keistu žvilgsniu. – Aš tiesiog stovėjau už tavęs eilėje prie keleivių registracijos.

Liusė išspaudė šypseną.

– Aš turiu vaikiną, – išsprūdo jai. Staiga nukaito skruostai.

– Supratau, kostelėjo bendrakeleivis.

Liusė išsiviepė. Pati nesuprato, kodėl tai pasakė. Mergina nenorėjo elgtis šiurkščiai. Lemputė su užrašu, reikalaujančiu užsisegti saugos diržus, užgeso, ir Liusė labiausiai už viską troško kuo greičiau pašokti ir sprukti iš lėktuvo. Vaikinukas, matyt, suprato – jis atsistojo, prisispaudė prie sėdynės ir, leisdamas Liusei praeiti tarpu, mostelėjo ranka į priekį. Mergina kiek galėdama mandagiau prasispraudė pro jį ir nuskubėjo link išėjimo.

Deja, siaurame išlaipinimo terminalo koridoriuje, primenančiame butelio kaklelį, žmonės judėjo

kankinamai lėtai. Mintyse keikdama visus priešais ją susigrūdusius viskam abejingus kaliforniečius, Liusė pasistiebė ant pirštų galų ir taip stovėjo mindžikuodama nuo vienos kojos ant kitos. Iš nekantrumo beveik praradusi nuovoką, mergina pagaliau įžengė į terminalą. Galų gale ji pajudėjo iš vietos. Karštligiškai skindamasi kelią per minią, Liusė visai pamiršo vaikinuką, kurį buvo sutikusi lėktuve. Ji netgi pamiršo nervintis dėl to, kad niekada gyvenime nėra buvusi Kalifornijoje. Toliausiai į Vakarų ji keliavo tik iki Bransono ir Misūrio, kai tėvai ją nusitempė pasižiūrėti Jakovo Smirnovų pasirodymo. Pirmą kartą per pastarąsias dienas Liusė bent kelias akimirkas nemastė apie šiurpius įvykius „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Ji ėjo vis artyn prie vienintelio šiame pasaulyje žmogaus, kuris gali priversti ją pasijusti geriau. Tik žinodama, kad šis žmogus yra netoliese, Liusė galėjo patikėti, jog neseniai matytus košmarus – šešėlių persekiojimą, nežemišką kovą kapinėse ir – baisiausia – Penės mirtį – buvo verta išgyventi.

Čia buvo jis.

Jis sėdėjo lygiai taip, kaip Liusė įsivaizdavo: įsitaisęs ant paskutinės kėdės nykiai pilkų laukiamojo kėdžių eilėje, greta automatinių durų, kurios varstėsi jam už nugaros. Mergina sekundę pastovėjo gėrėdamasi vaizdu.

Danielis avėjo paplūdimio šlepetes, mūvėjo tamsius džinsus, kurių Liusė niekada anksčiau nebuvo mačiusi, ir vilkėjo aptemptus raudonus marškinėlius trumpomis rankovėmis. Jie buvo šiek tiek įplėšti prie kišenėlės. Danielis atrodė kaip visada, tačiau kartu ir šiek tiek kitoks. Galbūt labiau pailsėjęs negu prieš kelias dienas, kai juodu atsisveikino. Jo oda, rodos, švytėjo dar stipriau, tačiau galbūt Liusėi taip pasirodė iš ilgesio. Jis pakėlė akis ir galų gale išvydo merginą. Danielio veidą nušvietė šypsena.

Liusė leidosi bėgti link jo. Po sekundės jo rankos apglėbė merginos kūną, jos veidas paniro į jo krūtinę. Liusė giliai atsiduso. Jos lūpos surado Danielio burną, ir juodu nugrimzdo į bučinį. Mergina jo glėbyje pasijuto saugi ir laiminga.

Iki tos akimirkos Liusė net nesuvokė, kad širdies gilumoje nebuvo tikra, ar dar kada nors pamatys jį ir ar viskas, ką patyrė, nebuvo sapnas. Ir meilė, kurią ji jautė, ir Danielio meilė, kuria jis atsakė į merginos jausmus, vis dar atrodė tokia nereali. Neatitraukdama lūpų Liusė švelniai įgnybo vaikinui į ranką. Ne, tai ne sapnas. Pirmą kartą po nežinia kiek laiko Liusė jautėsi tarsi sugrįžusi namo.

– Tu čia, – sušnabždėjo Danielis jai į ausį.

– *Tai tu* čia, – atsakė ji.

– Mes abu čia.

Nepaliaudami bučiuotis, jie nusijuokė. Džiaugdamiesi, kad vėl gali matyti vienas kitą, abu mėgavosi kiekviena palaimos akimirka. Staiga Liusės juokas virto kūkčiojimu – mergina pati to nesitikėjo. Ji ilgai ieškojo žodžių ketindama apsaityti, kokios sunkios jai buvo pastarosios dienos. Greta nebuvo Danielio nė jokio kito pažįstamo žmogaus. Pusiau nugrimzdusi į miegus, ji tarsi per miglą suvokė, kad viskas pasikeitė. Tačiau dabar Danielio glėbyje jai nepavyko rasti tinkamų žodžių.

– Suprantu tave, – sušnabždėjo vaikas. – Pasiimk krepšį ir eikime iš čia.

Liusė pasuko prie bagažo išdavimo įrenginio ir pamatė tiesiai prieš ją stovintį lėktuvę sutiktą vaikną. Jis čiupo už rankenų jos didžiulį kelioninį krepšį.

– Pamačiau jį praslenkant pro šalį, – paaiškino vaikas išspausdamas šypsena, tarsi ketintų žūtbūt įrodyti turįs pačių geriausių ketinimų. – Juk jis tavo, ar ne?

Liusė nespėjo atsakyti – Danielis viena ranka paėmė iš vaikinuko griozdišką našta.

– Ačiū, žmogau, – padėkojo. – Aš jį nunešiu. – Jo ryžtingo tono pakako, kad pokalbis būtų kaipmat baigtas.

Vaikinukas spoksojo, kaip Danielis laisvą ranką apglėbė Liusę per juosmenį ir nusivedė tolyn. Pirmą kartą po išvykimo iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos Liusė pažvelgė į Danielį kitų žmonių akimis. Jai pirmą kartą kilo klausimas, ar kiti, žiūrėdami į šį vaikną, galėtų teigti, kad jis kažkoks nepaprastas.

Jie išėjo pro slankiojančias stiklines duris. Liusė pirmą kartą gyvenime įtraukė į plaučius Vakarų pakrantės oro. Nors buvo lapkričio pradžia, oras atrodė šviežias ir neįprastai gaivus – ne drėgnas ir šaltas kaip Savanoje, iš kur šiandien popiet pakilo Liusės lėktuvas. Dangus buvo ryškiai mėlynas, spindintis, horizonte nematyti nė vieno debesėlio. Viskas atrodė nauja, šviežia ir švaru. Net automobilių stovėjimo aikštelėje driekėsi švariai nuplautų automobilių eilės. Vaizdą rėmino gelsvai rudų kalnų grandinė, kur ne kur išmarginta žaliais medžių lopinėliais.

Liusė jau nebe Džordžijoje.

– Net nežinau, ar verta stebėtis, – erzinančiu tonu pareiškė Danielis, – paleidžiu tave iš po savo sparno vos dviem dienoms, o greta jau išdygsta kitas vaikas.

Mergina reikšmingai pavartė akis.

– Nurimk. Mes tik persimetėme keliais žodžiais. Tiesą sakant, aš visą kelią miegojau, – paaiškino Liusė ir bakstelėjo Danieliui, – ir sapnavau tave.

Piktai papūstose Danielio lūpose pražydo šypsena. Jis pabučiavo merginos viršugalvį. Liusė stovėjo trokšdama ko nors daugiau ir net nesuvokdama, kad Danielis sustojo priešais automobilį. Ir ne bet kokį automobilį.

Juodas *Alfa Romeo*.

Kai Danielis atrakino keleivio dureles, Liusei iš nuostabos atkaro žandikaulis.

– Tt... tu... – sumikčiojo ji. – Tu... žinotai, jog tai mano svajonių automobilis?

– Dar daugiau, – nusijuokė Danielis. – Tai ir *buvo* tavo automobilis.

Kai mergina, išgirdusi jo atsakymą, beveik pašoko, jis dar garsiau nusikvatojo. Liusei dar reikėjo priprasti prie jūdvių reinkarnacijos istorijos. Ji atrodė tokia neįtikima. Mergina netgi negalėjo prisiminti automobilio. Ji neprisiminė daugybės savo gyvenimų ir nekantravo apie juos sužinoti. Liusė jautėsi taip, tarsi ankstesnioji ji būtų sesuo dvynė, atskirta iškart po gimimo. Ieškodama kokios nors žymės, galinčios pažadinti atmintį, mergina palietė automobilio priekinį stiklą.

Nieko.

– Prieš kelis gyvenimus tai buvo nuostabi tėvų dovana šešioliktojo gimtadienio proga, – paaiškino Danielis nusukdamas akis. Atrodė, kad jis svarsto, kiek tiesos atskleisti. Elgėsi, lyg žinodamas apie jos troškimą išgirsti visas smulkmenas, tačiau suvokdamas, kad iš karto jai bus pernelyg sunku sužinoti labai daug. – Tiesiog nupirkau jį iš tokio vaikinio Reno mieste. Jis automobilį nusipirko po tavo... ak. Na, paskui, kai tu...

Numiriau savaime užsidegusi, – Liusė mintyse užbaigė Danielio sakinį – tai buvo šiurpi tiesa, apie kurią jis nenorėjo kalbėti. Tai buvo vienintelis dalykas, siejantis visus praėjusius jos gyvenimus – pabaiga retai būdavo kitokia.

Išskyrus, rodos, šį gyvenimą – jis galėjo būti kitoks. Šįkart jie gali laikytis už rankų, bučiuotis ir... Liusė nežinojo, ką dar jie galėjo daryti, tačiau troškė troško sužinoti. Ji sugavo save galvojant apie tai. Vis dėlto jiedu turėjo būti atsargūs. Septyniolika metų – tai labai nedaug, todėl Liusė tvirtai nusprendė palaukti ir neskubėti aiškintis, kas nutiktų dar labiau suartėjus su Danieliu.

Vaikinas atsikrenkštė ir patapšnojo žvilgantį juodą variklio dangtį.

– Jis vis dar važiuoja kaip čempionas, – pagyrė. – Vienintelė problema... – Danielis reikšmingai dėbelėjo į mažutę kabrioletą bagažinę, paskui į milžinišką Liusės krepšį.

Taip, Liusė turėjo blogą įprotį – ji visada pasiimdavo per daug daiktų. Mergina nusprendė pati apie tai prisipažinti. Kad ir kaip būtų, ji dėl to nekalta. „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos miegamajame Liusės daiktus sudėjo Ariana ir Gabė. Draugės sukrovė visus juodus ir kitų spalvų drabužius – šių ji neturėjo galimybės apsivilkti. Liusė tuo metu buvo užsiėmusi – reikėjo atsisveikinti su Danieliu ir Pene. Pasijutusi kalta, kad dabar su Danieliu stovi Kalifornijoje, o jos draugė liko gulėti kape tolimame krašte, mergina paniuro. Tai, kas nutiko, jai atrodė labai neteisinga. Ponas Koulas patikino, kad panelė Sofija sulauks pelnytos bausmės už Penės mirtį, tačiau kamantinėjamas, ką konkrečiai jis turi omenyje, mokytojas tik glostėsi ūsus ir tylėjo.

Danielis įtariai apžvelgė automobilių stovėjimo aikštelę. Nepaleisdamas iš rankos didžiulio Liusės krepšio, jis atidarė bagažinę. Atrodė, kad krepšio įdėti nebus įmanoma, tačiau netikėtai iš galinės automobilio dalies atsklido švelnus siurbimo garsas, ir krepšys pradėjo lėtai grimzti gilyn. Po kelių akimirklų Danielis uždarė bagažinės dangtį.

– Padaryk tai dar kartą! – sumirksėjusi paprašė Liusė.

Danielis nesijuokė. Atrodė, kad jis nervinasi. Atsisėdęs į vairuotojo vietą, tylėdamas užvedė variklį. Liusė pirmą kartą pastebėjo tokią išorinę mylimojo veido ramybę, tačiau ji jautė, kad širdies gilumoje jis išgyvena kažką labai stipraus.

– Kas negerai? – suglumo Liusė.

– Juk ponas Koulas tave perspėjo niekam nekristi į akis, ar ne?

Mergina linktelėjo.

Danielis atbulomis išvairavo automobilį iš stovėjimo vietos, tada aplink aikštelę pasuko vartų link.

Prie išvažiavimo į automata įkišo kreditinę kortelę.

– Tai buvo kvaila, – sumurmėjo jis. – Turėjau pagalvoti, kad...

– Na ir kas? – nusišaipė Liusė, užsikišdama už ausų juodų plaukų sruogą. Danielis važiavo vis greičiau. – Manai, sugrūsdamas į bagažinę kelioninį krepšį galėjai patraukti Kemo dėmesį?

Danielis įsmeigė akis į horizontą ir papurtė galvą.

– Ne, ne Kemo, – ramiai paaiškino. Paskui stipriai suspaudė merginos kelį. – Pamišk, kad išvis ką nors sakiau. Aš tik... Mudu *abu* dabar turime būti atsargūs.

Liusė girdėjo jo žodžius, tačiau mylimojo artumas taip svaigino, kad neįstengė įdėmiai klausytis. Jai patiko stebėti, kaip Danielis, meistriškai perjunginėdamas pavaras, įvažiavo į greitkelį ir laviravo tarp daugybės automobilių. Jai patiko, kaip, didžiuliu greičiu artinantis prie dangoraižiais išvarpytos San Fransisko panoramos, pro automobilio šonus švilpė vėjas. Vis dėlto labiausiai už viską jai patiko tiesiog būti su Danieliu.

Artėjant prie miesto kelias ėmė banguoti kalvomis. Kaskart, kai automobilis pasiekdavo viršūnę ir pradėdavo leistis žemyn, Liusė išvysdavo vis kitokį miesto vaizdą. Jis atrodė senas, tačiau tuo pat metu ir jaunas. Veidrodiniai dangoraižių langai žvelgė tiesiai į restoranus ir barus, kuriems, atrodo, buvo ne mažiau kaip šimtas metų. Gatvių pakraščiuose spaudėsi eilėmis išrikiuoti maži automobiliai – atrodė, kad, pastatyti tokiu pasvirimo kampu, jie laikosi nepaisydami sunkio jėgos. Miestą iš visų pusių supo žvilgantis mėlynas vanduo. Prieš Liusės akis atsivėrė vaizdas į tolumoje stūksantį Aukso vartų tiltą. Jo spalva priminė karamele apipiltą obuolį.

Norėdama kuo daugiau pamatyti, mergina akimis šaudė į visas puses. Nors kelias pastarąsias dienas ji beveik nuolat miegojo, dabar netikėtai užplūdo nuovargio banga.

Danielis viena ranka apglėbė merginą ir priglaudė jos galvą prie savo peties.

– Mažai žinomas faktas apie angelus – mes galime tapti nuostabiomis pagalvėmis, – pareiškė jis.

Liusė nusijuokė, pakėlė galvą ir pabučiavo mylimąjį į skruostą.

– Tikriausiai negalėsiu užmigti, – uosdama Danielio kaklą pasakė ji.

Ant Aukso vartų tilto automobilius iš abiejų pusių supo minios pėsčiųjų, sintetiniais kostiumais apsitemusių dviratininkų ir bėgikų. Tolumoje žvilgėjo mėlynas įlankos vanduo, išmargintas valčių taškučiais ir perrėžtas violetiniais artėjančio saulėlydžio atspindžiais.

– Nuo tada, kai paskutinį kartą matėmės, praėjo kelios ilgos dienos. Noriu pasivyti prarastą laiką, – pareiškė mergina. – Pasakyk, ką veikei. Papasakok viską.

Akimirką jai pasirodė, kad Danielio rankos stipriai sugniaužė vairą.

– Jeigu neketini miegoti, – vis dėlto jam pavyko išspausti šypsena, – aš tau papasakosiu kiekvieną aštuonias valandas trukusio Angelų tarybos pasitarimo smulkmeną. Kaip tik ten vakar praleidau visą dieną. Supranti, Taryba susitiko aptarti 362B plano pataisas, sankcionuojančias cherubinų veiklą trečiojoje apygardoje...

– Gerai, supratau, – nutraukė Liusė. Danielis kvatojo, tačiau juokas skambėjo keistai – tokio Liusė

niekada anksčiau negirdėjo. Iš tiesų jis net nemėgino slėpti esąs angelas. Liusei patiko toks atvirumas, tiksliau, *patikty*, jeigu būtų turėjusi bent truputį daugiau laiko šiam faktui perprasti. Merginai vis dar atrodė, kad jos širdis ir protas varžosi tarpusavyje, kas greičiau prisitaikys prie gyvenimo pokyčių. Dabar, kai juodu vėl buvo kartu, viskas atrodė daug paprasčiau. Daugiau nebereikėjo nieko slėpti ar nutylėti. Liusė spustelėjo jo ranką.

– Galų gale pasakyk, kur mes važiuojame, – paprašė.

Danielis krūptelėjo, ir Liusė pajuto, kaip jos krūtinėje pakilo šaltas gumulas. Ji ištiesė ranką norėdama uždėti ant Danielio delno, tačiau jis skubiai atsitraukė ir perjungė žemesnę pavarą.

– Į mokyklą Fort Brage. Ji vadinasi „Pakrantės“ mokykla. Pamokos prasideda rytoj.

– Mudu stojame į kitą mokyklą? – nusistebėjo Liusė. – Kodėl?

Iš Danielio žodžių ji suprato, kad teks ilgam pasilikti Kalifornijoje. Mergina tikėjosi, kad kelionė truks neilgai. Jos tėvai netgi nežinojo, kad dukra išvyko iš Džordžijos valstijos.

– Tau patiks „Pakrantės“ mokykla. Ji labai pažangi ir daug geresnė už „Kardo ir kryžiaus“. Manau, ten galėsi... tobulėti. Ten tau nenukens nieko bloga. Tai ypatinga mokykla, kurios mokiniai gerai ginami ir saugomi. Tarsi maskuojamųjų spalvų skydas.

– Nesuprantu. Kam man reikalingas apsauginis skydas? Maniau, kad pakanka dingti iš ten ir sprukti kuo toliau nuo panelės Sofijos.

– Panelė Sofija ne viena, – labai tyliai sušnabždėjo Danielis. – Yra ir kitų.

– Kas jie? Juk tu gali apginti mane nuo Kemo, Molės ir visų kitų, – nusijuokė Liusė, tačiau šaltas gumulas, sukilęs krūtinėje, plėtėsi žemyn, į pilvą.

– Tai ne Kemas ir ne Molė. Liuse, aš neturiu teisės apie tai kalbėti, – atsakė vaikinai.

– Ar mes ką nors čia pažįstame? – paklausė Liusė. – Daugiau angelų?

– Čia yra keletas angelų. Tu nė vieno jų dar nepažįsti, bet, tikiuosi, kad sutarsite gerai. Ir dar vienas dalykas... – Žiūrėdamas tiesiai priešais save, Danielis kalbėjo kategorišku tonu. – Aš į tą mokyklą nestosiu. – Jis nė akimirksniui neatitraukė žvilgsnio nuo kelio. – Mokysies tik tu. Tai neilgam.

– Kiek laiko tai truks?

– Kelias... savaites, – atsakė vaikinai.

Jeigu prie automobilio vairo sėdėtų Liusė, po šių mylimojo žodžių ji būtų iš visų jėgų paspaudusi stabdį.

– Kelias *savaites*?

– Jeigu tik galėčiau būti su tavimi, aš tikrai būčiau, – Danielio tonas buvo toks kategoriškas, toks nepalenkiamas, kad Liusė dar labiau suirzo. – Juk ką tik matei, kas bagažinėje nutiko tavo krepšiui. Tai tas pat, kas paleisti į dangų signalinę raketą ir visiems parodyti, kur esame. Tai tarsi perspėjimas visiems, kurie ieško manęs ir tų, kurie yra su manimi, tai yra tavęs. Mane pernelyg lengva surasti, atsekti pagal pėdsakus. Pavyzdžiui, tavo krepšys. Tai tik menkniekis, palyginti su tuo, ką darau kasdien nuolat patraukdamas dėmesį... – Danielis smarkiai papurtė galvą. – Nestatysiu tavęs į pavojų,

Liuse, ne.

– Tada *nedaryk* nieko panašaus, – paliepė mergina.

Danielio veidą iškreipė skausmas.

– Tai ne taip paprasta, – atsakė jis.

– Leisk atspėti – tu neturi teisės to aiškinti, ar ne? – niršo Liusė.

– Norėčiau, kad tai būtų įmanoma.

Prisitraukusi kelius prie krūtinės, Liusė atšlijo nuo Danielio ir atsirėmė į automobilio dureles. Po mėlynu beribiu Kalifornijos dangumi ją kažkodėl apniko klaustrofobija.

Maždaug pusvalandį abu važiavo tylėdami. Kartkartėmis panirdamas į rūko debesis, automobilis riedėjo tuščiomis, nuo sausros išdžiūvusiomis vietovėmis. Jiedu pravažiavo ženklus, žyminčius apygardos ribas. Kai mašina pasuko keliu pro žalius vynuogynus, Danielis galų gale prabilo:

– Iki Fort Brago važiuosime dar tris valandas. Ar visą tą laiką ketini niršti ant manęs?

Liusė apsimetė, kad neišgirdo. Ji sėdėjo nugrimzdusi į sunkias mintis ir nesiteikė atsakinėti net į šimtus klausimų, beviltiškų maldavimų, kaltinimų ir galų gale atsiprašinių, kad elgiasi kaip išlepintas vaikas. Prie kelio atšakos, vedančios į Andersono slėnį, Danielis pasuko į vakarus ir vėl pamėgino paimti Liusės ranką.

– Gal tu vis dėlto man atleisi ir suteiksi galimybę pasidžiaugti keliomis minutėmis, kurias dar būsime kartu?

Liusė labai to troško. Ji tikrai nenorėjo kaip tik *dabar* pyktis su Danieliu. Vis dėlto išgirdusi jį sakant apie „kelias minutes, kurias dar būsime kartu“, suvokusi, kad dėl jai visiškai nesuprantamų priežasčių mylimasis vėl ruošiasi ją palikti vieną ir dar atsisako ką nors paaiškinti, Liusė susinervino, paskui pajuto užplūstančią baimę ir galų gale – neviltį. Nepažįstamoje valstijoje, kurios krantus skalauja kitas vandenynas, naujoje mokykloje, tarp naujų visur tykančių pavojų Danielis buvo vienintelė tvirta uola, į kurią mergina galėjo įsitverti. Nejaugi jis vėl ketino ją palikti? Nejaugi ji dar nepakankamai prisikentėjo? Nejaugi jie abu dar per mažai kartu ištvėrė?

Tik tada, kai tylėdami pravažiavo raudonmedžių giraitę ir automobilis panėrė į tamsiai mėlyno žvaigždėto dangaus gaubiamą naktį, Danielis kažką pasakė ir pertraukė nykias Liusės mintis. Jie ką tik pravažiavo kelio ženklą su užrašu „SVEIKI ATVYKĘ Į MENDOSINĄ“. Liusė žvelgė į vakarus. Mėnulio pilnatis apšvietė grupelę pastatų: švyturį, kelis vario spalvos vandentiekio bokštus ir porą eilių gerai išsilaikiusių senų gyvenamųjų namų. Kažkur už jų, apačioje, tyvuliavo vandenynas. Liusė girdėjo bangų mūšą, tačiau vandens nematė.

Danielis parodė į rytus – ten stūksojo tamsus ir tankus raudonmedžių bei klevų miškas.

– Matai kempingą?

– Ką? – Liusė taip staigiai įkvėpė, kad net užsikosėjo. Kempingas atrodė tuščias ir nykus. Išilgai

prasto žvyruoto kelio, išrikiuoti siaura eile, stovėjo žemi, sausainių formeles primenantys nameliai ant ratų. – Jis siaubingas.

– Tu čia gyvenai. Anksčiau, kol čia dar nebuvo kempingo, – paaiškino Danielis mažindamas automobilio greitį ir sustodamas kelkraštyje. – Kai dar nebuvo namelių ant ratų. Tame gyvenime, per pačią aukso karštinę, tėtis jūsų šeimą čia atsivežė iš Ilinojaus. – Pasakodamas jis žvelgė kažkur į tolį ir liūdnai purtė galvą. – Tai buvo tikrai puiki vieta.

Liusė stebėjo, kaip pilvotas plikis už pavadžio tempia nusususį rudą šunį. Vyras vilkėjo baltus berankovius marškinėlius ir flanelinius boksininko šortus. Liusė niekaip negalėjo įsivaizduoti savęs, gyvenančios čia.

Danielis pamėgino viską paaiškinti:

– Jūs turėjote dviejų kambarių priekabą. Tavo mama labai prastai gamino valgį, todėl viskas aplinkui nuolat dvokė kopūstais. Naktimis, kai tavo tėvai užmigdavo, aš išsiropšdavau pro tavo langą laikydamasis už mėlynų languotų medvilninių užuolaidų.

Automobilio variklis dirbo tuščiaja eiga. Klausydamosi Danielio pasakojimo, ji išgyveno dvilypį jausmą – viskas vienu metu atrodė ir įmanoma, *ir* neįmanoma. Be to, ją apėmė labai stiprus kaltės jausmas: Danielis taip ilgai jos neapleido, nenusigrėžė tokioje daugybėje praėjusių gyvenimų. Mergina buvo pamiršusi, kaip gerai jis pažįsta ją. Netgi geriau negu ji pati. Įdomu, ar jis žino, ką ji dabar galvoja? Liusė svarstė, kuriam iš jųdviejų lengviau: ar jai, po kiekvienos mirties pamirštančiai Danielį, ar jam, kaskart vis iš naujo išgyvenančiam tą pačią baisią istoriją.

Jeigu jis pasakė, kad privalo kelioms savaitėms išvykti, tačiau negali paaiškinti kodėl, Liusė privalo... juo tikėti.

– Kaip tu mane sutikai patį pirmą kartą? – paklausė ji.

Danielis nusišypsojo.

– Aš kirtau mišką už maistą. Vieną vėlų vakarą, kai atėjo metas valgyti, pėdinau pro tavo namus. Tavo mama ruošė kopūstus. Jie taip dvokė, kad jau ketinau kuo didesniu lanku aplenksti namą, tačiau staiga pro langą išvydau tave. Tu siuvai. Negalėjau atplėšti akių nuo tavo rankų.

Mergina pasižiūrėjo į savo baltas plaštakas, plonus pirštus su smailiais nagais ir mažus keturkampius delnus. Ji svarstė, ar jos rankos visuose gyvenimuose atrodė taip pat. Danielis, ištiesęs ranką virš pavarų svirties, suėmė Liusės delną.

– Jos ir dabar tokios pat švelnios, kaip anuomet, – pasakė jis.

Liusė papurtė galvą. Jai patiko Danielio pasakojimai apie ankstesnius gyvenimus, ji norėjo išgirsti daug daugiau, tačiau šįkart norėjo sužinoti kitką.

– Noriu išgirsti apie pirmą kartą, kai mane sutikai, – paaiškino mergina. – Apie *patį* pirmą. Kas tada vyko?

Danielis ilgai tylėjo, paskui tarė:

– Jau vėlu. „Pakrantės“ mokykloje tavęs tikisi sulaukti iki vidurnakčio.

Jis paspaudė greičio pedalą ir staigiai pasuko į kairę, Mendosino link. Žiūrėdama į šoninį veidrodėlį Liusė matė, kaip kempingas toldamas mažėja, nugrimzta į tamsą ir galų gale visiškai pranyksta iš akių. Po kelių sekundžių Danielis sustabdė automobilį priešais tuščią per naktį dirbančią užkandinę geltonomis sienomis, su didžiuliais langais.

Kvartale stūksojo daugybė ištaingų didžiulių pastatų. Liusei jie pasirodė panašūs į ankstesniosios jos mokyklos, Doverio, stovinčios netoli Naujojo Hampšyro, korpusus, – tarsi mažiau manieringa Naujosios Anglijos pakrantės miestelio versija. Gatvė buvo grįsta nelygiais grindinio akmenimis. Nuo viršuje plieskiančių lempų šviesos jie skleidė geltoną blizgesį. Jie privažiavo gatvės pabaigą – atrodė, kad ji leidžiasi tiesiai į vandenyną. Mergina pajuto į kūną besismelkiantį šaltį. Ji iš visų jėgų stengėsi įveikti refleksišką tamsos baimę. Danielis jai paaiškino apie šešėlius – jų nereikia bijoti, tai paprasčiausi pasiuntiniai. Vis dėlto tai neįtikino, kad nuogaštauti išvis nereikia – neįmanoma užmiršti ir ignoruoti fakto, kad egzistuoja žymiai didesnės ir pavojingesnės būtybės.

– Kodėl nenori man papasakoti? – nesuvaldžiusi smalsumo paklausė Liusė. Mergina net nesuvokė kodėl, tačiau jai tą sužinoti buvo nepaprastai svarbu. Danielis tvirtino, kad privalo palikti ją, nors visą gyvenimą laukė jų dviejų susitikimo. Liusė jautė, kad turi juo pasitikėti, tačiau labai troško atrasti šio pasitikėjimo šaltinį. Norėjo sužinoti, kada ir kaip viskas prasidėjo.

– Ar žinai, ką reiškia mano pavardė? – Liusė nustebino toks vaikinų klausimas.

Mergina prikando lūpą – ji mėgino prisiminti, ką išsiaiškino tada, kai abi su Pene atliko tyrimą.

– Prisimeni, panelė Sofija kažką pasakojo apie *sargybinius*. Aš nežinau, ką tai reiškia, be to, abejoju, ar galima tikėti jos žodžiais. – Liusės pirštai instinktyviai palietė kaklą toje vietoje, kur panelė Sofija buvo prispaudusi peilį.

– Ji buvo teisi. Grigoriai – tai klanas. Tiesą sakant, jam pavadinimą suteikė mano pavardė. Jie stebi ir mokosi iš to, kas atsitiko, kai aš... dar buvau danguje. Ir tada, kai tu buvai... na, Liuse, visa tai vyko labai labai seniai. Man sunku prisiminti visas smulkmenas.

– Kur? Kur aš buvau? – kamantinėjo mergina. – Pamenu, panelė Sofija užsiminė, kad vienas Grigorių susidėjo su mirtingąja moterimi. Ar tada kas nors atsitiko? Ar tu?..

Danielis įsmeigė akis į Liusę. Kažkas jo veide pasikeitė, tačiau blankioje mėnulio šviesoje mergina negalėjo įžiūrėti, kas nutiko. Atrodė, kad vaikinui palengvėjo, kai ji pati perprato tiesą ir jam nebereikėjo pačiam tarti skaudžių žodžių.

– Pirmas kartas, kai tave sutikau, – tęsė Danielis, – buvo panašus į visus kitus vėlesnius mudviejų susitikimus. Kiekvieną kartą pasaulis būdavo vis naujesnis, tačiau tu – visada ta pati. Tai tarsi...

– ...meilė iš pirmo žvilgsnio, užbaigė Liusė. Tą ji žinojo.

Jis linktelėjo.

– Taip buvo visada. Skirtumas tik tas, kad pirmaisiais kartais tu man buvai uždrausta. Man tai buvo bausmė – įsimylėjau tave pačiu netinkamiausiu laiku. Dangus tada labai tūžo. Kai kam atrodė, kad aš... man buvo liepta laikytis atokiau nuo tavęs. Tu buvai skirta dėmesiui nukreipti. Taip tikėtasi

laimėti karą. Tą patį karą, kuris vis dar tęsiasi. – Danielis atsiduso. – Tikriausiai pastebėjai, kad aš vis dar labai daug dėmesio skiriu tau.

– Tai tu esi labai aukšto rango angelas, – sušnabždėjo Liusė.

– Taip, – Danielis atrodė labai nelaimingas. Jo balsas trūkčiojo. Atrodė, kad tardamas kiekvieną žodį jaučia didžiulį skausmą. – Tai buvo kritimas iš labai aukštai.

Savaime suprantama. Tikriausiai Danielis danguje buvo labai svarbus, jeigu dėl jo kilo tokia nesantaika. Ir tik dėl to, kad jis nepaisė draudimo ir įsimylėjo mirtingą moterį.

– Ir tu visko atsisakei? Dėl manęs? – išlemeno mergina.

Danielis priglaudė kaktą prie jos kaktos.

– Aš nieko negalėjau pakeisti.

– Bet juk aš buvau niekas, – tarė Liusė. Ji jautė, kaip kūnas pasidarė lyg švino pripiltas, tarsi temptų sunkias akėčias. Tarsi kas trauktų ją žemyn. – Tau reikėjo tiek daug atsisakyti! – Merginą apėmė silpnumas. – O dabar tu amžiams prakeiktas.

Danielis liūdnai nusišypsojo ir išjungė variklį.

– Galbūt tai nesitęs amžinai, – pasakė jis.

– Ką turi omenyje?

– Eikš, – paragino Danielis. Iššokęs iš automobilio, jis atidarė keleivio dureles. – Eime pasivaikščioti.

Jie iš lėto nužingsniavo gatve. Pasirodo, tai buvo ne akligatvis – ji baigėsi prie stačių laiptų, per uolas vedančių prie vandenyno. Oras buvo vėsus ir drėgnas nuo jūros purslų. Kairėje pusėje, prie laiptų, vingiavo takas. Paėmęs merginą už rankos, Danielis nuvedė ją prie uolos krašto.

– Kur mes einame? – paklausė ji.

Danielis nusišypsojo, ištiesė pečius ir pradėjo tiesti sparnus.

Skleisdami beveik negirdimą traškesį ir gurgždėjimą, jie lėtai augo iš jo menčių. Kai sparnai visiškai išsiskleidė, Liusės ausis pasiekė labai švelnus pakstelėjimas – tokį garsą sukelia virš lovos tiesiama pūkinė antklodė.

Liusė pirmą kartą atkreipė dėmesį į Danielio marškinėlių nugarą – ten buvo du plonyčiai, beveik neįžiūrimi įkirpimai. Dabar jie prasiskleidė, ir pasirodė sparnai. Nejaugi visi Danielio drabužiai yra pritaikyti angelui? O gal jis turi kelis specialius, kuriuos apsivelka iš anksto žinodamas, jog teks skristi?

Kad ir kaip būtų, išvydusi sparnus Liusė visada netenka žado.

Jie buvo milžiniški, maždaug tris kartus didesni už patį Danielį. Sparnai išsigaubė ir iškilo į dangų tarsi plačios baltos burės. Jie sugėrė ir atspindėjo žvaigždžių šviesą, todėl pradėjo švytėti visomis vaivorykštės spalvomis. Prie kūno sparnai atrodė tamsesni – toje vietoje, kur susiliejo su pečių raumenimis, buvo žemiškos kreminės spalvos. Prie kraštų plonesni ir spindintys, o smailūs galiukai beveik permatomi.

Liusė sužavėta spoksojo į sparnus ir stengėsi įsiminti kiekvieną nuostabių plunksnų liniją ir viską išsaugoti atmintyje tiems laikams, kai Danielio nebus šalia. Vaikinas spindėjo taip ryškiai, kad net saulė galėtų pasiskolinti jo šviesos. Violetinėse akyse išžiėbusi šypsena bylojo, kad Danieliui malonu išskleisti sparnus. Lygiai taip pat maloniai Liusė jautėsi jų apgaubta.

– Skrisk su manimi, – sušnabždėjo Danielis.

– Ką? – nustebė Liusė.

– Kurį laiką negalėsime būti kartu. Noriu duoti tau kai ką, kas primintų mane.

Danielis nespėjo atsakyti – Liusė apglėbė jį, kiek įmanydama stipriau prisiglaudė, perbraukė pirštais per kaklą ir pabučiavo. Ji taip pat tikėjosi duoti kažką prisiminimui.

Danielis prisispaudė merginos nugarą prie krūtinės, galvą priglaudė prie jos peties ir nubėrė sprandą bučiniais. Liusė laukė sulaikiusi kvapą. Tada Danielis sulenkė kelius ir atsispyrė nuo uolos krašto.

Jiedu skrido.

Tolo nuo akmeninio skardžio briaunos, nuo pakrantės, kilo vis aukščiau virš dūžtančių sidabrinių bangų, skrodė dangų ir, rodė, artėjo prie Mėnulio. Danielio glėbys saugojo Liusę ir nuo žvarbaus vėjo gūsių, ir nuo vandenyno vėsos dvelksmo. Nakties pasaulis skendėjo visiškoje tyloje. Atrodė, kad jiedu yra vieninteliai šiame pasaulyje likę žmonės.

– Tai dangus, ar ne? – paklausė Liusė.

– Norėčiau, kad taip ir būtų, – nusijuokė Danielis. – Galbūt vieną dieną ir sulauksiu.

Kai jie nuskrido taip toli, kad nė vienoje pusėje nebuvo matyti sausumos, Danielis šiek tiek pasuko į šiaurę ir staigiai nėrė žemyn. Jaunuoliai įskriejo į šilta šviesa užlietą dangaus skliautą virš Mendosino miesto – prieš kelias akimirkas jis švytėjo toli horizonte. Jiedu neįsivaizduojamu greičiu skrodė orą aukštai virš didžiausių miesto pastatų, tačiau Liusė jautėsi kaip niekada saugi ir įsimylėjusi. Tada Danielis pradėjo leistis – Liusei atrodė, kad skrydį baigti dar per anksti. Abu palengva artėjo prie kitos uolos atbrailos. Ausis pasiekė vis garsesnis vandenyno ošimas. Liusė pamatė tamsią liniją – vienos eismo juostos plentą, atsišakojusį nuo pagrindinio greitkelio. Kojoms švelniai palietus minkštą tankią žolę, Liusė atsiduso.

– Kur mes esame? – paklausė ji, nors iš anksto žinojo atsakymą.

„Pakrantės“ mokykla. Tolumoje Liusė matė didžiulį pastatą, tačiau iš tos vietos, kur jie stovėjo, namas atrodė visiškai tamsus – tiesiog juodas pavidalas, stūksantis horizonte. Danielis laikė Liusę prispaudęs prie savęs, tarsi jie tebeskristų ore. Norėdama pamatyti mylimojo veidą, mergina pasuko galvą. Jo akys buvo drėgnos.

– Liuse, tie, kurie mane prakeikė, stebėjo tūkstančius metų. Stebi ir dabar. Jie nenori, kad mudu būtume drauge, todėl padarys viską, kas jų galioje, kad mudu išskirtų. Todėl man nesaugu čia pasilikti.

Mergina linktelėjo. Akys dilgčiojo nuo tramdomo verksmo.

– Bet kodėl aš turiu būti čia? – paklausė.

– Todėl, kad aš darysiu viską, kas įmanoma, kad būtum saugi. Dabar ši vieta tau yra pati tinkamiausia. Liuse, aš myliu tave. Myliu labiau už viską. Kai tik galėsiu, sugrįšiu pas tave.

Mergina norėjo prieštarauti, bet susilaikė. Jis dėl jos visko atsisakė. Pagaliau paleidęs ją iš glėbio, Danielis atgniaužė kumštį. Mažas raudonas daikčiukas, gulintis ant delno, staiga pradėjo didėti. Liusės kelioninis krepšys. Mergina net nepastebėjo, kad Danielis paėmė jį iš automobilio ir visą laiką nešiojosi delne. Vos per kelias sekundes krepšys išsipūtė ir tapo įprasto dydžio. Jeigu Liusės širdis neplyštų iš skausmo suvokiant, kad paduodamas krepšys liudija apie išsiskyrimą, jai tikriausiai patiktų Danielio triukas.

Pastate įsižiebė viena švieselė. Tarpduryje pasirodė žmogaus siluetas.

– Tai neilgam, – sušnabždėjo Danielis. – Kai tik bus saugu, sugrįšiu tavęs.

Karštas vaikino delnas suspaudė Liusės riešą. Ji net nepajuto, kaip atsidūrė mylimojo glėbyje ir judviejų lūpos susiliejo bučiniui. Visas pasaulis kažkur išnyko, liko tik iš krūtinės besiveržianti širdis. Nors Liusė negalėjo prisiminti savo ankstesniųjų gyvenimų, nuo Danielio bučinio ji pasijuto arčiau praeities. Ir arčiau ateities.

Pavidalas, pasirodęs tarpduryje, artinosi prie jų. Tai buvo moteris, vilkinti trumpa balta suknele.

Judviejų bučinys, pernelyg saldus ir pernelyg trumpas, Liusei užgniaužė kvapą. Taip visada nutikdavo, kai judviejų lūpos susiliedavo.

– Neišeik, – užmerkdamą akis sušnabždėjo mergina. Viskas vyko pernelyg greitai. Ji dar nebuvo pasirengusi atsiskirti nuo Danielio. Dar ne. Liusė bijojo pagalvoti, kad jie gali išsiskirti.

Mergina pajuto vėjo dvelktelejimą – tai reiškė, kad Danielis paleido ją iš glėbio. Kai Liusė atsimerkė ir pamatė, kaip suplazdėję tamsiame nakties danguje debesyje pradingsta mylimojo sparnai, širdis, rodėsi, atsiplėšė ir nuskriejo iš paskos.

Antras skyrius

SEPTYNIOLIKA DIENŲ

Bum.

Liusė sumirksėjo ir pasitrynė veidą. Dilgsėjo nosį.

Bum. Bum.

Dabar skruostikaulius. Ji pravėrė vokus ir beveik tą pačią akimirką nustebusi suspaudė veidą. Virš jos buvo palinkusi kresna mergina pamazgų spalvos plaukais, niūriai suspaustomis lūpomis ir plačiais antakiais. Jos plaukai buvo netvarkingai surišti viršugalvyje. Mergina mūvėjo jogos kelnes ir dėmėtus maskuojamųjų spalvų berankovius marškinėlius, pabrėžiančius riešuto rudumo akis, išmargintas žaliomis dėmelėmis. Tarp pirštų ji spaudė stalo teniso kamuoliuką. Atrodė, kad ketina jį sviesti.

Liusė vėl susisupo į antklodę ir užsidengė veidą. Ji taip ilgėjosi Danielio, kad net skaudėjo širdį. Daugiau skausmo nebereikėjo. Mėgindama susitvarkyti guolį, mergina apsižvalgė ir prisiminė, kaip vakar vakare nesirinkdama nugrimzdo į miegus pirmoje pasitaikiusioje lovoje.

Balta suknele vilkinti moteris, kuri pasirodė pažadinta Danielio, prisistatė Frančeskos vardu. Ji buvo viena „Pakrantės“ mokyklos mokytojų. Net apimta stingulio, kurį sukėlė stiprus sukrėtimas, Liusė pastebėjo, kad moteris labai graži. Ji buvo maždaug trisdešimt penkerių. Šviesūs plaukai siekė pečius, skruostikauliai buvo apvalūs, o veido bruožai labai švelnūs.

„Angelas“, – beveik iškart suprato Liusė.

Pakeliui į Liusės kambarį Frančeska nieko neklausinėjo. Tikriausiai buvo informuota, kad Liusė atvyks vėlai vakare, be to, ji turbūt pastebėjo begalinį merginos nuovargį.

Nepažįstamoji, kuri ką tik ją apmėtė teniso kamuoliukais ir sugrąžino iš miego į realybę, dabar atrodė pasirengusi sviesti dar vieną.

– Gerai, – prabilo ji šiurkščiu balsu, – tu atsibudai.

– Kas tu? – mieguistu balsu pasidomėjo Liusė.

– Verčiau reikėtų išsiaiškinti, kas *tu*. Aš atsibudau ir radau nepažįstamąją, neteisėtai apsigyvenusią mano kambaryje. Mano rytinę mantrą kažkas sugadino nesuprantamu murmesiu per miegus. Aš Šelbė.

Enchantée.

„Tai ne angelas, – pagalvojo Liusė. – Paprasčiausia Kalifornijos mergiūkštė, keistai suvokianti savo teises.“

Liusė atsisėdo lovoje ir apsidairė. Kambarys buvo ankštokas, tačiau gražiai apstatytas, su šviesiomis kietmedžio durimis. Kūrenosi židiny, buvo mikrobangų krosnelė, stovėjo du dideli platūs rašomieji stalai, nišose įmontuotos knygų lentynos, kurios kartu atliko ir kopėčių funkciją, vedė į viršutinį gultą, kurį Liusė ką tik pastebėjo.

Už pravirų medinių slankiojančių durų Liusė pamatė vonios kambarį. Kelis kartus pamirksėjusi ir įsitikinusi, jog akys neapgauna, suprato, kad už lango atsiveria vaizdas į vandenyną. Visai neblogai merginai, kuri pastarąjį mėnesį praleido kambaryje, labiau primenančiame ligoninę, o ne mokyklą, pro langą spoksodama į senas apleistas kapines. Vis dėlto senosios kapinės ir nejaukus kambarėlis priminė tuos laikus, kai šalia buvo Danielis. Liusė jau buvo pradėjusi prisitaikyti prie gyvenimo „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, o dabar reikėjo viską pradėti iš naujo.

„Frančeska neužsiminė, kad turėsiu kambario kaimynę,“ – bylojo Šelbės veido išraiška, tačiau Liusė tučtuojau suvokė, kad kalbėti apie tai neverta.

Užuot prašnekusi, ji apžvelgė Šelbės kambarį. Liusė niekada pernelyg nepasitikėjo savo gebėjimu kurti interjerą, o galbūt ji tiesiog neturėjo galimybės užsiimti tokia veikla. „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ji praleido per mažai laiko, kad galėtų papuošti aplinką, o ankstesnėje gyvenamojoje vietoje, Doverio mokykloje, didžiulio jos miegamojo sienos buvo baltos ir tuščios. Sterili elegancija – taip kartą apibūdino Kelė.

Šitas kambarys – priešingai – atrodė kažkoks... keistas ir kartu šaunus. Langą dengė iki tol nematyty rūšių vijokliniai augalai. Nuo lubų leidosi vėliavėlės su maldų tekstais. Nukarusi nuo viršutinio gulto, kybojo švelnių spalvų skiautinė antklodė. Ji uždengė dalį astrologinio kalendoriaus, kabančio virš veidrodžio, – Liusė iš savo lovos negalėjo jo matyti.

– O ką tu manai? Gal tikiesi, kad jie ištuštins dekaną butą vien dėl to, kad tu esi Liusinda Prais?

– Hm, ne... – Liusė papurtė galvą. – Apie tai net nepagalvojau. Palauk, o iš kur žinai mano vardą ir pavardę?

– Tu juk ir esi Liusinda Prais, ar ne? – žaliomis dėmėmis išmargintos merginos akys, rodės, gręžte gręžė pilką nutriušusią Liusės pižamą. – Man pasisekė.

Liusė sėdėjo netekusi žado.

– Atleisk, – Šelbė atsiduso, pakeitė toną ir prisėdo ant Liusės lovos krašto. – Šeimoje aš vienintelis vaikas. Leonas – tai mano gydytojas – mėgina išmokyti mane su pirmą kartą sutiktais žmonėmis elgtis ne taip šiurkščiai.

– Ar padeda? – Liusė irgi šeimoje augo viena, tačiau nesielgė nemandagiai su kiekvienu nepažįstamuju.

– Aš norėjau pasakyti, kad... – Šelbė pasislinko arčiau lovos krašto. Dabar ji sėdėjo nepatogia poza. – Aš nemoku dalytis. Gal mudvi galėtume... – mergina krestelėjo galvą, – ...pradėti nuo pradžių?

– Būtų malonu, – sutiko Liusė.

– Puiku, – Šelbė giliai įkvėpė. – Vakar vakare Frenkė tau neužsiminė, kad turėsi kambario kaimynę. Antraip ji būtų pastebėjusi – galbūt ir pastebėjo, – kad manęs nebuvo lovoje, kai tu atvykai. Grįžau per šį langą – mergina parodė pirštu į langą – apie trečią valandą nakties.

Pro langą Liusė matė plačias kopėčias, pritvirtintas prie kampuoto pastato stogo. Ji įsivaizdavo Šelbė naktį greitai besiropščiančią kopėčių skersiniais ant stogo ir lipančią pro langą į kambarį.

Šelbė demonstratyviai nusižiovavo.

– Klausyk, – tarė ji, – „Pakrantės“ mokykloje mokytojai, bendraudami su nefilimais, griežtai reikalauja tik *apsimestinės* drausmės. Pati drausmė neegzistuoja. Savaime suprantama, Frenkė neketina šios taisyklės aiškinti naujokei, o ypač Liusindai Prais.

Liusė vėl pajuto, kaip paaštrėjo Šelbės balsas, kai ši tarė jos vardą. Mergina norėjo žinoti, ką tai galėtų reikšti. Be to, jai rūpėjo išsiaiškinti, kur Šelbė buvo iki trečios valandos. Kaip ji įsiropštė pro langą aklinoje tamsoje, neužkliudydama nė vieno augalo? Ir kas galų gale yra tie nefilimai?

Staiga Liusė prisiminė, kaip per pirmąjį susitikimą su Ariana ši savo keistu elgesiu uždavė daugybę rebusų. Naujoji „Pakrantės“ mokyklos kambario kaimynė išore pasirodė šiek tiek panaši į Arianą, ir Liusė prisiminė panašų jausmą, jau kartą patirtą „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Atrodė, kad tokia pirmoji pažintis žada ilgą ir tikrą draugystę.

Vis dėlto per pirmąjį susitikimą Ariana atrodė šiek tiek bauginanti ir netgi pavojinga, tačiau kartu jos elgesyje buvo juntamas žavingas sutrikimas. Naujoji Liusės kambario kaimynė – priešingai – savo elgesiu paprasčiausiai erzino.

Pašokusi nuo lovos, Šelbė nudramblojo į vonią valytis dantų. Ilgokai pasiraususi kelioniniame krepšyje Liusė galų gale aptiko savo dantų šepetėlį. Tada nusekė paskui Šelbė ir šiek tiek susidrovėjusi ranka parodė į dantų pastą.

– Pamiršau įsidėti, – paaiškino ji.

– Net neabejoju, kad, apakinta savo šlovės spindulių, tu pamiršai paprastas gyvenimo smulkmenas, – įgėlė Šelbė, tačiau paėmusi tūtelę ištiesė ją Liusei.

Merginos tylėdamos apie dešimt sekundžių brūžavo dantis, kol Liusė galų gale nebeištvėrė.

– Šelbe? – užkalbino išspjovusi gausybę putų.

Pasidėjusi galvą ant porcelianinės kriauklės atbrailos, kambario kaimynė išspjovė putas ir atsiliepė:

– Ką?

Užuot uždavusi bent vieną klausimą, kurie nedavė ramybės vos prieš kelias sekundes, Liusė, pati labai nusistebėjusi savimi, netikėtai sumurmėjo:

– Ką aš kalbėjau per miegus?

Po visą mėnesį persekiojusių labai ryškių, sudėtingų, su Danieliu susijusių sapnų, šįryt Liusė pirmą kartą prabudo negalėdama prisiminti nė menkiausios sapno detalės.

Nieko. Nė menkausio angelo sparno prisilietimo. Nė vieno bučinio į lūpas.

Ji spoksojo į veidrodyje atsispindinčius šiurkščius Šelbės veido bruožus. Jai reikėjo, kad šita mergiotė padėtų atgaivinti atmintį. Ji *turėjo* sapnuoti Danielį. Jeigu nesapnavo... ką tai galėtų reikšti?

– Nieko nesupratau, – kiek patylėjusi atsakė Šelbė. – Kažką murmėjai dusliai ir nerišliai. Kitą kartą pasistenk aiškiau formuluoti mintis. – Išėjusi iš vonios kambario, naujoji kaimynė įsispyrė į oranžines paplūdimio šlepetes. – Metas pusryčiauti. Ateisi, ar ne?

Liusė išskubėjo iš vonios.

– Kaip reikia apsirengti? – ji tebevilkėjo pižamą. Vakar vakare Frančeska net neužsiminė apie aprangos reikalavimus. Beje, ji nepasakė ir apie kambario kaimynę.

Šelbė gūžtelėjo pečiais.

– Gal manai, kad aš – mados policija? Renkis taip, kad užtruktum kuo trumpiau. Aš alkana.

Liusė įsispraudė į nutrintus džinsus ir apsivilko juodą susegamą megztinį. Ji būtų mielai sugaišusi dar kelias minutes, kad pirmasis pasirodymas mokykloje aplinkiniams padarytų geresnį įspūdį. Vis dėlto teko čiupti kuprinę ir paskui Šelbę žingsniuoti iš kambario.

Dieną miegamųjų korpuso koridorius atrodė visiškai kitaip. Didžiuliai langai žvelgė į vandenyną, o nišose įmontuotos lentynos buvo grūste prigrūstos storų spalvingų knygų kietais viršeliais. Grindys, sienos, lubos ir nišos buvo iškaltos klevo dailylentėmis. Iš tokios pat medienos pagaminti ir statūs sraigtiniai laiptai bei Liusės kambario baldai. Toks interjeras turėjo sukurti medinės trobelės šilumos ir jaukumo iliuziją, tačiau mokyklos išplanavimas buvo tiek pat įmantrus ir sudėtingas, kiek „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje – nuobodus ir primityvus. Koridorius kas kelis žingsnius šakojosi į mažus šalutinius koridoriukus, sraigtiniai laiptai vedė į blausiai apšviestus labirintus. Palypėjusios du laiptų maršus, Liusė su Šelbe praėjo nišą, primenančią slaptas duris, paskui pro dvigubas stiklines duris išlindo į dienos šviesą. Saulė švietė neįtikėtinai ryškiai, tačiau oras buvo gana vėsus. Liusė džiaugėsi, kad apsivilko megztinį. Kvepėjo vandenynu, bet šis kvapas buvo kitoks nei namuose. Oras nebuvo toks sūrus kaip Rytų pakrantėje. Be to, vandenynas dvelkė kalkėmis.

– Pusryčiai patiekti terasoje, – Šelbė ranka parodė į plačią žalią keturkampę veją. Ją iš trijų pusių juosė sodriai mėlyni hortenzijų krūmai, o neapsodintas kraštas rėmėsi į statų šlaitą, vedantį žemyn prie vandenyno. Liusei buvo sunku patikėti, kad mokyklos aplinka tokia nepaprastai graži. Ji neįsivaizdavo, kaip pajėgs išverti viduje ir sulaukti, kol baigsis pamokos.

Prisiartinusi prie terasos, Liusė pastebėjo dar vieną pastatą – ilgą stačiakampį namą malksnomis dengtu stogu ir sodriai geltona spalva apipieštais langų stiklais. Virš įėjimo kabojo didžiulė medinė rankų darbo iškaba. „Valgykla“ – žodis buvo parašytas kabutėse, tarsi siekiant suteikti jam ironijos. Liusei tai pasirodė nuostabiausia valgykla iš visų kada nors matytų.

Terasoje stovėjo daugybė baltai dažytų metalinių sodo baldų. Įsitaisę ant kėdžių, sėdėjo apie šimtas jaunuolių. Liusė niekada gyvenime nebuvo mačiusi labiau atsipalaidavusių ir ramių mokinių. Dauguma jų ilsėjosi nusiavę batus. Užsikėlę ant stalų kojas, jie gardžiavosi įmantriais patiekalais: Benedikto kiaušiniais, belgiškais vafliais su vaisių įdaru, prabangiai atrodančiais sluoksniuotais

špinatų apkepais. Jaunuoliai skaitė laikraščius, kalbėjosi mobiliaisiais telefonais, ant žolės žaidė kroatą. Dovyje Liusei teko pažinti vaikų, kilusių iš turtingų šeimų, tačiau Rytų pakrantės jaunuoliai buvo niūrūs ir pasipūtę. Jie nė kiek nebuvo panašūs į saulės nubučiuotus nerūpestingus čia susirinkusius mokinius.

Scena labiau priminė pirmąją vasaros atostogų dieną, o ne lapkričio pradžios antradienį. Vaizdas pasirodė toks malonus, kad Liusė beveik pavydėjo šiems jaunuoliams, kurių veidai bylojo apie pasitikėjimą savimi. Beveik pavydėjo.

Mergina pamėgino įsivaizduoti, kad Ariana yra čia. Įdomu, ką ji pagalvotų apie Šelbę ir apie pusryčius vandenyno pakrantėje? Tikriausiai draugė net nežinotų, iš ko pirmiausia pasišaipyti. Liusė labai norėjo pavirsti Ariana. Būtų nuostabu mokėti taip juoktis kaip ji.

Besidairant merginos žvilgsnis užkliuvo už mokinių poros – gražios rusvaodės merginos, vilkinčios taškuotą suknelę, žvilgančius plaukus susirišusios žaliu šalikėliu, ir plačiapečio vaikino smėlio spalvos plaukais, mėginančio įveikti milžinišką porciją blynų.

Liusė instinktyviai pasirengė nusigręžti, vos tik žvilgsniai susitiks, – „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje taip elgtis buvo saugiausia. Keista, tačiau... nė vienas terasoje susirinkusių jaunuolių nespoksojo į ją. „Pakrantės“ mokykloje Liusę labiausiai nustebino ne krištolinė saulės šviesa, ne jauki pusryčių terasa ir net ne turtingumo aura, gaubianti visus čia susirinkusius. Keisčiausia pasirodė tai, kad mokiniai šypsojosi.

Tiesą sakant, šypsojosi daugelis jų. Kai jos su Šelbe priėjo neužimtą staliuką, naujoji kambario kaimynė nuo jo paėmė kažkokį raštelį ir sviedė jį ant žemės. Liusė šiek tiek pasilenkė ir perskaitė REZERVUOTA. Tuo metu prie staliuko priėjo maždaug jų amžiaus padavėjas, ryšintis juodą kaklaraištį ir nešinas sidabrinu padėklu.

– Hm, šis stalelis yra re... – pradėjo vaikinukas, tačiau jo balsas netikėtai nutrūko.

– Juodos kavos, – sukomandavo Šelbė. Tada atžariai paklausė Liusės: – O tu ko norėsi?

– Hm, to paties... – sumurmėjo Liusė. Aptarnaujama ji pasijuto nepatogiai. – Gal su truputėliu pieno.

– Vaikučiai, gyvenantys iš stipendijos, – nusišaipė Šelbė. – Turi dirbti kaip vergai, kad išsiverstų.

Kai padavėjas nuskubėjo atnešti joms kavos, mergina reikšmingai pavartė akis. Tada nuo staliuko vidurio paėmė *San Francisco Chronicle* ir žiovaudama atsivertė pirmąjį puslapį.

To Liusei pakako, kad nebesusivaldytų.

– Ei, – ji pastūmė Šelbės ranką žemyn, kad galėtų matyti už laikraščio paslėptą veidą. Mergina iš nuostabos pakėlė vešlius antakius. – Aš *irgi* gyvenau iš stipendijos, – išrėžė Liusė. – Ne paskutinėje mokykloje, bet ankstesnėje...

Šelbė atsitraukė nuo Liusės rankos.

– Ar ši tavo biografijos dalis turėtų man padaryti įspūdį?

Liusė jau ketino paklausti, ką apie ją girdėjusi Šelbė, tačiau tą akimirką ant peties pajuto šiltos

rankos prisilietimą.

Frančeska – mokytoja, vakar vakare pasitikusi ją prie durų, – dabar stovėjo greta ir šypsojosi. Moteris buvo aukšta. Jos laikysena bylojo apie valdingumą, tačiau Liusė iškart suprato, jog mokytojai nereikia dėti daug pastangų, kad mokiniai jai paklustų. Šviesūs Frančeskos plaukai buvo tvarkingai sušukuoti į vieną šoną. Lūpos rausvos ir blizgančios. Mokytoja vilkėjo puikiai tinkančią oficialią juodą suknelę su mėlynu diržu bei avėjo tokios pat spalvos aukštakulnius batelius atviru priekiu. Greta taip apsirengusios moters kiekvienas galėtų pasijusti neelegantiškas ir nemadingas. Liusė pagalvojo, kad būtų buvę gerai bent pasidažyti blakstienas. Ir avėti ne purvu aplipusius sportinius batelius.

– O, puiku, judvi sėdite kartu, – nusišypsojo Frančeska. – Taip ir žinojau, kad greitai susidraugausite!

Šelbė tylėdama šlamino laikraštį. Liusė atsikrenkštė.

– Liusė, aš manau, kad tu labai lengvai prisitaikysi prie gyvenimo „Pakrantės“ mokykloje. Jos tvarka specialiai sumanyta taip, kad dauguma talentingų mokinių galėtų lengvai prisitaikyti. – *Talentingų?* – mintyse nusistebėjo Liusė. – Savaiame suprantama, jeigu kils kokių nors klausimų, gali bet kada ateiti pas mane. Arba paprašyk Šelbės pagalbos.

Šelbė nusijuokė – pirmą kartą šį rytą. Jos juokas skambėjo šiurkščiai, grubiai – Liusė pamanė, kad taip kvatotis gali tik seni vyrai, daugybę metų rūkę cigaretes. Tik ne paauglė, dievinanti jogą.

Liusė pajuto, kaip veide atsiranda nepasitenkinimo grimasa. Mergina mažiausiai troško „lengvai prisitaikyti prie gyvenimo „Pakrantės“ mokykloje“. Ji nenorėjo priklausyti grupei išlepintų talentingų vaikėzų, gyvenančių ant virš vandenyno kyšančios uolos. Liusė buvo tikras žmogus. Priešingai nei jaunuoliai, kuriems svarbiausia skvošo raketės, ji turėjo tikrą sielą ir žinojo, kas yra tikrasis gyvenimas. Ji priklausė Danieliui. Mergina vis dar negalėjo suprasti, ką ji čia veikė. Vienintelė priežastis, kodėl ji *labai trumpam* atsidūrė šioje mokykloje, buvo karas, kuriame turėjo dalyvauti Danielis. Jam pasibaigus, mylimasis turėjo pasiimti Liusę namo. Arba į kokią nors kitą vietą.

– Gerai, su jumis dar susitiksime pamokoje. Skaniai papusryčiaukite! – nutoldama per petį šūktelėjo Frančeska. – Paragaukite apkepo su įdaru! – mokytoja pamojo ranka padavėjui, kad šis atneštų merginoms po lėkštę šio patiekalo.

Frančeskai nutolus, Šelbė sriūbtelėjo didelį gurkšnį kavos ir atgalia ranka nusišluostė lūpas.

– Hm, Šelbe... – pradėjo Liusė.

– Kada nors girdėjai, kad valgant nedera plepėti? – atrėžė ši.

Liusė pastatė puodelį ant lėkštutės ir nekantraudama laukė, kol nervingasis padavėjas padės ant stalo lėkštes su apkepu ir pasišalins. Vidinis balsas kuždėjo, kad būtų gerai susirasti kitą staliuką. Aplinkui čiauškėjo daugybė laimingų balsų. Net jeigu nepavyktų prisijungti prie kurios nors linksmos draugijos, sėdėti vienai tikriausiai būtų geriau negu su Šelbe. Vis dėlto Liusė jautėsi sumišusi dėl to, ką pasakė Frančeska. Kam girti Šelbę ir įrodinėti, kad ji – nuostabi kambario kaimynė, jeigu

akivaizdu, jog šita mergiotė nekenčia viso pasaulio? Liusė burnoje pavartė apkepo kąsnį, tačiau jautė, kad negalės valgyti, jeigu neturės galimybės prašnekti.

– Gerai. Žinau, kad esu naujokė ir tu turi priežasčių jausti susierzinimą dėl mano pasirodymo. Įtariu, kad iki man atvykstant kambaryje gyvenai viena, ar ne?

Šelbė šiek tiek nuleido laikraštį – dabar jis dengė veidą iki akių. Tada kilstelėjo vieną milžinišką antakį.

– Bet juk aš nesu *tokia* bloga, – tęsė Liusė. – O jeigu užduočiau tau kelis klausimus? Atleisk, kad atvykau į mokyklą nežinodama, kas, po šimts, yra tie nefermanai...

– Nefilimai, – pataisė Šelbė.

– Nesvarbu. Man nerūpi. Nenoriu, kad taptum mano priešė ir viskas būtų maždaug taip, – mergina ranka apibrėžė tarp jų esančią tuščią erdvę. – Nuo tavęs sklinda pyktis. Pasakyk, kur slypi problema?

Vienas Šelbės lūpų kamputis pradėjo trūkčioti. Mergina sulankstė laikraštį, padėjo jį ant stalo ir atsilošė kėdėje.

– Tau turi rūpėti nefilimai. Juk būsime bendraklasės, – mergina ranka pamojo į terasos pusę. – Pažvelk į gražius ir privilegijuotus mokinius, susirinkusius „Pakrantės“ mokykloje. Maždaug pusės šių kvailėlių niekada daugiau nepamatysi gyvenime. Jie bus tik mudviejų pokštų objektai.

– Mudviejų? – nustebė Liusė.

– Taip, tu įtraukta į aukštesnio lygio bakalauro programą kartu su nefilimais. Nesinervink, jeigu esi ne per daug protinga, – Liusė klausydamosi prunkstelėjo. – Gabių vaikų ugdymas čia dažniausiai yra tik priedanga. Puiki vieta paslėpti nefilimus, kad niekam nekiltų įtarimų. Tiesą sakant, vienintelis žmogus, kuris ką nors įtaria, yra Bredis Menzūrėlė.

– Kas yra Bredis Menzūrėlė? – pasiteiravo Liusė palinkdama į priekį, kad nereikėtų perrėkti nenuilstančios bangų mūšos, besidaužančios į uolą apačioje.

– Tai nuoboda moksluokas, sėdintis per du staliukus už mūsų. – Šelbė ranka mostelėjo į putlų vaikinuką, apsigaubusį languota vilnone skraiste. Jis ką tik buvo paliejęs jogurtą ant didžiulio vadovėlio. – Jo tėvai bjaurisi faktu, kad jų sūnelis nebuvo priimtas į aukštesnio lygio pamokas. Jie vykdo kampaniją kiekvieną semestrą.

Šelbė susiraukė.

– Rimtai? Tu nori būti vadinama nefilime? Tai skamba tarsi krepšio, kuriame nešiojiesi savo apmaudą, pavadinimas. Na, jau ne. Dėkui. Geriau jau vadintis nefilimu, ir nesvarbu, apie kelis iš mūsų tu kalbi – vieną ar daug.

Taigi Šelbė buvo vienos angelų rūšies atstovė. Keista – nei jos išvaizda, nei elgesys neatrodė angeliškas. Mergina nebuvo tokia graži kaip Danielis, Kemas ar Frančeska. Ji neturėjo tokio žavesio ir patrauklumo kaip Rolandas ir Ariana. Priešingai – Šelbė atrodė negraži ir keistoka.

– Tai tarsi privati angelų vidurinė mokykla, – tarė Liusė. – Tačiau kam ji reikalinga? Ar baigusi ją toliau mokysies angelų koledže?

– Viskas priklausys nuo to, ko reikės pasauliui. Daugelis jaunuolių vienerius metus atlieka specialią angelų karinę tarnybą. Tada tenka keliauti, užmegzti trumpus meilės romaniukus su svetimšaliais ir panašiai. Tačiau, suprant, taip būna tik sąlyginės taikos metais. Na, pavyzdžiui, kaip dabar...

– Kas dabar?.. – nesuprato Liusė.

– Nesvarbu... – iš Šelbės veido išraiškos buvo matyti, kad ji susilaikė nepasakiusi kažko svarbaus. – Tai priklauso nuo to, kas esi. Supranti, visi čia esantieji turi skirtingo stiprumo galią, – tęsė Šelbė. Liusei atrodė, kad mergina skaito jos mintis. – Galingumas priklauso nuo tavo šeimos genealoginio medžio. Tačiau tavo atveju...

Liusė žinojo, ką naujoji draugė ketino jai pasakyti.

– Aš čia atsidūriau tik dėl Danielio, – užbaigė mintį ji.

Šelbė švystelėjo servetėlę į tuščią lėkštę ir pakilo nuo kėdės.

– Išties įspūdingas būdas prisistatyti, Liuse. Mergina, kurios įtakingas vaikinai trūktelėjo kelias virveles.

Ar šitaip apie jos atsiradimą šioje mokykloje galvoja visi? Ar tai... tiesa?

Šelbė ištiesė ranką ir iš Liusės lėkštės nugvelbė paskutinį apkepo gabalėlį.

– Jei pageidauji suburti Liusindos Prais gerbėjų klubą, esu tikra, jog tau pavyks. Tik mane palik nuošalyje, sutariam?

– Apie ką šneki? – Liusė atsistojo. Ko gero, jai ir Šelbei reikėtų viską pradėti iš pradžių. – Man nereikia jokio gerbėjų klubo...

– Žiūrėk, aš gi tau *sakiau*, – ūmai pratarė aukštas, bet malonus balsas.

Priešais išdygo mergina su žaliu šalikėliu ir šiepdamasi kumštelėjo savo draugei. Liusė dirstelėjo pro jas, bet Šelbė buvo jau toli, ir veikiausiai nevertėjo jos vyti. Žiūrint iš arti, mergina su žaliu šalikėliu priminė jauną Selmą Hajek, mat galėjo pasigirti tokiomis pat putniomis lūpomis ir dar putnesne krūtine. Antroji – pablyškusi, šviesiai rudomis akimis ir trumpais juodais plaukais – panėšėjo į Liusę.

– Pala, tu išties esi Liusinda Prais? – pasiteiravo blyškioji mergina. Smulkučiais baltais dantukais ji laikė sukandusi kelis blizgančius segtukus ir mikliai suko savo garbanas į mažus kuodelius. – Kitaip tariant, Liusė ir Danielis? Toji mergina, ką tik atkeliavusi iš tos klaikios mokyklos Alabamoje?..

– Džordžijoje, – pataisė Liusė.

– Koks skirtumas?.. Dievulėliau, *koks* buvo Kemas? Kartą jį mačiau tame *death metal* koncerte... be abejo, pernelyg jaudinausi, kad prisistatyčiau. Klausiu ne todėl, kad domėtumeisi Kemu, nes gi akivaizdu – *Danielis!* – ji prapliupo juoku. – Beje, aš esu Dona, o ji – Džesmina.

– Sveikos, – lėtai atsiliepė Liusė. Tai bent naujienos. – E-e...

– Nekreipk į ją dėmesio, ji išgėrė turbūt vienuolika puodelių kavos, – Džesmina kalbėjo bent trisysk lėčiau už Doną. – Jinai norėjo pasakyt, kad mums malonu su tavimi susipažinti. Visada

sakėme, kad tu ir Danielis esat didžiausia visų laikų meilės istorija.

– Rimtai? – Liusė patreškino pirštų sąnarius.

– Gal juokauji?.. – įsiterpė Dona, nors Liusei atrodė, kad tai jos krečia kažkokius juokus. – Aišku, rimtai. Ko verta vien mirtis!.. Na, gerai, ar dėl to geidi jo dar labiau? Lažinuosi, kad *taip!* Ir – ooo!.. – kai tave apglėbia tos liepsnos... – ji užsimerkė, prispaudė ranką sau prie pilvo, o paskui brūkštelėjo ja į viršų ir priglaudė prie širdies sugniaužtą kumštį. – Mama pasakodavo man šią istoriją, kai buvau maža.

Liusė nustėro. Prabėgomis apžvelgė šurmuliuojančią terasą spėliodama, ar kas galėjo jas nugirsti. Nuo kalbų apie ugnį merginos skruostus išmušė raudonis.

Ant valgyklos stogo suskambo metalinis varpas, skelbiantis pusryčių pabaigą, ir Liusė su džiaugsmu pastebėjo, kad visi čia esantys turėjo savų reikalų. Pavyzdžiui, skirstytis po klases.

– Kokią gi istoriją pasakodavo tavo mama? – lėtai pasiteiravo Liusė. – Apie mane ir Danielį?

– Tik apie svarbiausius įvykius, – atsimerkdama atsakė Dona. – Ar tai panašu į karščio pliūpsnį? Na, nelyginant menopauzės metu, nors nesakau, kad tu turėtum žinoti...

Džesmina pliaukštelėjo Donai per ranką.

– Ar nevaldomą Liusės aistrą tu palyginai su karščio pliūpsniu?

– Atsiprašau, – sukikeno Dona. – Tiesiog jaučiuos pakerėta. Viskas taip romantiška ir nuostabu. Aš pavydžiu – gerąja prasme!

– Pavydi, jog numirštu kaskart, vos pamėginu suartėti su savo svajonių vaikinu? Išties puikus būdas nutraukti linksmybes.

– Papasakok tą merginai, kuri bučiavosi vienintelį kartą, ir tai su Aira Franku, kamuojamu dirgliosios žarnos sindromo, – Džesmina žaismingai mostelėjo Donai.

Liusė nenusijuokė, ir Dona su Džesmina mandagiai sukikeno – tarsi manydamos, kad ji paprasčiausiai apsimeta kukli. Liusei dar niekada neteko būti tokio krizenimo objektu.

– Ką gi konkrečiai pasakojo tavo mama? – neatlyžo ji.

– Et, tiesiog įprastus niekus: staiga prasidėjo karas, situacija tapo nevaldoma, o kai jie dausose nubrėžė ribą, Danielis išrėžė: „Niekas negali mūsų išskirti“, ir tai *visus* įsiutino. Žinoma, ši istorijos dalis *man* patinka labiausiai. Taigi dabar tavo meilė kenčia *amžiną* bausmę, judu iki šiol *desperatiškai* geidžiate vienas kito, bet negalite, na, žinai...

– Bet kai kuriuose gyvenimuose jie galėjo, – pataisė bičiulę Džesmina ir pamerkė akį Liusei, kuri, sugluminta tokių kalbų, vos bepajėgė pasijudinti.

– Nieku gyvu! – Dona valdingai kilstelėjo ranką. – Esmė ta, kad ji paskęsta liepsnose vos tik... – Pamačiusi siaubo perkreiptą Liusės veidą Dona krūptelėjo. – Atsiprašau. Šito tu tikrai nenori girdėti.

Džesmina atsikosėjo ir palinko arčiau:

– Mano vyresnioji sesuo man papasakojo vieną istoriją iš tavo praeities, ir aš galiu prisiekti...

– O-o-o!.. – Dona įsikibo Liusei į parankę, tarsi dėl savo informuotumo – dėl viso to, kas Liusei

liko nepasiekiamą, – būtų tapusi geidžiama drauge. Situacija varė iš proto. Liusė klaikiai sutriko. Ir šiek tiek susijaudino. Ji visiškai nebeišmanė, ar galima kuo tikėti, ar ne. Viena aišku: ji netikėtai tapo... įžymybe. Tačiau jautėsi keistai. Tarsi būtų kažkokia bevardė pliuškė, kvailai vypsanti šalia kokios nors kino žvaigždės paparaco fotografijoje.

– Vaje! – Džesmina išraiškingai pabaksnojo į laikrodį savo telefone. – Mes *siaubingai* vėluojame! Turėsime pasiaiškinti!

Liusė kreivai šyptelėjo ir mikliai stvėrė savo kuprinę. Ji nenutuokė, nei kokia jai pamoka, nei kur rasti reikiamą klasę, nei kaip reaguoti į Džesminos bei Donos susidomėjimą. Tokių plačių, godžių šypsenu jai neteko matyti nuo... turbūt niekada.

– Gal patarsite, kaip sužinoti, kokia man pirma pamoka? Nemanau, kad turiu tvarkaraštį.

– Jokių problemų, – numojo Dona. – Eime su mumis. Mums visoms ten pat. Visą laiką! Bus smagu!

Abi merginos, eidamos Liusei iš šalių, nusivedė naujokę tarp stalelių, prie kurių kiti vaikai baigė valgyti savo pusryčius. Nors jos „*siaubingai* vėlavo“, Džesmina su Dona, galima sakyti, tingiai pėdino per šviežiai nupjautą žolę.

Liusė mąstė, ar nevertėtų jų pasiteirauti apie Šelbę, bet nenorėjo pažinties pradėti nuo paskalų. Beje, merginos atrodė malonios, tačiau Liusei nereikėjo naujų geriausių draugijų. Jai derėjo nepamiršti: visa tai laikina.

Laikina, tačiau stulbinamai žavu. Trys merginos žingsniavo valgyklą juosiančiu hortenzijomis apsodintu taku. Dona tauškė, bet Liusė negalėjo atplėšti akių nuo uolos skardžio, kuris bemaž statmenai smigo į šimtų pėdų gelmę, kur vilnijo raibuliuojantis vandenynas. Bangos taip kasdieniškai skubėjo į siaurą pakrantės dryžį skardžio papėdėje, kaip „Pakrantės“ mokyklos mokiniai į savo klases.

– Štai ir atėjome, – tarstelėjo Džesmina.

Tako gale stūksojo įspūdingas dviaukštis „A“ formos kotedžas. Jis glūdėjo visžalių sekvojų paunksmėje, tad pakopas, trikampį stogą ir didžiulę priešais plytinčią veją nusėjo nukritę spygliai. Prie žolėto tako rikiavosi keli iškylių stalai, bet didžiausią įspūdį darė pats pastatas. Dėl didžiulių tamsintų langų ir atvirų slankiojančių durų atrodė, kad didesnė jo pusė yra iš stiklo. Kotedžas priminė Frenko Loido Raito projektuotą statinį. Keli studentai dykinėjo didžiulėje antrojo aukšto aikštelėje, iš kurios vėrėsi vaizdas į vandenyną, kiti kopė sudvejintais laiptais, kylančiais nuo tako.

– Sveika atvykusi į *Nefi* buveinę, – pratarė Džesmina.

– Ar jūs čia mokotės? – išsižiojo Liusė. Statinys visiškai nepanėšėjo į mokyklą, veikiau jau į poilsio vilą.

Greta stovinti Dona spygtelėjo ir sugniaužė Liusės riešą.

– Labas rytas, Stivenai! – šūktelėjo ji ir pamojo vyresniam vyriškiui, stovinčiam laiptų apačioje. Šis buvo lieso veido, su stilingais stačiakampiais akiniais ir tankia banguotų žilstelėjusių plaukų kupeta. – Man taip patinka, kai jis vilki trijų dalių eilutę, – sukuždėjo jinai.

– Labas rytas, mergaitės, – vyriškis nusišypsojo joms ir pamojo ranka. Jis pakankamai ilgai žvelgė į Liusę, kad toji susinervinusi nudelbtų akis, tačiau šypsotis nesiliovė. – Iki greito pasimatymo! – šūktelėjo Stivenas ir ėmė kopti laiptais aukštyn.

Merginos nusekė paskui.

– Stivenas Filmoras, – pakuždomis informavo Liusę Džesmina. – Dar žinomas kaip S. F., arba kaip Sidabrinis Fakyras. Jis yra vienas mūsų mokytojų, ir – taip, Dona yra beprotiškai, neapsakomai, akylai jį įsimylėjusi. Nors jis yra susižadėjęs.

– Bet man patinka ir Frančeska, – Dona delnu plekštelėjo Džesminai ir atsigrėžė į Liusę. Tamsios jos akys juokėsi. – Tikiuosi, tu nepradėsi kaišioti jiems pagalių į ratus.

– Pala, pala, – Liusė akimirką patylėjo. – Sidabrinis Fakyras ir Frančeska yra jūsų mokytojai? Ir jūs kreipiatės į juos vardais? Ir jiedu yra *pora*? Kuris ko moko?

– Galima sakyti, kad tai humanitariniai mokslai, – atsiliepė Džesmina, – nors labiau tiktų vadinti juos *angeliškais*. Frenkė ir Stivenas dėsto drauge. Tai susitarimo dalis, kažkas panašaus į *jin* ir *jan*. Žinai, tokiu būdu niekas iš studentų nesijaučia... valdomas.

Liusė prikando lūpą. Jos užkopė laiptais ir atsidūrė studentų būryje. Visi palengva pėdino pro slankiojančias duris į klasę.

– Ką nori pasakyti? Ką reiškia „valdomas“?..

– Be abejo, juodu abu yra puolusieji, tačiau pasirinkę skirtingas puses. Ji yra angelas, o jis veikiau demonas. – Dona kalbėjo nerūpestingai, tarsi porindama apie šaldyto jogurto skonių skirtumus. Pastebėjusi iš nuostabos išpūstas Liusės akis, ji pridūrė: – Nesakau, kad jiedu susituokę ar panašiai – nors tai būtų karščiausios visų laikų jungtuvės... Jiedu tiesiog... gyvena nuodėmėje.

– Demonas dėsto humanitarinius mokslus? – patikslino Liusė. – Ir čia viskas gerai?

Dona su Džesmina susižvalgė ir sukikeno.

– *Labai* gerai, – patikino Dona. – Stivenas tau patiks. Eime, mums metas.

Liusė drauge su kitais mokiniais įžengė į klasę. Patalpa buvo erdvi, su trimis plačiomis neaukštomis pakopomis, ant kurių buvo išdėstyti suolai, o pakopų apačioje stovėjo du ilgi stalai. Didžiuma šviesos į patalpą pakliuvo per stoglangius. Dėl natūralaus apšvietimo ir aukštėjančių pakylų klasė atrodė didesnė nei buvo iš tiesų. Pro atlas duris iš vandenyno pūtė švelnus vėjelis, tad patalpoje tvyrojo gaivus bei grynas oras. Didesnės priešingybės „Kardo ir kryžiaus“ mokyklai neįmanoma nė įsivaizduoti. Liusė mąstė, jog galėtų pamėgti „Pakrantės“ mokyklą. Žinia, jei pamirštų tą vienintelę priežastį, dėl kurios atkeliavo čionai, tą svarbiausią žmogų gyvenime. Ir tą faktą, kad jis dabar toli nuo jos. Dar paspėliojo, ar Danielis apie ją galvoja. Ar ilgisi Liusės taip, kaip jinai?

Mergaitė pasirinko suolą prie lango, tarp Džesminos ir patrauklaus vaikinio su nurėžtais džinsais, Dodžerių kepure ir sportiniu karinio jūrų laivyno megztiniu. Kelios mergaitės stoviniavo prie tualetu durų. Viena jų buvo garbanotais plaukais ir nešiojo purpurinius stačiakampius akinius. Išvydusi mergaitės profilį, Liusė kone pašoko nuo kėdės.

Penė.

Bet netrukus nepažįstamoji atsigręžė, ir Liusė suvokė klydusi. Mergaitės veidas buvo kampuotesnis, drabužiai siauresni, o juokas garsesnis. Liusei sugniaužė širdį. Aišku, čia ne Penė. Penės nebėra, niekada nebebus.

Liuse jautė smalsius naujųjų bendraklasių žvilgsnius. Vieni žvilgčiojo vogčiomis, kiti spoksojo atvirai. Vienintelė Šelbė nereiškė jokio susidomėjimo – paprasčiausiai linktelėjo, ir tiek.

Klasė nebuvo didelė, viso labo dvidešimt suolų, išrikiuotų ant pakylų ir atgręžtų į du priešais stovinčius ilgus raudonmedžio stalus. Už stalų kybojo dvi baltos sausai valomos lentos. Po lentyną abiejose pusėse. Dvi šiukšliadėžės. Dvi stalinės lempos. Du nešiojamieji kompiuteriai, po vieną ant abiejų stalų. Ir du mokytojai, Stivenas bei Frančeska, besikuždantys patalpos priešakyje.

Visiškai netikėtai abu atsigręžė ir taip pat įsistebeilijo į Liusę, o tada grakščiai žengė prie stalų. Frančeska prisėdo ant saviškio, vieną koją pariesdama po savimi, o antrosios aukštakulniu vos siekdama medines grindis. Stivenas pasilenkė prie kito stalo, atidarė sunkų odinį kaštoninės spalvos portfelių ir lūpomis suspaudė savo rašiklį. Jis, kaip vyresnio amžiaus vyriškis, neabejotinai atrodė puikiai, tačiau Liusė beveik norėjo, kad mokytojas nebūtų toks patrauklus. Jis priminė merginai Kemą, priminė tai, kokie apgaulingi gali būti demono kerai.

Liuse tikėjosi, kad dabar klasės draugai išsitrauks vadovėlius, kurių ji neturėjo, ir puls gilintis į kokias nors užduotis, apie kurias ji nieko nenutuokė, tad naujokei teliks nuleisti rankas ir pasinerti į fantazijas apie Danielį.

Bet nenutiko nieko panašaus. Ir didžiuma vaikų vis taip pat vogčiomis dėbčiojo į Liusę.

– Na, dabar jau visi pastebėjote, kad mes turime naują mokinę, – Frančeska prabilo žemu ir sodriu balsu, nelyginant džiazą dainininkė.

Stivenas nusišypsojo, žybtelėdamas baltutėliais dantimis.

– Na, Liuse, papasakok, kaip tau patinka „Pakrantės“ mokykloje?

Liuse išblyško. Mokinių suolai sugirgždėjo, ir visi atsigręžė į naujokę.

Mergina pajuto, kaip pašėlusiai ėmė plakti širdis ir sudrėko delnai. Ji susigūžė savo vietoje, neapsakomai trokšdama būti normaliu vaiku normalioje mokykloje, vėlei namuose, Džordžijoje. Pastarosiomis dienomis Liuse ne kartą geidė pakeisti savo praeitį. Ji jaustųsi daug laimingesnė, jei niekada nebūtų mačiusi šešėlių, niekada nebūtų pakliuvusi į bėdą ir praradusi brangių draugų, jei nebūtų susipainiojusi su Kemu, jei Danielis galėtų būti šalia. Bet šioje vietoje jos nerimstančios mintys atsidurdavo aklavietėje: kaipgi būti normaliai ir kartu turėti Danielį? Danielį, kuris anaipol nebuvo normalus. Tai neįmanoma. Todėl ji atsidūrė čia ir privalėjo viską išverti.

– Ko gero, aš vis dar bandau apsiprasti su „Pakrantės“ mokykla. – Liusės balsas virpėjo, išduodamas jos nerimą, aidėdamas nuo nuožulnių lubų. – Bet man čia patinka.

Stivenas nusijuokė.

– Ką gi, mudu su Frančeska nusprendėme pagelbėti tau pritapti mūsų mokykloje, tad šiandien

atšauksime įprastas antradienio ryto mokinių prezentacijas...

– Valio! – sušuko kitapus klasės įsitaisiusi Šelbė.

Ant jos suolo gulėjo šūsnis prirašytų kortelių, o prie kojų – didžiulis plakatas, kuris skelbė „ŠMĖKLOS NĖRA TOKIOS BLOGOS“. Taigi Liusė išvadavo Šelbę nuo pristatymo. Tai turėtų šiek tiek sušildyti kambario draugijų santykius.

– Stivenas norėjo pasakyti, – įsiterpė Frančeska, – jog mes ketiname sužaisti žaidimą, „Ledlaužį“.

Ji nusliuogė nuo stalo ir nukaukšėjo per klasę, dalydama mokiniams popieriaus lapus.

Liusė tikėjosi išgirsti dejonių chorą – juk taip į panašius pasiūlymus paprastai reaguoja paauglių klasė. Tačiau šie vaikai su viskuo sutiko ir atrodė patenkinti. Jie nė neketino kam nors prieštarauti.

Padėjusi lapą ant Liusės suolo, Frančeska tarė:

– Tai padės tau susigaudyti, kas yra kai kurie tavo bendraklasiai ir ko mes čia siekiame.

Liusė žvilgtelėjo į popieriaus lapą. Šis buvo padalytas į dvidešimt langelių. Kiekviename langelyje įrašyta frazė. Jai jau teko žaisti šį žaidimą – kadaise vasaros stovykloje vakarų Džordžijoje, kai buvo dar maža mergaitė, o kitąsyk jau mokykloje Doveryje. Žaidimo tikslas – apeiti patalpą ir prie kiekvienos frazės įrašyti po mokinio vardą. Paprastai ji nesunkiai įveikdavo užduotį, nors, be abejo, čia turėtų pasitaikyti ir keblesnių variantų. Tačiau kai mergina atidžiau įsižiūrėjo į frazes – tikėdamasi perskaityti įprastus dalykus, pavyzdžiui, „Jis laiko vėžliuką“ ar „Kada nors norėtų šokti su parašiotu“, – mažumėlę sutriko. Šįsyk frazės buvo kitokios – tarkime, „Šneka daugiau nei aštuoniolika kalbų“ ar „Aplankė išorinį pasaulį“.

Buvo akivaizdu, jog Liusė – vienintelė ne nefilimė klasėje. Ji vėl pagalvojo apie nervingą padavėją, kuris jai ir Šelbei atnešė pusryčius. Galbūt Liusė geriau jaustųsi tarp vaikų, gyvenančių iš stipendijos. Bredis Menzūrėlė nė nenutokė, ko išvengė.

– Jei niekas neturi klausimų, – prabilo Stivenas, – galite pradėti.

– Eikite laukan ir puikiai praleiskite laiką, – pridūrė Frančeska. – Galite nesiskubinti – darbuokitės tiek, kiek tik reikės.

Liusė įkandin kitų išėjo į aikštelę ir patraukė link turėklų. Ūmai jai per petį pasilenkė Džesmina ir žaliai lakuotu nagu bakstelėjo į vieną langelį:

– Aš turiu giminaitį, kuris yra grynakraujis cherubinas, – pratarė ji. – Senas pamišėlis dėdė Karlosas.

Liusė maktelėjo galvą, tarsi nutuokdama, ką tai turėtų reikšti, ir įrašė Džesminos vardą.

– Ak, o aš galiu pakilti į orą, – sučiulbėjo Dona, besdama pirštu į kairį viršutinį Liusės lapo kampą. – Na, gal ne šimtu procentų, ne visuomet, bet paprastai kai išgeriu kavos.

– O... – Liusė stengėsi nespoksoti į Doną. Ne, nepanašu, kad mergina juokauja. Ji gali *pakilti į orą?*..

Stengdamasi neišsiduoti, kad jaučiasi nevisavertė, Liusė paskubomis peržvelgė lapą. Ieškojo ko nors, apie ką bent šį tą nutuoktų.

Sugeba iškviesti Pranešėjus.

Šešėlius. Tą paskutinę naktį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje Danielis pasakė tikrąjį jų vardą. Nors iš tiesų pati niekada jų „nekvietė“ – jie paprasčiausiai pasirodydavo, – bet šiokios tokios patirties Liusė visgi turėjo.

– Mane galite įrašyti čia, – ji bakstelėjo į kairįjį apatinį lapo kampą. Džesmina su Dona pakėlė į ją akis, žvelgdamos pagarbiai, bet nėmaž neabejodamos naujosios draugės žodžiais, o paskui vėl palinko prie savo lapų, toliau pildydamos langelius. Liusės širdis kiek aprimo. Gal viskas ne taip jau blogai?..

Per kelias kitas minutes ji sutiko Lilitą, manieringą raudonplaukę, vieną iš nefilimų trynukų („Atskirti mus gali iš rudimentinių uodegų, – paaiškino mergina. – Maniškė išlenkta“); Oliverį, sodriabalsį drūtą vaikina, kuris per praėjusių metų vasaros atostogas lankėsi išoriniame pasaulyje („Jis taip *totaliai* pervertintas, kad net negaliu tau apsaityti“); Džeką, kuris jautėsi galįs skaityti mintis, ir todėl bus teisinga, jeigu Liusė jį įrašys prie šios frazės „Jaučiu, kad tu taip ir padarysi, juk neklystu?“ Jis sudėjo pirštus it pistoletą ir plekštelėjo liežuvio.

Liusėi dar buvo likę trys tušti langeliai, kai prie jos priėjo Šelbė ir ištraukė popieriaus lapą iš rankų.

– Aš galiu ir tai, ir šitai, – pratarė ji, rodydama į du langelius. – Kurį iš jų norėtumei man priskirti? *Šneka daugiau nei aštuoniolika kalbų ar Probėgom regėjo buvusių gyvenimus.*

– Luktelėk... – sukuždėjo Liusė. – Tu... tu gali regėti buvusių gyvenimus?..

Šelbė keliskart kilstelėjo antakius ir brūkštelėjo savo vardą langelyje prie „aštuoniolikos kalbų“. Liusė stebeilijo į popieriaus lapą ir mąstė apie savo buvusių gyvenimus bei apie tai, kaip beviltiškai tie gyvenimai jai nepasiekiami. Ji nepakankamai įvertino Šelbę.

Tačiau kambario draugė jau spėjo pradingti. Šelbės vietoje stovėjo vaikinukas – šalia jo Liusė prisėdo klasėje. Jis buvo bent puse pėdos aukštesnis už Liusę, su atvira draugiška šypsena, strazdanomis nusėta nosimi ir skaidriai mėlynomis akimis. Ir jis pats, ir netgi jo įprotis kramtyti pieštuką atrodė kažkoks... sveikas. Liusė suvokė, kad tai keistokas žodis, norint apibūdinti žmogų, su kuriuo niekada nesikalbėjo, bet nepajėgė sugalvoti nieko tinkamesnio.

– O, dėkui Dievui, – jis nusijuokė ir delnu plekštelėjo sau per kaktą. – Vienintelis dalykas, kurį aš sugebu, įrašytas vieninteliame tau likusiame langelyje.

– „Gali sukurti veidrodinį savo ar kitų atvaizdą“, – lėtai perskaitė Liusė.

Vaikinas pakraipė galvą ir įrašė langelyje savo vardą. Mailsas Fišeris.

– Esu tikras, tokiai kaip tu tai atrodo ištis įspūdinga.

– Hm... tikrai. – Liusė nusigrėžė. Tokiai kaip ji, net neišmanančiai, ką tai reiškia.

– Ei, palauk, kurgi tu eini? – Mailsas trūkstelėjo ją už rankovės. – Aja-jai, nesupranti juokų?

Liusė papurtė galvą, ir vaikino veidas surimtėjo.

– Turėjau omeny, palyginti su kitais bendraklasiais, aš esu beveik nieko vertas. Neskaitant manęs

paties, vienintelis žmogus, kurį kada nors įstengiau atspindėti, buvo mano mama. Ji maždaug dešimt sekundžių šiurpino mano tėtį, o paskui išnyko.

– Palauk, – sumirksėjo Liusė. – Tu atgaminai veidrodinį savo motinos atvaizdą?

– Visiškai atsitiktinai. Pasak jų, tą lengva padaryti su žmonėmis, kuriuos myli. – Vaikinas nukaito, raudonis nugairino jo skruostikaulius. – Dabar tu imsi galvoti, jog esu mamos lepūnėlis. Tas „lengva“ aiškiai nusako mano sugebėjimų ribas. Na, o tu – juk tu esi įžymioji Liusinda Prais. – Ir jis labai išraiškingai pamojavo rankomis.

– Norėčiau, kad niekas daugiau šito nekartotų, – atžariai burbtelėjo ji. Paskui, pasijutusi nemandagi, atsiduso, atsirėmė į aikštelę juosiančius turėklus ir įsistebeilijo į vandenį. Buvo taip sunku perprasti visas tas užuominas ir susitaikyti su faktu, jog visi aplinkiniai apie ją žino kur kas daugiau nei ji pati apie save. Tačiau Liusė nenorėjo kamantinėti šio vaikino. – Atleisk, aš tiesiog... tiesiog maniau, jog esu vienintelė beveik nieko verta. Kaipgi tu čia atsidūrei?

– O, aš, anot jų, esu „maišytas“, – paaiškino Mailsas, pirštais pavaizduodamas kabutes. – Mamos giminėje prieš keletą kartų būta angelo, bet visi kiti mano giminaičiai yra mirtingi. Visos mano galios apgailėtinais menkos. Bet esu čia, nes mano tėvai materialiai remia šią mokyklą ir hm... šią aikštelę, kurioje tu stovi.

– Oho.

– Iš tiesų čia nėra nieko įspūdinga. Mano šeima tiesiog apsėsta minties, jog privalau mokytis „Pakrantės“ mokykloje. Kad girdėtum, kaip namuose mane spaudžia galų gale pradėti susitikinėti su „žavia nefilime mergina“.

Liusė nusijuokė – pirmąsyk per kelias pastarąsias dienas. Mailsas artistišškai užvertė akis į dangų.

– Na, o šįryt pamačiau tave, pusryčiaujančią su Šelbe. Ar ji tavo kambario draugė?

Liusė linktelėjo galvą.

– Plepėjom apie žavias nefilimes merginas, – pajuokavo ji.

– Na, kiek žinau, jinai... hm... – Mailsas sušnypštė ir taip plėšriai mostelėjo ranka, kad Liusė net atšlijo. – Šiaip ar taip, aš čia nesu žvaigždė ar panašiai, bet šioje mokykloje trinuosi pakankamai seniai ir iki šiol manau, kad ši vieta ganėtinai beprotiška. Tad jei kada nors įsigeisi labai normaliai su kuo nors papusryčiauti ar panašiai...

Liusė pajuto linkčiojanti galvą. *Normaliai*. Muzika mirtingoms jos ausims.

– Gal netgi... rytoj? – pasiūlė Mailsas.

– Skamba puikiai.

Vaikinas šyptelėjo ir atsisveikindamas pamėjo ranka, o Liusė ūmai suvokė, kad visi kiti mokiniai jau sugrįžo į klasę. Pirmąkart per visą rytą likusi viena, ji nudelbė akis į popieriaus lapą, kurį laikė rankose. Jautėsi sutrikusi ir nė nenučiuokė, ką manyti apie kitus „Pakrantės“ mokyklos mokinius. Ilgėjosi Danielio, kuris galėtų daug ką paaiškinti, jei nebūtų... o kur, tiesą sakant, jis buvo? Liusė nežinojo.

Kažkur toli.

Mergina priglaudė prie lūpų pirštą, prisimindama paskutinį mylimojo bučinį. Nuostabų jo sparnų glėbį. Be Danielio jai net Kalifornijos saulėje buvo šalta. Bet čia Liusei atsidūrė dėl jo. Dėl jo buvo priimta į šią angelų (ar kas jie bebūtų) klasę. Keista, tačiau buvo malonu jaustis taip neatsiejamai sujungtai su Danieliu.

Jis sugrįš jos pasiimti, Liusei reikia kantriai laukti.

Trečias skyrius

ŠEŠIOLIKA DIENŲ

– Na, sakyk, kas „Pakrantės“ mokykloje tau pasirodė keisčiausia?

Buvo trečiadienio rytas prieš pamokas. Liusė sėdėjo prie pusryčių stalo saulėtoje terasoje ir gėrė arbatą su Mailsu. Šis vilkėjo madingus geltonus marškinėlius su „*Sunkist*“ logotipu ir atspurusius džinsus, avėjo sandalus, o beisbolo kepuraitę užsismaukė kone iki pat savo mėlynų akių. Paskatinta itin laisvo „Pakrantės“ mokyklos aprangos stiliumi, Liusė savo standartinius juodus drabužius iškeitė į raudoną paplūdimio suknelę bei trumputį baltą nertinį. Jautėsi taip, tarsi po ilgai trukusio lietaus pagaliau būtų išaušusi pirma saulėta diena.

Liusė įbėrė į savo puodelį šaukštelį cukraus ir nusijuokė.

– Net nežinau, nuo ko pradėti. Ko gero, mano kambario draugė, kuri šįryt parsėlino į kambarį prieš pat saulėtekį ir dingo prieš man pabundant. Ne, palauk, galbūt klasė, kuriai dėsto angelo ir demono pora. O gal, – ji gurkštelėjo arbatos, – tas, kaip į mane žiūri kiti mokiniai, – tarsi būčiau kokia legendinė pakvaišėlė. Bevardė kvėša – prie šito jau pripratau. Tačiau liūdnei pagarsėjusi pakvaišėlė...

– Tu *nesi* liūdnei pagarsėjusi pakvaišėlė, – Mailsas atkando didžiulį raguolio kąsnį. – Galėčiau išsyk praryti jį visą.

Kai vaikas servetėle nusibraukė lūpų kraštelį, Liusė norėjo ir gėrėtis, ir juoktis iš nepriekaištingų jo manierų. Įsivaizdavo Mailsą, vadovaujantį įmantraus etiketo pamokoms golfo klube.

– Šelbė aštroka ir stačiokiška, – pratarė vaikas, – tačiau gali būti šauni. Kai nori. Nors aš nesu šios jos pusės žinovas. – Jis nusijuokė. – Tačiau tai tik gandai. Žinia, Frenkės ir Stiveno duetas man iš pradžių taip pat pasirodė keistas, tačiau, dera pripažinti, veiksmingas. kažkas panašaus į dangiškąją pusiausvyrą. Tos dvi pusės kažkoku būdu suteikia čionykščiams moksleiviams didžiausią tobulėjimo laisvę.

Ir vėl tas žodis. Tobulėti. Liusė prisiminė, kaip jį ištarė Danielis, pirmąsyk pasakęs, kad nestos į „Pakrantės“ mokyklą drauge su ja. Kur link jai tobulėti? Tai tinka tikrai tiems vaikams, kurie yra nefilimai. Ne Liusei, kuri šioje *beveik* angelų klasėje tėra vienišas žmogus, nekantriai laukiantis, kol parscries *jos* angelas.

– Liuse, – Mailsas nutraukė mergaitės mintis, – galiu pasakyti, kodėl žmonės į tave spokso. Visi girdėjo apie tave su Danieliu, tačiau niekas nežino tiesos.

– Ir užuot tiesiai manęs paklausę...

– Ko? Ar judu iš tiesų *tą* darėte debesyse? Ar jo *daikčiukas*, na, žinai, jo „pasididžiavimas“ kada nors buvo įsiskverbęs į tavo mirtingąją... – jis nutilo, sugavęs pasibaisėjusį Liusės žvilgsnį, ir paskubomis gurkštelėjo arbatos. – Atleisk. Noriu pasakyti, kad tu teisi, jie viską išpūtė iki didžiausio mito. Visi kiti. Na, aš stengiuosi, hm, nespėlioti. – Mailsas padėjo ant stalo savo puodelį ir įsmeigė akis į servetėlę. – Gal paklausti atrodo pernelyg asmeniška.

Mailsas nukreipė akis į šalį, bet Liusės tas nesunervino. Atvirksčiai, jo giedrios mėlynos akys ir kreivoka šypsenėlė priminė atviras duris, kvietimą pasikalbėti apie dalykus, apie kuriuos ji iki šiol niekam negalėjo papasakoti. Kad ir kaip ten būtų, Liusė suprato, kodėl Danielis ir ponas Koulas uždraudė jai susisiekti su Kele ir tėvais. Tačiau būtent Danielis ir ponas Koulas atsiuntė ją į „Pakrantės“ mokyklą. Jie pasakė, kad Liusei čia bus gerai. Tad ji nematė priežasties slėpti savo istorijos nuo tokio žmogaus kaip Mailsas. Juolab kad šis jau žinojo šiokią tokią tiesos versiją.

– Tai ilga istorija, – pratarė Liusė. – Tiesiogine prasme. Pati iki šiol nežinau jos visos. Bet iš esmės Danielis yra svarbus angelas. Spėju, kad prieš nuopuolį jo būta labai įtakingo. – Ji gurkštelėjo arbatos, kad nereikėtų pažvelgti Mailsui į akis, mat jaudinosi vis labiau. – Bent jau iki tol, kol įsimylėjo mane.

Liusė stačiai pratrūko. Pradėjo nuo pirmosios dienos „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, papasakojo, kaip ją globoti ėmėsi Ariana ir Gabė, kaip šaipėsi Molė ir Kemas. Kalbėjo apie skausmą, kurį patyrė, pamačiusi savo ankstesnio gyvenimo fotografiją. Apsakė Penės mirtį ir neapsakomą savo sielvartą. Siurrealistines kautynes kapinėse. Tik ne viską papasakojo apie Danielį, nepasidalijo tomis asmeninėmis akimirkomis, kurias jiedu išgyveno drauge... Tačiau kai baigė, pasijuto pateikusi Mailsui ganėtinai išbaigtą įvykių paveikslą ir tikėjosi išsklaidžiusi mitą apie savo intrigas.

Išsikalbėjusi pasijuto geriau.

– Taigi... Tiesą sakant, dar niekam niekada nepasakojau šitų nesąmonių. Išties gera viską išsakyti balsu. Dabar, kai pasidalijau su tavimi, viskas atrodo kur kas realiau.

– Jei nori, gali tęsti, – atsiliepė vaikinai.

– Žinau, kad čia užtruksiu neilgai, – pratarė Liusė. – Ir manau, jog „Pakrantės“ mokykla savotiškai pagelbės man apsiprasti su žmonėmis – norėjau pasakyt, su angelais. Su tokiais kaip Danielis. Ir su tokiais nefilimais kaip tu. Kad ir kaip ten būtų vis dar jaučiuosi ne savo rogėse. Tarsi dėčiausi kažkuo, kuo iš tiesų nesu.

Visąlaik, kol Liusė pasakojo savo istoriją, Mailsas linkčiojo pritarimo ženklan, bet dabar ūmai papurtė galvą:

– Nieku gyvu – tas faktas, kad esi mirtinga, visą šią istoriją paverčia dar įspūdingesne.

Liusė apžvelgė terasą. Pirmąsyk pastebėjo aiškią ribą, skiriančią nefilimų ir likusiųjų moksleivių stalus. Nefilimai užsėdo didelį plotą vakarinėje terasos pusėje, arčiau vandens. Jų buvo mažuma, gal dvidešimt, tačiau jie užėmė kur kas daugiau stalų. Šen ir ten prie šešiasiečio stalo sėdėjo vos vienas

nefilimas, kai kiti vaikai turėjo grūstis prie likusių rytinės pusės stalų. Pavyzdžiui, Šelbė. Ji kiūtojo viena ir niršiai vartė skaitomus lapus. Aplink stovėjo daugybė laisvų kėdžių, bet nė vienam „paprastųjų“ net į galvą nešovė pereiti terasą ir prisėsti šalia „talentingųjų“.

Vakar Liusė buvo sutikusi kelis kitus vaikus. Po priešpiečių pamokos vyko pagrindiniame, ne tokiaime įspūdingame, pastate. Ten buvo dėstomi tradiciniai dalykai. Biologija, geometrija, Europos istorija. Kai kurie moksleiviai atrodė mieli, tačiau Liusė jautė nebylų atstumą, neleidžiantį užmegzti pokalbio. Vien dėl to, kad ji atsidūrė talentingųjų pusėje.

– Nesuprask manęs neteisingai. Aš draugauju su kai kuriais tų vaikinų. – Mailsas mostelėjo į apsėstą stalą. – Jei reikėtų žaisti futbolą, vietoje bet kurio nefilimo rinkčiausi Konorą ar Edį G. Patikėk, kalbu rimtai. Nejau manai, jog kuris nors jų pajėgtų ištvirti tiek, kiek tu, ir iki šiol likti gyvas?

Liusė pasitrynė kaklą ir pajuto, kaip akių kampučiuose telkiasi ašaros. Mintyse vis dar šmėžavo panelės Sofijos durklas, ir ji niekada nepajėgs galvoti apie aną naktį, nejausdama širdgėlos dėl Penės. Draugės mirtis buvo tokia beprasmė... Tai neteisinga.

– Aš vos likau gyva, – tyliai sumurmėjo Liusė.

– Taip, – krūptelėjęs linktelėjo Mailsas. – Girdėjau apie tai. Keista: Frančeska ir Stivenas sėkmingai supažindina mus su dabartimi ir ateitimi, bet tik ne su praeitimi. Esą dėl to, kad įgytume daugiau galių.

– Apie ką tu čia?..

– Jei paklaustum ko nors apie artėjantį didįjį mūšį bei apie tai, koks vaidmuo jame skirtas tokiems jauniems tvirtiems nefilimams kaip aš, nedvejodamas tau atsakyčiau. Tačiau praeities įvykiai, apie kuriuos tu kalbėjai?.. Apie juos niekas neužsiminė nė vienoje pamokoje. Beje, kalbant apie pamokas... – Mailsas mostu aprėpė tuštėjančią terasą, – mums metas eiti. Ar norėsi papusryčiauti ir paplepėti su manimi dar sykį?

– Aišku, – tvirtai atsakė Liusė; Mailsas jai patiko. Su juo buvo kur kas lengviau šnekėtis nei su koku kitu iki šiol sutiktu žmogumi. Jis buvo draugiškas ir turėjo subtilų humoro jausmą. Šalia jo Liusė jautėsi rami ir nesuvaržyta. Tačiau vaikinai prasitarė apie šį tą, kas išsyk patraukė jos dėmesį. Artėjantis mūšis. Danielio ir Kemo kova. Ar kova su panelės Sofijos Seniūnų grupe?.. Jei šioms kautynėms ruošiasi net nefilimai, kurgi jos nublokš Liusę?

Stivenas ir Frančeska mėgo rengtis darančių spalvų drabužiais ir dėl to nuolat atrodė pasiruošę veikiau fotosesijai nei pamokoms. Antrąją Liusės buvimo „Pakrantės“ mokykloje dieną Frančeska pasidabino gladiatoriškomis basutėmis trijų colių aukščio kulniukais ir madinga „A“ formos moliūgų spalvos suknele. Jos kaklą juosė palaidas kaspinas, beveik neabejotinai derintas su oranžiniu kaklaraiščiu, kurį Stivenas ryšėjo prie dramblio kaulo spalvos marškinių ir kareiviško švarko.

Abu atrodė pritrenkiamai ir, be abejo, traukė Liusės dėmesį, tačiau ne todėl, kad, pasak Donos, naujokė būtų ketinusi kaišioti pagalius į ratus. Sėdėdama tarp Mailso ir Džesminos, Liusė gėrėdamasi stebeilijo į mokytojus dėl širdžiai artimos priežasties: jiedu merginai priminė jos pačios sąsajas su Danieliu.

Nors jai neteko matyti, kad mokytojai liestų vienas kitą, tačiau kai jiedu stovėdavo greta – o taip nutikdavo beveik visą laiką, – tarp jų tvyrantis magnetizmas kone virpindavo sienas. Be abejo, tai vyko dėl jų, kaip puolusių angelų, galybės, bet labiausiai – dėl unikalaus Frančeskos ir Stiveno ryšio. Liusė pajuto plūstelint apmaudą. Jiedu nuolat priminė, ko ji šiuo metu neteko.

Didžiama moksleivių jau užėmė savo vietas. Dona su Džesmina įkalbinėjo Liusę stoti į organizacinį komitetą ir padėti joms planuoti įvairius visuomeninius renginius. Liusė niekada pernelyg nesizavėjo užklasine veikla. Bet šios merginos atrodė tokios mielos, taip maloniai su ja elgėsi, o Džesminos veidas taip švytėjo, jai pasakojant apie šią savaitę numatomą plaukiojimą jachta, jog Liusė nusprendė pabandyti. Ji kaip sykis rašė savo vardą Džesminos sąrašė, kai Stivenas žengtelėjo į priekį, numetė ant stalo švarką ir, netardamas nė žodžio, išskėtė rankas į šalis.

Tarsi išgirdęs kvietimą, sekvojos paunksmėje kitapus lango supleveno gilus juodas šešėlis. Atsiplėšė nuo žolės, įgavo formą ir pro atvirą langą įsmuko į klasę. Jis buvo eiklus ir kur beskriejo, ten dienos šviesa blausėsi, ir patalpa skendo tamsoje.

Liusė iš įpratimo aiktelėjo, tačiau ne ji viena. Tiesą sakant, Stivenui pradėjus sukti šešėlį, daugelis moksleivių nervingai atšlijo savo suoluose. Mokytojas tiesiog ištiesė rankas ir ėmė staigiai jomis mosuoti, vis sparčiau ir sparčiau, tarsi su kažkuo kaudamasis. Veikiai priešais jį sklendžiantis šešėlis ėmė taip greitai skrieti ratu, jog tapo neberyškus – nelyginant besisukančio rato stipinai. Iš jo šerdies tirštais šuorais veržėsi pelėšiais trenkiantis vėjas, bloškiantis plaukus Liusei nuo veido.

Stivenas sumaniai manipuliavo šešėliu, kol tasai iš purvino, beformio gniutulo virto standžia juoda sfera, ne didesne už greipfrutą.

– Mokiniai, – prabilo jis, šaltai šokdindamas sklendžiantį juodą krešulį per kelis colius nuo pirštų, – pasitikite šiandienos pamokos objektą.

Frančeska žengtelėjo į priekį ir perėmė šešėlį į savo rankas. Su aukštakulniais ji buvo kone tokia pat aukšta kaip Stivenas. Ir, Liusės manymu, taip pat nepriekaištingai gebėjo valdyti šešėlius.

– Jums visiems yra tekę matyti Pranešėjų, – pratarė ji, lėtai žingsniuodama pro puslankiu sustatytus moksleivių suolus, kad visi galėtų įsižiūrėti įdėmiau. – O kai kuriems jūsų, – tęsė mokytoja, grįžtelėdama į Liusę, – netgi teko šiek tiek su jais padirbėti. Bet ar iš tiesų žinote, kas jie tokie? Ar nutuokiate, ką jie sugeba?

„Vien gandai“, – pagalvojo Liusė prisiminusi, ką kautynių naktį jai pasakė Danielis. Šioje mokykloje ji tebesijautė naujokė, bet, regis, nė vienas bendraklasių nežinojo atsakymo. Liusė lėtai pakėlė ranką.

Frančeska linktelėjo jai.

– Prašau, Liuse.

– Jie perduoda žinias, – atsakė mergina. Kalbėdama ir prisimindama Danielio saviklio vą pasijuto tvirčiau. – Tačiau jie nekenksmingi.

– Žinių skleidėjai, teisingai. Tačiau nekenksmingi?.. – Frančeska dirstelėjo į Stiveną. Iš jos tono negalėjai suprasti, ar Liuse buvo teisi, ar klydo, ir mergina sutriko.

Visa klasė nustėro, kai Frančeska ūmai žengtelėjo link Stiveno. Ji tvirtai laikė šešėlį už vieno krašto, luktelėjo, kol kolega sugriebs kitą, o tada stipriai trūktelėjo.

– Tą vadiname peržvalga, – paaiškino Frančeska.

Šešėlis pūtėsi ir tįso nelyginant pučiamas oro balionas. Slopiai kliuktelėjo, kai jo juoduma išskydo, atskleidama ryškesnes spalvas, nei Liusei kada nors teko regėti. Gili žalsvai geltona, žerinti auksinė, besimainantys ryškiai rožiniai ir purpuriniai dryžiai. Visas sukuriuojantis spalvų pasaulis, spindintis vis skaisčiau ir toks nepanašus į tolydžio nykstantį šešėlio tinklą... Stivenas su Frančeska tempė toliau, lėtai traukdami atbulomis, kol šešėlis ištįso sulig dideliu projekciniu ekranu. Tada abu sustojo.

Jie neperspėjo mokinių, nepaskelbė nieko panašaus į „*O dabar pamatysite...*“, ir po šiurpios akimirkos Liuse sumojo kodėl. Tam, ką jie išvydo, pasiruošti neįmanoma.

Spalvų raizgalynė išsipynė ir galiausiai nusistovėjo, virsdama ryškių kontūrų paveikslu. Moksleiviai žvelgė į miestą. Į senovinį akmeninių sienų juosiamą miestą... kuriame siautėjo gaisrai. Sausakimšą, purviną miestą, ryjamą piktų liepsnų. Žmonės beviltiškai vangstėsi ugnies liežuvių, keldami į dangų rankas. Žiojėjo tamsios jų burnos. Ir visur kur tryško skaisčių kibirkščių spiečiai, tiško liepsnojančios nuolaužos, visus ir viską skandino pražūtingos šviesos liūtis.

Liuse kone užuodė pragaišties ir nevilties kvapą, sklindantį iš šešėlinio ekrano. Žiūrėti buvo šiurpu, tačiau visų klaikiausią įspūdį darė tai, jog veiksmas vyko be garso. Kiti moksleiviai panarino galvas, tarsi stengdamiesi atsiriboti nuo kažkokių dejonių, nuo klyksmų, kurie Liusei liko negirdimi. Ji stebėjo, kaip žūsta vis daugiau žmonių, bet negirdėjo ničnieko, tik spengiančią tylą.

Kai pagalvojo, kad skrandis vargiai beištvers dar minutėlę, vaizdas pakito, tarsi nutolo, ir Liuse galėjo pažvelgti į gaisrą iš didesnio atstumo. Degė ne vienas, o du miestai. Jai dingtelėjo keista mintis, sušmėžavo labai atsargiai, nelyginant prisiminimas, nelyginant kažkas, ką ji visada žinojo, tik niekada apie tai negalvojo. Liuse suvokė, ką jie regi: Sodomą ir Gomorą, du biblijinius miestus, kuriuos sunaikino Viešpats.

O tuomet, tarsi išjungdami šviesos jungiklį, Stivenas su Frančeska spragtelėjo pirštais, ir vaizdas pranyko. Šešėlio likučiai pavirto mažu juodu pelenų debesėliu ir galiausiai nusėdo ant klasės grindų. Atrodė, jog aplink Liusę sėdintiems mokiniams užkando žadą.

Liuse negalėjo atplėšti akių nuo vietos, kurioje tvyrojo šešėlis. Kaip jis tą padarė? Tamsos skutai vėl ėmė lietus draugėn, lėtai atgaudami įprastą šešėlio pavidalą. Kai galų gale susiliejo, Pranešėjas tingiai čiūžtelėjo grindimis ir išslydo iš klasės nelyginant uždaromų durų metamas šešėlis.

– Jums gali būti įdomu, kodėl mes nusprendėme visa tai parodyti, – prabilo Stivenas, atsigręždamas į klasę. Jiedu su Frančeska akimis perbėgo vaikus ir neramiai susižvalgė. Dona, užsikniaubusi ant suolo, žliumbė.

– Jūs žinote, – tarė Frančeska, – kad šios klasės pamokose savo dėmesį dažniausiai sutelkiame į jūsų, nefilimų, galias. Į tai, koku būdu galite pakeisti pasaulį į gera, kad ir kaip nuspręstumėt tą daryti. Mums patinka žvelgti į priekį, ne atgal.

– Bet tai, ką regėjote šiandien, – praręšė Stivenas, – buvo daugiau nei tiesiog istorijos pamoka su nepaprastais specialiaisiais efektais. Tai nebuvo ir paprasčiausias mūsų pademonstruotas vaizdelis. Ne, jūs regėjote tikrąsias Sodomą ir Gomorą, kurias naikino Didysis Tironas, kuomet...

– Ei! – šuktelėjo Frančeska, grūmodama jam pirštu. – Negalime sau leisti taip laisvai svaitytis pravardėmis.

– Be abejo. Ji teisi – kaip visuomet. Netgi aš kartais pasiduodu propagandai. – Stivenas akinamai nusišypsojo klasei. – Bet, kaip jau minėjau, Pranešėjai nėra paprasčiausi šešėliai. Juose gali slypėti labai vertinga informacija. Tam tikra prasme jie išties yra šešėliai, tačiau praeities šešėliai, labai senų ir ne tokių tolimų įvykių atspindžiai.

– Tai, ką matėte šiandien, – užbaigė Frančeska, – tiesiog parodė, kokį neįtikėtiną meistriškumą galės įvaldyti kai kurie iš jūsų. Kada nors.

– Jūs tikrai nenorėsite to pamėginti dabar, – Stivenas išsitraukė iš kišenės nosinę ir nusišluostė rankas. – Tiesą sakant, mes draudžiame jums net bandyti, nes galite nesuvaldyti padėties ir patys pranykti šešėliuose. Bet, galimas daiktas, kada nors tai taps įmanoma.

Liusė susižvalgė su Mailsu. Vaikinas plačiai jai nusišypsojo, tarsi nudžiugintas mokytojo žodžių. Regis, jis nemaž nenusiminė, kad neteks pamėginti. To nepasakysi apie Liusę.

– Beje, – pridėjo Frančeska, – didžiuma jūsų veikiausiai pasijus pavargę. – Liusė apsidairė ir apžvelgė moksleivius. Frančeskos balsas juos paveikė it alavijų sultys saulės nudegintą odą. Pusė vaikų sėdėjo užsimerkę, tarsi juos kankinęs skausmas būtų atlėgęs. – Tai normalu. Peržvalga brangiai atsieina. Prireikia nemažai energijos, norint pažvelgti į vos kelių dienų praeitį, tad ką jau kalbėti apie amžius... Ką gi, efektą pajutote, todėl, – ji dirstelėjo į Stiveną, – ketiname paleisti jus anksčiau, kad galėtumėt pailsėti.

– Renkamės rytoj, ir nepamirškite pasiskaityti apie šmėklų pradanginimą, – tarė Stivenas. – Visi laisvi.

Moksleiviai lėtai kilo iš suolų. Visi atrodė išsekę ir apsvaigę. Atsistojo ir Liusė – jos kojos taip pat mažumą virpėjo, tačiau mergina kažkodėl atrodė ne tokia sukręsta kaip kiti. Ji standžiau susisupo į nertinį ir įkandin Mailso išėjo iš klasės.

– Niūroka medžiaga, – tarstelėjo jis, žirgliodamas laiptais kas antrą pakopą. – Kaip jauties?

– Gerai, – atsiliepė Liusė. – O tu?

Mailsas pasitrynė kaktą.

– Vis dar atrodo, kad iš tiesų ten buvome. Džiaugiuosi, kad jie išleido mus anksčiau. Jaučiuosi taip, lyg man reikėtų kiek nusnūsti.

– Tiksliai! – pritarė Dona, pasivijusi juos tako į moksleivių bendrabutį vingyje. – Ko jau ko, o šito iš savo trečiadienio ryto aš nesitikėjau. Drebu iki šiol.

Ji sakė tiesą: Sodomos ir Gomoros žūtis buvo išties šiurpi. Ir tokia reali, jog Liusės oda tebejautė gaisrų kaitrą.

Jie patraukė į savo kambarius trumpiausiu keliu, aplenkdami šiaurinę valgyklos dalį ir sukdami į sekvojų paunksmę. Mokyklos teritorija buvo visiškai tuščia, nes kiti vaikai sėdėjo pamokose pagrindiniame pastate. Nefilimai vienas po kito suko iš tako ir griuvo tiesiai į lovas.

Visi, išskyrus Liusę. Ji visiškai nesijautė pavargusi. Atvirkščiai, jautė keistą energijos antplūdį. Vėl troško, kad šalia būtų Danielis. Labai norėjo pasikalbėti su juo apie Frančeskos ir Stiveno demonstraciją – ir sužinoti, kodėl jis anksčiau nepasakė, jog šešėliai yra šis tas daugiau nei jai atrodė.

Liusė atsidūrė prie laiptų, vedančių į jūdviejų su Šelbe kambarį. Už nugaros tamsavo sekvojų miškas. Mergaitė nužingsniavo pro šalį, visiškai netrokšdama užėiti vidun, netrokšdama gulti ir miegoti, užsimiršti ir apsimesti, kad niečnieko nematė. Frančeska ir Stivenas nenorėjo įbauginti klasės; jiedu ketino kažko juos išmokyti. Kažko, ko negalėjo pasakyti tiesiai. Bet jei Pranešėjai saugo praeities žinias ir aidą, kodėl mokiniams buvo parodytas būtent tas epizodas?..

Liusė patraukė į mišką.

Laikrodis rodė vienuoliktą valandą ryto, bet po tankiomis šakomis buvo tamsu it vidurnaktį. Agrastų krūmai čaižė plikas blauzdas, bet ji vis vien brovėsi gilyn į tankmę. Mergina stengėsi neprisileisti slogių minčių – tokios mintys tik sustiprintų jos baimes. Liusė ketino nusigauti į nepažymėtą teritoriją. Į uždraustą teritoriją.

Ji ketino išsikviesti Pranešėją.

Turėjo su jais reikalų ir anksčiau. Patį pirmą sykį sugriebė vieną per pamoką, neleisdama įlįsti į kišenę. Kitą kartą bibliotekoje nubloškė šešėlį nuo Penės. Vargšelės Penės. Liusė nesiliovė spėliojusi, kokią gi žinią gabeno tasai Pranešėjas. Jei būtų žinojusi, kaip juos valdyti, jei būtų nutuokusi, kad egzistuoja toks būdas, kokį šiandien parodė Frančeska ir Stivenas, gal būtų užkirtusi kelią tam, kas nutiko?..

Liusė užsimerkė. Vėl regėjo Penę kruvina krūtine, susmunkančią palei sieną. Savo žuvusią draugę. *Ne*. Žvelgti atgalios į aną naktį buvo pernelyg sunku, ir Liusės širdgėla niekada neatlėgs. Dabar jai telieka žvelgti į ateitį.

Liusė pamėgino užgniaužti giliai viduje krustelėjusią baimę. Maždaug per devynis metrus priešaky jos nuo tikro sekvojos šešėlio patykomis atsiskyrė juodas, gerai pažįstamas siluetas.

Mergina žengtelėjo jo link, ir Pranešėjas pasitraukė atgal. Liusė pamažėle artinosi prie šešėlio, stengdamasi nedaryti jokių staigių judesių, mintyse meldama, kad šis nepranyktų.

Štai.

Šešėlis pleveno po medžio šaka, bet nesitraukė.

Širdis tvaksėjo kaip pašėlusis. Liusė pamėgino nusiraminti. Taip, šiame miške buvo tamsu; taip, niekas nežinojo, kur ji patraukė; taip, be abejo, galimas daiktas, kad jos ilgokai niekas nepasiges, jei kas nors nutiks, tačiau tai ne priežastis pulti į paniką. Teisingai? Na, o kodėl jos neapleidžia kankinanti baimė? Kodėl rankos virpa taip, kaip virpėjo išvydus šešėlį vaikystėje, kai Liusė dar nežinojo, kad jie negali padaryti nieko bloga?..

Metas kažko imtis. Ji gali arba pastovėti čia sustingusi, arba pasiduoti baimei ir nelaiminga sugrįžti į kambarį, arba...

Liusė staigiai ištiesė ranką ir nutvėrė šešėlį. Trūktelėjo, pakėlė ir prispaudė prie krūtinės. Nustebo pajutusi, koks jis sunkus, koks šaltas ir drėgnas. Nelyginant šlapias rankšluostis. Rankos mažumėlę virpėjo. Ką gi su juo daryti toliau?

Atmintyje iškilo degančių miestų vaizdai. Liusė spėliojo, ar pajėgtų pamatyti tą reginį savarankiškai. Jei bent nutuoktų, kaip išpešti Pranešėjo paslaptis... Kaipgi tai nutinka? Frančeska ir Stivenas nedarė nieko daugiau, tik traukė.

Liusė sulaukė kvėpavimą, pirštais perbraukė plunksniškus šešėlio kraštus, sugriebė ir švelniai trūktelėjo. Didžiai jos nuostabai, Pranešėjas lengvai pasidavė, beveik kaip glaistas, ir įgavo siūlomą pavidalą. Mergina suraukė kaktą ir pamėgino paversti jį kvadratinio, panašiu į tokį ekraną, kokį suformavo jos mokytojai.

Iš pradžių ėjosi lengvai, bet kuo labiau Liusė stengėsi ištempti šešėlį, tuo greičiau jis standėjo. Kaskart, kai perkeldavo rankas tolyn ir bandydavo trūktelėti kitą dalį, likusioji virsdavo šalta, gumuliuota juoda mase. Veikiai mergina jau sunkiai gaudė orą ir ranka nuo kaktos braukė prakaitą. Ji nenorėjo pasiduoti. Tačiau kai šešėlis ėmė vibruoti, Liusė sukliko ir tėškė jį ant žemės.

Pranešėjas akimouju dingo už medžių. Tik tuomet, kai jis išnyko, Liusė suprato: vibravo ne šešėlis. Vibravo kuprinėje esantis telefonas.

Ji apsiprato su tuo, kad neturi mobiliojo telefono. Iki šios akimirkos net neprisiminė, jog ponas Koulas padavė jai šį seną aparatą prieš išskraidindamas į Kaliforniją. Iš aparato nebuvo jokios naudos, nebent tiek, jog ponas Koulas turėjo galimybę su ja susisiekti ir papasakoti, kokias istorijas seka Liusės tėvams, manantiems, kad jų dukra tebesimoko „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Tokiu atveju Liusė, kalbėdama su tėvais, galėtų atitinkamai jiems pameluoti.

Jos numerio neturėjo niekas, išskyrus poną Koulą. Ir saugumo dėlei, nors jai tas visai nepatiko, Danielis nenurodė, kaip Liusė galėtų susisiekti su juo. O dabar per šį telefoną Liusė prarado savo pirmąją realią progą išmokti valdyti šešėlį.

Ji išsitraukė telefoną iš kuprinės ir perskaitė pono Koulo žinutę:

Paskambink tėvams. Jie mano, kad už istorijos testą tau parašiau A. Ir kad ateinančią savaitę dalyvausi varžybose, siekdama

patekti į plaukimo komandą. Nepamiršk elgtis taip, tarsi viskas būtų gerai.

Po minutėlės atėjo kita žinutė:

Ar viskas gerai?

Liusė niurnėdama įmetė telefoną į kuprinę ir sunkiu žingsniu patraukė per sekvojų spygliais nuklotą mišką atgalios į savo kambarį. Žinutė privertė ją susimąstyti apie „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje likusius vaikus. Ar Ariana tebėra tenai, o jei taip, ar ji iki šiol per pamokas skraidina popierinius lėktuvėlius? Ar Molei pavyko susirasti vietoj Liusės kitą priešą? O gal, Liusei ir Danieliui išvykus, iškeliavo ir jos? Ar Rendė patikėjo istorija, kad Liusės tėvai privertė ją persikelti kitur? Liusė atsiduso. Jai *labai nepatiko*, kad nevalia tėvams sakyti tiesos, nepatiko, kad negalima jiems papasakoti, kaip toli ji atsidūrė ir kokia jaučiasi vieniša.

Paskambinti telefonu? Kiekvienas netiesos žodis, kurį ištars – apie A pažymiu įvertintą tariamą testą, apie bandymus patekti į neegzistuojančią komandą, – tik paaitrins namų ilgesį.

Ko gero, ponas Koulas visai neteko proto, jei siūlo paskambinti jiems ir pameluoti. Bet jeigu Liusė išklotų tėvams tiesą – tikrą tiesą, – jie pamanytų, kad duktė neteko proto. O jeigu su jais nesusisieks, tėvai nutars, kad kažkas nutiko. Nuvažiuos į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, pamatys, kad jos ten nėra, ir kas tuomet?..

Liusė galėjo parašyti jiems elektroninį laišką. Tokiu atveju būtų lengviau meluoti. Liusė laimėtų kelias dienas iki bus priversta paskambinti. Parašys jiems šįvakar.

Mergina žengė iš miško į taką ir žioptelėjo. Jau naktis. Pažvelgė atgalios, į ūksmingą tankmę. Kiekgi ten užtruko su tuo šešėliu? Dirstelėjo į laikrodį. Pusė devynių. Ji praleido pietus. Praleido popietines pamokas. Ir vakarienę. Miške buvo taip tamsu, kad Liusė apskritai nepastebėjo bėgančio laiko, bet dabar viskas skausmingai stojo į vietas. Ji buvo pavargusi, sušalusi ir alkana.

Tris kartus pasiklydusi painiame bendrabučio koridorių labirinte, Liusė galiausiai surado savo duris. Tikėdamasi, kad Šelbė bus ten, kur išgaruoja kasnakt, mergaitė dideliu senoviniu raktu atrakino spyną ir pasuko durų bumbulą.

Šviesa buvo išjungta, tačiau židinyje liepsnojo ugnis. Ant grindų, užsimerkusi ir sukryžiuvusi kojas, sėdėjo Šelbė. Meditavo. Kai į kambarį įžengė Liusė, viena jos akis akimoju atsimerkė ir piktai įsmigo į ramybės drumstėją.

– Atsiprašau, – sukuždėjo Liusė, susmukdama į arčiausiai durų stovinčią kėdę. – Nekreipk į mane dėmesio. Įsivaizduok, kad manęs čia nėra.

Neilgai trukus Šelbė taip ir padarė. Užmerkė savo piktąją akį ir vėl pasinėrė į meditaciją. Kambarys paskendo tyloje. Liusė įsijungė kompiuterį, įmontuotą į jos rašomąjį stalą, ir įsistebeilijo į

ekraną. Mintyse dėliojo kuo neutralesnę žinutę tėvams – ir, kadangi jau vis vien ketino rašyti žinutę Kelei, kuri praėjusią savaitę užvertė elektroninį Liusės paštą neskaitytais laiškais.

Mergina spaudė klavišus kaip įmanydama lėčiau, kad klaviatūros barškėjimas nesuteiktų Šelbei papildomos priežasties nekęsti kambario draugės. Ji parašė:

Brangūs mama ir tėti, aš labai jūsų pasiilgau. Tiesiog norėjau brūkštelėti kelis žodžius. „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje gyventi gera.

Liusei sugniaužė krūtinę, kai valios pastangomis prisivertė parašyti: *Visi mokslai man sekasi gerai. Netgi bandysiu patekti į plaukimo komandą!*

Nors iš tiesų norėjo parašyti:

Kiek žinau, šią savaitę niekas daugiau nenumirė.

Liuse pažvelgė pro langą į giedrą žvaigždėtą dangų. Reikia kuo greičiau užbaigti laišką, antraip nebeįstvers ir neišsiųs visai.

Vis spėliuju, kada liausis lyti... Tarsi lapkričio mėnesį Džordžijoje! Myliu jus, Liuse

Nukopijavo tą pačią žinutę ir Kelei, pakeisdama vos kelis žodžius, nuvedė pelės žymeklį prie ženkliuko „Siųsti“, užsimerkė, dukart spragtelėjo klavišą ir panarino galvą. Bjauri apsimetėlė dukra, melagė draugė. Ir ką gi ji sau manė? Tai nuobodžiausios, abejingiausios žinutės, kokias begalima parašyti. Jos tik sujaudins žmones, ir tiek.

Suurzgė Liusės pilvas. Po minutėlės dar sykį, jau garsiau. Šelbė atsikosėjo.

Liuse pasisuko su kėde, atsigręždama į kambario draugę, kuri, reikia manyti, susierzino. Pajuto, kaip akių kampučiuose ima tvenktis ašaros.

– Aš alkana, ar aišku? Kodėl neparašai skundo ir neprašai, kad perkeltų mane į kitą kambarį?

Šelbė ramiai įsitausė ant savo jogos kilimėlio, sudėjo rankas it maldai ir tarė:

– Tiesiog ketinau tau pasakyti, jog mano kojinių stalčiuje guli dėžė natūralių makaronų su sūriu. Po perkūnais, nėra jokio reikalo žliumbti.

Po vienuolikos minučių Liuse jau sėdėjo savo lovoje po vilnoniu apklotu su garuojančiu makaronų dubeniu ant kelių, sausomis akimis ir kambario drauge, kuri ūmai liovėsi jos nekęsti.

– Blioviau ne todėl, kad esu alkana, – Liuse norėjo pasiaiškinti, nors makaronai su sūriu buvo tokie gardūs, o Šelbės dovana tokia netikėta, jog akis vėl apniaukė ašaros. Liuse troško kam nors atsiverti, o Šelbė buvo greta. Ji netapo švelnutėlaitė, tačiau pasidalijo savo slaptomis maisto atsargomis – o tai jau didelis žingsnis į priekį, juk iki šiol Šelbė pratarė Liusei vos kelis žodžius.

– Aš... hm... turiu šiokių tokių šeiminių bėdų. Sunku būti taip toli nuo namų...

– Vaje, vaje, – atsiliepė Šelbė, dorodama kitą makaronų dubenį. – Leisk atspėsiu. Tavo tėvai iki šiol tebėra laimingai susituokę.

– Taip neteisinga, – burbtelėjo Liusė. – Tu nė nenutuoki, ką man teko patirti.

– O tu nutuoki, ką teko patirti *man*? – Šelbė įdėmiai pažvelgė į draugę. – Nemanau. Na, aš tokia: vienintelis vaikas, užaugintas vienišos mamos. Tėvo padermė? Galbūt. Rakštis subinėj, nes nepakenčiu dalytis? Faktas. Bet ko nepakenčiu labiausia, tai tokių patrauklučių išpopintų lėlyčių iš laimingų šeimų ir su fantastiškais kavalieraičiais, kurios atslenka į mano teritoriją pabliauti dėl savo apgailėtino meilės romano.

Liusė įkvėpė oro.

– Viskas visai ne taip.

– Ak, ne? Tai apšviesk mane.

– Aš apgavikė, – išspaudė Liusė. – Aš... meluoju žmonėms, kuriuos myliu.

– Meluoji savo žaviam mylimajam? – Šelbės akys susiaurėjo, ir Liusė pamanė, jog kambario draugė išties susidomėjo.

– Ne, – sumurmėjo mergina. – Su juo net nekalbėjau.

Šelbė aukštiekninka išsitiesė ant Liusės lovos ir pėdomis įsirėmė į viršutinio gulto apačią.

– Kodėl ne?

– Tai ilga, kvaila ir paini istorija...

– Ką gi, kiekviena mergina su bent puse smegenų žino, kad tėra vienintelis dalykas, kuris gali pagelbėti, kai išsiskiri su savo vaikinū...

– Ne, mes visai neišsiskyrėme... – pradėjo Liusė, bet Šelbė nė nemanė nutilti.

– Reikia pakeisti šukuoseną, – pareiškė ji.

– *Pakeisti šukuoseną?*..

– Nauja pradžia, – gūžtelėjo Šelbė. – Aš buvau nusidažiusi plaukus oranžine spalva, buvau nusikirpusi trumpai. Po velnių, kartą netgi nusiskutau, kai tas bukagalvis iš tiesų sudaužė man širdį.

Kitapus kambario virš tualetinio stalio kybojo nedidelis ovalus veidrodis įmantriais mediniais rėmais. Lovoje įsitaisiusi Liusė matė savo atvaizdą. Padėjo dubenį su makaronais į šalį, atsistojo ir priėjo arčiau.

Ji nusikirpo plaukus po Trevoro žūties, tačiau tai visai kas kita. Šiaip ar taip, jie vis vien buvo apsvilę. O nuvykusi į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą apkirpo Arianą. Liusė tikėjosi suvokianti, ką turėjo omeny Šelbė, kalbėdama apie „naują pradžia“. Tu gali tapti kažkuo kitu, apsimesti, kad esi visai ne tas asmuo, kuris ką tik patyrė tiek skausmo. Ir nors Liusei nereikėjo apverkti (dėkui Dievui!) nutrūkusių santykių su Danieliu, ji liūdėjo dėl daugelio kitų netekčių. Penė, jos šeima, gyvenimas, kurį gyveno iki visų šių pokyčių...

– Tu iš tiesų svarstai mano pasiūlymą, tiesa? Ar jau traukti peroksido butelį, kurį laikau po praustuvu?

Liusė panardino pirštus į savo trumpus juodus plaukus. Ką pamanys Danielis? Bet jeigu jis nori, kad Liusė būtų laiminga šioje mokykloje iki jiedu vėl galės būti drauge, privalu atsisveikinti su ta

Liuse, kuri gyveno „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje.

Liuse atsigrežė į Šelbę:

– Duok šen butelį.

Ketvirtas skyrius

PENKIOLIKA DIENŲ

Ji nebuvo *tokia* blondinė, kokia įsivaizdavo tapsianti.

Liuse sudrėkino rankas praustuvėje ir perbraukė savo trumputes nušviesintas garbanėles. Ji ištvėrė ilgą sunkų ketvirtadienį – gausybė pamokų, įskaitant ir netikėtai griežtą dviejų valandų trukmės saugos paskaitą – Frančeska pakartojo, kodėl nevalia nerūpestingai elgtis su Pranešėjais (atrodė, jog paskaita buvo skirta būtent Liusei); pagrindiniame pastate vieną po kito teko rašyti nenumatytus biologijos bei matematikos kontrolinius; ir visas aštuonias valandas iš eilės į ją apstulbę spoksojo visi bendraklasiai – tiek nefilimai, tiek ir paprasti.

Nors praėjusią naktį bendrabutyje Šelbė geranoriškai pagelbėjo Liusei pakeisti išvaizdą, tačiau nežarstė komplimentų, kaip tą darydavo Ariana, ir netapo jai tokiu patikimu ramsčiu, koku buvo Penė. Šįryt išėjusi iš kambario Liuse vargiai tramdė jaudulį. Pirmas ją pamatė Mailsas ir kilstelėjo nykščius pritarimo ženklan. Tačiau tas vaikinai buvo toks mielas ir mandagus, jis nieku gyvu neišsidoūtų manęs, jog iš tiesų Liuse atrodo siaubingai.

Aišku, išsyk po humanitarinių mokslų pamokos prie Liusės prišoko Dona su Džesmina, nekantraujančios pačiupinėti jos plaukus ir pakamantinėti, kas gi paskatino Liuse juos nušviesinti.

– Visai kaip Gven Stefani, – linkčiodama pareiškė Džesmina.

– Ne, veikiau kaip Madona, teisingai? – paprieštaravo Dona. – „Vogue“ laikotarpis. – Liusei nespėjus išsižioti, Dona bakstelėjo pirštu į ją ir į save. – Šiaip ar taip, spėju, kad nuo šiol mūsų nebevadins dvynėmis.

– Dvynėmis?.. – Liuse pakraipė galvą.

Džesmina šnairai dėbtelėjo į Liuse.

– Liaukis... tik nesakyk, kad niekada nepastebėjai. Jūs abi atrodote... na, gerai, *atrodėte* labai panašios. Praktiškai kaip seserys.

Dabar, vienui viena stovėdama prieš mokyklos tualetų veidrodį, Liuse spoksojo į savo atvaizdą ir galvojo apie didžiaakę Doną. Na, taip, jų spalvos panašios: blyški oda, raudonos lūpos, tamsūs plaukai. Tačiau Dona žemesnio ūgio. Ji šešias dienas per savaitę vilki šviesius drabužius. Ir yra kur kas linksmesnė nei Liuse kada nors įstengtų būti. Atmetus kelis išorinius panašumus, Liuse ir Dona yra visiškai skirtingos.

Durys atsilapojo, ir į patalpą įgriuvo žydinti brunetė su džinsais ir geltonu nertiniu. Liuse ją

prisiminė iš Europos istorijos pamokų. Eimė Kažkokia. Brunetė pasirėmė į praustuvę šalia Liusės ir ėmė nervingai raukyti antakius.

– Kodėl taip nublukinai savo plaukus? – paklausė ji, įdėmiai stebėlydama į Liusę.

Ši sumirksėjo. Vienas dalykas yra šnekėtis apie savo pokyčius su draugais (tiksliau pasakius, *lyg ir draugais*), bet visiškai kitas – su mergina, kuriai iki šiol nepratarė nė žodelio.

Mintyse sukosi Šelbės atsakymas, *nauja pradžia*, bet ką gi ji nori apgauti? Liusė jautėsi apsimetėle, o dėl to praėjusią naktį išnaudoto peroksido buteliuko tokia tapo ir išoriškai. Vargu ar ją dabar atpažintų Kelė ir tėvai... Ar ji to siekė? Tikrai ne.

Ir Danielis. Ką pagalvotų Danielis? Ūmai Liusė pasijuto akivaizdžia apgavike; net nepažįstami žmonės galėjo perprasti ją kiaurai.

– Nežinau... – Ji prasispaudė pro merginą ir pro tualetu duris. – Nežinau, kodėl taip padariau.

Nušviesinti plaukai neišblukins tamsių pastarųjų savaitių prisiminimų. Jeigu ji iš tiesų trokšta pradėti iš naujo, turi kažko imtis. Tačiau ko? Šiuo metu Liusė išmanė tiek nedaug ir beveik nieko nekontroliavo. Visas jos pasaulis atsidūrė pono Koulo ir Danielio rankose. O jie buvo kažkur toli.

Tiesiog baisu, kaip greitai ir kaip stipriai ji tapo priklausoma nuo Danielio, o dar baisiau, kad nė nenutuokė, kada pamatys jį dar kartą. Liusė tikėjosi palaimingai leisti su juo dienas Kalifornijoje, o kaip viskas susiklostė? Teisybę sakant, ji dar niekada nesijautė tokia vieniša...

Mergaitė nukiūtino per mokyklos teritoriją pamažu suvokdama, kad „Pakrantės“ mokykloje tik kartą jautėsi nepriklausoma, ir tai nutiko...

Kai ji buvo miške su šešėliu.

Po įspūdingos vakarykštės demonstracijos Liusė tikėjosi, kad Frančeska su Stivenu ir šiandien parodys kažką panašaus. Puoselėjo viltį, jog moksleiviai turės progą patys paeksperimentuoti su šešėliais. Netgi įsivaizdavo pajėgsianti visų nefilimų akivaizdoje pakartoti tą, ką darė miške.

Bet nenutiko nieko panašaus. Šiandieninė pamoka buvo didelis žingsnis atgal. Nuobodį paskaita apie Pranešėjus, etiketą ir saugumą. Ir apie tai, kodėl moksleiviams nieku gyvu, jokiais aplinkybėmis nevalia mėginti pakartoti to, ką jie matė išvakarėse.

Taigi visos jos viltys žlugo. Kaip apmaudu.

Užuot patraukusi į bendrabutį, Liusė nužingsniavo pro valgyklą, nusileido taku link skardžio, o paskui užkopė mediniais nefilimų buveinės laiptais. Frančeskos kabinetas įsikūrė priestate virš antrojo aukšto, ir mokytoja buvo sakiusi, jog moksleiviai gali ateiti pas ją kada panorėję.

Dabar, kai aplink nebuvo nė vieno bendraklasio, pastatas atrodė visiškai kitaip. Blausus, vėjų pučiamas ir kone apleistas. Toli girdėjosi kiekvienas Liusės sukeltas garsas, ataidintis nuo nuožulnių medinių sijų. Viršutinėje laiptų aikštelėje degė žibintas, ore tvyrojo šviežiai užplikytos kavos aromatas. Liusė dar nežinojo, ar ketina papasakoti Frančeskai apie tai, ką veikė miške. Tokiai patyrusiai mokytojai kaip Frančeska Liusės bandymas galėjo pasirodyti nereikšmingas. Kita vertus, jos poelgis galėjo būti įvertintas kaip nurodymų pažeidimas.

Iš dalies Liusė tenorėjo perprasti savo mokytoją, sužinoti, ar ji yra tas asmuo, į kurį galima kreiptis tokiomis dienomis kaip ši, kai ima dingotis, kad nebeištvers.

Mergina užkopė laiptais į aikštelę ir atsidūrė ilgo, tuščio koridoriaus pradžioje. Kairėje, pasilenkusi per medinius turėklus, matė antrajame aukšte plytinčią tamsią, nebylią klasę. Dešinėje rikiavosi sunkios medinės durys, jų staktas puošė vitražai. Tykiai žengdama medinėmis grindimis, Liusė ūmai sumojo net nenutuokianti, kur yra Frančeskos kabinetas. Tik vienerios durys buvo praviros, trečios iš dešinės. Dailus durų vitražas skleidė švelnią šviesą. Mergaitei pasidingojo, kad už durų kalba vyriškis. Jau kilstelėjo ranką pasibelsti, bet staiga sustingo, išgirdusi aštrų moters balsą:

– Tai buvo klaida, nederėjo net pradėti, – kone sušnypštė Frančeska.

– Mes pamėginome. Mums nepavyko.

Stiveno balsas.

– *Nepavyko?* – pašaipiai suniurzgė Frančeska. – Norėjai pasakyti, pasielgėme neapgalvotai? Vertinant perdėm statistiniu požiūriu, blogas naujienas atkuriančio Pranešėjo pranašumas buvo pernelyg didelis. Matei, kaip vaizdas paveikė vaikus. Jie nebuvo pasirengę.

Pauzė. Liusė persišku kilimu pritykino artėliau.

– Tačiau jinai buvo pasirengusi.

– Aš neaukosiu visos klasės pažangos vien dėl kažkokios... kažkokios...

– Nebūk trumparegė, Frančeska. Mes paruošėme puikų mokymo planą. Tą žinai taip pat gerai, kaip ir aš. Mūsų mokiniai dirba geriau už bet kurią kitą nefilimų grupę bet kur pasaulyje. Tai tavo darbo vaisius. Tu turi teisę didžiuotis. Bet dabar kai kas pasikeitė.

– Stivenas teisus, Frančeska. – Trečias balsas. Vyriškas. Liusei jis pasirodė pažįstamas. Kas gi tas žmogus? – Savo akademinį kalendorių gali išmesti pro langą. Viskas netenka prasmės. Paliaubos tarp mūsų šalių – vienintelis svarbus laiko tarpsnis.

Frančeska atsiduso.

– Išties manai?..

Trečiasis balsas atsiliepė:

– Jeigu aš pažįstu Danielį, jis pasirodys tiksliai numatytu laiku. Tikriausiai jau skaičiuoja minutes.

– Yra ir dar kai kas, – įsiterpė Stivenas.

Tyla, paskui kažkoks garsas, tarsi kas trauktų stalčių, tuomet aiktelėjimas. Liusė būtų galėjusi nužudyti, kad tik atsidurtų kitapus sienos ir pamatyti tai, ką matė jie.

– Iš kur ją ištraukei? – paklausė trečiasis balsas. – Prekiauji?

– Aišku, kad ne! – kandžiai atsiliepė Frančeska. – Stivenas ją aną naktį rado miške, apeidamas teritoriją.

– Ji autentiška, tiesa? – pasiteiravo Stivenas.

Atodūsis.

– Sunku pasakyti, – išsisuko nuo atsakymo nepažįstamasis. – Žvaigždėstrėlės nemačiau nuo amžių.

Danielis žinotų. Nunešiu strėlę jam.

– Tiek tegali pasakyti? O ką siūlai mums daryti? – pasiteiravo Frančeska.

– Klausyk, čia jau ne mano reikalas. – To vyriško balso familiarumas buvo toks pažįstamas... – Ir jau tikrai ne mano būdai...

– Prašau, – išsunkė Frančeska.

Kabinete įsiviešpatavo tylą. Liusės širdis kone iššoko iš krūtinės.

– Gerai. Ką daryčiau tavim dėtąs?.. Paspartinčiau visą reikalą. Reikia sugriežtinti jų priežiūrą ir padaryti viską, kas įmanoma, kad *visi* būtų pasirengę. Nemanau, kad pasaulio pabaiga bus maloni.

Pasaulio pabaiga. Ką aną atmintiną naktį prieš mūšį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje sakė Ariana?.. Ji minėjo, jog įvyks pasaulio pabaiga, jei tą mūšį laimės Kemas su savo kariauna. Tačiau tąsyk Kemas nelaimėjo. Nebent po to įvyko dar vienas mūšis. Jei taip, kam tuomet turi būti pasirengę nefilimai?..

Grindimis nudunksėjo sunkios kėdės kojos, Liusė šastelėjo ataturpsta. Nevalia, kad ją nutvertų slapta klausantis šio pokalbio. Apie ką jis besisuktų.

Jos laimei, „Pakrantės“ mokyklos architektas suprojektavo begalę paslaptinių nišų. Mergaitė niurktelėjo po dekoratyviniu mediniu karnizu tarp dviejų knygų lentynų ir įsispraudė į kampą.

Iš kabineto išėjo vienas žmogus, ir durys užsivėrė aklinais. Liusė sulaukė alsavimą. Kas leisis laiptais?..

Iš pradžių tematė pėdas. Rudus odos batus. Paskui, kai nepažįstamasis aplenkė turėklus, akiratyje pasirodė tamsiai mėlyni džinsai. Mėlynai ir baltai dryžuoti marškiniai su sagutėmis apykaklės kamuščiuose. Ir galiausiai – puikiai pažįstami juodi ir auksiniai vėlinukai.

Į „Pakrantės“ mokyklą atvyko Rolandas Sparksas.

Liusė išlindo iš savo slėptuvės. Ji norom nenorom privalo kuo pavyzdingiausiai elgtis Frančeskos ir Stiveno akivaizdoje, nes jiedu yra bauginančiai žavūs ir galingi, ir subrendę... be to, jiedu – jos mokytojai. Tačiau Rolandas jau nebaugino Liusės – šiaip ar taip, nelabai. Be to, pastarosiomis dienomis jis buvo arčiau Danielio nei Liusės.

Ji nusėlino laiptais žemyn taip tykiai, kaip tik įstengė, o tuomet pro atviras duris išsmuko į aikštelę. Rolandas tingiai pėdino vandenyno link, tarsi jam nerūpėtų ničniekas pasaulyje.

– Rolandai! – sušuko Liusė, nukurnėjo laiptais žemyn ir pasileido bėgte. Jis stovėjo tako gale, ten, kur skardis smigo į aštrių dantytų uolų pusę.

Stovėjo labai ramiai ir žvelgė į vandenį. Liusė nustebo, pajutusi sukirbant nerimą, kai Rolandas lėtai, labai lėtai pradėjo gręžtis į ją.

– Nagi, nagi, – nusišypsojo jis. – Liusinda Prais atrado peroksidą.

– Et, – ji delnu perbraukė savo plaukus. Kokia kvaila turėtų jam atrodyti.

– Ne, ne, – Rolandas žengtelėjo artyn ir pirštais pašiaušė Liusės garbanėles. – Tau tinka.

Kardinalūs pokyčiai kardinalių pokyčių laikais.

– Ką tu čia veiki?

– Perėjau į šią mokyklą. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Pasiėmiau pamokų tvarkaraštį, susitikau su mokytojais. Regis, čia maloni jauki vieta.

Per vieną petį Rolandas buvo persimetęs raštuoto audinio kuprinę, o iš jos kyšojo kažin koks ilgas, siauras, sidabru žvilgantis daiktas. Vaikinas pasekė Liusės žvilgsnį, permetė kuprinę ant kito peties, užveržė ir užrišo mazgu.

– Rolandai, – jos balsas virptelėjo, – tu išėjai iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos? Kodėl? Ką čia veiki?

– Tiesiog panorau pokyčių, – paslaptinai atsiliepė jis.

Liusė ketino pasiteirauti apie kitus – ypač apie Arianą ir Gabę. Netgi apie Molę. Ar kas nors pastebėjo, kad jos nebėra, ar tai kam nors rūpi. Bet kai išsižiojo, netikėtai leptelėjo visai ką kita:

– Apie ką šnekėjaisi su Frančeska ir Stivenu?

Rolando veidas persimainė, tapo kažkoks vyresnis, prarado nerūpestingumą.

– Kaip čia pasakius... O ką nugirdai?

– Kalbėjai apie Danielį. Sakei, kad jisai... Neturėtum man meluoti, Rolandai. Kiek dar truks, kol jis sugriš?.. Nemanau, kad galėčiau...

– Eime pasivaikščioti, Liuse.

Mergina būtų pasijutusi labai nejaukiai, jei Rolandas Sparksas būtų apglėbęs jos pečius „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, bet kai jis taip pasiėlgė čia, „Pakrantėje“, ją persmelkė kažkokia ramybė. Jie niekada nebuvo tikri draugai, tačiau Rolandas priminė Liusei praeitį, ir juos saistančio ryšio mergina nepajėgė nutraukti iki šiol.

Jiedu patraukė palei skardį, aplenkė pusryčių terasą ir nužingsniavo pro vakarinę bendrabučio dalį, pro rožių sodą, kurio Liusė dar nebuvo mačiusi. Tvyrojo prieblanda, vandenynas jų dešinėje mirguliavo pasakiškomis spalvomis, atspindėdamas pro saulę plaukiančius rožinius, oranžinius ir purpurinius debesėlius.

Rolandas nusivedė ją tolyn nuo visų mokyklos pastatų prie suolelio, atgręžto į vandenyną. Pažvelgusi žemyn, Liusė pastebėjo uoloje iškirstas grublėtas pakopas. Jos prasidėjo kone prie pat jų kojų ir vedė žemyn, į pakrantę.

– Ką tu žinai, bet nesakai? – paklausė Liusė, kai tylą pradėjo ją erzinti.

– Kad vandens temperatūra – devyniolika laipsnių, – atsakė Rolandas.

– Aš ne apie tai, – neatlyžo mergina, žvelgdama jam tiesiai į akis. – Ar jis atsiuntė tave čionai saugoti manęs?

Rolandas pasikasė galvą.

– Paklausk, Danielis šiuo metu išvykęs tvarkyti savo reikalų. – Jis išraiškingai mostelėjo į dangų.

– O tau derėtų pasirūpinti saviškiais, – Liusei pasidingojo, kad Rolandas linktelėjo galva į mišką,

dunksantį už bendrabučio.

– Ką? Aš neturiu asmeninių reikalų. Čia esu dėl to, kad...

– Nesąmonės, – nusikvatojo Rolandas. – Visi turime savų paslapčių, Liuse. Maniškės atginė mane į „Pakrantės“ mokyklą. Taviškės nuvedė į tuos miškus.

Liuse jau ketino prieštarauti, bet vaikiną mostu ją nutildė. Ir pažvelgė tuo savo paslaptingu žvilgsniu.

– Neketinu įstumti tavęs į bėdą. Tiesą sakant, aš tavo pusėje. – Rolandas pasekė Liusės žvilgsnį, įsmeigtą į jūrą. – O dabar grįžkime prie vandens. Jis šaltas. Ar bent kartą maudeisi? Kiek žinau, tau patinka plaukioti.

Jo žodžiai privertė Liusę susimąstyti. „Pakrantės“ mokykloje ji praleido tris dienas, kasdien žvelgė į vandenyną, klausėsi bangų mūšos, nuolatos kvėpavo sūriu oru, bet iki šiol nebuvo nusileidusi į pakrantę. Ir tvarka čia buvo kitokia nei „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, kur kybojo išsamus draudimų sąrašas. Liuse neišmanė, kodėl ši mintis jai net nešovė į galvą.

Mergina papurtė galvą.

– Ką galima veikti tokiam šaltame paplūdimyje?.. Ogi nieko, nebent susikurti laužą, – Rolandas dėbtelėjo į ją. – Ar susiradai čia draugų?

Liuse gūžtelėjo pečiais:

– Keletą.

– Atsivesk juos šįvakar, kai sutems, – jis bedė pirštu į siaurą smėlėtą pusiasalį, dryksantį per pėdą nuo uoloje iškirstų pakopų. – Nusileiskite ana ten.

Ji pašnairavo į Rolandą:

– Ką sumanei?

Rolandas šėtoniškai išsiviepė:

– Nesijaudink, neįvyks nieko neteisėta. Betgi žinai, kaip būna. Aš čia naujokas, tad nieko keista, kad noriu deramai prisistatyti.

– Po galais! Dar sykį užlipk man ant kojos, ir aš sulaužysiu tau kulkšnį.

– Jeigu tu neužstotum visos žibintuvėlio šviesos, Šele, gal ir mes matytume, kur einam.

Liuse pėdino tamsoje per mokyklos teritoriją įkandin besikivirčijančių Mailso bei Šelės ir vos įstengė susilaikyti nesijuokusi. Buvo beveik vienuolikta valanda, „Pakrantės“ mokykla skendėjo ramybėje ir tyloje, tik kažkur ūkavo pelėda. Žemai danguje, gaubiamas rūko skraistės, kybojo oranžinis priešpilis mėnuo. Per tamsą sliūkinanti trijulė tegalėjo naudotis vienu žibintuvėliu (Šelbės), tad tik vienas jų (Šelbė) iš tiesų matė taką, vedantį link vandens. Kitiems dviem parkas, kuris dienos šviesoje atrodė toks vešlus ir puikiai prižiūrimas, dabar virto minų lauku, sėte nusėtu kankorėžiais ir storašakniais paparčiais. Jiedu nematė nieko, išskyrus Šelbės užkulnius.

Kai Rolandas pasiūlė jai šįvakar atsivesti kelis draugus, Liusė pajuto plūstelint nerimą. „Pakrantės“ mokykloje nebuvo budinčiųjų, nebuvo teritorijos stebėjimo kamerų, fiksuojančių kiekvieną moksleivių žingsnį, taigi Liusės baimę sukėlė ne grėsmė būti nutvertai. Tiesą sakant, išsmukti iš bendrabučio buvo palyginti lengva. Kur kas sunkiau sekėsi sutelkti draugiją.

Liusės manymu, į vakarėlį paplūdimyje labiausiai tiko kviesti Doną su Džesmina, bet kai ji pasibeldė į merginų kambarį penktame aukšte, atsako nesulaukė. Ir prieškambaris skendėjo tamsoje. Grįžusi į savo kambarį, užtiko Šelbę, sustingusią tokia painia jogos poza, jog buvo skaudu žiūrėti. Liusė nenorėjo trikdyti niršaus kambario draugės susitelkimo, kviesdama į kažkokį neaiškų vakarėlį, bet tuomet kažin kas garsiai pabeldė į jų duris, ir Šelbė buvo priversta grįžti į normalų būvį.

Už durų stovėjo Mailsas. Jis užsuko pasiteirauti, ar Liusė nenorėtų suvalgyti ledų.

Liusė dirstelėjo į Mailsą, paskui į Šelbę ir nusišypsojo:

– Turiu geresnį pasiūlymą.

Po dešimties minučių visi trys – Mailsas, užsitempęs šiltą sportinį nertinį su gobtuvu ir atbulai užsimaukšlinęs Dodžerių kepuraitę, Šelbė, užsimovusi pirštuotas vilnones kojines bei apsiavusi paplūdimio basutes, ir Liusė, kamuojama nerimo dėl Rolando susitikimo su „Pakrantės“ mokyklos draugija, – jau tykino link uolos krašto.

– Tai kas gi tas vaikinai? – pasiteiravo Mailsas, atkreipdamas Liusės dėmesį į tako įdubą ir apsaugodamas ją nuo kritimo.

– Tiesiog... tiesiog vaikinai iš mano buvusios mokyklos, – burbtelėjo Liusė, kartu su draugais priėjusi uoloje iškirstas pakopas.

Ji nesumojo, kaip paaiškinti geriau. Iš tiesų Rolandas nebuvo jos draugas. Ir nors jaunuoliai iš „Pakrantės“ mokyklos atrodė tokie malonūs, protingi bei tolerantiški, Liusė nebuvo tikra, kad jiems derėtų pasakyti, kurioje puolusių angelų pusėje atsidūrė Rolandas.

– Jis draugavo su Danieliu, – galiausiai pridūrė ji. – Tikriausiai čia bus malonus jaukus vakarėlis. Nemanau, kad Rolandas šioje mokykloje pažįsta dar ką nors, išskyrus mane.

Nors laužo nesimatė, tačiau trijulė jau užuodė dūmų kvapą. O po minutėlės, nusileidę stačiomis pakopomis ir aplenkę uolos kyšulį, visi trys sustingo iš nuostabos. Priešais liepsnojo didžiulis laužas, į dangų tryško kibirkštys, plakėsi oranžiniai liepsnų liežuviai.

Pakrantėje susirinko per šimtą žmonių.

Pūtė klaukus vėjas – pašėlęs it laukinis žvėris, bet siautėjantiems vakarėlio dalyviams jis nėmaž nekliudė. Šiapus minios, arčiausiai Liusės, būgnus mušė rateliu sustoję hipiai su tankiomis barzdomis ir nunešiotais raštuotais marškiniais. Vienodas jų būgnų dundesys išjudo gretimai susibūrusius vaikiščius. Kitapus susirinkusiųjų liepsnojo patsai laužas. Liusė pasistiebė ir atpažino daugybę prie jo besišildančių „Pakrantės“ mokyklos moksleivių. Jie smaginosi, skrudindami liepsnose mėšainius ir zefyrus, šildydami ketinius indelius su pupelėmis. Liusė nė neįsivaizdavo, koku būdu jie sužinojo apie vakarėlį, tačiau buvo akivaizdu, kad visi puikiai leidžia laiką.

O pačiame viduryje stovėjo Rolandas. Jis nusivilko savo marškinius su sagutėmis atvartų kampuose ir nusiavė brangius odinius batus. Dabar Rolandas, kaip ir visi kiti, vilkėjo sportinį nertinį su gobtuvu bei džinsus. Stovėjo prie didelio riedulio ir, pašėlusiai gestikuluodamas, pasakojo istoriją, kurios Liuse negirdėjo. Tarp susižavėjusių klausytojų mindžikavo ir Dona su Džesmina; ugnies nutvieksti jų veidai atrodė nepaprastai patrauklūs ir gyvi.

– Sakai, mažas jaukus vakarėlis? – išsunkė Mailsas.

Liuse žvelgė į Rolandą ir spėliojo, kokią istoriją jis dėsto. Bežiūrėdama kažkodėl prisiminė Kemo kambarį, pirmą ir vienintelį tikrą vakarėlį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, kuriame jai teko dalyvauti. O tada pasijuto besiilginti Arianos. Ir, žinoma, Penės, kuri taip nervinosi to vakarėlio pradžioje, o paskui atsipalaidavo ir kuo smagiausiai leido laiką. Ir Danielio, kuris su Liuse anuomet beveik nesišnekėjo. Dabar viskas vyko visiškai kitaip.

– Na, gerai, nežinau kaip jūs, – prabilo Šelbė, numesdama basutes ir stypčiodama ant smėlio vienomis kojineėmis, – bet aš ketinu išgerti, tuomet suvalgyti mėsainį, o paskui, galimas daiktas, eisiu pasimokyti iš kurio nors būgnininko.

– Aš irgi, – atsiliepė Mailsas. – Tik nesimokysiu mušti būgnų.

– Liuse! – Rolandas pamojo jai ranka. – Tu atėjai.

Šelbė su Mailsu jau traukė paplūdimiu link mėsainių stalo, tad Liusei beliko per šaltą ir drėgną smėlį pėdinti pas Rolandą ir jo klausytojus.

– Tu nejuokavai sakydamas, jog nori deramai prisistatyti. Tau išties pavyko šį tą suorganizuoti, Rolandai.

Rolandas gracingai linktelėjo.

– Sakai, šį tą? Šį tą gero ar blogo?

Klausimas buvo nevienareikšmis, bet Liuse niekam negalėjo pasakyti to, ką norėjo. Ji galvojo apie audringą pokalbį, kurį nugirdo mokytojų kambaryje. Apie tai, kaip aštriai skambėjo Frančeskos balsas. Riba tarp gero ir blogo atrodė neįtikėtina neryški. Rolandas ir Stivenas buvo puolę angelai, kurie pasirinko kitą pusę... Jiedu buvo demonai, tiesa? Ar ji kada nors nutuokė, ką tai iš tiesų reiškia? Be to, dar buvo Kemas, ir... ką savo klausimu norėjo pasakyti Rolandas? Liuse šnairai dėbtelėjo į vaikina. O gal jis paprasčiausiai teiravosi, ar Liusei linksma?..

Aplink sukiojosi begalė spalvingų vakarėlio dalyvių, bet Liuse jautė, kaip šalimais plakasi juodos bangos. Oras prie vandens buvo šaltas ir žvarbus, nors odą tvilkė laužo kaitra. Čia visko buvo tiek daug, taip keista ir nesuderinama...

– Kas visi šie žmonės, Rolandai?

– Nagi, pasižiūrėkime. – Rolandas parodė į draugiją, šėliojančią būgnininkų rate. – Miesčionys. – Tada mostelėjo į dešinę, į būrin susispietusius vaikus, kurie prastokais šokio judesiais stengėsi padaryti įspūdį kur kas menkesniam merginų būreliui. – Tie vaikinai – jūreiviai, apsistoję Fort Brage. Nieko doro. Tikiuosi, kad iki savaitgalio jie išplauks. – Kai prie jo prisigretino Džesmina ir Dona,

Rolandas jas apglėbė per pečius: – O šias dvi, tikiuosi, pažįsti.

– Liuse, tu mums neminėjai, kad taip artimai draugauji su dangiškuoju renginių organizatoriumi, – pareiškė Džesmina.

– Rimtai. – Dona palinko ir garsiai sukuždėjo Liusei: – Tik mano dienoraštis žino, kiek sykių aš troškau patekti į Rolando Sparkso vakarėlį. Ir mano dienoraštis niekada šito neišduos.

– Dienoraštis gal ir ne, bet aš galiu, – pajuokavo Rolandas.

Greta Liusės netikėtai išdygo Šelbė su Mailsu.

– Ar šiame vakarėlyje nėra nieko gardaus? – Vienoje rankoje Šelbė laikė du mėšainius, o laisvąją ištiesė Rolandui. – Šelbė Steris. O kas tu?

– Šelbė Steris, – pakartojo Rolandas. – Aš esu Rolandas Sparksas. Ar niekada negyvenai rytinėje Los Andželo dalyje? Ar mudu nebuvome susitikę anksčiau?..

– Ne.

– Ji apdovanota fotografine atmintimi, – įsiterpė Mailsas, tiesdamas Liusei vegetarišką sumuštinį. Gražus gestas, nors sumuštinis ir nebuvo jos mėgstamiausias. – Aš esu Mailsas. Beje, šaunus vakarėlis.

– Labai šaunus, – sutiko Dona, drauge su Rolandu linguodama į būgnų mušimo taktą.

– O kaipgi Stivenas ir Frančeska? – Liusė bemaž šaukė Šelbei į ausį. – Ar jie mūsų neišgirs? – Prasmukti pro radarą – vienas dalykas, bet visiškai kitas – stačiai į tą radarą pasiųsti garsinį smūgį.

Džesmina grįžtelėjo atgal, į mokyklos teritoriją.

– Be abejo, jie mus išgirs, bet, laimei, moksleivių pavadėlis „Pakrantės“ mokykloje pakankamai ilgas. Šiaip ar taip, nefilimų moksleivių. Kol esame mokyklos teritorijoje, jų priežiūros ir apsaugos zonoje, galime daryti beveik viską, ką geidžiame.

– Įskaitant ir limbo varžybas? – Rolandas nutrūktgalviškai šyptelėjo ir ištraukė ilgą ploną šaką. – Mailsai, ar palaikysi kitą galą?

Po akimirkos šaka buvo pakelta, būgnų dundesys pakito, ir atrodė, jog visi vakarėlio dalyviai liovėsi veikę tai, ką veikė iki šiol, bei išsirikiavo į vieną ilgą gyvą limbo liniją.

– Liuse! – šuktelėjo jai Mailsas. – Juk nesiruoši čia stovėti visą naktį?

Ji tyrinėjo minią, jausdamasi nerangi ir visiškai netrokšdama judintis iš vietos. Tačiau Dona su Džesmina paliko jai tarpelį ir taip pat kvietė prisijungti. Šelbė mankštino nugarą, tarsi ruošdamasi rimboms varžyboms, – ko gero, ji gimė, pasiruošusi varžytis. Net jūreivėliai rengėsi dalyvauti žaidime.

– Gerai! – nusijuokė Liusė ir įsiliejo į eilę.

Žaidimui prasidėjus, eilė judėjo sparčiai; per tris pirmuosius turus Liusė lengvai praslydo po šaka. Ketvirtąjį kartą sekėsi sunkėliau, mat prisiėjo taip atsilošti ir užversti galvą, jog galėjo regėti žvaigždes. Bet už tai ji pelnė gausybę aplodismentų. Veikiai jau pati plojo kitiems ir mažumą nustebusi sumojo šokinėjanti iš džiaugsmo, kai Šelbė išsiritusi pranėrė po šaka. Buvo nepaprastai

šaunu atsitiesti po pavykusio bandymo – dingojosi, jog pasitenkinimą patiria visi susirinkusieji. Kaskart, kai Liusė išsilenkusi it akrobatė praslysdavo po šaka, pajusdavo stulbinantį adrenalino antplūdį.

Paprastai linksmintis jai nebūdavo lengva. Juoką dažniausiai lydėdavo kaltės jausmas, graužatis, kažin koks erzinantis pojūtis, kad dėl vienos ar kitos priežasties jai smagintis nevalia. Bet šiąnakt Liusė jautėsi kur kas laisvesnė. Šiąnakt, nė nesusimąstydama apie tai, ji numojo ranka į visas blogybes.

Liusė vėl stojo į eilę – šįsyk jau gerokai sutrumpėjusią, – ruošdamasi penktajam žaidimo turui. Bent pusė dalyvių jau iškrito ir dabar spietėsi aplink Mailsą bei Rolandą, palaikydami išstvermingiausius. Eilės gale stovinčiai Liusei mažumą svaigo galva, o kai kažkas ūmai stvėrė ją už rankos, mergina vos nepargriuvo.

Liusė riktelėjo, bet kažkas švelniai užėmė jai burną.

– Ššš...

Danielis trūktelėjo ją iš žaidimo dalyvių eilės, vesdamas tolyn nuo šurmulio. Jo stipri, šilta ranka slystelėjo merginos kaklu, lūpos palytėjo skruostą. Liusė alpėjo iš palaimos – ją svaigino Danielio prisilietimas, švelnus violetinis akių švytėjimas, jos išsipildęs troškimas apglėbti mylimąjį...

– Ką čia veiki? – pakuždomis paklausė Liusė. Nors omeny turėjo „*Dėkui Dievui, tu čia*“ arba „*Be tavęs buvo taip sunku*“, ar tiesiog „*Myliu tave*“. Be to, norėjo pasakyti „*Tu mane palikai*“, paklausti „*Kas per paliaubos?..*“, nes visa tai be perstojo sukosi jos galvoje.

– Turėjau tave pamatyti, – atsakė jis.

Šypsodamasis it sąmokslininkas, Danielis nusivedė ją už didelės vulkaninės uolos. Ta jo šypsena buvo užkrečiama, nes po akimirkos nusišypsojo ir Liusė. Jiedu ne tik laužė Danielio taisykles, bet ir džiaugėsi tą darydami, – štai ką patvirtino jų šypsenos.

– Kai atsidūriau pakankamai arti, kad galėčiau išvysti šį vakarėlį, pamačiau visus šokančius, – tarė Danielis. – Ir pajutau pavydą.

– Pavydą? – nustebė Liusė. Dabar jiedu buvo vieni. Ji apglėbė plačius Danielio pečius ir pažvelgė į violetinių akių gelmę. – Kodėl turėtumei pavydėti?

– Nes, – atsakė jisai, apglėbdamas jos liemenį, – tavo šokių kortelė užpildyta. Visai amžinybei.

Danielis paėmė dešiniąją jos ranką, kairiąją perkėlė ant savo peties ir ėmė lėtai sukti šokio žingsniu. Jiedu girdėjo vakarėlyje grojančią muziką, bet šia pus uolos ji skambėjo it privačiame koncerte. Liusė užsimerkė ir prigludo prie Danielio krūtinės, jos galva atsirėmė į jo petį it trūkstama dėlionės dalelė.

– Ne, taip negerai, – po akimirkos pareiškė Danielis ir parodė į jos pėdas. Pats buvo basas. – Nusimesk batus, – pasiūlė jis, – ir aš tau parodysiu, kaip šoka angelai.

Liusė nusiavė savo juodus plokščiapadžius ir numetė juos į šalį. Smėlis tarp pirštų atrodė švelnus ir vėsus. Kai Danielis prisitraukė partnerę artyn, ši užmynė jam koją ir bemaž neteko pusiausvyros,

tačiau vaikas ją tvirtai laikė. Liusė dirstelėjo žemyn – ji stovėjo ne ant smėlio, o ant jo pėdų. Tuomet pažvelgė aukštyn – šio regiono ilgėjosi per dienas ir naktis. Danielis skleidė savo sidabrinis sparnus.

Sparnai nusidriekė į dangų per kelis metrus ir užstojo visa kita. Platūs ir nepakartojami, spindintys naktyje – veikiausiai tai patys nuostabiausi sparnai visame Danguje. Liusė padais pajuto, kaip Danielis mažumėlę pakilo nuo žemės. Jo sparnai švelniai plazdėjo, nelyginant širdies plakimas, ir laikė juos per kelis centimetrus nuo pakrantės smėlio.

– Ar tu pasiruošusi? – paklausė Danielis.

Kam? Ji nežinojo. Bet tai nesvarbu.

Ir jiedu pakilo į orą – ramiai ir sklandžiai, tarsi dailiojo čiuožimo meistrai. Danielis nuslydo vandeniui, laikydamas ją glėbyje. Liusė aiktelėjo, kai pirštus nuskalavo pirmoji putota banga, o Danielis nusijuokė ir pakilo mažumėlę aukštėliau. Atlošė ją ore. Suko ratu.

Jiedu šoko. Ant vandenyno.

Mėnuo švietė tikrai jiems. Liusė juokėsi iš neapsakomo džiaugsmo, juokėsi taip, jog prajuko ir Danielis. Ji dar niekada nesijautė tokia grakšti ir laisva.

– Ačiū tau, – sukuždėjo Liusė.

Danielis atsakė bučiniu. Iš pradžių bučiavo ją švelniai. Bučiavo kaktą, nosį, galiausiai surado lūpas.

Liusė atsiliepė giliu, alkanu ir šiek tiek desperatišku bučiniu, sudėdama į jį visą savo sielą. Ji vėl buvo su Danieliu, vėl svaigo iš meilės, kuria jie dalijosi nuo amžių. Akimircai nuščiuvo visas pasaulis, o paskui Liusė atsitokėjo, gaudydama orą. Ji net nepastebėjo, kad jiedu vėl stovi vandenyno pakrantėje.

Danielis delnu švelniai apglėbė jos pakaušį. Liusė mūvėjo slidininko kepuraitę – užsitraukė ją iki pat ausų, slėpdama savo nublukintus plaukus. Danielis nutraukė kepuraitę, ir merginos galvą nutvilkę vėjo šuoras.

– Ką padarei savo plaukams?

Jis kalbėjo švelniai, bet žodžiai kažkodėl nuskambėjo it kaltinimas. Gal dėl to, kad nutilo daina, baigėsi šokis ir bučiniai, ir dabar jiedu tebuvo du žmonės, stovintys pakrantėje. Danielio sparnai pranyko odoje – dar įžiūrimi, bet jau nepasiekiami.

– Kam rūpi mano plaukai?.. – Liusei terūpėjo būti drauge su juo. Ar ne tas pats turėtų rūpėti ir Danieliui?

Mergina ištiesė ranką atsiimti savo kepuraitės. Be jos ūmai pasijuto pažeidžiama ir nesaugi. Regis, plaukų nušviesinimas Danielį paveikė kone kaip išdavystė. Liusė nusigrėžė, ir Danielis vėl čiupo ją į glėbį.

– Ei, – pratarė jis, prisitraukdamas merginą artyn. – Atleisk.

Ji atsiduso ir prigludo prie jo. O paskui pakėlė galvą ir pažvelgė į akis.

– Ar dabar mes saugūs? – paklausė Liusė, trokšdama, kad Danielis atskleistų jai tiesą. Ar jie pagaliau galės būti kartu? Deja, nuovargio sklidinas žvilgsnis atsakymą pateikė anksčiau, nei Danielis atvėrė burną.

– Neturėčiau čia būti, tačiau nerimavau dėl tavęs. – Jis atšlijio nuo merginos per ištiestą ranką. – Ir, iš visko sprendžiant, nerimauti buvo dėl ko. – Danielis apsvyniojo apie pirštą jos plaukų sruogą. – Nesuprantu, kodėl taip pasielgei, Liuse. Čia ne tu.

Ji atstūmė Danielį. Šie žodžiai ją erzino – erzindavo visada.

– Ką gi, aš pakeičiau plaukų spalvą, Danieli. Tad formaliai čia *tebesu* aš. Gal ne tokia „aš“, kokią norėtum mane matyti...

– Taip nesąžininga. Nenoriu, kad pasikeistum. Noriu, kad būtum tokia, kokia esi.

– O kokia aš esu, Danieli? Jei žinai atsakymą, būk malonus, atskleisk jį ir man. – Liusės balsas skambėjo vis garsiau, nes viršų ėmė neviltis. – Aš čia visiškai viena ir stengiuosi suvokti kodėl. Stengiuosi suprasti, ką čia iš viso veikiu... kai net nesu...

– Kas tu nesi?

Kodėl viskas taip greit pasikeitė? Kodėl anas nepakartojamas šokis ore pavirto šiuo kivirčiu?

– Nežinau... Tiesiog bandau susigaudyti ir išverti. Susirasti draugų, supranti? Vakar įstojau į klubą, ir mes planuojame kurią nors dieną paplaukioti jachta. Kažką panašaus. – Iš tiesų norėjo papasakoti jam apie šešėlius. Ypač apie tai, ką veikė miške. Bet Danielis ūmai prisimerkė, tarsi ji būtų padariusi kažką bloga.

– Tu niekur neplauksi jokia jachta.

– Ką?..

– Pasiliksi čia, mokyklos teritorijoje, nes aš taip sakau. – Jis iškvėpė orą, jusdamas augantį Liusės pyktį. – Man labai nepatinka versti tave paklusti šioms taisyklėms, Liuse, bet... Aš taip stengiuosi, kad būtum saugi. Negaliu leisti, kad tau kas nors nutiktų.

– Tai jau taip, – Liusė sugriežė dantimis. – Nei gero, nei blogo, nei nieko. Man regis, norėtum, kad be tavęs aš apskritai ničnieko nedaryčiau.

– Netiesa, – atsiliepė Danielis. Liusei dar neteko regėti, kad jis taip greit netektų kantrybės. Paskui vaikas pakėlė akis į dangų, ir mergina pasekė draugo žvilgsnį. Viršum jų galvų prašvilpė šešėlis – nelyginant juodutėlė raketa su baisiai rūkstančia uodega. Regis, Danielis akimodu suprato, ką tai reiškia.

– Turiu eiti, – tarstelėjo jis.

– Kaip baisu. – Liusė nusigrėžė. – Išdygsti iš niekur, surandi pretekstą kivirčiui ir dingsti. Ką ir besakyti, tikroji meilė.

Jis pastvėrė Liusę už pečių ir papurtė, kol ji pakėlė akis.

– Tai *išties* tikroji meilė, – su tokia neviltimi išsunkė Danielis, jog Liusei sugniaužė širdį. – Tu žinai.

Jo akys suspindo violetine šviesa – jose nebuvo jokio pykčio, vien begalinė aistra. Toks žvilgsnis priverčia mylėti beatodairiškai, visa širdimi, ir ilgėtis žmogaus netgi tuomet, kai jis yra šalia.

Danielis pasilenkė pabučiuoti jos skruosto, bet Liusė – apsiašarojusi, visiškai sutrikusi – nususuko. Dar išgirdo jo atodūsi, o paskui – sparnų plakimą.

Ne.

Kai atsisuko, Danielis jau buvo pusiaukelėje tarp vandenyno ir mėnulio. Angelo sparnai skaisčiai spindėjo mėnesienos juostoje. O po akimirkos jo nebegalėjai atskirti nuo kitų danguje žibančių žvaigždžių.

Penktas skyrius

KETURIOLIKA DIENŲ

Naktį, nurimus vėjui, atslinko rūkas ir storu sluoksniu užklojo visą Fort Brago miestą. Saulei patekėjus, migla neišsisklaidė, jos niaurumu viskas persismelkė. Tad visą penktadienį Liusė jautėsi it sulėtintame kine. Mokytojai nepajėgė susikaupti, atrodė išsiblaškę, pamokos vyko vangiai. Moksleiviai buvo apatiški, apsnūdę ir iš paskutiniųjų stengėsi ištvirti neužmigę iki tos ilgos, drėgnos, monotoniškos dienos galo.

Kai pamokos galiausiai pasibaigė, Liusę apniko niaurus liūdesys. Ji nežinojo, ką veikia šioje mokykloje, kuri iš tiesų nebuvo jos mokykla, šiame laikiname gyvenime, kuris tik pabrėžė, kaip jai stinga realaus, pastovaus gyvenimo. Dabar mergaitei norėjosi tik susirangyti savo apatiniame gulte ir miegoti – ne vien dėl oro ar ilgos pirmos savaitės mokykloje, bet ir dėl kivrčo su Danieliu bei galybės klausimų, kurie visiškai sujaukė jai galvą.

Praėjusią naktį išsimiegoti neteko. Paryčio tamsoje ji vienui viena klupinėdama grįžo į savo kambarį. Ilgai vartėsi lovoje, negalėdama užsnūsti. Danielio paslaptینگumas Liusės nebestebino, tačiau dėl to tikrai nebuvo lengviau. O tas įžeidus, paniekiantis *įsakymas* pasilikti mokyklos teritorijoje? Ar dabar devynioliktas amžius? Dingtelėjo mintis, jog galbūt šitaip Danielis su ja kalbėjo prieš šimtmečius, tačiau Liusė – kaip Džeinė Eir ar Elizabetė Benet – buvo tikra, kad toks tonas niekada nepatiko nė vienai ankstesniajai jos „aš“. Be abejo, nepatiko ir dabartinei.

Liusė susierzinusi kiūtino per rūką bendrabučio linkui. Akys blausėsi, tad ji slinko apgraibomis, kol galiausiai ranka užčiuopė durų bumbulą. Įvirtusi į tuščią, miglotą kambarį, neišsyk pastebėjo voką, kurį kažkas pakišo po durimis.

Vokas buvo rausvas, plonas, kvadratinis. Liusė pavartė jį rankose ir kitoje pusėje perskaitė savo vardą, atspausdintą mažomis vienodomis raidėmis. Atplėšė voką, visa širdimi trokšdama perskaityti Danielio atsiprašymą. Žinodama, atsiprašyti turi ir pati.

Viduje rado laiškelių, atspausdintą rašomąja mašinėle ir perlenktą į tris dalis.

Brangioji Liuse,

Turiu kai ką tau pasakyti – labai ilgai tą atidėliočiau. Ar galime šįvakar apie šeštą susitikti mieste prie Nojaus Kyšulio? Pirmuoju greitkelio kursuojantis autobusas Nr.5 sustoja per pusę mylios į pietus nuo „Pakrantės“ mokyklos. Pasinaudok šiuo autobuso bilietu. Laukiu tavęs prie Nort Klifo. Nekantrauju tave pamatyti.

Myliu, Danielis

Liusė apčiupinėjo voką ir viduje užtiko mažą popieriaus juostelę. Išsitraukė plonytį mėlyną ir baltą autobuso bilietą su skaičiumi „5“ vienoje pusėje ir nesudėtingu mažu Fort Brago žemėlapiu kitoje. Tik tiek. Nieko daugiau.

Liusė nieko nesuprato. Nė menkiausias užuominos apie vakarykštį jų kivirčą paplūdimyje. Jokio ženklų, kad Danielis suprato, kaip keistai ir nenuosekliai elgiasi – vieną naktį paprasčiausiai išnyksta ore, o kitą jau laukia, kad Liusė atvažiuotų pildyti jo užgaidos.

Ir jokio atsiprašymo.

Keista. Danielis galėjo pasirodyti bet kur ir bet kada. Paprastai jis nekreipdavo dėmesio į logišką realybę, kurios turėjo paisyti normalūs žmonės.

Laiškas atrodė šaltas ir grubus. Beatodairiškoji Liusės dalis buvo linkusi apsimesti, jog šio laiško apskritai nėra. Jai nusibodo ginčytis, įkyrėjo tai, jog Danielis daug ką nutyli ir nepatiki jai smulkmenų. Bet įsimylėjusioji Liusės dalis manė, kad ji pati su Danieliu pasielgė per šiurkščiai. Dėl jų santykių vertėjo pasistengti. Mergina pamėgino prisiminti, kaip atrodė Danielio akys ir kaip skambėjo balsas, jam pasakojant apie Liusės gyvenimą Kalifornijoje aukso karštligės metu. Apie tai, kaip pamatė ją pro langą ir kaip tūkstantą kartą už kažką įsimylėjo.

Šios mintys sukosi mergaitės galvoje, kai po minutėlės ji išsėlino iš kambario ir pasuko taku link paradinių „Pakrantės“ mokyklos vartų, artyn stotelės, kurioje Danielis liepė laukti autobuso. Mergina stovėjo po pilku niauriu dangumi, mintyse regėjo maldaujantį violetinių jo akių žvilgsnį, tas vaizdinys vertė spurdėti jos širdį. Mergina stebėjo, kaip iš rūko išnyra bespalvės mašinos, įveikia staigų greitkelio posūkį ir išnyksta vėl.

Grižtelėjusi atgalios, į didžiulius „Pakrantės“ mokyklos plotus, ūmai prisiminė žodžius, kuriuos vakarėlyje ištarė Džesmina: *Kol esame mokyklos teritorijoje, jų priežiūros ir apsaugos zonoje, galime daryti beveik viską, ką geidžiame.*

Ji pasitraukė iš tos zonos, ir kas gi čia bloga? Juk iš tiesų Liusė net nebuvo šios mokyklos moksleivė; be to, jeigu ji nori dar sykį pamatyti Danielį, verta surizikuoti, net jeigu bus nutverta.

Neilgai trukus atriedėjo lauktasis autobusas. Senas, pilkas kledaras – toks pat kaip ir jo vairuotojas, atidaręs Liusei duris ir įleidęs vidun. Mergina atsisėdo laisvoje vietoje salono priekyje. Autobuse tvyrojo dulkinos, retai naudojamos, voratinkliais aplipusios palėpės kvapas. Liusė įsitvėrė į pigią dirbtinę oda aptrauktą sėdynės pagalvėlę, nes autobusas it patrakęs nulėkė penkiasdešimties mylių per valandą greičiu, tarsi vos per colį nuo kelio nežiojėtų mylios gilumo praraja ir į pilką vandenyną nesmigėtų stačios uolos.

Kai jie atvyko į miestą, pradėjo lyti. Žemę čaižė įkypos vandens čiurkšlės, grasindamos virsti tikra liūtimi. Didžiama pagrindinės gatvės parduotuvių jau užsidarė nakčiai, ir šlapias miestas atrodė vienišas bei apleistas. Ne ta aplinka, kurioje Liusė įsivaizdavo malonų pokalbį.

Išlipusi iš autobuso, mergina išsitraukė iš kuprinės savo slidininko kepuraitę ir užsimaukšlino ant galvos. Nosį ir pirštų galus nutvilkę žvarbūs lietaus lašai. Liusė pastebėjo palinkusį metalinį ženklą

ir, sekdamą jo rodyklėmis, patraukė link Nojaus Kyšulio.

Tai buvo platus pusiasalis, tačiau ne sodriai žalias kaip „Pakrantės“ mokyklos teritorija. Kyšulio žolės plotus margino šlapio pilko smėlio dėmės. Medžiai reti ir bemaž pliki, jų lapus nudraskė gūsingas vandenyno vėjas. Purviname lopinėlyje, bemaž per šimtą jardų nuo kelio, stovėjo vienišas suolelis. Ko gero, jį Danielis ir numatė susitikimui. Bet iš vietos, kurioje stovėjo, Liuse puikiai matė, kad mylimojo ten nėra. Mergina dirstelėjo į savo laikrodį. Ji vėlavo penkias minutes.

Danielis niekada nevēluoja.

Užuot įsigėręs į jos plaukus, lietus tarsi stabtelėjo ties jų galiukais. Net motušė Gamta neišmanė, kaip elgtis su šviesiai dažyta Liuse. O ši visiškai netroško laukti Danielio tokioje atviroje vietoje. Palei pagrindinę gatvę rikiavosi parduotuvės. Liuse dvejojama pasuko tenai ir stabtelėjo ilgoje medinėje terasoje po surūdijusia metaline stogine. „FREDO ŽUVYS“ – skelbė mėlynos išblukusios raidės. Parduotuvė buvo uždaryta.

Šis užkampis visiškai nepanėšėjo į žavųjį Mendosiną, miestą, kuriame jiedu su Danieliu stabtelėjo pakeliui į „Pakrantės“ mokyklą. Fort Bragas buvo pramoninė, senovinė žvejų gyvenvietė su pleištu į vandenyną smingančiais žemės dryžiais ir siaurose įlankėlose pūvančiais dokais. Liusei belaukiant, motorinė valtis pargabeno į krantą žvejus. Mergina žiūrėjo, kaip uoloje iškirstomis pakopomis iš apačioje dryksančių dokų vorele kopia tvirti, užsigrūdinę vyrai kiaurai permirkusiais apsiaustais.

Pasiekę gatvės lygį, jie po vieną ar nebyliais būreliais traukė pro tuščią suolelį, pro liūdnius pakrypusius medžius ir pro uždarytų parduotuvių fasadus link žvyruotos automobilių stovėjimo aikštelės, plytinčios pietiniame Nojaus Kyšulio pakraštyje. Vyrai lipo į senus apdaužytus sunkvežimius, burzginos variklius ir išsivažinėjo kas sau. Aikštelė ištuštėjo, kol joje stovėti liko vienas vyras, tačiau jis neatplaukė jokia škuna. Tiesą sakant, atrodė, kad šis žmogus ūmai materializavosi iš rūko. Liuse šastelėjo atatupsta ir atsišliejo į metalinę žuvies parduotuvės langinę, stengdamasi atgauti kvapą.

Kemas.

Jis žingsniavo žvyruotu keliu tiesiai į ją, o jam iš šalių pėdino du tamsiai apsitaisę žvejai, kurie, regis, nė nepastebėjo vaikiną. Kemas vilkėjo siaurus juodus džinsus ir juodą odinį švarką. Lietuje žvilgėjo tamsūs plaukai, trumpesni nei tuomet, kai Liuse jį matė paskutinį kartą. Kaklo šone ryškėjo tatuiruotės dalis – besišakojantys saulės spinduliai. Palyginti su bespalviu apniukusiu dangumi, jo akys atrodė neįtikimai žalios – kaip visuomet.

Kai regėjo jį paskutinį kartą, Kemas stovėjo juodos pasibaisėtinų demonų armijos priešakyje, toks bejausmis, nuožmus ir... pikta lemiantis. Nuo tų prisiminimų gyslose stingo kraujas. Liuse galėtų žerti jam į akis galybę kaltinimų bei prakeiksmų, bet būtų kur kas geriau, jei susitikimo pavyktų išvengti...

Per vėlu. Žalios Kemo akys įsmigo į Liuse – ir ši sustingo. Ne todėl, kad jis būtų paleidęs į darbą savo apgaulingą žavesį, kuriam ji kone pasidavė „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, tiesą sakant, vaikiną neabejotinai sunerimo ją išvydęs. Jis staigiai pasuko į šalį, kone atsitrenkdamas į

atsilikusius žvejus, ir po akimirkos atsidūrė šalia jos.

– Ką tu čia veiki?

Kemas atrodė ne vien sunerimęs. Liusė nusprendė, kad jis atrodo beveik išsigandęs. Pečiai pakelti, o lakstančios akys niekur nestabtelėdavo ilgiau nei sekundei. Kemas ničnieko nepasakė apie jos plaukus; regis, jų nė nepastebėjo. Liusė buvo tikra, jog Kemas nė nežinojo, kad ji atsidūrė Kalifornijoje. Juk Liusę čionai perkėlė dėl to, kad galėtų apsaugoti nuo tokių vaikinių kaip jis. O dabar ji pati atskleidė šią paslaptį...

– Aš čia... – Ji pažvelgė į baltą žvyruotą taką, vedantį per žolę ties uolos ketera. – Aš tiesiog išėjau pasivaikščioti.

– Nieko panašaus.

– Palik mane ramybėje. – Liusė pamėgino prasmukti pro jį. – Neturiu tau ką pasakyti.

– Mielu noru palikčiau, kadangi mums abiem nadera kalbėtis. Bet tau nederėjo išvykti iš tos mokyklos.

Ūmai Liusė susinervino, tarsi jis žinotų kažką, ko nežino jiniai.

– Iš kur ištraukei, kad aš čia lankau mokyklą?

Kemas atsiduso:

– Aš viską žinau, aišku?

– Tuomet esi čia, nes ketini kautis su Danieliu?

Žalios Kemo akys prisimerkė.

– Kodėl turėčiau... Pala, nori pasakyti, jog atėjai čionai su juo susitikti?

– Neapsimetinėk. Mužu *esame* drauge.

Regis, Kemas iki šiol neįsisąmonino, kad Liusė pasirinko Danielį, o ne jį.

Kemas susirūpinęs pasikasė kaktą. Galiausiai prabilo, paskubomis berdamas žodžius:

– Ar jis tave kvietė? Liusė?..

Ji krūptelėjo, neištverdama skvarbaus jo žvilgsnio.

– Aš gavau laišką...

– Duok pažiūrėti.

Dabar jau Liusė sustingo, tyrinėdama keistą Kemo išraišką ir stengdamasi atspėti, ką jis žino. Kemas atrodė toks pat susirūpinęs kaip ir ji. Liusė neskubėjo jam paklusti.

– Tave apgavo. Gregoris nieku gyvu nekviestų tavęs dabar.

– Tu nežinai, ką jis dėl manęs padarytų. – Liusė nusigrėžė, iš visos širdies trokšdama, kad Kemas nebūtų jos pamatęs, o ji pati atsidurtų toli nuo čia. Mergina jautė vaikišką poreikį pasigirti Kemui, jog Danielis praėjusią naktį ją aplankė. Bet tik tuo ir gali pasigirti. Jų kivirčiu didžiutis neverta.

– Aš žinau, kad jis numirtų, jeigu mirtum tu, Liusė. Jei nori sulaukti rytojaus, verčiau parodyk man laišką.

– Ar nudėsi mane už popieriaus skiautelę?

– Aš nenudėsiu, bet tas, kas atsiuntė tą laišką, veikiausiai ketina.

– Ką?.. – Laiškas kone degė kišenėje, bet Liusė kaip įmanydama priešinosi norui atiduoti jį Kemui.

Juk jis nežino, ką šneka. Negali žinoti. Bet Kemas taip įdėmiai stebėjė jį Liusę, kad ir ją apniko abejonės dėl keistojo laiško. Tas autobuso bilietas, nurodymai... Viskas taip paslaptinga, sausa ir formalu. Visai ne Danielio stilius. Liusė virpančiais pirštais ištraukė iš kišenės laišką.

Kemas išplėšė popieriaus lapą jai iš rankų ir raukydamasis perskaitė. Kažin ką iškošė pro sukąstus dantis ir sviedė žvilgsnį į mišką, tamsuojantį kitapus kelio. Liusė taip pat apsidairė, bet nepastebėjo nieko įtartina, tik paskutiniai žvejai krovė savo įrangą į surūdijusių sunkvežimių priekabas.

– Eime! – galiausiai išsunkė Kemas, stverdamas Liusę už alkūnės. – Jau seniai reikėjo parvežti tave į mokyklą.

Ji staigiai šastelėjo į šalį:

– Neketinu kur nors su tavimi važiuoti. Nekenčiu tavęs. Ką apskritai čia veiki?

Kemas apėjo aplink ją:

– Medžioju.

Liusė mėgino jį perprasti ir podraug neišsiduoti, jog Kemas vis dar ją nervina. Grakštus, stilingai apsitaisęs, *beginklis* Kemas.

– Tikrai? – Ji krestelėjo galvą. – Ir ką gi tu medžioji?

Kemas pažvelgė jai per petį į sutemose skęstantį mišką:

– Ją.

Liusė ištiesė kaklą, norėdama pamatyti, apie ką jis šneka, bet ničnieko nespėjo įžiūrėti, nes Kemas staigiai ją pastūmė. Oras keistai suvilnijo, o pro pat Liusės veidą prašvilpė kažin kas sidabrinis.

– Ant žemės! – suriko Kemas, stipriai spusteldamas Liusės pečius. Mergina išsitiesė ant verandos grindų, alsuodama medinių lentjuosčių dulkėmis. Kemas užgriuvo ant jos.

– Pasitrauk nuo manęs! – sukliko ji.

Liusė rangėsi iš pasibjaurėjimo, o į jos širdį smelkėsi ledinė baimė. Kad ir kas čia vyksta, tai iš tikrųjų blogai. Antraip Liusė nebūtų atsidūrusi tokioje padėtyje, kur vieninteliu jos gynėju taptų Kemas.

Po akimirksnio Kemas jau skuodė per tuščią automobilių stovėjimo aikštelę link kažkokios merginos – labai patrauklios maždaug Liusės amžiaus merginos su ilgu rudu apsiaustu. Nepažįstamoji buvo subtilių veido bruožų, šviesiais, bemaž baltais, į arklio uodegą suimtais plaukais ir kažin kokiomis keistomis akimis. Tos akys atrodė tuščios, tas matėsi net per atstumą, o nuo beprasmių jų žvilgsnio Liusė pastėro iš baimės.

Dar daugiau: toji mergina buvo ginkluota. Ji laikė sidabrinį lanką ir paskubomis traukė temple su strėle.

Gurgždindamas žvirgždą, Kemas dūmė link merginos, o toji kėlė savo įmantrų sidabrinį lanką, kuris švytėjo net miglose. Atrodė, jog visa tai vyksta ne šioje žemėje.

Liusė šiaip ne taip atplėšė akis nuo pamišusios lankininkės, atsiklaupė ir apžvelgė aikštelę. Norėjo pamatyti, ar dar kas nors šitaip puolė į paniką kaip jinai. Vietovė buvo tuščia ir baugiai tyki.

Gniaužė plaučius, Liusei buvo sunku kvėpuoti. Nepažįstamoji judėjo it mašina, nemaž nedvejodama. O Kemas buvo beginklis. Mergina nusitaikė, jau galėjo pasiekti Kemą šūviu...

Tačiau sekundės dalelę pavėlavo. Kemas rėžėsi į ją, parblokšdamas aukštiekninką. Grubiai išplėšė iš rankų lanką, alkūne primygdamas veidą. Mergina sukliko – aukštas, nekaltas garsas – ir pašliaužė ataturpsta, kai Kemas atgręžė lanką į ją. Maldaudama ji iškėlė atgniaužtą ranką...

O Kemas paleido strėlę jai į širdį.

Liusė riktelėjo ir suleido dantis sau į kumštį. Nors visa širdimi troško būti toli, labai toli nuo čia, bet sumojo nerangiai kylanti nuo žemės ir lėtai slenkanti link Kemo. Kažkas ne taip. Liusė tikėjosi pamatyti krauju plūstančią nepažįstamąją, bet ši mergina nesigrūmė ir nedejavo.

Nes jos apskritai nebebuvo.

Ir mergina, ir strėlė, kurią į ją paleido Kemas, pradingo.

Kemas naršė automobilių stovėjimo aikštelę, rinkdamas lankininkės paleistas strėles, tarsi tai būtų skubiausia užduotis, kurią jam kada teko vykdyti. Liusė pritūpė toje vietoje, kur pargriuvo mergina. Pirštais palytėjo žvyrą, suglumusi ir sunerimusi kone labiau nei prieš akimirką. Jokio ženklų, kad čia kada nors kas buvo.

Grižo Kemas, vienoje rankoje nešdamas tris strėles, o kitoje – sidabrinį lanką. Liusė instinktyviai siektelėjo palytėti strėlę. Niekada nebuvo mačiusi nieko panašaus. Keista, bet strėlės žadino susižavėjimą... Liusės oda pašiurpo. Svaigo galva.

Kemas akimoju patraukė strėles.

– Neliesk. Jos mirtinai pavojingos.

Strėlės neatrodė pavojingos. Tiesą sakant, jos buvo be smaigalių. Paprasčiausios sidabrinės lazdelės su plokščiais antgaliais. Tačiau viena iš jų pradangino nepažįstamą merginą.

Liusė sumirksėjo.

– Kas nutiko, Kemai? – Jos balsas skambėjo liūdnei. – Kas buvo ta mergina?

– Ji buvo Atstumtoji. – Kemas nežiūrėjo į ją. Jis įdėmiai stebeilijo į lanką.

– Kas tokia?..

– Prasčiausia angelų rūšis. Maišto metu jie palaikė Šetoną, bet niekada nebuvo įkėlę kojos į požemio karalystę.

– Kodėl?

– Na, žinai, yra tokia kategorija. Nelyginant tos merginos, kurios nori būti pakviestos į vakarėlį, bet iš tiesų ten pasirodyti neketina. – Jis išsiviepė. – Kai tik mūšis pasibaigė, jie netruko atsimesti nuo sąjungininkų ir pabandė sugrįžti į Dangų, tačiau buvo jau per vėlu. Tose dausose suteikiamas tik vienas šansas. – Jis dėbtelėjo į Liuse. – Šiaip ar taip, daugumai iš mūsų.

– Vadinasi, jeigu jie nėra išvien su Dangumi... – Ji vis dar pratinosi apie tuos dalykus kalbėti

konkrečiai, – tai jie išvien... su Pragaru?

– Vargu bau. Nors prisimenu, kaip jie paršliaužė atgal. – Kemas piktai nusikvatojo. – Paprastai priimame beveik visus, kuriuos tik galime, bet Šetono tolerancija nėra beribė. Jis išspyrė juos visiems laikams, negana to, apakino. Taigi ne tik įžeidė, bet ir sužalojo.

– Bet ta mergina nebuvo akla, – sukuždėjo Liuse prisiminusi, kaip lankas sekė kiekvieną Kemo judesį. Nepažįstamoji jo neperšovė tik todėl, kad Kemas judėjo nepaprastai sparčiai. Tačiau Liusei vis vien dingojosi, kad ta mergina kažkokia kitokia.

– Buvo. Tiesiog savo kelionėje per žemę ji naudojasi kitais jutimo organais. Ir šiek tiek *mato*. Tai turi savų trūkumų ir savų pranašumų.

Jo akys be perstojo naršė medžių liniją. Liuse nuščiuvo nuo minties, jog miške gali tykoti daugiau Atstumtųjų. Daugiau tokių sidabrinių lankų bei strėlių.

– Na, o kas nutiko jai? Kur ji dabar?

Kemas dėbtelėjo į merginą.

– Ji mirė, Liuse. *Žybt* – ir jos nebėra.

Mirė? Liuse žvelgė į tą vietą, kur visa tai nutiko, kur strėlė pervėrė nepažįstamąją. Dabar čia buvo tuščia – kaip ir visoje aikštelėje. Krestelėjo svaigstančią galvą.

– Aš... aš maniau, kad neįmanoma nužudyti angelo.

– Tik tuo atveju, jei neturi deramo ginklo.

Jis paskutinį kartą leido Liusei trumpai žvilgtelėti į strėles, o tada suvyniojo jas į skepetą, kurią išsitraukė iš kišenės, ir pasikišo po savo odiniu švarku.

– Šių daikčiukų labai sunku įsigyti. Ak, liaukis drebėjusi, aš neketinu tavęs žudyti. – Kemas nusigręžė ir ėmė tyrinėti aikštelėje paliktų mašinų dureles. Po minutėlės vyptelėjo iš pasitenkinimo, pastebėjęs pilką su geltonu sunkvežimiuką, kurio vairuotojo pusės langas buvo atviras. Kyštelėjo ranką vidun ir atrakino spynelę. – Padėkok, kad tau nereikės kulniuoti į mokyklą pėsčiomis. Nagi, lipk vidun, greičiau.

Kai Kemas atplėšė keleivio pusės dureles, Liusei atkaro žandikaulis. Mergina tepajėgė stovėti ir žiūrėti, kaip jis bando užvesti variklį.

– Išties manai, jog ketinu drauge su tavimi sėsti į ką tik nuvartą automobilį? Ir dar išsyk po to, kai savo akimis mačiau, kaip kažką nužudei?..

– Jei nebūčiau jos nužudęs, – jis pagrabaliojo kažkur apie vairaraštį, – ji būtų nužudžiusi tave, aišku? Kaip manai, kas tau atsiuntė tą laišką? Tave išviliojo iš mokyklos ketindami nudėti. Dabar supranti?

Liuse atsišliejo į sunkvežimio dangtį nebeišmanydama, ką daryti. Prisiminė, kaip prieš palikdama „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą kalbėjosi su Danieliu, Ariana ir Gabe. Jie minėjo, kad Liuse persekios panelė Sofija bei kiti jos sektos nariai.

– Tačiau šita mergina neatrodė... Ar Atstumtieji yra Seniūnų dalis?

Kemui pavyko užvesti variklį. Jis mikliai iššoko laukan, apėjo automobilį ir įgrūdo Liusę į keleivio vietą.

– Važiuojam, greičiau! Su tavim it su kate. – Kemas privertė ją atsisėsti ir užsegė saugos diržą. – Deja, Liuse, tave medžioja ne vienos rūšies priešai. Štai kodėl gabenu tave atgal į mokyklą, kur esi saugi. Dabar. Tučtuojau.

Liuse nemanė, jog būtų labai išmintinga važiuoti su Kemu, tačiau neabejojo, kad pasilikti čia vienai būtų kur kas pavojingiau.

– Paaiškink man, – pratarė mergina, kai Kemas pasuko atgal į „Pakrantės“ mokyklą, – jeigu tie Atstumtieji nepriklauso nei Dangui, nei Pragarui, tai kieno jie pusėje?

– Atstumtieji yra pasibjaurėtinai tamsos šešėlis. Jei dar nepastebėjai, tai dabar žinosi, kad pasaulyje yra kur kas blogesnių padarų už mane.

Liuse pasidėjo rankas ant kelių, trokšdama vėl atsidurti bendrabučio kambaryje, kur galėjo jaustis – šiaip ar taip, įsivaizduoti, kad jaučiasi, – saugi. Kodėl turėtų patikėti Kemu? Juk Kemas jau ne sykį ją apgavo.

– Nieko negali būti blogiau už tave. Tai, ko tu sieki... ką bandei padaryti „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, buvo siaubinga ir neteisinga. – Liuse papurtė galvą. – Tu vėl bandai mane apmulkinti.

– Ne. – Regis, Kemas neketino ginčytis. Atrodė susimąstęs, netgi nusiminęs. Netrukus jis pasuko į vingiuotą „Pakrantės“ mokyklos įvažiavimo kelią. – Aš niekada nenorėjau tavęs įskaudinti, Liuse, niekada.

– Todėl, kai buvau kapinėse, į mūšį ir pasikviete visus tuos šešėlius?

– Riba tarp gėrio ir blogio nėra tokia ryški, kaip tu manai. – Kemas žvelgė pro langą į „Pakrantės“ mokyklos statinius, kurie atrodė tamsūs ir negyvenami. – Tu iš Pietų, tiesa? Šiaip ar taip, šiuo metu. Tad turėtum suprasti, jog nugalėtojai pelno teisę perrašyti istoriją. Semantika, Liuse. Tau atrodo blogis, o man gali atrodyti visai kas kita. Konotacinė problema, ir tiek.

– Danielis taip nemano. – Būtų malonu pasakyti, jog šitaip nemano ji pati, tačiau Liuse dar per mažai žinojo. Iki šiol dažniausiai pasikliaudavo Danielio aiškinimais.

Kemas sustabdė sunkvežimį ant žolės už jos bendrabučio, išlipo, apėjo mašiną ir atidarė keleivio dureles.

– Danielis ir aš – dvi tos pačios monetos pusės. – Jis ištiesė ranką, ketindamas padėti Liusei išlipti; mergina ignoravo Kemo gestą. – Tau turėtų būti skaudu tą girdėti.

Ji norėjo pasakyti, kad tai negali būti tiesa, kad tarp Danielio ir Kemo nėra jokių panašumų ir visai nesvarbu, kaip Kemas stengiasi pasiteisinti. Bet per „Pakrantės“ mokykloje praleistą savaitę Liusei teko išgirsti ir pamatyti tokių dalykų, kurie prieštaravo viskam, kuo buvo įtikėjusi. Ji pagalvojo apie Frančeską ir Stiveną. Jie abu to paties kraujo: senų senovėje, prieš karus ir Nuopuolį, egzistavo tik viena pusė. Kemas nebuvo vienintelis asmuo, kuris tvirtino, jog angelai ir demonai nesiskiria taip, kaip diena ir naktis.

Liusės kambario lange degė šviesa. Ji įsivaizdavo Šelbę – veikiausiai kambario draugė sėdi ant oranžinio kilimėlio lotoso poza ir medituoja. Kaipgi ji dabar eis vidun ir apsimės, kad nematė mirštančio angelo?.. Ar kad tai, kas nutiko šią savaitę, nepasėjo širdyje jokių abejonių?..

– Tegul šio vakaro įvykiai lieka tarp mūsų, gerai? – prabilo Kemas. – O kalbant apie ateitį... padaryk mums visiems paslaugą, pasilik mokyklos teritorijoje, kur tau negresia pakliūti į bėdą.

Liusė be žodžių praėjo pro jį ir pasitraukė iš vogto sunkvežimio žibintų spindulio į bendrabučio sienų šešėlį.

Kemas įsiropštė atgal į mašiną ir negailestingai spustelėjo akceleratorių. Tačiau prieš išvažiuodamas atsidarė langelį ir šūktelėjo Liusei:

– Beje, nėra už ką!

Ji atsigrėžė:

– Nesupratau... aš turėjau tau padėkoti? Už ką?

Jis parodė dantis ir vėl spustelėjo pedalą:

– Už išgelbėtą gyvybę.

Šeštas skyrius

TRYLIKA DIENŲ

– Man regis, *čia*, – ankstyvą kitos dienos rytą kitapus Liusės kambario durų sučiulbo skardus balsas. kažkas pabeldė. – Be abejo, *čia*!

Pabeldė dar sykį, jau reikliau. Liusė nežinojo, kiek buvo valandų, tačiau neabejojo, kad gerokai per anksti visam tam krizenimui, kurį girdėjo kitapus durų.

– Čia pas *tave*, – iš viršutinio gulto tarstelėjo Šelbė.

Liusė sudejavo ir išsiritė iš lovos. Pakėlė akis į Šelbę, kuri kniūbsčia tysojo ant savo gulto – jau su džinsais bei minkšta raudona liemene, – ir sprendė šeštadieninį kryžiažodį.

– Ar tu kada nors miegi? – suniurnėjo Liusė, slinkdama link sieninės spintos. Išsitraukė purpurinį škotiško audinio chalata, kurį mama jai pasiuvo tryliktojo gimtadienio proga. Liusei jis tiko iki šiol – beveik.

Ji priglaudė veidą prie durų akutės ir išvydo išgaubtus besijuokiančius Donos bei Džesminos veidus. Merginos buvo su šviesiomis kaklaskarėmis ir pūkuotomis ausinėmis. Džesmina nešė padėklą su keturiais kavos puodeliais, o Dona, vienoje rankoje laikydama didelį rudo popieriaus lapą, vėl pabeldė į duris.

– Ar ketini jas išvyti, ar man teks kviesti mokyklos apsaugą? – pasiteiravo Šelbė.

Ignoruodama kambario draugės pastabą, Liusė plačiai atlapojo duris, ir abi viešnios, neužičiaupdamos nė sekunde, įgriuvo vidun.

– Pagaliau, – nusikvatojo Džesmina, tiesdama Liusei kavos puodelį ir klesteldama ant nepakloto apatinio gulto. – Mums tiek daug reikia aptarti.

Nei Dona, nei Džesmina niekada nebuvo užsukusios į šį kambarį, bet Liusei patiko, kad abi jaučiasi it namie. Jų elgesys jai priminė Penę, kuri „skolindavosi“ atsarginį Liusės kambario raktą, kad galėtų užsukti kada panorėjusi.

Liusė dirstelėjo į savo kavą ir nugėrė gurkšnį. Jai nevalia lieti emocijų, tik jau ne čia ir ne dabar, šios trijulės akivaizdoje.

Dona patraukė į vonią ir ėmė raustis spintelėje šalia praustuvės.

– Kadangi esi svarbi organizacinio komiteto narė, tai, mūsų manymu, turėtumei tarti pasveikinimo žodį, – pareiškė ji ir su nepasitikėjimu dėbelėjo į Liusę. – Bet kodėl tu dar neapsirengusi? Jachta išplaukia mažiau nei po valandos.

Liusė pasikasė kaktą.

– Priminkite man, kas čia vyksta?..

– Ak! – dramatiškai atsiduso Dona. – Žinai Eimę Branšou? Mano laboratorinių darbų partnerę? Tą, kurios tėtis turi didžiulę jachtą? Ar visa tai tau ką nors primena?

Pagaliau padėtis ėmė po truputį aiškėti. Šeštadienis. Plaukiojimas jachta. Džesmina ir Dona pateikė oficialų edukacinį pasiūlymą „Pakrantės“ mokyklos renginių komitetui – kitaip tariant, Frančeskai, – ir kažkoku būdu gavo palaiminimą. Liusė sutiko joms pagelbėti, bet iki šiol nepajudino nė piršto. O dabar galvojo tik apie Danielį – apie tai, kaip persimainė jo veidas, Liusei papasakojus apie kelionę jachta. Regis, Danieliui visiškai nepatiko mintis, jog mergina pramogaus be jo.

Dona griozdė Liusės spintą. Ištraukė ilgą trikotažinę baklažanų spalvos suknelę ilgomis rankovėmis, švystelėjo ją Liusei ir nuvarė merginą į vonią.

– Ir nepamiršk po suknele užsimauti tamprių! Ant vandens būna žvarbu.

Pakeliui į vonią Liusė pačiupo mobilųjį telefoną, kurį buvo įjungusi pakrauti. Praėjusią naktį, kai Kemas išlaipino ją prie bendrabučio, Liusė sulaužė pagrindinę pono Koulo taisyklę ir parašė žinutę Kelei. Jei ponas Koulas žinotų, kaip ji trokšta sulaukti draugės laiško... jis veikiausiai vis vien labai įtūžtų. Bet dabar jau per vėlu.

Atsidarė tekstinių žinučių aplanką ir prisiminė, kaip virpančiais pirštais surinko melagingą tekstą:

Pagaliau turiu telefoną! Registratūroje pemelyg daug ausų, bet aš paskambinsiu, kai tik galėsiu. Čia viskas puiku, tik labai pasiilgau tavęs! Parašyk nedelsdama!

Jokio atsako iš Kelės.

Ji serga? Užsiėmusi? Išvykusi iš miesto?

Ignoruoja Liusę, nes draugė nerodė jai dėmesio?

Liusė žvilgtelėjo į veidrodį. Ir jautėsi, ir atrodė sumautai. Tačiau juk sutiko pagelbėti Donai su Džesmina, trauktis jau nevalia. Ji užsitempė trikotažinę suknelę, o nušviesintus plaukus sukėlė ant pakaušio ir susegė keliais segtukais.

Kai Liusė išėjo iš vonios kambario, Šelbė dorėjo pusryčius, kuriuos merginos atsinešė popieriniame maišelyje. Maistas atrodė ištis prašmatniai – sluoksniuoti pyragaičiai su vyšniomis, obuoliai tešloje, karštos bandelės su sviestu, vyniotinis su cinamonu bei trijų rūšių sultys. Džesmina kimšo didžiulę bandelę su sėlenomis ir varškės sūriu.

– Kas čia vyksta?.. – pro praviras duris kyštelėjo galvą Mailsas. Po žemai užsmakta beisbolo kepuraitė nesimatė vaikinų akių, tačiau jam šypsantis šonuose mažumėlę pakildavo plaukai, o skruostuose išryškėdavo duobutės. Dona akimoju pradėjo kikenti – be jokios priežasties, tik dėl to, kad Mailsas buvo patrauklus, o Dona buvo Dona.

Bet Mailsas, regis, nė nepastebėjo. Žavių mergaičių apsuptyje jis jautėsi itin laisvai – atsipalaidavęs ir nerūpestingas. Galbūt jis užaugo su būriu seserų, ar panašiai. Vaikinas buvo kitoks

nei didžiama „Pakrantės“ mokyklos vaikų, pabrėžtinai demonstruojančių savo išskirtinumą. Mailsas buvo nuoširdus, išties nuoširdus.

– Ar tu turi savo lyties draugų? – pasiteiravo Šelbė, vaizduodama labiau susierzinusią, nei buvo iš tiesų. Dabar Liusė jau kur kas geriau pažinojo savo kambario draugę, ir kandus pastarosios humoras atrodė bemaž žavus.

– Aišku. – Mailsas kuo ramiausiai įžengė į kambarį. – Tik mano draugai vaikinai paprastai niekada neatneša pusryčių. – Jis išsitraukė iš maišo vyniotinį su cinamonu ir atkando didžiulį kąsnį. – Puikiai atrodai, Liuse, – pilna burna išsunkė jis.

Liuse nuraudo, Dona nustojo krizenti, o Šelbė užsikosėjo į rankovę.

Koridoriuje atgijo garsiakalbis, ir Liusė akimoju pašoko. Visi kiti sužiuro į ją it į kuoktelėjusią. Deja, mergina pernelyg gerai prisiminė nuobaudas, kurios už viešųjų pranešimų ignoravimą būdavo skiriamos „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Tuo tarpu į kambarį atvilnijo gintarinis Frančeskos balsas:

– Labas rytas, „Pakrantės“ mokyklos moksleiviai. Jei ketinate drauge su mumis plaukti jachta, turėkite omenyje, kad autobusas į prielauką išvyksta po dešimties minučių. Patikrinimui renkamės prie pietinio įvažiavimo. Ir nepamirškite apsirengti šilčiau!

Mailsas pasičiupo kelionei visus likusius pyragaičius. Šelbė apsiavė taškuotus kaliošus. Džesmina tvirčiau užsmakė savo rožines ausines ir linktelėjo Liusei:

– Dar tiek daug reikia nuveikti! Turėsime mikliai sukurpti sveikinamąją kalbą.

– Autobuse sėskis prie mūsų, – instruktavo Dona. – Brūkštelsim ją pakeliui į Nojaus Kyšulį.

Nojaus Kyšulys. Liusė prisivertė nuryti kąsnį. Abejinga Atstumtųjų merginos veido išraiška netgi tuomet, kai dar buvo gyva; šiurpi kelionė namo su Kemu – nuo prisiminimų Liusei šiurpo oda. Kemas tvirtino išgelbėjęs jai gyvybę, bet nuo to nesijautė geriau. Išsyk po to jis paliepė Liusei daugiau nebeišeiti iš mokyklos teritorijos.

Kaip keista. Tarsi jiedu su Danieliu būtų susimokę.

Liuse prisėdo ant savo lovos krašto:

– Vadinasi, keliaujame visi?..

Ji niekada nebuvo sulaužiusi Danieliui duoto žodžio. Nors iš tiesų ir neprižadėjo jam neplaukti jachta. Danielio draudimas atrodė grubus ir nepagarbus, Liusei instinktyviai norėjosi jo nepaisyti. Bet jeigu ji sutiks žaisti pagal Danielio taisykles, galbūt neteks regėti, kaip žūsta dar kažkas... Nors gal čia tik vėl atgijusi jos paranoja. Tuo laiškeliu ją sąmoningai išviliojo iš mokyklos. Mokinių pasiplaukiojimas jachta – visai kitas dalykas. Juk laivą valdys ne Atstumtieji.

– Aišku, keliaujame visi, – Mailsas stvėrė Liusę už rankos ir pakėlė nuo lovos. – Kodėl turėtų būti kitaip?

Tai buvo pasirinkimo akimirka: Liusė galėjo saugiai pasilikti mokyklos teritorijoje, kaip prisakė Danielis (ir Kemas). Nelyginant kalinė. Arba galėjo išeiti pro šio kambario duris ir įrodyti sau, kad jos gyvenimas priklauso jai.

Prabėgo pusantros valandos, kol Liusė drauge su bemaž puse „Pakrantės“ mokyklos moksleivių išvydo spindinčią prabangią 130 pėdų ilgio „Austal“ gamybos jachtą.

Išvykstant oras buvo gana giedras, bet priplaukoje šalia dokų dar tvyrojo skysta migla, plaikstėsi vakarykščio rūko likučiai.

Iš autobuso išlipusi Frančeska suniurnėjo: „*Na, pažaidėm ir užteks*“, o tada kilstelėjo aukštyn delnus.

Absoliučiai kasdieniškai, tarsi atitraukdama langus dengiančias užuolaidas, ji tiesiogine prasme pirštais išvaikė rūką. Viršum tviskančio laivo atsivėrė didžiulis giedro dangaus plotas.

Visa buvo atlikta taip subtiliai, jog nė vienam iš ne nefilimų moksleivių ar mokytojų nekilo įtarimas, kad čia ne vien gamtos darbas. Liusė spoksojo net išsižiojusi, negalėdama patikėti, jog matė tą, ką matė, kol Dona ėmė tylutėliai ploti delnais:

– Stulbinama, kaip ir visuomet.

Frančeska nežymiai šyptelėjo:

– Na, juk dabar geriau, tiesa?

Liusė pamažėle pradėjo pastebėti visokias menkas smulkmenėles, kurios galėjo būti angelų darbas. Kelionė užsakomuoju reisu buvo kur kas malonesnė nei viešuoju transportu, kuriuo ji dundėjo vakar. Parduotuvių fasadai atrodė kur kas gaivesni, tarsi kas būtų perdažęs visą miestą.

Moksleiviai išsirikiavo į eilę prie jachtos, kuri spindėjo taip, kaip spindi tik labai brangūs daiktai. Glotnus jos siluetas buvo išlinkęs it kiaukutas, o kiekviename iš trijų lygių plytėjo po atskirą erdvų denį. Moksleiviai sulipo į priešakinį denį, didžiuliais langais atskirtą nuo trijų ištaigingų kajučių. Šiltoje, saulėtoje priplaukoje Liusės nerimas dėl Kemo ir Atstumtųjų atrodė kone juokingas. Ji pati nustebo pajutusi, kaip visi nuogaštavimai savaime išsisklaidė.

Liusė įkandin Mailso užkopė į kajutę antrame jachtos lygyje. Prie išlinkusių solidžiai rusvos spalvos sienų glaudėsi atitinkamai išlenkti ilgi juodi ir balti minkštasuoliai. Pustuzinis moksleivių jau įsitaisė ant sofų ar rinkosi prie vaišėmis apkrautų kavos stalų.

Mailsas atkimšo skardinę kolos, išpilstė į dvi plastikines taures ir vieną ištiesė Liusei.

– Taigi demonas sako angelui: „*Paduosi mane į teismą?* Ir kurgi tu rasi tokį teisininką?“ –
Mailsas kumštelėjo jai į pašonę. – Pagavai? „Nes teisininkai privalo...“

Juokingiausia vieta, anekdotu „vinis“. Liusės mintys klaidžiojo visai kitur, ir mergina net nesumojo, kad Mailsas šmaikštauja. Ji prisivertė nusijuokti. Nusikvatojo garsiai, netgi delnu pliaukštelėjo per barą. Perdėta Liusės reakcija Mailsui pasirodė mažumą įtartina.

– Vaje, – išsunkė Liusė, užgniauždama savo apsimestinį juoką. – Šitas buvo geras.

Jų kairėje tuno užkandėle gardžiavosi aukšta raudonplaukė Lilita, viena iš trynukų. Su ja Liusė šnekėjosi pačią pirmą dieną mokykloje. Lilitos ranka stabtelėjo pusiaukelėje į burną.

– Kokie banalūs mišrūniški juokeliai?! – ji piktai dėbsojo į Liusę ir su panieka kraipė blizgančias

lūpas. – Iš tikrųjų manai, kad juokinga? Ar kada nors *lankeisi* požeminiame pasaulyje? Čia nėra ko juoktis. Iš Mailso galima tikėtis visko, tačiau tu... vyliausi, kad tavo skonis geresnis.

Liusė nustebo.

– Nemaniau, kad čia skonio reikalas, – atšovė ji. – Bet jei apie tai prabilome, aš mieliau stosiu Mailso pusėn.

– Liaukitės. – Frančeska padėjo rankas Liusei ir Lilitai ant pečių. – Apie ką bešnekėtumėte, atminkite: esate laive drauge su septyniasdešimt trimis ne nefilimų moksleiviais. Svarbiausias šiandienos žodis – *taktiškumas*.

Liusės manymu, tai buvo viena keisčiausių „Pakrantės“ mokyklos ypatybių. Jie mokėsi mokykloje su paprastais vaikais, visą laiką apsimetinėdami, jog neužsiiminėja tuo, kuo iš tiesų užsiiminėjo nefilimų buveinėje. Liusė vis dar norėjo pasikalbėti su Frančeska apie Pranešėjus, papasakoti, ką ji šią savaitę veikė miške.

Frančeska graakščiai nužingsniavo tolyn, o prie Liusės ir Mailso įsibruko Šelbė.

– Manote, man užteks takto laukti, kol nusičiurkš septyniasdešimt trys ne nefilimai?

– Kokia tu netikusi, – nusijuokė Liusė ir nustebusi pažvelgė į Šelbę, kai toji atkišo jai lėkštę su itališkais užkandžiais. – Tik pažiūrėkit, kas vaišina, – pratarė ji. – Ir dar vadini esi vienturtėle.

Šelbė trūktelėjo lėkštę atgal, Liusei tespėjus pasičiupti vieną alyvuogę:

– Nepriprask, gero po truputį.

Kai po jų kojomis sugrumėjo variklis, moksleiviai pralinksmėjo. Liusei labai patiko tokios akimirkos kaip ši, kai iš tiesų negalėjai atskirti, kuris iš vaikų yra nefilimas, o kuris ne. Kelios mergaitės stovėjo lauke ir kvatojo, o jų plaukus plaikstė vėjas. Viename pagrindinės kajutės kampe būrelis berniukų iš Liusės istorijos grupės lošė pokerį. Ten ji tikėjosi pamatyti ir Rolandą, bet šis apskritai kažkur pradingo.

Prie baro įsitaisiusi Džesmina be paliovos viską fotografavo, o Dona mojo Liusei popieriaus lapu, primindama, kad joms vis vien reikia parašyti savo kalbą. Liusė jau ketino prisidėję prie draugių, bet ūmai akies krašteliu už lango pastebėjo Stiveną.

Jis buvo su ilgu juodu paltu bei minkšta fetrine skrybėle. Stovėjo vieni vienas, atsišliejęs į turėklus. Liusė iki šiol neramino mintis, kad apie Stiveną reikia galvoti kaip apie demoną, ir ypač dėl to, kad jis iš tiesų patiko merginai – šiaip ar taip, patiko tas, ką apie jį žinojo. Dar didesnę nerimą žadino Stiveno santykiai su Frančeska. Jiedu buvo tokia įdomi pora... Liusė prisiminė Kemo žodžius, neva jis ir Danielis nėra tokie skirtingi. Tas sulyginimas erzino ir nedavė ramybės. Ji pati nepajuto, kaip atidarė tamsinto stiklo duris ir išėjo į denį.

Vakarinėje jachtos pusėje, kiek akys užmatė, plytėjo begaliniai mėlyni vandenys ir giedras dangus. Vandenykas buvo ramus, tačiau laivo šonus talžė pašėlęs vėjas. Liusė įsikibo į turėklus, prisimerkė nuo ryškios saulės ir delnu prisidengė akis. Frančeskos nesimatė.

– Sveika, Liuse, – Stivenas nusišypsojo ir nusikėlė skrybėlę. Jo veidas buvo įdeges saulėje –

lapkričio mėnesiui net pernelyg įdeges. – Kaip sekasi?

– Geras klausimas, – atsiliepė ji.

– Ar šią savaitę nepasijutai priblokšta? Ar mūsų vaizdinė pamoka su Pranešėju tavęs pernelyg neprislėgė? Žinai, – Stivenas nuleido balsą, – mes niekada anksčiau to nedarėme.

– Ar manęs neprislėgė? Žinoma, ne. Man patiko, – nedelsdama pratarė Liusė. – Norėjau pasakyti... žiūrėti buvo skaudu. Bet tuo pat metu tas reginys tarsį kerėjo. Norėjau su kuo nors apie tai pasikalbėti...

Stivenas atidžiai žvelgė į ją, ir mergina prisiminė nugirstą mokytojų pokalbį su Rolandu. Stivenas labiau nei Frančeska buvo linkęs įtraukti Pranešėjus į mokymo programą.

– Norėčiau viską apie juos sužinoti.

– Viską apie juos? – Stivenas pakreipė galvą, atgręždamas į saulę savo ir šiaip jau nurudusį veidą.

– Tai mažumėlę užtruks. Pranešėjų milijonai, po vieną bene kiekvienai istorijos akimirkai. Tyrinėjimo sritis begalinė. Didžiuma mūsų net nenutuokia, nuo ko pradėti.

– Ar dėl to apie juos nekalbėjote anksčiau?

– Diskutuotinas klausimas, – tęsė Stivenas. – Yra angelų, kurie netiki, jog iš Pranešėjų gali būti kokios naudos. Ar teigia, kad jų skelbiamos blogos žinios persveria gerąsias. Tokius šalininkus kaip aš jie vadina istorinių šiukšlių kaupėjais, pernelyg įsigilinusiais į praeitį ir nekreipiančiais dėmesio į dabarties nuodėmes.

– Bet tai tolygu sakyti... kad praeitis bevertė.

Jei taip ir būtų, tai reikštų, kad visi buvę Liusės gyvenimai virto niekuo, kad jos istorija su Danieliu nieko verta. Kas jai beliktų? Tik tas, ką apie Danielį sužinojo šiame gyvenime. Ar to išties pakaktų?

Ne, nieku gyvu.

Liusė privalėjo tikėti, kad egzistuoja kažkas daugiau, kažkas, ką ji tikrai nujaučia: neįkainojama, paslaptiinga istorija, kuri išaugo į šį tą daugiau nei kelios palaimingų bučinių naktys ir keli kivirčų vakarai. Nes jei praeitis būtų bevertė, jos ir Danielio nesietų niekas daugiau.

– Sprendžiant iš tavo veido išraiškos, aš radau dar vieną šalininką, – pratarė Stivenas.

– Tikiuosi, tu nekemši Liusei į galvą kokių nors velniškų nešvankybių, – netikėtai prabilo Frančeska.

Ji stovėjo šalimais, rankomis įsisprendusi į šonus, ir rūščiai žvelgė į juos. Kol nepradėjo kvatotis, Liusė nė neįtarė, kad mokytoja juokauja.

– Mudu kalbėjomės apie šešėlius – norėjau pasakyti, apie Pranešėjus, – paaiškino Liusė. – Pasak Stiveno, jų milijonai.

– Pasak Stiveno, užsikimšus klozetui nebūtina kviesti santechniko. – Frančeska šypsojosi šiltai, tačiau jos balse suskambo kažkokios slaptos gaidelės, ir Liusė pasijuto nesmagiai, tarsį būtų kalbėjusi pernelyg įžūliai. – Norėtum pamatyti daugiau tokių siaubingų reginių, kokį pademonstravome klasei

aną dieną?

– Ne, omeny turėjau visai...

– Štai kodėl tam tikrus dalykus verčiau patikėti žinovams, – Frančeska pažvelgė į Stiveną. – Mano manymu, Pranešėjai, kaip langas į praeitį, yra vienas tokių dalykų. Užsikimšęs klozetas taip pat.

– Be abejo, mes suprantame, kodėl jie taip domina tave, – tarė Stivenas, užvaldydamas visą Liusės dėmesį.

Vadinas, Stivenas žino. Praeiti jos gyvenimai.

– Bet tu privalai suprasti, – pridūrė Frančeska, – jog šešėlių peržvalga be deramo pasirengimo yra be galo pavojinga. Jei iš tiesų domiesi, yra universitetų, tikslių programų, netgi aš ateityje su malonumu pasikalbėčiau su tavimi. Bet šiuo metu, Liuse, turėtum atleisti mums už klaidą – klasė dar nebuvo pasirengusi peržvalgai, – ir viską pamiršti.

Liusė jautėsi sutrikusi ir pažeidžiama. Abu mokytojai atidžiai žvelgė į ją.

Mažumėlę persisvėrusi per turėklus, žemiau plytinčiame pagrindiniame laivo denyje ji pamatė kelis savo draugus. Mailsas glaudė prie akių žiūronus ir stengėsi kažin ką parodyti Šelbei, bet toji, pasislėpusi po prašmatniais tamsintais akiniais, ignoravo vaikinų pastangas. Laivagalyje ant iškyšos įsitaisė Dona, Džesmina ir Eimė Branšou. Palinkusios prie aplanko, jos paskubomis kažką rašė.

– Turiu eiti padėti rašyti sveikinimo kalbą... – sulemeno Liusė, traukdamasi nuo Frančeskos ir Stiveno. Leisdamasi spiraliniais laiptais, visą laiką jautė jų žvilgsnius. Mergina nusigavo į pagrindinį denį, pralindo po sulankstytų burių eile ir atsidūrė tarp ne nefilimų moksleivių, susispietusių apie poną Kramerį, išstypėlį biologijos mokytoją, kuris kažką postringavo apie trapią ekosistemą, glūdinčią stačiai po jų kojomis.

– Štai kur tu! – Džesmina trūktelėjo Liusę į saviškių būrelį. – Mūsų planas pagaliau įgavo šiokią tokią formą.

– Puiku. Kuo galiu padėti?

– Dvyliktą valandą ketiname paskambinti štai šiuo varpu, – Dona mostelėjo į laivo priekyje po balta sija per skridinį pakabintą didelį žalvarinį varpą. – Tuomet aš visus pasveikinsiu, Eimė pašnekės apie šią iškylą, o Džesmina papasakos apie būsimus visuomeninius šio semestro renginius. Mums tetrūksta žmogaus, kuris pakalbėtų apie aplinkosaugą. – Visos trys mergaitės sužiuro į Liusę.

– Gal ši jachta hibridinė ar kažkas panašaus? – pasiteiravo Liusė.

Eimė gūžtelėjo pečiais ir papurtė galvą.

Donos veidas nušvito – matyt, jai dingtelėjo gera mintis.

– Klausyk, gal galėtum pašnekėti apie tai, kaip būdami čia tampame bemaž žaliaisiais, nes tie, kurie atsiduria arčiau gamtos, ir elgiasi pagarbiau, nedaro žalos aplinkai?

– Gal kuri sugebate rašyti eiles? – pasiteiravo Džesmina. – Na, galėtume pamėginti visa tai pateikti kažkaip linksmai...

Jausdamasi kalta, jog išsisuko nuo visų įsipareigojimų, Liusė nusprendė būti sukalbamesnė.

– Eilės apie mūsų aplinką, – nutęsė ji, maštydama apie tai, kad ničnieko nenutuokia apie poeziją ir jūros biologiją. Ir kad visiškai nesugeba kalbėti viešai. – Gerai, aš tai padarysiu.

– Puiku! – Dona nusibraukė kaktą. – Tokiu atveju štai mano vizija. – Ji užsoko ant iškyšos, kur ką tik sėdėjo, ir, lenkdama pirštus, pradėjo vardyti punktus.

Liusė žinojo privalanti kreipti dėmesį į Donos užklausas („Ar nebūtų įspūdingiau, jei mes išsirikiuotume nuo mažiausios iki didžiausios?“), ypač dėl to, kad visai netrukus šimto moksladraugių akivaizdoje jai teks pasakyti kažką protinga – ir rimuota – apie aplinkosaugą. Tačiau mergina nepajėgė liautis galvojusi apie tą keistą pokalbį su Frančeska ir Stivenu.

Pranešėjus paliki žinovams. Jei Stivenas neklysta, ir kiekvienai istorijos akimirka iš tiesų egzistuoja po Pranešėją, tai tolygu paliepti jai palikti žinovams visą praeitį. Liusė nė neketino reikšti pretenzijų dėl Sodomos ir Gomoros; merginą tedomino jos pačios praeitis – jos ir Danielio. Ir jei kas nors galėtų būti šios istorijos ekspertu, tai tik ji pati.

Bet, anot Stiveno, šešėlių yra milijonai. Veikiausiai beveik neįmanoma surasti tų, kurie saugo akimirkas iš jos ir Danielio gyvenimų. O jei ir pavyktų juos aptikti, ką gi daryti toliau, kaip išpešti informaciją?..

Ji dirstelėjo aukštyn, į antrojo lygio denį. Iš čia tegalėjo matyti Frančeskos ir Stiveno viršugalvius. Jeigu duotų valią savo fantazijai, galėtų įsivaizduoti kandų judviejų pokalbį. Jie šnekasi apie Liusę. Ir apie Pranešėjus. Veikiausiai sutaria, kad šešėlių jai daugiau niekada nerodys.

Liusė neabejojo, kai pasitaikys proga daugiau sužinoti apie savo buvusius gyvenimus, ji padarys viską, ką tik galės.

Minutėlę...

Pirmoji diena mokykloje... Jie žaidė „Ledlaužį“, ir Šelbė prasitarė...

Liusė akimoju pašoko – visiškai pamiršusi, kad vyksta susirinkimas. Jau bemaž pasileido per denį, kai už nugaros ūmai nuskardėjo šiurpus klyksmas.

Atsigręžusi pamatė, kaip laivo priešakyje per bortą išvirto kažin kas juodas.

Dar akimirka, ir nieko nebematyti.

Tykšt!

– Dieve mano! *Dona!*

Džesmina su Eime persisvėrė per pirmagalį ir įsistebeilijo į vandenį. Abi šaukė nesavais balsais.

– Nuleisiu gelbėjimo valtį! – suriko Eimė, puldama į kajutę.

Liusė stryktelėjo ant iškyšos šalia Džesminos ir neteko žado. Dona kepurnėjosi vandenyje. Iš pradžių matėsi vien tamsūs plaukai ir pašėlusiai besidaužančios rankos. Po akimirkos Dona dirstelėjo į viršų, ir blyškiame draugės veide Liusė išvelgė siaubą.

Po šiurpios akimirkos per smulktį Donos kūnelį persirito didžiulė banga. Jachta tebeplaukė, nenumaldomai toldama nuo nelaimėlės. Mergaitės virpėdamos laukė, kol draugė vėl pasirodys vandens paviršiuje.

– Kas nutiko? – reikliai paklausė šalimais išdygęs Stivenas. Frančeska stengėsi atrišti pirmagalyje kybantį gelbėjimo ratą.

Džesmina virpančiomis lūpomis išlemeno:

– Ji ketino paskambinti varpu... atkreipti visų dėmesį... M-m-mažumėlę persisvėrė per bortą... Nežinau, kaip ji prarado pusiausvyrą...

Liuse vėl nukreipė žvilgsnį į vandenį. Iki ledinio vandens bemaž trisdešimt pėdų. Donos vis dar nematyti.

– Kurgi ji? – sušuko Liuse. – Ar ji apskritai moka plaukti?

Nelaukdama atsakymo, atėmė iš Frančeskos gelbėjimo ratą, perkišo per jį vieną ranką ir užsiropštė ant pirmagalio.

– Liuse, ne!..

Ji girdėjo šauksmus, bet buvo jau per vėlu. Mergina sulaukė alsavimą ir nėrė į vandenį, galvodama apie Danielį, apie jūdviejų paskutinį nardymą ežere.

Pirmiausia pajuto krūtinės ląstą smelkiantį šaltį, nuo temperatūrų skirtumo skausmingai sugniaužė plaučius. Luktelėjo, kol nimiras sulėtėjo, o tada ėmė irtis paviršium. Per galvą ritosi bangos, į burną ir nosį tiško sūrus vanduo, tačiau mergaitė nepaleido gelbėjimosi rato. Plaukti su juo buvo nepatogu, bet jeigu Liuse suras Doną – *kai* ji suras Doną, – joms abiem reikės šio rato, kad išsilaikytų ant vandens, kol atplauks valtis.

Ji it per miglą regėjo sumaištą jachtoje, matė po denį lakstančius ir kažin ką jai šaukiančius žmones. Bet jeigu Liuse ketino kaip nors pagelbėti Donai, privalėjo nekreipti į juos dėmesio.

Merginai pasidingojo, kad lediniame vandenyje šmėstelėjo tamsi Donos galvelė. Ji metėsi link to taško, kaip įmanydama yrėsi prieš bangas. Kažkas palytėjo pėdas (ranka?..), bet po akimirkos pojūtis išsisklaidė, ir Liuse jau nebuvo tikra, ar apskritai regėjo Doną.

Ji negalėjo panerti, laikydamasi už rato, tačiau mintyse kirbėjo negera nuojauta, kad Dona kažkur gelmėje. Liuse žinojo negalinti paleisti gelbėjimosi rato, tačiau jei to nepadarys, negalės išgelbėti Donos.

Ji stumtelėjo ratą į šalį, giliai įkvėpė ir, stipriai irdamasi rankomis, nėrė gilyn. Kai įveikė šiltesnį paviršinį sluoksnį, vanduo tapo toks šaltas, jog sugėlė visą kūną. Liuse ničnieko nematė, tiesiog naršė aplink, vildamasi užčiuopti Doną, kol dar ne per vėlu.

Pirmiausiai palytėjo draugės plaukus, trumpas sutaršytas jos garbanėles. Siektelėjo giliau ir užčiuopė skruostą, paskui kaklą, tada pečius. Keista, jog per tokį trumpą laiką vargšėlė nugrimzdo taip giliai. Liuse stvėrė Doną už pažastų ir ėmė iš visų jėgų irtis aukštyn, link paviršiaus.

Jos atsidūrė giliai po vandeniu, dienos šviesa mirguliavo kažkur tolumoje. Dona atrodė kur kas sunkesnė nei turėjo būti. Liusei dingojosi, kad prie jos pririštas kažkoks sunkus svarmuo, tempiantis mergaites į gelmę.

Galiausiai Liuse su savo našta išniro į paviršių. Dona ėmė kosėti ir žiaukčioti vandeniu. Jos akys

buvo raudonos, šlapi plaukai prilipę prie kaktos. Liusė viena ranka apglėbė draugę per krūtinę ir palengva nusiyrė link gelbėjimosi rato.

– Liuse... – sukuždėjo Dona. Per virstančias bangas visiškai nesigirdėjo jos balso, bet Liusė galėjo skaityti iš lūpų. – Kas atsitiko?

– Nežinau, – Liusė papurtė galvą, iš visų jėgų stengdamasi išsilaikyti ant vandens.

– Plaukite link gelbėjimo valties! – pasigirdo už nugaros.

Tačiau merginos niekur nebeįstengė plaukti. Jos vargais negalais pajėgė išsilaikyti paviršiuje.

Įgula leido į vandenį pripučiamą gelbėjimo plaustą. Jame sėdėjo Stivenas. Vos tik plaustas atsidūrė ant vandens, Stivenas ėmė pašėlusiai irtis jų link. Liusė užsimerkė, išsitiesė ant vandens ir leidosi užliejama kitos bangos. Jeigu išters dar truputėlį, dar šiek tiek, jos abi bus išgelbėtos.

– Čiupkit mane už rankos! – sušuko mergaitėms Stivenas.

Liusė jautė tokį sunkumą kojose, tarsi būtų plaukusi gerą valandą. Ji stumtelėjo Doną link plausto, kad Stivenas ją pirmą ištrauktų iš vandens.

Mokytojas išsirengė iki plačių kelnių ir baltų Oksfordo marškinėlių, kurie dabar buvo šlaputėliai ir lipo prie jo krūtinės. Stivenas raumeningomis rankomis pastvėrė Doną, o jo veidas išraudo nuo įtampos. Stenėdamas šiaip ne taip ištraukė mergaitę iš vandens. Dona persirito per planšyrą ir susmuko. Įsitikinęs, kad ji nebeiškris į vandenį, Stivenas atsigrėžė į Liusę ir čiupo ją už rankų.

Liusė pasijuto besvorė, nes mokytojo padedama lengvai iššoko iš vandens. Atsidūrusi plauste galiausiai suvokė, kokia ji šlapi ir sušalusi.

Ir tik tose vietose, kurias lytėjo Stiveno pirštai, vandens lašai garavo nuo odos.

Liusė pakilo, ketindama pagelbėti Stivenui nutempti drebulio krečiamą Doną į plausto vidurį. Išsekusi Dona vargiai įstengė pajudėti. Liusė su Stivenu teko čiupti ją už parankių ir pakelti. Jie beveik nusigavo iki saugios vietos, tik staiga kažin kas su baisia jėga trūktelėjo Doną atgal į vandenį.

Slysdama atatupsta, mergaitė sukliko, tamsios jos akys iššoko ant kaktos. Liusė nebuvo tam pasirengusi: Dona išsprūdo iš šlapių jos rankų, o Liusė vėl atsidūrė plausto pakraštyje.

– Laikykis! – Stivenas pačiu laiku pastvėrė Doną per liemenį. Jis stovėjo įsirežęs, kone apversdamas plaustą. Kai sutelkė jėgas, ketindamas ištraukti Doną iš vandens, ant jo nugaros Liusė pastebėjo šmėstelint auksinius dryžius.

Stiveno sparnai.

Jie išniro akimaju, tą sekundę, kai Stivenui prireikė daugiau galios – atrodė, kad tai nutiko beveik prieš jo valią. Sparnai švytėjo it brangakmeniai, kuriuos Liusė kartą matė universalinės parduotuvės vitrinoje. Nieko panašaus į Danielio sparnus – tie buvo šilti ir švelnūs, didingi ir jaudinantys; Stiveno sparnai atrodė grubūs ir bauginantys, dantyti ir šiurpūs.

Stivenas sukriokė iš įtampos, iš paskutiniųjų įtempdamas rankų raumenis, jo sparnai suplakė dar sykį, suteikdami šeimininkui galios išplėsti Doną iš vandens.

Sparnai pakėlė tokį vėją, jog Liusę nubloškė į kitą plausto kraštą.

Vos tik Donai nustojo gręsti pavojus, Stiveno pėdos vėl palietė plausto dugną. Jo sparnai tučtuojau pranyko odoje. Beliko du maži plyšeliai marškiniuose, vienintelis įrodymas, jog tas, ką regėjo Liusė, buvo tikra. Stiveniui drebėjo rankos, o jo veidas atrodė be galo nuvargęs.

Visi trys sugriuvo plausto viduryje. Dona nieko nepastebėjo, o Liusė spėliojo, ar kas nors iš žiūrėjusių į juos iš jachtos pamatė ką daugiau. Stivenas stebeilijo į Liusę taip, tarsi ši būtų pamačiusi jį nuoga. O mergina tenorėjo pasakyti, kad reginys ją ir apstulbino, ir išgąsdino; iki šiol ji nė nenumanė, kad ir tamsioji puolusiųjų angelų pusė gali šitaip užimti kvapą.

Liusė palytėjo Doną, iš dalies tikėdamasi surasti kraujuojančią žaizdą. Juk iš tiesų atrodė, kad *kažkas* nutvėrė ją nasrais. Bet niekur nesimatė nė menkiausio įdrėskimo.

– Kaip tu jautiesi? – galiausiai sukuždėjo Liusė.

Dona krestelėjo galvą, aptaškydama draugę vandens lašais.

– Aš moku plaukti, Liuse. Aš gera plaukikė. *Kažkas* mane... *kažkas*...

– Jis vis dar čia, – užbaigė Stivenas, čiupdamas irklus ir skubiai irdamasis jachtos link.

– Kas tai buvo? – neatlyžo Liusė. – Rykllys ar...

– Rankos, – drebėdama atsakė Dona.

– *Rankos?*

– Liuse! – šūktelėjo Stivenas.

Mergaitė atsigręžė į mokytoją: atrodė, kad čia nebe tas žmogus, su kuriuo ji visai neseniai šnekėjosi denyje. Tokių rūščių akių jai dar neteko matyti.

– Tai, ką padarei šiandien, buvo... – Jis nutilo, nebaigęs sakinio. Varvantis Stiveno veidas atrodė barbariškas ir žiaurus. Liusė sulaukė alsavimą, laukdama tęsinio. *Neatsargu. Kvaila. Pavojinga.* – Labai narsu, – galiausiai užbaigė Stivenas, o jo skruostai ir kakta atgavo savo įprastą išvaizdą.

Liusė iškvėpė orą, vargiai beįstengdama išlementi padėką. Ji negalėjo atplėšti akių nuo drebančių Donos kojų. Ir brinkstančių raudonų žymių, juosiančių jos kulkšnis. Atrodė, jog tas žymes paliko kažkiemo pirštai.

– Esu tikras, kad judvi labai išsigandote, – tyliai prabilo Stivenas. – Bet nevertėtų kelti panikos visoje mokykloje. Leiskite man pasišnekėti su Frančeska. Kol negausite mano leidimo, niekam nieko nepasakokite, sutarta? Dona?

Mergaitė linktelėjo. Ji vis dar neatitoko iš baimės.

– Liuse?

Šios veidas virptelėjo. Ji nebuvo tikra, jog reikia saugoti šitą paslaptį. Juk Dona tik per plauką nežuvo.

– Liuse?..

Stivenas suspaudė jos petį, nusiėmė akinius ir į riešutines Liusės akis įsmeigė savo tamsiai rudų akių žvilgsnį. Kai gelbėjimo plaustas ėmė kilti į pagrindinį denį, kur spietėsi visi jų kelionės draugai, mokytojas pasilenkė ir karštu alsavimu nutvilkę jos ausį:

– Nè žodžio. Ničniekam. Saugumo dėlei.

Septintas skyrius

DVYLIKA DIENŲ

– Nesuprantu, kodėl tu tokia paslaptinga, – kitą rytą Liusei pareiškė Šelbė. – Čia praleidai, hm... šešias dienas? Ir jau tapai didžiausia „Pakrantės“ mokyklos didvyre. Gal visgi ketini pateisinti savo reputaciją?..

Sekmadienio ryto dangumi plaukė kamuoliniai debesys. Liusė su Šelbe vaikštinėjo mažame „Pakrantės“ mokyklos paplūdimyje, gurkšnodamos iš termosos arbatą bei užsikąsdamos apelsinu. Stiprus vėjas iš miškų atginė sodrų sekvojų kvapą. Aukštai pakilęs potvynio vanduo pakrantėn plakė juodų dumblių dryžius, o taką užvertė suneštais trūnijančiais medžiais.

– Nieko ten nenutiko, menkniekis, – suniurnėjo Liusė. Sakė netiesą. Šokti į ledinį vandenį įkandin Donos buvo ne menkniekis, o neabejotinai *kažkas*. Tačiau Stivenas – jo tono griežtumas, gniaužtų tvirtumas – privertė Liusę patikėti, jog pasakoti apie Donos išgelbėjimą nevalia.

Mergina pažvelgė į atslūgstančios bangos paliktą sūrią putą. Ji stengėsi nežiūrėti tolyn, į tamsius gilius vandenį – gal tuomet nustos galvoti apie *rankas*, slypinčias ledinėse gelmėse. *Saugumo dėlei*. Ko gero, Stivenas omeny turėjo visus moksleivius. Visų jų labui. Antraip, jeigu jis kalbėjo tik apie Liusę...

– Dona jaučiasi gerai, – pratarė ji. – Tai yra svarbiausia.

– Hm... taip, tavo dėka, skęstančiųjų gelbėtoja.

– Nepradėk manęs taip vadinti.

– Tau mieliau galvoti apie save kaip apie plataus profilio gelbėtoją? – Šelbė erzinosi savo stiliumi – nė nešypteldama. – Frenkė užsiminė, kad dvi pastarąsias naktis aplink mokyklos teritoriją šlaistėsi kažkoks įtartinas tipas. Tu turėtum...

– Ką? – Liusė kone išpurškė savo arbatą. – Kas toks?

– Kartoju: *įtartinas* tipas. Jie nežino. – Šelbė įsitaisė ant vėjų nugairinto plokščio akmenų ir meistriškai pašokdino vandens paviršiumi kelis akmenėlius. – Matyt, kažkieno draugužis. Vakar laive po viso to sambrūzdžio nugirdau, kaip Frenkė kalbėjosi apie jį su Krameriu.

Liusė prisėdo šalia draugės ir ėmė knaisiotis po smėlį, ieškodama akmenėlių.

Kažkas sukiojosi aplink „Pakrantės“ mokyklą. Gal Danielis?..

Galėtų būti ir jis. Taip principingai tesintis pažadą nesimatyti su ja, bet nepajėgiantis laikytis atstu. Vos pagalvojus apie Danielį, Liusę persmelkė begalinis ilgesys. Pajuto, kad tuoj apsiašaros, ir

sudraudė save. Tai būtų kvaila. Juk nėra jokių įrodymų, kad ten buvo Danielis. Tas įtartinas tipas galėjo būti Kemas. Bet kas. Atstumtasis.

– Ar Frančeska atrodė sunerimusi? – paklausė ji Šelbės.

– O tu nebūtum?

– Palūkėk... Ar dėl to neištykinai praėjusią naktį? – Tai buvo pirma naktis, kai Liusės nepažadino pro langą besiropščianti kambario draugė.

– Ne. – Ko gero, įgudimo Šelbės rankai suteikė joga. Kitas jos paleistas akmenėlis atšoko šešis kartus, išpiešdamas plačias arkas, ir kone sugrįžo atgalios it bumerangas.

– Beje, kur tu dingsti kiekvieną naktį?

Šelbė susigrūdo rankas į savo minkštos raudonos liemenės kišenes. Ji taip intensyviai stebeilijo į pilkas bangas, jog buvo akivaizdu – arba mergaitė ten kažką mato, arba nenori atsakyti į klausimą. Liusė pasekė draugės žvilgsnį ir bemaž nudžiugo suvokusi, kad vandenyje nematyti ničnieko, vien pilkos putotos bangos, atsiritančios nuo pat horizonto.

– Šelbe...

– Ko? Aš niekur nedingstu.

Liusė atsistojo. Apmaudu, jog draugė nieko nenori jai pasakoti. Pasilenkė nusibraukti nuo kojų drėgno smėlio, bet tuomet Šelbė trūktelėjo ją atgal ir vėl pasodino ant uolos.

– Gerai. Aš *eidavau* pasimatyti su savo niekam tikusiu draugužiu. – Šelbė sunkiai atsiduso ir sviedė į vandenį akmenį, tik per plauką nenumušdama žemyn smingančio storo kiro. – Anksčiau, kol jis nebuvo tapęs mano niekam tikusiu buvusiu draugužiu.

– Oi, Šele, apgailestauju... – Liusė prikando lūpą. – Aš net nenutuokiau, kad tu turi draugą.

– Turėjau pradėti laikytis nuo jo per atstumą. Jis savotiškai interpretavo faktą, kad aš turiu naują kambario draugę. Nesiliovė zyzęs, kad vis vien įsileisčiau jį naktį. Norėjo susitikti su tavimi. Nenutuokiu, *kokios* rūšies mergina jis mane laiko. Nieko nenoriu įžeisti, bet trys, mano manymu, jau kompanija.

– Kas jis toks? – pasiteiravo Liusė. – Ar mokosi šioje mokykloje?

– Filipas Eivsas. Jis pagrindinės mokyklos abiturientas.

Liusė nemanė jį pažįstanti.

– Toks pablyškęs vaikas su nublukintais šviesiais plaukais, – paaiškino Šelbė. – Kažkuo panašus į Deividą Bovį, jei tas būtų albinosas. Iš tiesų tai negalėjai jo nepastebėti. – Jos lūpos virptelėjo... – Deja.

– Kodėl man nepadėk, kad draugystė iširo?

– Man mieliau siųstis „*Vampire Weekend*“ dainas ir plėšti jas visa gerkle, kai tavęs nėra šalia. Tai sveikiau mano čakroms. Beje, – ji bedė savo trumpu pirštu į Liusę, – tu šiandien nuo pat ryto paniurusi ir keista. Danielis tave įskaudino, ar kas?

Liusė atsilošė ir pasirėmė alkūnėmis.

– Kad įskaudintų, mudu turėtume matytis, o matytis mums neleidžiama.

Liusė užsimerkė ir leidosi bangų pliuškenimo nešama į tą pačią pirmąją naktį, kai pabučiavo Danielį. Pirmą kartą šiame gyvenime. Susiglaudę jų kūnai, medinis pajūrio takas... Stiprios jo rankos, alkanas glėbys... Tuomet viskas atrodė įmanoma. Mergina praplėšė akis. Dabar ji taip toli nuo anų dienų.

– Vadinasi, tavo niekam tikęs buvęs vaikinai...

– Ne. – Šelbė brūkštelėjo pirštais sau per lūpas nelyginant užsegdama užtrauktuką. – Aš ne ką labiau noriu kalbėtis apie NTB, nei tu apie Danielį. Tai va.

Ką gi, sąžininga. Tik nevalia sakyti, jog Liusė visai nenorėjo kalbėtis apie Danielį. Ji veikiau nuogaštavo, kad, jei *pradės*, nebegalės sustoti. Galvoje, nelyginant užsikirtusi plokštelė, be atvangos sukosi tos pačios mintys – apie keturias jų drauge praleistas valandėles. Tik keturias šiame gyvenime. (Liusė pradėjo skaičiuoti nuo tos akimirkos, kai Danielis liovėsi apsimetinėjęs, kad ji neegzistuoja). Galima įsivaizduoti, kaip greitai ji nusibostų Šelbei, kuri veikiausiai turėjo begalę vaikinų, begalę patirties. Liusei nėra ko nė lygintis.

Kartą ji pasibučiavo su vaikinų, kuris pražuvo liepsnose. To bučinio beveik neatminė. Patyrė kelias itin karštas akimirkas su Danieliu. Ir viskas. Liusė tikrai nebuvo meilės srities žinovė.

Širdį vėl nusmelkė apmaudas. Taip nesąžininga: Danieliui priklausė visi tie nuostabūs prisiminimai apie juodu, kuriais jis gali guostis, kai pasidaro sunku. O ji neturėjo ničnieko.

Liusė pakėlė akis į savo kambario draugę.

– Šelbe?..

Ši, užsitraukusi ant galvos purų raudoną liemenės gobtuvą, lazda baksnojo šlapią smėlį.

– Jau sakiau, kad nenoriu apie jį kalbėti.

– Žinau. Aš pagalvojau... atmeni, tu minėjai galinti regėti buvusius gyvenimus?

Štai ko ji norėjo paklausti Šelbės, kai Dona iškrito per bortą.

– Niekada nesakiau nieko panašaus.

Lazda giliau įsmigo į smėlį. Šelbė išraudo, jos į arklio uodegą suimti tankūs šviesūs plaukai išsidraikė.

– Sakei, – Liusė pakreipė galvą. – Taip parašei mano lape. Tądien, kai mes žaidėme „Ledlaužį“. Išplėšei lapą man iš rankų ir pasakei, jog moki aštuoniolika kalbų bei gali regėti buvusius gyvenimus. Ir liepei man pasirinkti, ką įrašyti į langelį...

– Prisimenu, ką sakiau. Bet tu neteisingai mane supratai.

– Ką gi, – lėtai atsiliesė Liusė, – tiek to...

– Tas faktas, jog *esu regėjusi* buvusį gyvenimą, anaiptol nereiškia, kad žinau, kaip tai daroma, ir juo labiau nereiškia, kad tas gyvenimas buvo mano.

– Vadinasi, jis buvo ne tavo?

– Po galais, ne, reinkarnuoja tik pamišėliai.

Liusė suraukė antakius ir suleido nagus į šlapią smėlį, trokšdama pasilaidoti.

– Ei, aš pajuokavau. – Šelbė žaismingai kumštelėjo draugei. – Reinkarnacija specialiai pritaikyta mergaitei, kuriai lemta tūkstantį kartų patirti lytinį brendimą. – Ji ištaisė grimasą. – Vieno sykio man per akis, didžiai dėkui.

Taigi Liusė buvo Toji Mergaitė. Mergaitė, kuriai lemta tūkstantį kartų subręsti. Niekada nebuvo apie tai pagalvojusi. Beveik juokinga: žvelgiant iš šalies tie nesuskaičiuojami brendimai atrodė visų blogiausia jos lemties dalis. Bet iš tiesų viskas kur kas painiau. Liusė jau ketino pareikšti, jog yra pasirengusi išverti tūkstančius spuogų ir hormonų svyravimų, kad tik galėtų pažvelgti į savo buvusius gyvenimus ir geriau save suprasti, bet užuot taip ir padariusi pakėlė akis į Šelbę ir paklausė:

– Jei tas gyvenimas nebuvo tavo, kieno praeitį pamatei?

– Po velnių, na, ir smalsumas!..

Liusė pajuto, kaip gyslomis vis sparčiau teka kraujas.

– Šelbe, dėl Dievo meilės, padėk man!

– Gerai, – galiausiai išsunkė Šelbė ir numojo ranka. – Tąkart tryniausi vakarėlyje Koronoje. Žinai, vyko tokia pašėlusio orgija, visi pusnuogiai, spiritizmas ir taip toliau, na, bet istorija ne apie tai. Prisimenu, jog išlindau laukan įkvėpti gryno oro. Lijo, nelabai mačiau, kur einu. Pasukau į skersgatvį ir ten pastebėjau tą vaikina, man jis pasirodė kažkoks pavargęs. Buvo palinkęs prie tamsos rutulio. Niekada nieko panašaus nebuvo mačiusi, tas rutulys priminė gaublį, tik švytintį, tarsi raibuliuojantį viršum jo rankų. Vaikinas šaukė...

– Kas ten buvo?

– Tada nė nenutuokiau, o dabar žinau – tai buvo Pranešėjas.

Liusė klausėsi it pakerėta.

– Ir tu matei šmėstelint kažkokį to Pranešėjo saugomą buvusį gyvenimą? Kas ten buvo?

Šelbė pažvelgė Liusei į akis ir nurijo seiles:

– Buvo siaubinga, Liuse.

– Atsiprašau, – atsiliepė mergina. – Klausiu dėl to, kad...

Buvo sunku išstarti tai, ko ketino paprašyti. Frančeska neabejotinai nepritartų. Bet Liusei reikėjo atsakymų, be to, jai reikėjo pagalbos. Šelbės pagalbos.

– Man reikia žvilgtelėti į kai kuriuos savo buvusius gyvenimus, – prabilo Liusė. – Šiaip ar taip, turiu pamėginti. Pastarosiomis dienomis tiek visko nutiko, ir su viskuo turėjau tiesiog susitaikyti, nes kas man, beveik nieko nežinančiai, beliko? Aš galėčiau žinoti, žinoti kur kas daugiau, jei tik pamatytčiau, iš kur esu kilusi. Kur buvau. Ar mano žodžiuose yra kokios prasmės?..

Šelbė linktelėjo.

– Privalau sužinoti, kas mane siejo su Danieliu praeityje, kad tvirčiau suvokčiau, kas mudu sieja dabar. – Liusė įkvėpė oro. – Tas vaikinys skersgatvyje... ar matei, kaip jis elgėsi su Pranešėju?

Šelbė trūktelėjo pečiais.

– Na, jis tiesiog kažkaip suteikė šešėliui pavidalą. Aš net neįsivaizduoju, koks laikmetis ten buvo, nenutuokiu, kaip tas vaikinys jį aptiko. Štai kodėl mane taip sujaudino Frančeskos ir Stiveno demonstracija. Mačiau, kas įvyko aną naktį, ir nuo to laiko kaip įmanydama stengiausi visa tai pamiršti. Nė nenumaniau, kad tada regėjau Pranešėją.

– Kaip galvoji, jeigu aš galėčiau aptikti Pranešėją, ar tu įstengtum jį suvaldyti?

– Nepažadu, – atsiliepė Šelbė, – bet pamėginsiu. Tu žinai, kaip juos susekti?

– Nelabai, bet argi turėtų būti sunku? Jie visą gyvenimą neduoda man ramybės.

Šelbė uždėjo delną ant Liusės rankos.

– Noriu tau padėti, Liuse, bet visa tai nesuvokiama. Man baisu. O kas, jei pamatysi kažką, na, kažką, ko neturėtum matyti?..

– Kai iširo draugystė su NTB...

– Man regis, aiškiai pasakiau, kad ne...

– Tik paklausyk: argi nesidžiaugi, jog išsiaiškinai priežastį – kokia ji bebūtų, – paskatinusią tave nutraukti tuos santykius, juk geriau anksčiau nei per vėlai? Turiu omeny, jeigu būtum susižadėjusi ar panašiai, ir tik tuomet...

– Nesąmonės! – Šelbė mostu nutildė Liusę. – Sprendimas priimtas. O dabar eime, surask mums šešėlį.

Liusė su Šelbe patraukė paplūdimiu atgalios ir užkopė stačiais akmeniniais laiptais, palei kuriuos į drėgną smėlingą žemę kuokštais kabinosi nuskurusios raudonos bei geltonos verbenos. Nužingsniavo per tvarkingą žalią terasą, aplenkdamos lėkščiasviedį žaidžiančią ne nefilimų moksleivių grupelę. Praėjo pro savo kambario langą trečiame bendrabučio aukšte ir pasuko už pastato kampo. Stabtelėjusi visžalių sekvojų miško pakraštyje, Liusė bedė pirštu į tarpą tarp medžių:

– Anąsyk šešėlį užtikau štai ten.

Šelbė patraukė į mišką pirma Liusės, spardydama nukritusius klevų lapus, ir sustojo po dideliu paparčiu.

Po sekvojomis tyrojo tamsa, ir Liusė džiaugėsi, kad drauge yra Šelbė. Pagalvojo apie aną miške praleistą dieną, prisiminė, kaip greit, persekiojant šešėlį, bėgo laikas. Ji tiek vargo, bet nieko neišpešė. Ūmai Liusei dingtelėjo šiurpi mintis.

– *Jeigu* mums pavyks surasti ir nutverti Pranešėją, ir net *jeigu* mes įstengsime peržvelgti jo saugomus prisiminimus, – garsiai svarstė ji, – kokia tikimybė, kad tas Pranešėjas turės ką parodyti apie mane ir Danielį?.. Gal mes teišvysime kitą šiurpią biblijinę sceną, panašią į tą, kurią stebėjome klasėje?

Šelbė papurtė galvą:

– Apie Danielį nieko nežinau. Bet *jeigu* mums pavyks iškviesti Pranešėją ir priversti jį atsiskleisti,

Jis *būtinai* parodys kažką apie tave. Pranešėjas yra susijęs su iškvietėju, nors jo pateikiama informacija ne visuomet atrodo įdomi. Na, čia tarsi elektroninis paštas, kai drauge su svarbiais laiškais gauni ir šlamšto, bet tas šlamštas taip pat adresuotas tau.

– Kaipgi jie gali būti susiję su iškvietėju?.. Tai reikštų, kad Frančeska su Stivenu regėjo Sodomos ir Gomoros žūtį.

– Na, taip. Jiedu visada sukiojosi netoliese. Anot gaudy, anketiniai jų duomenys išties įspūdingi. – Šelbė dėbtelejo į Liusę. – Ko išpūtei akis? O kaip, tavo manymu, jie gavo darbą „Pakrantės“ mokykloje? Juk čia išties gera mokykla.

Viršum jų šmėstelėjo kažkas tamsus ir slidus: nuo sekvojos šakos į ilgėjančius šešėlius šastelėjo sunki Pranešėjo mantija.

– Štai, – Liusė negaišdama bedė į jį pirštu ir užsikorė ant šakos, palinkusios Šelbei už nugaros. Pasistiebė, balansuodama ant vienos kojos, ir pasviro į kairę, stengdamasi palytėti Pranešėją pirštų galais. – Negaliu jo pasiekti.

Šelbė čiupo kankorėžį ir sviedė į šešėlį, karantį nuo šakos.

– Ne! – sukuždėjo Liusė. – Tu jį suerzinsi!

– Tai jis mane erzina, apsimesdamas tokiu drovuoliu. Tiesiog ištiesk ranką.

Liusė ištaisė grimasą, bet padarė kaip liepiama.

Ji žiūrėjo, kaip kankorėžiai atšoka nuo neapsaugotos šešėlio pusės, o paskui išgirdo tykų šnaresį, nuo kurio ausis užgulė baimė. Viena šešėlio pusė labai lėtai tįso nuo šakos... Galiausiai nuslydo ir šleptelėjo skersai virpančios ištiestos Liusės rankos. Mergina pirštais suėmė Pranešėjo kraštus, nulipo žemėn ir prisiartinio prie Šelbės nešina savo šaltu, pelėsiais atsiduodančiu laimikiu.

– Na, štai, – iškvėpė ta, – aš nutversiu iš vienos pusės, o tu iš kitos, kaip matėme pamokoje. Oi, jis kažkoks pažliugęs. Tiek to... atleisk gniaužtus, jis niekur nesiruošia sprukti. Leisk jam pailsėti ir atgauti formą.

Ilgą laiką atrodė, kad šešėlis visiškai nieko nedaro. Liusė jautėsi it žaisdama su sena *Ouija* būrimo lenta, kurią turėjo vaikystėje. Nepaaiškinama energija pirštų galiukuose. Lengvo, besikartojančio judėjimo pojūtis, smilktelėjęs anksčiau, nei Pranešėjo pavidale pavyko įžvelgti kokį nors pokytį.

O tuomet pasigirdo švilpimas, tarsi kas skrostų orą, ir šešėlis pradėjo lėtai trauktis, glaustis į kažin kokį tamsų darinį. Netrukus jis pavirto didele juoda dėže, plevenančia viršum merginų pirštų galiukų.

– Ar matai? – aiktelejo Šelbė. Per šešėlio švilpesį beveik nesigirdėjo jos balso. – Tenai, viduryje?..

Panašiai kaip per pamoką pasidingojo, kad nuo Pranešėjo nuslinko šydas, atskleidęs sukrečiantį spalvų šėlsmą. Liusė prisidengė akis ir stebėjo, kaip ryški šviesa tarsi grįžo atgalios į šešėlio ekraną, į ūkanotą neryškų vaizdinį, kol galiausiai įgavo aiškų prislopintų spalvų pavidalą.

Mergaitės žvelgė į svetainę. Matėsi mėlynu pledu užtiesto krėslo nugarėlė. Krėslas buvo su pakoja ir atspurusiu apatiniu kampu. Senas televizorius mediniu korpusu be garso transliavo kažkurią

„Morko ir Mindės“ seriją. Ant apvalaus skiautinių kilimėlio susirangęs miegojo storas Džeko Raselo terjeras.

Iš kitos patalpos, veikiausiai virtuvės, kažkas stumtelėjęs atvėrė duris. Į svetainę įėjo moteris – vyresnė už Liusės senelę pastarosios mirties dieną. Ji vilkėjo raštuotą rausvą suknelę, mūvėjo storas baltas kojines, po kaklu ant grandinėlės sūpavosi akiniai. Moteris nešė padėklą su pjaustytais vaisiais.

– Kas šitie žmonės?.. – balsu spėliojo Liusė.

Kai senoji moteris nuleido padėklą ant kavos stalelio, iš už krėslo išniro šlakuota ranka ir paėmė didelį banano gabalą.

Liusė pasilenkė, norėdama įsižiūrėti geriau, ir vaizdo ryškumas pasislinko drauge su ja. Nelyginant žvelgtų į trimatę panoramą. Mergina net nepastebėjo, kad krėsle sėdi pagyvenęs vyriškis. Geibus, su keliais žilų plaukų kuokšteliais ant galvos ir senatvinių dėmių nusėta kakta. Vyriškio burna judėjo, bet Liusė ničnieko negirdėjo. Ant židinio atbrailos rikiavosi įrėmintos fotografijos.

Švilpesys ausyse sustiprėjo tiek, kad Liusė net suvirpėjo. Ji nieko nedarė, tik galvojo apie tas fotografijas, ir vaizdas ūmai priartėjo. Nuo pokyčio apsvaigo galva, o viena įrėmintą nuotrauka atsidūrė visai čia pat.

Dėmėtą stiklą juosė plonytis paaukuotas rėmelis. Po stiklu glūdėjo pageltusi nedidelė juodai balta fotografija su dailiu karpytu apvadu. Joje buvo įamžinti du žmonės: ji ir Danielis.

Sulaikiusi alsavimą, Liusė tyrinėjo savo veidą, kuris nuotraukoje atrodė kiek jaunesnis nei jos dabar. Tamsūs pečius siekiantys subanguoti plaukai. Balta palaidinukė su Piterio Peno apykakle. Platus „A“ formos sijonas iki pusės blauzdų. Baltomis pirštinaitėmis aptrauktos rankos Danielio delnuose. Jis žvelgė tiesiai į ją ir šypsojosi.

Pranešėjas pradėjo vibruoti, paskui virpėti. Vaizdas sumirgėjo ir pamažėle išdilo.

– Ne! – sušuko Liusė, kone šokdama vidun. Pečiais palytėjo Pranešėjo kraštą, bet toliau prasiskverbti jai nepavyko. Geliančio šalčio kirtis privertė Liusę atšlyti atgal. Jai pasidingojo, kad oda sudrėko, o rankas per riešus kažin kas suveržė.

– Nedaryk nesąmonių, – perspėjo Šelbė.

Per vėlu.

Ekranas pajuodo, o Pranešėjas išsprūdo iš jų rankų ir žnektelėjo ant miško paklotės, subyrėdamas į gabalus nelyginant sudužęs juodas stiklas. Liusė vos ištvėrė nepravirkusi. Krūtinė sunkiai kilojosi. Jautėsi taip, tarsi dalis jos būtų mirusi.

Liusė susmuko keturpėscia, priglaudė kaktą prie žemės, paskui parvirto ant šono. Buvo kur kas šalčiau ir tamsiau nei tuomet, kai jos pradėjo savo eksperimentą. Laikrodis rodė šiek tiek po antros, tačiau kai mergaitės įžengė į mišką, buvo rytas. Pažvelgusi į vakarus, link miško krašto, Liusė suvokė, kad bendrabutis apšviestas visai kitaip. Pranešėjai stačiai prarydavo laiką.

Šelbė išsitiesė šalia.

– Kaip jautiesi?

– Aš visai sutrikusi. Tie žmonės... – Liusė pridėjo delną sau prie kaktos. – Neturiu supratimo, kas jie tokie.

Šelbė atsikosėjo ir nejaukiai žvilgtelėjo į draugę.

– Hm... ar nemanai, kad galbūt juos pažinėjai? Prieš daugelį metų. Na, galbūt jie buvo tavo...

– Mano kas?.. – nebeištvėrė Liusė.

– Tau tikrai nedingtelėjo mintis, kad kitame gyvenime jie buvo tavo tėvai? Kad dabar jie atrodo štai taip?..

Liusei atkaro žandikaulis.

– Ne. Pala... nori pasakyti, jog kiekviename buvusiame gyvenime turėjau visiškai kitus tėvus? Galvojau, kad Haris ir Dorena... Tiesiog maniau, kad jiedu visą laiką būdavo su manimi.

Staiga Liusė prisiminė Danielio pasakojimą apie tai, kad jos mama tame buvusiame gyvenime labai prastai gamino valgį, ir viskas aplink dvokė kopūstais. Iki šiol tai neatrodė reikšminga, bet dabar tie jo žodžiai įgavo kiek kitokios prasmės. Dorena buvo puiki virėja. Rytų Džordžijoje tą žinojo visi.

Vadinasi, Šelbė gali būti teisi. Galimas daiktas, Liusė turėjo visą armiją šeimų, kurių nė neprisiminė.

– Aš tokia kvaila, – išsunkė jinai. Kodėl neįsisiūriūrejo atidžiau, kaip atrodo tas vyras ir toji moteris? Kodėl nepajuto, kad juos kai kas sieja? Jautėsi it nugyvenusi visą gyvenimą ir tik dabar sužinojusi, kad buvo įvaikinta. Kiek sykių ji gimė vis kitiems tėvams?.. – Tai yra... Tai yra...

– Visiškas šūdas, – užbaigė Šelbė. – Žinau. Kita vertus, jei galėtum pažvelgti atgalios į visas savo buvusias šeimas ir pamatyti visas problemas, kilusias su šimtais iki šiol turėtų motinų, veikiausiai sutaupytum aibę pinigų, išleidžiamų terapijai.

Liuse delnais užsidengė veidą.

– Norėjau pasakyti, jei tau prireiktų šeiminių terapijų. – Šelbė atsiduso. – Dovanok, kas vėl šneka apie save? – Ji kilstelėjo savo dešiniąją ranką, paskui lėtai ją nuleido. – Žinai, Šasta ne taip toli nuo čia.

– Kokia Šasta?

– Šastos kalnas yra Kalifornijoje. Tik kelios valandos kelio ana ta kryptimi. – Šelbė mostelėjo nykščiu į šiaurę.

– Bet Pranešėjai tik parodo praeitį. Kas iš to, jei nuvažiuosime tenai? Jie veikiausiai...

Šelbė papurtė galvą.

– Praeitis – platus terminas. Pranešėjai rodo tolimą praeitį iki pat kelių sekundžių senumo įvykių bei viską, kas nutiko tarp jų. Vaizdo kampe ant stalo mačiau nešiojamą kompiuterį, tad, manau, yra šansas... na, žinai...

– Bet mes nė nenutuokiame, kur jie gyvena.

– Tu gal ir ne. O aš pritraukiau jiems skirto laiško kampą ir sužinojau adresą. Įsirašyk į atmintį. Šastos grafystės žiedas 1291, namo numeris 34. – Šelbė gūžtelėjo pečiais. – Tad jei nori juos aplankyti, galime per dieną suvažinėti pirmyn ir atgal.

– Gerai, – linktelėjo Liusė. Ji beviltiškai troško juos aplankyti, bet tai atrodė neįmanoma. – Kieno automobiliu?

Šelbė piktai ir dirbtinai nusijuokė:

– Mano niekam tikęs buvęs draugužis turi vieną netgi labai tikusį daikčiuką. – Ji kyštelėjo ranką į nertinio kišenę ir išsitraukė ilgą raktelį. – Tai labai dailus *mersiukas*, stovintis čia pat, mokyklos teritorijoje, moksleiviams skirtoje aikštelėje. Tavo laimei, aš pamiršau jam gražinti atsarginį raktą.

Mergaitės išriedėjo į kelią anksčiau, nei kas spėjo jas sulaikyti.

Dėtuvėje Liusė aptiko žemėlapi ir pirštu nubrėžė liniją iki Šastos. Ji kelis kartus nurodė kryptį Šelbei, kuri lėkė it ištrūkusi iš pragaro, bet kaštoniniam mersedesui jos stilius, regis, patiko.

Liusė spėliojo, kaip Šelbei pavyksta išlikti tokiai ramiai. Jeigu ji būtų ką tik išsiskyrusi su Danieliu ir popietei „pasiskolinusi“ jo automobilį, nieku gyvu neįstengtų liautis galvojusi apie buvusius jūdviejų pasivažinėjimus, apie pokalbius, vykusius pakeliui į kiną, apie tai, ką sykį veikė ant užpakalinės sėdynės. Tikriausiai Šelbė taip pat galvojo apie savo buvusįjį. Liusė norėjo paklausti, bet draugė jau anąkart nedviprasmiškai pareiškė, jog tema išsemta.

– Gal ketini persidažyti plaukus? – galiausiai pasiteiravo Liusė, prisiminusi Šelbės žodžius apie tai, kas padeda atsigauti nutrūkus santykiams.

Šelbė rūsčiai suraukė antakius:

– Tas kvailys net to nevertas. – Ilgokai patylėjusi pridūrė: – Bet ačiū tau.

Kelionė truko didžiąją popietės dalį. Šelbė ją praleido tylėdama, galynėdamasi su radijo aparatu, perjunginėdama kanalus ir klausydamasi keisčiausių muzikinių čirpinimų, kokius tik sugebėjo aptikti. Oras atvėso, medžiai praretėjo, kraštovaizdis darėsi vis kalvotesnis. Liusė stengėsi išlikti rami ir apgalvojo šimtus susitikimo su šiais tėvais versijų. Vengė mąstyti apie tai, ką apie šią jos kelionę pasakytų Danielis.

– Štai, – tarstelėjo Šelbė, kai tolumoje priešais jas pasirodė didžiulis kalnas su sniego kepure. – Miestas įsikūręs tose priekalnėse. Turėtume jį pasiekti išsyk po saulėlydžio.

Liusė neišmanė, kaip atsidėkoti Šelbei už tai, kad patenkino jos troškimą ir atgabeno čionai. Kad ir kas ją paskatino taip pasielgti, Liusė jautėsi labai dėkinga – ji abejojo, kad būtų įstengusi čia atvykti viena.

Šastos miestas atrodė ekscentriškas ir skoningas, su daugybe pagyvenusių žmonių, tingiai vaikštinėjančių plačiomis gatvėmis. Šelbė atidarė langelius ir įleido vidun gaivaus ankstyvo vakaro oro. Tai šiek tiek apramino streikuoti susiruošusį Liusės skrandį – jį sugniaužė nuo minties, jog visai

netrukus teks kalbėtis su žmonėmis, kuriuos mergaitėms parodė Pranešėjas.

– Ką aš jiems pasakysiu?.. Staigmena, aš esu jūsų iš numirusių prisikėlusi dukra, – balsu repetavo Liusė, automobiliui stabtelėjus prie šviesoforo.

– Jei nenorim, kad ta maloni pagyvenusi pora galutinai išeitų iš proto, turim ką nors sugalvoti, – atsiliepė Šelbė. – Gal apsimesk prekybos agente, paprasčiausiai pasibelsk į duris ir užkalbink juos?

Liusė pažvelgė į savo džinsus, nunešiotus teniso batelius ir purpurinę kuprinę. Ji menkai primena savimi pasitikinčią prekiautoją.

– O kuo aš prekiausiu?

Šelbė vėl pajudėjo iš vietos.

– Automobilių šampūnais ar panašiom nesąmonėm. Gali pasakyti, jog krepšyje turi dokumentus. Vieną vasarą taip ir dirbau, nuo durų prie durų. Vos nepelniau kulkos. – Ji virptelėjo, tada pažvelgė į išblyškusį Liusės veidą. – Liaukis, tavo mama ir tėtis neketina tavęs nušauti. O, žiūrėk, mes jau atvykome!

– Šelbe, gal galėtume minutėlę pasėdėti ir patylėti?.. Man reikia atsikvėpti.

– Atleisk. – Šelbė pasuko į didelę automobilių stovėjimo aikštelę priešais sublokuotus vienaukščius namelius su terasomis. – Galim ir atsikvėpti.

Nepaisant jaudulio, Liusėi teko pripažinti, jog tai labai graži vieta. Nameliai pusračiu išsidėstė aplink tvenkinį. Tarp jų stovėjo ir pagrindinis administracinis pastatas su vestibuliu, o lauke už durų rikiavosi kėdės su ratukais. Didelis plakatas skelbė: „SVEIKI ATVYKĘ Į ŠASTOS GRAFYSTĖS PENSININKŲ BENDRUOMENĘ.“

Liusėi taip išdžiūvo gerklė, jog buvo sunku nuryti seiles. Ji nežinojo, ar įstengs išlemti tiems žmonėms bent du žodžius. Gal tai vienas tų dalykų, apie kuriuos neverta pernelyg daug galvoti. Gal ji teprivalo prisiversti nueiti iki durų ir pabelsti, o jau tuomet nuspręs, ką daryti toliau.

– Trisdešimt ketvirtas numeris, – Šelbė pašnairavo į stačiakampį tinkuotą namą su raudonu ispaniškų čerpių stogu. – Panašu, kad tas. Jeigu nori, kad aš...

– Ar gali palaukti mašinoje, kol grįšiu? Būtų šaunu, labai tau dėkui... Ilgai netruksi!

Nelaukdama, kol neteks drąsos, Liusė šoko iš automobilio ir šaligatviu nukūrė link namo. Oras buvo šiltas, svaiginančiai kvėpėjo rožėmis. Visur būriavosi patrauklūs senyvi žmonės. Vieni, pasiskirstę į komandas, įsitaisė prie kortų stalelių aikštelėje šalia įėjimo, kiti lėtai vaikštinėjo po tvarkingą gėlyną palei tvenkinį. Ankstyvo vakaro šviesoje Liusė stengėsi atpažinti šioje minioje matytą porą, bet nepastebėjo nieko panašaus. Matyt, reikės eiti tiesiai prie jų namo.

Nuo verandon vedančio takelio Liusė matė pro langą besiliejančią šviesą. Prisiartino, norėdama įsižiūrėti geriau.

Buvo labai keista ir net šiurpu: tą patį kambarį ji visai neseniai regėjo šešėlyje. Net storą baltą šunį, susirangiusį ant kilimėlio. Girdėjosi, kaip virtuvėje kažkas plauna indus. Liusė matė liesas, rudomis kojineis aptemptas vyriškio kulkšnis – prieš kažkiek metų tas žmogus buvo jos tėvas.

Jis nebuvo panašus į Liusės tėvą. Jis neatrodė kaip jos tėtis, o moteris neatrodė kaip mama. Nevalia sakyti, kad jiedu buvo kuo nors blogi. Ne, jiedu atrodė labai malonūs. Labai simpatiški... svetimi žmonės. Jei Liusė pabels į duris ir ims skiesti apie mašinų ploviklius, ar jiedu atrodys nebe tokie svetimi?

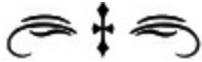
Ne, nusprendė mergina. Bet tai dar ne viskas. Nors *ji* neatpažino savo tėvų (jeigu ši pora išties buvo jos tėvai), jiedu neabejotinai galėtų atpažinti *ją*.

Liusė pasijuto visiškai kvaiša, nes nepagalvojo apie tai anksčiau. Šie žmonės tik pažvelgs į mergaitę ir supras, kad ji yra jų duktė. Liusės tėvai atrodė gerokai vyresni už kitus čia regėtus žmones. Jiems gali būti pernelyg sunku išverti tokį sukrėtimą. Jį vargiai beištveria pati Liusė, o ši pora bemaž septyniasdešimčia metų vyresnė už ją...

Liusė atsidūrė prie jų svetainės lango ir susigūžė už dygliuoto pelyno krūmo, įsitvėrusi į palangę. Jeigu šių žmonių dukra mirė septyniolikos, vadinasi, jiedu palaidojo ją maždaug prieš penkiasdešimt metų. Per tiek metų tėvai turėjo susitaikyti su netektimi. Ar susitaikė? Ko gero, dabar šiems mieliems žmonėms mažiausiai trūksta Liusės, išnyrančios iš už dygaus krūmokšnio...

Šelbė nusivils. Liusė ir pati jautėsi nusivylusi. Skaudu suvokti, kad buvo atsidūrusi taip arti jų... Įsikirtusi į savo buvusių tėvų namo palangę, Liusė davė valią ašaroms. Ji net nežinojo, kuo vardu šie žmonės.

Aštuntas skyrius

VIENUOLIKA DIENŲ

Kam: thegaprices@aol.com

Nuo: lucindap44@gmail.com

Siuntimo data: pirmadienis, 11 15, 9:49.

Tema: Linkėjimai iš toli

Brangūs mama ir tėti,

Nepykite, kad negalėjau su jumis susisiekti. Mokykloje turėjau daugybę įvairiausių reikalų. Tačiau čia vyksta daug gerų dalykų. Dabar mano mėgstamiausi yra humanitariniai mokslai. Štai kad ir dabar dirbu prie vieno darbo, už kurį gausiu papildomų kreditų. Bet šis projektas atima iš manęs labai daug laiko. Ilgiuosiu jūsų, mano brangieji, ir viliuosi greitai pasimatyti su jumis. Ačiū, kad esate tokie puikūs tėvai. Žinau, kad nepakankamai dažnai tai jums sakau.

Su meile

Liusė

Liusė savo nešiojamajame kompiuteryje nuspaudė siuntimo mygtuką ir tuojau pat internetinėje naršyklėje persijungė į tiesioginę Frančeskos prieš visą klasę vedamą prezentaciją. Liusė vis dar pratinosi prie mokyklos, kurioje mokiniai pamokų metu galėjo naudotis kompiuteriais, turinčiais prieigą prie belaidžio interneto. „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje iš viso buvo septyni mokiniams skirti kompiuteriai. Jie visi stovėjo mokyklos bibliotekoje. Bet kompiuteriu buvo galima naršyti vos po kelias su akademiniais tyrimais susijusias interneto svetaines. Visos kitos interneto svetainės buvo užblokuotos. Ir net jei pavykdavo kaip nors prisigauti prie kompiuteryje įvesto interneto slaptažodžio, realiai pasinaudoti juo būdavo neįmanoma.

Elektroninį laišką savo tėvams Liusė parašė vedina kaltės jausmo. Aną vakarą ji pajuto patį keisčiausią jausmą, tarsi važiuodama pas Šastoje įsikūrusią atsiskyrėliškai gyvenančią bendruomenę iš tiesų apgaudinėtų savo *tikrus* tėvus, tuos, kurie paleido ją į šį pasaulį. Na, žinoma, kažkuria prasme šie kiti tėvai taip pat buvo tikri. Tačiau Liusei viskas atrodė pernelyg keista, kad galėtų be vargo susitaikyti su tuo.

Veždama Liusę į šią vietą Šelbė be jokios priežasties galėjo gerokai niršti, tačiau ji buvo ramių ramiausia. Mergina elgėsi kaip niekur nieko. Ji užvedė mersedesą ir pasuko automobilį link artimiausios mėsainių užkandinės, kad galėtų nusipirkti savo mėgstamų ant grotelių keptų sūrainių, pagardintų specialiu padažu.

– Nesinervink, – mestelėjo Šelbė, servetėle šluostydama burną. – Ar žinai, kiek panikos priepuolių teko man patirti dėl savo sumautos šeimos? Patikėk manimi, esu paskutinis žmogus šioje žemėje, kuris galėtų tave teisti dėl šio reikalo.

Dabar Liusė pažvelgė per visą klasę į Šelbę ir pajuto nenumaldomą dėkingumą merginai, kuri vos prieš savaitę kėlė jai siaubą. Savo storus šviesius plaukus Šelbė buvo susirišusi kilpinio audinio plaukų raiščiu. Mergina kruopščiai konspektavo Frančeskos vedamą paskaitą.

Visuose kompiuterių ekranuose, kuriuos tik galėjo akimis aprėpti Liusė, puikavosi mėlynai auksinė *PowerPoint* prezentacija, per kurią Frančeskaėjo sraigės žingsniu. Štai kad ir Dona. Šiandien ji atrodė viliokiškai. Mergina vilkėjo ryškiai rožinės spalvos suknelę su iškirpte, o plaukus buvo aukštai susirišusi į uodegą. Ar įmanoma, kad ji jau spėjo atsigausti po to, kas atsitiko valtyje? O gal ji slėpė nuo visų tą siaubą, kurį teko išgyventi, gal net jautė dabar?

Žvilgčiodama į Rolando monitorių Liusė suraukė veidą. Jos nestebino, kad nuo tada, kai atvyko į „Pakrantės“ mokyklą, vaikinai buvo beveik nepastebimas. Tačiau iš tiesų Liusėi buvo liūdna matyti, kaip jos buvęs perauklėjimo mokyklos kolega yra priverstas laikytis taisyklių.

Rolandas neatrodė kažkaip ypatingai susidomėjęs paskaita, kurios tema buvo „Nefilimų karjeros galimybės: kaip ypatingieji įgūdžiai gali praplėsti jūsų akiratį“. Tiesą sakant, Rolando veide atsispindintis nusivylimas užgožė visas kitas emocijas. Vaikino lūpos buvo surauktos. Jis be paliovos vos pastebimai purtė galvą. Keistai atrodė ir tai, kad kaskart, vos tik Frančeska užmegzdavo akių kontaktą su auditorija, jos žvilgsnis akivaizdžiai praslysdavo pro Rolandą.

Liusė įjungė klasės pokalbių svetainę, kad galėtų įsitikinti, ar Rolandas yra prisijungęs prie jos. Pirminė svetainės paskirtis buvo pateikti vienas kitam klausimus. Tačiau klausimai, kuriuos Liusė norėjo užduoti Rolandui, nebuvo visos klasės mokinių diskusijų objektas. Jis kažką žinojo. Kažką daugiau, nei pasakė anądien. Mergina neabejojo, kad tai susiję su Danieliu. Ji taip pat norėjo paklausti Rolando, kur jis buvo šeštadienį, ar vaikinai ką nors girdėjo apie Donos incidentą, kai mergina iškrito už laivo borto.

Bet Rolandas nebuvo prisijungęs. Vienintelis žmogus iš visos klasės, kuris buvo prisijungęs prie pokalbių svetainės, buvo Mailsas. Liusės kompiuterio ekrane iššoko teksto laukelis su Mailso vardu.

Sveikuuuutė!

Jis sėdėjo visai šalimais Liusės. Mergina netgi aiškiai girdėjo jį kikenant. Buvo miela, kad vaikinui kėlė juoką kvaili jo paties juokeliai. Liusė pamanė, kad būtų miela, jeigu su Danieliu sietų būtent jau toks pakvaišęs, šiltai pašaipus ryšys. Jei tik Danielis visą laiką neatrodytų baisiai paniuręs. Jei, tiesą sakant, jis būtų šalia Liusės, ar bent jau kažkur netoliese.

Bet jo nebuvo.

Ji parašė Mailsui atsakymą:

Kaip orelii tavo kraštuose?

Pamažu giedrėja, – atrašė jis, vis dar tebešypsodamas. – Ei, ką veikei vakar vakare? Aš buvau

atėjęs iki tavo kambario, norėjau pasiūlyti kartu pavakarieniauti.

Liusė pakėlė akis nuo kompiuterio ekrano ir pažvelgė tiesiai į Mailsą. Žydros vaikino akys atrodė nuoširdžios. Liusė akimirksniu pajuto nenumaldomą norą iškloti jam viską, kas atsitiko. Anądien jis buvo toks nuostabus, kai klausėsi Liusės pasakojimo apie laiką, praleistą „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Tačiau atsakyti į jo pokalbių svetainėje užduotą klausimą buvo neįmanoma. Nors ir be galo norėdama atsiverti ir papasakoti jam viską, Liusė nežinojo, ar turi teisę kalbėti apie tai. Jau vien tai, kad į savo slaptą projektą įsileido Šelbę, praktiškai reiškė, kad Liusė galinti užsitraukti Stiveno ir Frančeskos nemalonę.

Normalią kasdienę šypseną Mailso veide pakeitė nepritariamai suraukti antakiai. Liusė pasijuto nesmagiai, bet kartu šiek tiek nustebo sukėlusi tokią jo reakciją.

Frančeska išjungė projektorių. Vos tik ji ant krūtinės sukryžiavo rankas, iš po trumpo odinio švarko išlindo rausvos šilkinės palaidinės rankovės. Pirmą kartą Liusė pastebėjo, kad Stivenas sėdi atokiau nuo jos. Jis įsitaisęs vakariniame klasės kampe ant palangės. Per visą dieną vyras ištarė vos vieną kitą žodį.

– Nagi, patikrinkime, ar buvote dėmesingi, – žvelgdama į mokinius ir plačiai šypsodamasi pasiūlė Frančeska. – Susiskirstykite poromis, kad užduodami su pamokos tema susijusius klausimus galėtumėte apklausti vienas kitą.

Vos tik pasigirdo stumdomų kėdžių garsas, kurį sukėlė iš savo vietų kylantys kiti mokiniai, Liusė nevalingai suvaitojo sau po nosimi. Ji visiškai nieko negirdėjo, ką pasakojo Frančeska, todėl nė nenutuokė, kokia buvo užduotis.

Liusė žinojo, kad nefilimų programoje ji dalyvauja tik laikinai. Tačiau nejaugi jos mokytojams buvo taip sunku prisiminti, kad Liusė nėra tokia pati kaip visi kiti mokiniai?

Mailsas demonstratyviai pabarbeno per Liusės kompiuterio ekraną, norėdamas atkreipti dėmesį į savo pasiųstą žinutę:

Tau reikia partnerio?

Štai tada pasirodė Šelbė.

– Manau, galėtume pabandyti pažaisti „Ledlaužį“ arba „Gydytojus be sienų“, – pasiūlė Šelbė. Ji rankos mostu parodė Mailsui atlaisvinti šalia Liusės stovintį stalą. Mailsas nepasijudino.

– Neketinu savo pozicijos užleisti netikšai odontologui, net jei jis tėra išgalvotas.

Liusė pažvelgė į Šelbę, tada į Mailsą. Panašu į tai, kad Liusės atžvilgiu abu jautė savininkiškus jausmus. Tai buvo kažkas naujo, kažkas, ko iki šiol mergina nesuvokė. Tiesą sakant, ji norėjo būti Mailso partnere. Liusė nematė jo nuo šeštadienio. Kažkuria prasme ji ilgėjosi vaikino. Draugiškai. Na, ta prasme, kai du žmonės susitinka išgerti kavos puodelį, o ne ta, kai jie susitinka, kad galėtų paklajoti po paplūdimį saulei leidžiantis ir padovanoti vienas kitam šypseną, žvelgti vienas į kitą meilėmis dangaus žydrumo akimis. Liusės gyvenime buvo Danielis, todėl mergina negalvojo apie kitus vaikus. Tarp jų buvo užsimezgęs toks stiprus ryšys, kad Liusei neteko per vidurį pamokos

rausti nuo minčių, jog jai nerūpi kiti vaikinai, jog Mailsas tėra tik draugas.

– Ar viskas gerai? – paklausė Stivenas, nuleisdamas savo įdegusį delną ant Liusės stalo. Jis žvelgė į Liusę didelėmis rudomis akimis. Jo žvilgsnis buvo ramus ir draugiškas.

Bet Liusė nebuvo nusiteikusi draugiškai. Po to, ką anądien Stivenas pasakė jai ir Donai, kai jos plūduriavo ant gelbėjimosi plausto, mergina tebejautė jam priešiškamą. Tas priešiškas buvo toks stiprus, kad skatino vėl suartėti su Dona.

– Viskas puiku, – prabilo Šelbė. Mergina paėmė Liusę už alkūnės ir nutempė ją link terasos, aplink kurią, susibūrę poromis, sėdėjo keli mokiniai, kurie jau vykdė patikrinamąsias vienas kito apklausas.

– Mudvi su Liuse jau ketinome aptarti ir reziumuoti šios pamokos medžiagą.

Už Stiveno išniro Frančeska.

– Mailsai, – kreipėsi ji švelniu tonu, – Džesminai vis dar reikia partnerio. Todėl siūlau savo stalą pritraukti prie jos.

Už kelių stalų sėdėjusi Džesmina paaiškino:

– Mudvi su Dona niekaip negalėjome sutarti, kuri vaidins kino žvaigždę, o kuri... – staiga ji padarė pauzę, – ...režisierių, kuris atrenka aktorius. Taigi, ji atsisakė dirbti su manimi, pasirinkdama Rolandą.

Mailsas atrodė nepatenkintas.

– Aktorius atrenkantis režisierius, – sumurmėjo jis. – *Bingo*, pagaliau supratau, koks yra mano tikrasis pašaukimas. – Jis žengė žingsnį link savo partnerės. Liusė stebėjo, kaip jis tolsta.

Kai viskas aprimo, Frančeska paragino Stiveną grįžti į klasės priekį. Bet Liusė jautė, kad net eidamas šalia Frančeskos Stivenas tebežiūrėjo į ją.

Liusė vogčiomis patikrino savo telefoną. Kelė vis dar nieko neatrašė, kas jai buvo nebūdinga. Liusė dėl to kaltino save. Galbūt abiem bus geriau, jei Liusė laikysis nuošalyje. Bent jau kurį laiką.

Liusė nusekė paskui Šelbę ir klestelėjo ant medinio suolo, įtaisyto ties terasos išlenkimu. Giedrame danguje skaisčiai švietė saulė. Vienintelė vieta prie stalo, kurioje kol kas niekas nesėdėjo, buvo ten, kur nuo aukštai išstypusios visžalės sekvojos krito šešėlis. Liusė nubraukė nuo suolo blausiai žalius spyglius ir aukštyn ties kaklu timptelėjo savo platų megztinį.

– Anąvakar tu buvai tikra šaunuolė, – pratarė ji tyliu balsu. – Aš elgiausi kaip... tikra bjaurybė.

– Žinau, – nusijuokė Šelbė. – Tu iš tiesų buvai... – ji nutaisė drebančią zombio veidą.

– Ei, man reikia laiko. Tai buvo pernelyg šiurkštu. Turėjau vienintelę galimybę sužinoti kažką apie savo praeitį ir viską sugadinau.

– Jūs pietiečiai. Jums būdingas kaltės jausmas. – Šelbė gūžtelėjo pečiais. – Turėtum šiek tiek atsipalaiduoti. Esu įsitikinęs, kad tie du tipeliai turi daugiau giminaičių. Galbūt netgi tokių, kuriems dar negresia mirtis. – Pastebėjusi, kad Liusės veidas tuoj tuoj persimainys, Šelbė dar spėjo pridurti: – Aš tenoriu pasakyti, jei kada nors norėsi susekti dar vieną šeimos narį, tik tark man žodį. Tu vis labiau patinki man, Liuse. Net keista.

– Šelbe, – staiga tyliai per sukąstus dantis sušvokštė Liusė. – Nejudėk. – Už terasos milžiniškos visžalės sekvojos mestame šešėlyje raibuliavo pats didžiausias ir grėsmingiausias Liusės kada nors matytas Pranešėjas.

Lėtai, sekdamą Liusės akimis, Šelbė pažvelgė žemyn. Pranešėjas naudojosi medžio šešėliu kaip priedanga. Kai kurios jo dalys trūkčiojo.

– Jis atrodo kažkoks sergantis, gal išsigandęs, na nežinau... – Šelbė nutilo, suraukdama lūpą. – Jam kažkas negerai, ar ne?

Liusė žvelgė pro Šelbę į laiptus, vedančius žemyn, į apatinį namo aukštą. Po jais buvo nedažyto medžio atramos, besiremiančios į terasą. Jei Liusei pavyktų likti nepastebėtai, draugė galėtų prisijungti prie jos po terasa niekam nespėjus ką nors įtarti. Ji padėtų Liusei paskubomis pažvelgti, kokią žinią atnešė tas šešėlis, o tada abi galėtų laiku grįžti ir prisijungti prie kitų mokinių.

– Tik nesakyk, kad rimtai galvoji apie tai, – pastebėjo Šelbė. – Gerai?

– Bent minutei pasistenk sutelkti dėmesį, – atsiliepė Liusė. – Būk pasiruošusi, kai duosiu komandą.

Liusė nusileido per kelias laiptų pakopas. Jos galva atsidūrė ties terasa, kurioje kiti mokiniai uždavinėjo vienas kitam su pamokos tema susijusius klausimus. Šelbė atgręžė nugarą į Liusę. Ji buvo pasirengusi duoti ženklą, jei kas nors pastebėtų, jog Liusės nėra.

Liusė girdėjo, kaip kampe sėdinti Dona artistišškai čiauškejo Rolandui:

– Žinai, jaučiausi priblokšta, kai mane nominavo „Auksinio gaublio“ apdovanojimui...

Liusė vėl dirstelėjo į ant žolės nutįsusį šešėlį. Mergina susimąstė, ar kiti mokiniai jį pastebėjo. Bet mergina neturėjo laiko galvoti apie tai, juk tik švaisto brangų laiką.

Pranešėjas buvo už kokių trijų metrų nuo Liusės. Tačiau toje vietoje, kurioje mergina stovėjo šalia terasos, ji buvo atokiau nuo kitų mokinių akių. Jei Liusė bandytų artintis prie Pranešėjo, be jokios abejonės, visi ją pastebėtų. Liusė pamanė, kad reikėtų pabandyti pakelti Pranešėją nuo žemės ir prisitraukti prie savęs – be rankų. Mergina neturėjo žalio supratimo, kaip tą būtų galima padaryti.

Staiga ji pamatė į kitą visžalės sekvojos kamieno pusę atsirėmusį kažkokį žmogystą. Žmogysta stovėjo taip, kad jo nematytų terasoje sėdintys mokiniai.

Kemas rūkė cigaretę ir niūniavo sau po nosimi taip, tarsi jam būtų visiškai nuspjauti ant likusio pasaulio. Į akis krito tai, kad vaikiną nuo galvos iki kojų buvo išsitepęs krauju, o susivėlę plaukai krito kakta žemyn. Kemo rankos buvo subraižytos ir nusėtos mėlynių. Marškinėliai šlapi ir permirkę prakaitu, o džinsai aptaškyti. Jis atrodė purvinas ir bjaurus, tarsi ką tik grįžus iš kovos lauko. Tik nesimatė, kad šalia jo dar kas nors sukinėtusi. Nebuvo nei žmonių, nei kokių nors daiktų. Tik Kemas.

Jis mirktelėjo Liusei.

– Ei, ką čia veiki? – sušnabždėjo ji. – Kas tau atsitiko? – Ji pasibjaurėjusi nusuko veidą nuo šleikštaus dvoko, kurį skleidė kruvini vaikino drabužiai.

– O, tiesiog išgelbėjau tau gyvybę. Vėl. Kelintą kartą? – tapšnodamas piršto galiuku Kemas nupurtė cigaretės pelenus. – Šiandien buvo panelės Sofijos komanda. Negaliu teigti, kad jai nepatiko. Kruvini

monstrai. Žinai, o tu juos domini. kažkas paskleidė žinią, kad esi čia. Ir kad tau patinka klajoti po tą tamsų miškelį be palydos. – Parodė jis rankos mostu.

– Tu paprasčiausiai juos nudėjai? – Ją ištiko siaubas. Liusė žvilgčiojo, ar jūdviųjų nemato Šelbė arba kas nors kitas. *Ne.*

– Porą jų taip, nudėjau, ką tik, savo rankomis. – Kemas ištiesė savo delnus, išteptus kažkuo raudonu ir gleivėtu. Liusė nusuko žvilgsnį nuo pasibjaurėtino reginio. – Pritariu tau, miškai iš tiesų gražūs, bet juose taip pat yra galybė padarų, kurie trokšta tavo mirties. Taigi, Liuse, padaryk man paslaugą...

– Ne. Neprašyk manęs jokių paslaugų. Viskas, kas susiję su tavimi, kelia man pasibjaurėjimą.

– Puiku. – Jis ėmė pašaipiai vartyti akis. – Tuomet padaryk tai vardan Grigorio. *Niekur nesitrauk iš mokyklos teritorijos.* – Kemas sprigtu nusviedė ant žolės savo cigaretę, atmetė atgal pečius ir išskleidė sparnus. – Negaliu visą laiką būti čia ir rūpintis tavimi. Vardan Dievo, Grigoris taip pat to negali.

Kemo sparnai buvo aukšti ir siauri, jie glaudžiai ir tvarkingai tįsojo jam už pečių. Sparnai žvilgėjo auksu ir buvo išmarginti rainais juodos spalvos ruožais. Kemo, kaip ir Stiveno, sparnai buvo ranti ir šiurkštūs – jie atrodė taip, tarsi jų šeiminkas būtų dalyvavęs neseniai praūžusioje kovoje, gal net keliose. Juodi dryžiai suteikė Kemo sparnams tamsią, geidulingą išvaizdą. Jiems buvo sunku atsispirti. Kad ir kaip Liusė stengėsi, nesigrožėti jais buvo sunku.

Bet ne. Ji jautė *pasibjaurėjimą* viskam, kas buvo susiję su Kemu. Ir jaus tai amžinai.

Kemas vieną kartą suplasnojo sparnais, kojomis atsispirdamas nuo žemės. Sparnai plazdeno be galo garsiai, sukeldami vėjo gūšį ir nuo žemės pakeldami medžių lapus.

– Ačiū, – vangiai išspaudė Liusė. Kemas nuplasnojo po terasa, pradingdamas nuo medžių susidariusioje prietemoje.

Nejaugi *Kemas* vėl bandė apsaugoti ją? Kur buvo Danielis? Argi „Pakrantės“ mokykloje jai neturėtų būti saugu?

Kol Liusė kalbėjosi su Kemu, Pranešėjas – tikroji priežastis, kodėl ji atsidūrė po terasa – tarsi nedidukas juodas ciklonas pakilo iš savo priedangos.

Arčiau. Tada dar arčiau.

Galiausiai šešėlis pakibo ore tiesiai jai virš galvos.

– Šelbe, – pusiau pašnibždomis pakvietė Liusė. – Leiskis čia.

Šelbė pažvelgė žemyn į Liusę, tada į virš jos galvos besisupantį šešėlį.

– Kur taip ilgai užtrukai? – paklausė ji, paskubomis leisdamasi laiptais žemyn. Ji matė, kaip didžiulis Pranešėjas sminga žemyn.

Tiesiai Liusei į rankas.

Liusė sukliko. Laimei, Šelbė spėjo ranka užspausti jai burną.

– Ačiū tau, – padėkojo Liusė. Jos žodžius prislopino Šelbės pirštai.

Abi merginos stovėjo susirietusios ant laiptų per tris pakopas nuo terasos viršaus. Dabar bet kas, einantis per ūksmingąją kiemo pusę, be vargo galėjo jas pastebėti. Nuo šešėlio svorio Liusė negalėjo ištiesti per kelius sulenktų kojų. Šis padaras buvo sunkiausias visų jos kada nors liestų. Liusė jautė, kad jis gerokai šaltesnis nei kiti. Jis buvo ne juodas kaip dauguma, o blyškiai žalsvai pilkas. Kai kurios jo dalys tebetrukčiojo ir tebežaibavo, tarsi tolumoje matomo žaibo blyksniai.

– Man tai nepatinka, – burbtelėjo Šelbė.

– Nagi, – sušnabždėjo Liusė. – Aš reikalauju. Dabar tavo eilė sužinoti naujienas.

– Mano eilė? Kas sakė ką nors apie mano eilę? Esi vienintelė, kuri atsitempė mane čia. – Šelbė sumojavo rankomis taip, tarsi jai mažiausiai pasaulyje norėtųsi liesti Liusės rankose tupinčią pabaisą. – Žinau, esu sakiusi, kad padėsiu susekti tavo giminaičius. Tačiau kad ir koks tavo giminaitis čia būtų... nemanau, kad bent viena mūsų norėtų su juo susidurti.

– Šelbe, – maldavo Liusė. Jai buvo sunku išlaikyti Pranešėją, pakęsti jo skleidžiamą vėšą ir nugalėti pasibjaurėjimą. – Aš nesu nefilimė. Jei man nepadėsi, negalėsiu to padaryti.

– Ką konkrečiai jūs bandote padaryti? – jiedviem už nugarų nuo laiptų viršaus pasigirdo balsas. Stivenas stovėjo tvirtai įsikibęs į laiptų turėklą. Jis žvelgė veriančiu žvilgsniu į merginas. Dabar vyras atrodė kur kas aukštesnis nei būdamas klasėje. Atrodė, tarsi jis būtų gerokai iškilęs virš jų, tarsi būtų dvigubai ištišęs. Jo rudos akys atrodė siautulingai, tačiau Liusė jautė nuo jų sklindančią šilumą. Mergina pajuto baimę. Netgi jos rankose buvęs Pranešėjas suvirpėjo ir pamažu susitraukė.

Abi merginos iš išsigąščio net suspigo.

Suerzintas triukšmo šešėlis spruko Liusei iš rankų. Šešėlis judėjo taip greitai, kad Liusei neliko nė menkiausios galimybės sustabdyti jį. Jam pavymui nusidriekė šaltas, dvokiantis pėdsakas.

Tolumoje nuaidėjo elektrinio skambučio garsas. Liusė girdėjo mokinius didžiuliu būriu lekiant į valgyklą pietų. Pasileisdamas visiems iš paskos Mailsas persisvėrė per turėklus, pažvelgdamas žemyn į Liusę. Stiveno veide išvydęs nirtulingą išraišką, Mailsas tik išpūtė akis ir nuėjo savo keliais.

– Liuse, – savo paties nuostabai kur kas mandagiau prabilo Stivenas. – Gal mudu galėtume susitikti po pamokų?

Kai Stivenas pakėlė rankas nuo laiptų turėklo, medis toje vietoje buvo išdegęs iki juodumo.

Stivenas atidarė duris Liusei nė nespėjus pabelsti. Jo pilki marškiniai buvo mažumėle susilamdę, o juodas megztas kaklaraištis ties kaklu šiek tiek atlaisvintas. Stivenas jau buvo spėjęs nurimti, tai demonui, kaip spėjo Liusė, turėjo kainuoti nemažas pastangas. Nosine su monograma vyras nusivalė akinius ir atsistojo šone, įleisdamas Liusę į vidų.

– Prašau užėti.

Darbo kambarys nebuvo didelis, jame užteko vietos dideliam juodam stalui, trims aukštoms juodos spalvos knygų lentynoms, prikimštoms šimtais knygų. Kambarėje buvo jauku ir malonu. Ne tokį Liusė

įsivaizdavo demono darbo kabinetą. Ant grindų per patį kambario vidurį buvo patiestas persiškas kilimas, o rytų pusėje pro didelį langą atsivėrė vaizdas į visžalių sekvojų giraitę. Dabar, prieblandoje miškas atrodė nežemiškai, tarsi būtų užlietas šviesiai violetiniu atspalviu.

Stivenas atsisėdo ant vienos iš dviejų kaštono spalvos kėdžių, pasiūlydamas Liusei įsitaisyti ant antrosios. Mergina apžvelgė ant kiekvieno mažiausio sienos plotelio sukabinėtus įrėmintus paveikslus. Dauguma buvo portretai, bemaž tikroviški. Liusė atpažino kelis eskizus, kuriuose buvo vaizduojamas pats Stivenas, taip pat kelis dailius Frančeskos atvaizdus.

Liusė giliai įkvėpė. Ji negalėjo apsispręsti, nuo ko pradėti.

– Atsiprašau, kad šiandien iškviečiau tą Pranešėją. Aš...

– Ar kam nors pasakojai apie tai, kas vandenyje atsitiko Donai?

– Ne. Pats sakėte, kad to nedaryčiau.

– Neužsiminei apie tai nei Šelbei, nei Mailsui?

– Niekam apie tai nepasakojau.

Akimirką Stivenas susimąstė.

– Kodėl tu iškvietei Pranešėją, kai kalbėjomės valtyje?

– Jis paprasčiausiai netyčia išsliūkino. Kai augau, jie visada pasirodydavo kartu su šešėliais. Jie atsiskyrė ir atėjo pas mane. Taip juos vadindavau, kol nesužinojau, kas jie tokie. – Gūžtelėjo pečiais Liusė. – Kvaila, sutinku.

– Tai nekvaila. – Stivenas atsistojo, nužingsniavo prie toliausiai stovinčios knygų lentynos, ištraukė storą knygą apdulkėjusiu raudonu viršeliu ir atsinešė ant stalo. *Platonas „Respublika“*. Stivenas Liusei prieš akis atvertė tiksliai jam reikalingą puslapį, apversdamas knygą dešiniu šonu į viršų.

Tai buvo iliustracija, kurioje vaizduojama grupė vyrų, besislepiančių urve. Jie rėmėsi šonais vienas į kitą, o jų veidai buvo atgręžti į sieną. Vyrų rodė į šešėlius, krintančius ant sienos nuo antrosios grupės, einančios pirmajai grupei iš paskos. Po piešiniu buvo užrašas: *Urvo alegorija*.

– Kas čia vaizduojama? – paklausė Liusė. Merginos žinios apie Platoną apsiribojo tuo, kad pastarasis konkuravo su Sokratu.

– Įrodymas to, kad tavo sugalvotas šešėlių pavadinimas iš tiesų yra pakankamai svarbus. – Stivenas parodė į iliustraciją. – Įsivaizduok, kad šie vyrai visą gyvenimą matė *tik* šešėlius, krintančius ant šios sienos. Jie bando suprasti pasaulį, aiškinasi, kas vyksta dėl šių šešėlių, nors ir negali matyti, kas juos sukuria. Jie netgi nesupranta, kad tai, ką jie mato, ir yra šešėliai.

Mergina pažvelgė į antrąją vyrų grupę, kurią dengė Stiveno pirštas.

– Taigi, jie niekada neturės galimybės būti tarp mūsų, niekada negalės pamatyti žmonių ir dalykų, kurie sukuria šešėlius?

– Būtent. Kadangi negali matyti, kas iš tiesų sukuria šešėlius, jie mano, kad tai, ką *mato*, – šie šešėliai ant sienos – yra realybė. Jie neįsivaizduoja, kad šešėliai tėra atvaizdai ir deformacija to, kas

yra kur kas tikresnis ir realesnis. – Stivenas padarė pauzę. – Ar supranti, kodėl tau apie tai pasakoju?

Liusė papurtė galvą.

– Nori, kad liaučiausi žaidusi su šešėliais?

Stivenas su trenksmu užvertė knygą, pereidamas į kitą kambario pusę. Liusė jautė, kad jį nuvylė.

– Nes netikiu, kad liausiesi... žaidusi su šešėliais, net jei to tavęs paprašyčiau. Bet noriu, jog suprastumei, su kuo turi reikalą, kai kitą kartą iškviesi Pranešėją. Jie yra praeityje buvusių įvykių *šešėliai*. Jie gali būti naudingi, bet tuo pačiu pasižymi labai neigiamomis, kartais pavojingomis savybėmis, dėl kurių sugeba atitraukti tavo dėmesį nuo svarbių dalykų. Tau reikia dar daug ko išmokti. Aiškios, saugios jų iškvietimo technikos; o tada, žinoma, kai tik išlavinsi savo talentus, galėsi sulaikyti Pranešėjų keliamą triukšmą ir aiškiai išgirsti jų siunčiamą žinią...

– Turi omenyje tą švilpiančią garsą? Yra kažkoks būdas jį išklaudyti?

– Nesvarbu. Dar ne dabar. – Stivenas pasisuko ir panardino rankas į kišenes. – Ką šiandien norėjote su Šelbe padaryti?

Liusė pasijuto nejaukiai. Šis susitikimas buvo visai ne toks, kokio ji tikėjosi. Mergina manė sulauksianti kokios nors bausmės, pavyzdžiui, kad jai bus pavesta rinkti šiukšles.

– Mes bandėme sužinoti daugiau apie mano šeimą, – galiausiai ištarė ji. Laimei, Stivenas nenumanė, kad ji matėsi su Kemu. – Arba mano šeimas, manyčiau, taip turėčiau sakyti.

– Tik tiek?

– Ar dėl to turiu rūpesčių?

– Daugiau nieko nedarei?

– Ką dar būčiau galėjusi daryti?

Jai šovė mintis, kad Stivenas gali manyti, jog ji bandė susisiekti su Danieliu, bandė pasiųsti jam žinią ar kažką panašaus. Tarsi ji žinotų, kaip tai padaryti.

– Iškviesk vieną dabar, – liepė Stivenas, atverdamas langą. Už lango buvo prieblanda. Jausdama alkį Liusė pagalvojo, kad šiuo metu daugelis mokinių turėtų vakarieniauti.

– Aš... aš nežinau, ar galėsiu.

Dabar Stiveno žvilgsnis atrodė kur kas šiltesnis nei prieš tai, galima sakyti, kupinas jaudulio.

– Kai mes kviečiame šešėlius, mes sugalvojame kokį nors norą. Mes geidžiame ne kažko materialaus. Trokštame geriau pažinti pasaulį, atrasti savo vaidmenį ir sužinoti, kas mūsų laukia.

Akimirksniu Liusė pagalvojo apie Danielį, apie tai, ko ji tikisi iš jų santykių. Mergina *suprato* negalinti niekaip paveikti to, kas jiems atsitiks, tačiau norėjo turėti tam įtakos. Ar tik ne dėl to ji galėjo iškviesiti šešėlius netgi nežinodama, kaip tai daryti?

Nervingai muistydamosi ji įsitaisė kėdėje. Liusė užsimerkė ir pabandė mintyse pamatyti iš ilgos tamsos, nutįsusios nuo lauke augančių medžių kamienų, atsiskiriančią šešėlį. Pabandė pamatyti, kaip jis sukasi ir kyta, užpildo atviro lango erdvę. O tada plaukia link jos.

Ji uodė švelnų pelėsių aromata, kuris priminė juodąsias alyvuoges, tada ant skruosto pajuto vėšą ir

atsimerkė. Kambario temperatūra nukrito keliais laipsniais. Staiga atvėsus darbo kabinetui ir jame susikaupus drėgmei Stivenas ėmė trinti sužvarbusias rankas.

– Na štai, tau pavyksta.

Pranešėjas plūduriavo darbo kabineto palubėje. Jis atrodė plonytis ir permatomas, neką skyrėsi nuo šilko šalikėlio. Grakščiai judėjo tiesiai link Liusės, tada švelniai apsviję aplink ant stalo stovintį prespąjė, pagamintą iš pūsto stiklo. Liusė atsiduso. Šypsodamasis Stivenas žengė link Liusės. Tada pakreipė šešėlį taip, kad jis taptų panašus į tuščią juodą ekraną.

Pranešėjas atsidūrė Liusės rankose. Mergina pradėjo kažką tempti. Atsargūs judesiai priminė tarsi ji bandytų įtempti pyrago plutelę, stengdamasi jos nesulaužyti. Liusė šimtus kartų matė tokį veiksma darant savo mamą. Tamsa ėmė sūkuriuoti, pavirsdama nebylia pilkuma. Tada pasirodė blausus, juodai baltas vaizdas.

Tamsus miegamasis, kuriame stovėjo vienintelė lova. Liusė, ankstesnioji Liusė, gulinti ant šono ir stebeilinti pro atvirą langą. Jai turėtų būti šešiolika. Už lovos esančios durys atsidaro ir tarpduryje pasirodo veidas, apšviestas iš koridoriaus krintančios šviesos. Mama.

Mama, kurią su Šelbe ketino pamatyti! Tik jaunesnė, daug jaunesnė, gal kokiais penkiasdešimčia metų. Jos nosies galiukas pabalnotas akiniais. Ji šypsosi, tarsi jai būtų malonu žiūrėti į savo miegančią dukrą. Tada uždaro duris.

Po akimirkos kažkieno dviejų pirštų galiukai palietė lango stiklą. Vos tik ankstesnioji Liusė atsisėdo lovoje, dabartinės Liusės akys plačiai išsipūtė. Anapus lango pirštų galiukai įsitempė; tada pasirodė dvi plaštakos, po jų sekė dvi stiprios rankos, apšviestos mėlyna mėnulio šviesa. O tada išryškėjo švytintis Danielio veidas. Vaikinas ropštėsi pro langą vidun.

Liusės širdis daužėsi lyg patrakus. Ji norėjo pasinerti į šešėlį kaip ir vakar kartu su Šelbe. Bet vos tik Stivenas netikėtai spragtelėjo pirštais, viskas šovė aukšty, tarsi Venecijos naktinis lango apdangalas susivyniotų iki lango rėmo viršaus. Visas regimas vaizdas skilo ir smigo žemyn.

Šešėlis, pasidalijęs lygiomis dalimis, tįsojo ant stalo. Liusė ištiesė ranką paimti vieną jo dalį, bet toji suskilo jos rankose.

Stivenas atsisėdo už stalo. Tyrinėdamas akimis Liusę jis bandė suvokti, kokią įtaką jai turėjo pamatytas reginys. Staiga Liusė suvokė, kad tai, ką ji regėjo, yra privatu. Ji ėmė abejoti, ar norinti, jog Stivenui taptų žinoma, kaip stipriai visa tai paveikė ją. Šiaip ar taip, formaliai ji buvo priešingoje pusėje. Per pastarąsias kelias dienas Liusei teko įžvelgti vis labiau jame įsikerojantį demoną. Ji įžiūrėjo ne tik ugningą Stiveno būdą, kol jis galiausiai tikrąja to žodžio prasme pratrūkdavo garuoti, bet taip pat regėjo ir jo niekšiška didingus sparnus. Stivenas buvo patrauklus ir žavus, lygiai toks pat, koks buvo Kemas. Liusė nepamiršo, kad Stivenas kaip Kemas yra lygiai toks pats demonas.

– Kodėl tu man padedi?

– Nes nenoriu, kad tu kaip nors nukentėtum, – vos girdimai sušnabždėjo Stivenas.

– Ar visa tai iš tiesų kada nors įvyko?

Stivenas nusuko žvilgsnį.

– Tai yra kažkokia išraiška. Ir kas žino, kiek ji yra iškreipta. Tai buvusio įvykio šešėlis, ne tikrovė. Pranešėjai visada žino tik dalį, bet tai nebūna paprasta tiesa. Štai dėl ko šešėliai kelia tiek problemų ir yra pavojingi tiems, kurie nėra tinkamai mokyti. – Jis žvilgtelėjo į savo rankinį laikrodį. Namo apačioje pasigirdo atidaromų, paskui užveriamų durų garsas. Išgirdęs laiptais greitai kaukšint aukštų batų pakulnes Stivenas įsitempė.

Frančeska.

Liuse pabandė perprasti Stiveno veido išraišką. Jis padavė merginai *Respubliką*, kurią ji įsibruko į kuprinę. Prieš dailiam Frančeskos veideliui pasirodant tarpduryje Stivenas spėjo Liusei pasakyti:

– Kitą kartą, kai su Šelbe nuspręsite neatlikti kokios nors jums pavestos užduoties, aš liepsiu parašyti penkių puslapių tiriamąjį darbą su citatomis. Šįkart atleidžiu jus nuo šios bausmės, bet perspėju, ko galite tikėtis ateityje.

– Supratau. – Liusės akys susidūrė su tarpduryje stovinčios Frančeskos žvilgsniu.

Ji nusišypsojo Liusei. Tačiau buvo neįmanoma suprasti, ar šypsena reiškė „nešdinkis iš čia“, ar norėjo pasakyti: „Nemanyk, kad gali mane apkvailinti, vaikelė.“ Vos įžiūrimai drebedama Liuse pakilo nuo kėdės, sau per petį persimetė krepšį ir žengdama link durų sau pavymui tarė Stivenui:

– Ačiū.

Liusei grįžus į bendrabučio kambarį Šelbė židinyje kurstė ugnį. Įjungtas į šakutės lizdą kunkuliavo karštas puodas, stovintis greta Budos pavidalo naktinio šviestuvo, o kambaryje tvyrojo pomidorų aromatas.

– Mes neturime makaronų ir sūrio, bet vietoj jų išviriau tau šiek tiek sriubos. – Šelbė pasėmė samtį labai karštos sriubos, supylė į dubenį, ant viršaus sumalė mažumėlę šviežių juodų pipirų ir padavė ant lovos spėjusiai įsitaisyti Liusei. – Na, kaip tau sekėsi, ar buvo baisu?

Liuse stebėjo nuo dubens kylančius garus ir mąstė, ką atsakyti. Viskas labai keista. Painu. Mažumėlę gąsdina. Galima sakyti... įkvepia.

Bet tikrai nebaisu, ne.

– Viskas buvo gerai. – Atrodė, kad Stivenas pasikliauja ja, bent jau tiek, kad ketino leisti kviestis Pranešėjus. Ir kiti mokiniai, atrodė, pasitiki juo, gal net žavisi. Neatrodė, kad kam nors dar rūpėtų jo motyvai arba lojalumas. Bet Liusės atžvilgiu jis elgėsi kažkaip paslaptinai, sunku buvo jį suprasti.

Anksčiau Liuse pasitikėjo ne tais žmonėmis. *Geriausiu atveju tai galima vertinti kaip nerūpestingą svetimų uodegų vaikymąsi. Blogiausiu atveju tai būtų tarsi atsainus ėjimas galo link.* Tokie buvo panelės Sofijos žodžiai apie pasitikėjimą kitais tą naktį, kai pastaroji bandė nudobti Liuse.

Būtent Danielis patarė Liusei kliautis savo instinktais. Tačiau jos jausmai pasirodė esantys

nepatikimiausi. Ji mąstė, ar tada, kai Danielis tarė šiuos padrasinančius žodžius, jis jau žinojo apie „Pakrantės“ mokyklą, o gal jo patarimas tebuvo bandymas parengti Liusę šiam ilgai trunkančiam išsiskyrimui, kurio metu jai kils vis daugiau abejonių dėl visko, kas vyksta jos gyvenime. Jos šeima. Jos praeitis. Jos ateitis.

Pakėlusį akis nuo dubens ji pažvelgė į Šelbę.

– Ačiū už sriubą.

– Neleisk Stiveni griauti tavo planų, – nepatenkinta suniurnėjo Šelbė. – Mes turime nesiliauti dirbusios su Pranešėjais. Mane velniškai erzina visi šie angelai ir demonai bei jų kelionės. Ei, mes geriau žinome už tave, nes esame tobulai išbaigti angelai, o tu tik kažkokio angelo, kuris smaginasi kiekvienai progai pasitaikius, pavainikė.

Liusė nusikvatojo. Ji susimąstė apie tai, kad mažutė Stiveno pamokėlė Platono tema bei jo šįvakar jai įbruktas veikalas *Respublika* neturėjo nieko bendro su galingųjų kelionėmis. Žinoma, dabar buvo ne pats tinkamiausias laikas apie tai diskutuoti su Šelbe. Na, nebūtų jis tinkamas ir tada, kai Šelbė kaip įprastai laiką leistų ant apatinio Liusės gulto, lyg žirnius į sieną berdama tiradą apie „Pakrantės“ mokyklos rutiną.

– Suprantu, kad tau rūpi *viskas*, kas yra susiję su Danieliu, – tęsė Šelbė, – bet ką gero man kada nors yra padaręs angelas?

Liusė gūžtelėjo pečiais, lyg norėdama atsiprašyti.

– Atsakysiu tau: nieko. Be to, kad susidorojo su mano mama, o tada dar prieš man gimstant visiškai atskyrė mudvi vieną nuo kitos. Tikras dangiškas elgesys. – Sušnarpštė Šelbė. – Liūdna, bet mano mama sako, kad turėčiau būti dėkinga tėvui už gyvybę. Už ką? Už susilpnėjusias galias ir šią milžinišką kaktą, kurią paveldėjau iš savo tėtušio? Ne, ačiū. – Ji niūriai įspyrė į viršutinį gultą. – Viską atiduočiau, kad tik tapčiau normali.

– Tikrai? – Liusė visą savaitę jautėsi esanti prastesnė už savo bendraklasius nefilimus. Ji žinojo, kad žolė visada žalesnė ten, kur tavęs nėra. Bet savo pranašumu ji negalėjo patikėti. Kodėl Šelbei patinka, kad Liusė *neturi* nefilimų galių?

– Palauk, – tarė Liusė, – sumautas buvęs vaikas. Ar jis...

Šelbė nugrėžė žvilgsnį.

– Mudu kartu meditavome ir aš, na, nežinau, kažkokiu būdu per mantrą netyčia pakilau į orą. Na, nepakilau kažin kur, tik kokius penkis centimetrus nuo grindų. Bet Filui to nepakako. Jis neatstojo nuo manęs, ėmė kamantinėti, ką dar sugebu, uždavinėjo tuos keistus klausimus.

– Pavyzdžiui, kokius?

– Na, nežinau, – atsakė Šelbė. – Tiesą sakant, kai kurių dalykų apie tave. Jis norėjo žinoti, ar tu išmokei mane pakilti į orą. Ar tu irgi gali pakilti.

– Kodėl aš?

– Tikriausiai tokias jo mintis paskatino iškrypėliškos jo kambario draugelio fantazijos. Kaip

bebūtų, tau reikėjo pamatyti jo veido išraišką tądien. Jis žvelgė į mane taip, tarsi būčiau koks nors cirke dirbantis išsigimėlis. Neturėjau kito pasirinkimo, teko iškloti visą tiesą.

– Tai siaubinga. – Liusė spustelėjo Šelbės ranką. – Bet skamba taip, lyg būtų jo, o ne tavo problema. Žinau, kad kiti moksleiviai „Pakrantės“ mokykloje nefilimus vertina pakankamai lengvabūdiškai. Bet esu lankiusi ne vieną vidurinę mokyklą ir pradedu manyti, kad būtent taip dauguma vaikų traktuoja mums įprastus dalykus. Be to, niekas nėra „normalus“. Filas tikriausiai irgi pasižymi kažkuo neįprastu.

– Tiesą sakant, jo akys yra kažkokios keistos. Jos buvo žydros, bet išbluko, galima sakyti jų spalvos beveik neliko. Jis privalėjo nešioti specialius kontaktinius lęšius, kad žmonės nespoksotų į jį. – Šelbė pasuko galvą į šoną. – Be to, jis turi trečią spenelį. – Ji prapliupo kvatoti iki raudonumo. Liusė puolė juoktis jai iš paskos, beveik iki ašarų. Staiga, išgirdusios silpną beldimą į lango stiklą, jos nurimo.

– Todėl *verčiau* nebūti su juo. – Staiga Šelbės balso tonas pasidarė ramesnis, kai pašokusi nuo lovos plačiai atlapojo langą, skubėdama nuvertė vazonėlį su juka.

– Tai tau, – atsiduso ji beveik be emocijų.

Liusė stovėjo prie lango, o jos širdis smarkiai daužėsi, nes *jautė* jį. Atrėmusi delnus į palangę mergina pasviro link gaivaus nakties oro.

Liusė glaudėsi veidu į veidą, lūpomis prie lūpų su Danieliu.

Akimirką Liusei pasirodė, kad Danielis žvelgia jai pro šalį į kambarį, į Šelbę, bet netrukus Danielis pabučiavo ją, savo švelniomis rankomis apjuosdamas jos pakaušį, prisitraukdamas link savęs ir įsisiurbdamas į lūpas. Vos juntama šiluma tekėjo per jos kūną, kartu su nebyliu atsiprašymu už šiurkščius žodžius, kuriuos ištarė vienas kitam tą naktį paplūdimyje.

– Sveika, – sušnabždėjo jis.

– Sveikas.

Danielis mūvėjo džinsus ir vilkėjo baltus marškinėlius. Liusė pastebėjo, kad jo plaukai sušukuoti verpetu. Jo didžiuliai perlo baltumo sparnai švelniai plakėsi vaikinui už nugaros, košdami juodą naktį ir masindami Liusę prisiartinti. Atrodė, kad jie muša ore beveik tokiu pačiu ritmu, kaip ir jos širdis. Liusė norėjo paliesti juos, pasislėpti jų prieglobstyje, kaip ir tą naktį paplūdimyje. Jo, plazdančio prie trečiame aukšte esančio Liusės kambario lango, vaizdas buvo pribloškiantis.

Danielis paėmė Liusę už rankos ir patraukė per palangę, ištempdamas ją į orą ir prisitraukdamas prie savęs. Tada vaikinas nuleido ją ant plačios, plokščios prie lango atsikišusios atbrailos. Liusė niekada anksčiau nebuvo jos pastebėjusi.

Kai Liusė būdavo laimingiausia, ji visada jausdavo norą verksti.

– Tu neturėtumei čia būti. Bet esu tokia laiminga, kad esi.

– Įrodyk, – pareikalavo jis šypsodamasis. Jis prisitraukė Liusę taip, kad mergina nugara remtųsi jam į krūtinę, o jo galva jai į petį. Danielis apglėbė ranka ją per liemenį. Nuo jo sparnų ėmė skliski

šiluma. Pažvelgusi sau per petį Liusė tematė visišką baltumą: pasaulis buvo baltas, romus ir spindėjo mėnesienoje. Danielis ėmė plakti savo didingais sparnais...

Pilve ji pajuto švelnų dilgčiojimą. Liusė suprato, kad kyla, tiksliau, skrenda *raketos greičiu* tiesiai į dangų. Žemiau jų esanti atbraila vis mažėjo, o virš galvų spindinčios žvaigždės atrodė vis ryškesnės. Jos kūną glamonėjo vėjas, ties veidu taršydamas plaukus.

Jiedu kilo vis aukščiau į naktinį dangų, kol galiausiai mokykla pasidarė panaši į juodą dėmę ant žemės, o vandenynas panešėjo į sidabro spalvos gūnią, patiestą ant žemės. Galiausiai jie praskrodė plunksnų purumo debesų sluoksnį.

Jai nebuvo šalta, ji nejuto baimės. Liusė pamiršo viską, kas kėlė jai nerimą būnant žemėje. Ji nejuto pavojaus, jokio skausmo, kokį tik buvo tekę jausti. Ji pleveno ore, neveikiama jokios sunkio jėgos. Ir tokia įsimylėjusi. Danielis nusėjo jos kaklą daugybe bučinių. Jis tvirtai apjuosė rankomis Liusės juosmenį ir atgrėžė ją veidu į save. Liusės pėdos rėmėsi į Danielio pėdas, lygiai kaip tada, kai juodu šoko virš vandenyno degant laužui. Nepūtė nė menkiausias vėjelis; ore įsivyravo ramybė ir tylą. Vienintelį girdimą garsą skleidė Danielio sparnai, kai pleveno ore, bei jų širdžių plakimas.

– Tokios akimirkos kaip ši, – pradėjo jis, – įprasmina visa tai, ką mums teko patirti.

Ir tada jis pabučiavo Liusę taip, kaip dar niekada nebuvo bučiavęs. Tai buvo ilgas, pratisas bučinys, kuris, rodės, amžinai laikys suspaudęs jos lūpas. Danielio rankos perbraukė jos kūno liniją, iš pradžių vos juntamai, tada galingiau, tarsi gėrėtusi jos kūno išlinkiais. Liusė susiliejo su juo. Danielis pirštais perbraukė jai per šlaunis, klubus, pečius. Jis geidė užvaldyti kiekvieną jos kūno dalį.

Po medvilniniais Danielio marškinėliais Liusė čiupė jo raumenis, įtemptas rankas ir kaklą, duobutę ties juosmeniu. Liusė bučiavo jo žandikaulį, lūpas. Mergina pajuto, kad čia, tarp debesų, kur Danielio akys žaižaravo ryškiau už bet kokią žvaigždę, kokią jai kada nors teko matyti, ir buvo jos vieta.

– Gal galėtume likti čia amžinai? – paklausė ji. – Aš niekada nepasisotinsiu. Man niekada nebus tavęs per daug.

– Viliuosi, kad sakai tiesą. – Danielis nusišypsojo. Netrukus jo sparnai įgavo kitą pavidalą, visiškai išsilygindami. Liusė žinojo, kas bus paskui. Lėtas leidimasis.

Ji paskutinį kartą pabučiavo Danielį ir atpalaidavo jo kaklą juosiančias rankas, pasirengdama skrydžiui. Netikėtai Liusė išsprūdo jam iš glėbio.

Ir ėmė kristi.

Atrodė, kad viskas vyksta kaip sulėtintame kine. Liusė persisvėrė atbulomis, jos plačiai į šalis išskėstos rankos ėmė mosuoti. Jai staiga neriant dangumi žemyn, aplink Liusę susiformavo šalčio ir vėjo šuoras. Liusė neteko žado. Paskutinis jai prieš akis šmėstelėjęs vaizdas buvo Danielio akys, jo šoko ištiktas veidas.

Netrukus kryptis įgijo milžinišką pagreitį, ir Liusė smuko žemyn tokiu pašėlusiu greičiu, kad net

negalėjo kvėpuoti. Pasaulis virto juoda tuštuma. Liusė pajuto šleikštulį ir baimę, akys degė nuo vėjo, o regimas vaizdas tapo blausus ir siauras kaip urvas. Jai rodėsi, kad netrukus mirs.

Tai bus pabaiga.

Ji niekada nesužinos, kas iš tiesų besanti, niekada nesužinos, ar buvo verta dėl to taip stengtis. Niekada nesužinos, ar buvo verta Danielio meilės, o jis vertas jos. Viskas buvo baigta; pabaiga.

Jos ausyse vėjas gaudė lyg pašėlęs. Liusė užsimerkė ir laukė galo.

Ir tada jis sučiupo ją.

Liusę gaubė rankos, stiprios, pažįstamos rankos. Mergina pamažu lėtino greitį, ji daugiau nekrito žemyn – ji buvo sūpuojama. Danielio. Jos akys buvo užmerktos, bet Liusė žinojo, kad tai jis.

Liusė pradėjo kūkčioti. Jai taip palengvėjo, kad Danielis ją sugavo, išgelbėjo. Tą akimirką mergina pajuto pačius šilčiausius jausmus, kokius kada nors jautė – nesvarbu, kiek gyvenimų Liusėi yra tekę nugyventi.

– Ar viskas gerai? – sušnabždėjo Danielis švelniu balsu, beveik priglaudęs savo lūpas prie jos lūpų.

– Taip. – Ji juto mylimojo sparnų plakimą. – Tu mane sugavai.

– Aš visada sugausiu tave, kai tu krisi.

Pamažu jie nusileido į pasaulį, iš kurio buvo pakilę. Grįžo į „Pakrantės“ mokyklą. Akyse vėl atsivėrė vandenynas, besidaužantis bangomis į aukštas uolas. Kai jie prisiartino prie mokyklos bendrabučio, Danielis tvirtai apkabino Liusę ir palengva nutupdė ant atbrailos, sušildydamas lengvu lyg plunksna lytėjimu.

Liusė tvirtai pastatė pėdas ant atbrailos ir pažvelgė aukštyn į Danielį. Ji mylėjo šį vaikina. Tai buvo vienintelis dalykas, kuriuo nė kiek neabejojo.

– Na štai, – tarė jis, žvelgdamas rimtu žvilgsniu. Šypsena išnyko nuo vaikino veido, o akys liovėsi žėrėjusios. – Dabar tavo kelionių aistra turėtų būti šiek tiek apmalšinta, bent jau kuriam laikui.

– Ką turi galvoje sakydamas „kelionių aistra“?

– Tu nuolat pasprunki iš mokyklos teritorijos. – Jo balse buvo juntama kur kas mažiau šilumos nei prieš akimirką. – Turi liautis taip elgusis, kai manęs nėra šalia ir negaliu tavęs apsaugoti.

– Ei, nagi, tai tebuvo kvaila vietos išvyka. Visi šlaistėsi netoliese. Frančeska, Stivenas... – Ji nutilo, susimąstydamą, kaip Stivenas reagavo į tai, kas atsitiko Donai. Liusė nesiryžo papasakoti apie savo išvyką su Šelbe. Arba apie tai, kaip po terasa akis į akį susidūrė su Kemu.

– Dėl tavęs aš patyriau nemažai sunkumų, – išrėžė Danielis.

– Na, aš taip pat išgyvenau ne pačius lengviausius laikus.

– Juk sakiau tau, kad čia egzistuoja taisyklės. Sakiau, kad nesitrauktum iš mokyklos teritorijos. Bet tu neklausėi manęs. Kiek kartų nepaklusai man?

– *Nepaklusau* tau? – Liusė ėmė kvatoti, bet viduje mergina jautėsi apkvaitusi ir liguista. – Palauk, kas tu esi, mano vaikinai ar mano šeimininkas?

– Ar žinai, kas gali tau nutikti, jei nuklysi nuo čia? Nejaugi statai save į pavojų tik todėl, kad tau nuobodu?

– Žinai, yla jau išlindo iš maišo, – pastebėjo ji. – Kemas žino, kad esu čia.

– Be abejo, Kemas žino, kad čia esi, – atkirto suirzęs Danielis. – Kiek kartų turėsiu tau kartoti, kad Kemas dabar nekelia grėsmės? Jis neketina užvaldyti tavęs.

– Kodėl gi ne?

– Nes jis žino geriau. Ir tu turėtum žinoti, o ne elgtis pasalūniškai. Egzistuoja tokie pavojai, kuriuos tau net sunku suvokti.

Liusė pravėrė lūpas, bet nesumojo, ką sakyti. Jei išklotų Danieliui, kad anądien kalbėjosi su Kemu, kad jis nugalabijo kelis panelės Sofijos palydovus, tai tik įrodytų, kokie yra tikrieji jo kėsmai. Per Liusės kūną nuvilnijo pykčio banga. Ji pyko ant Danielio, ant jo paslaptinių taisyklių, pyko dėl to, kad jis elgiasi su ja kaip su vaiku. Ji atiduotų bet ką, kad tik galėtų likti su juo. Bet Danielio akys įsmigo į pilkas dulksnas. Danguje praleistas laikas dabar labiau panėšėjo į tolimą sapną.

– Ar supranti, per kokį pragarą tenka man pereiti, kad tik galėčiau tave apsaugoti?

– Ir kaip turėčiau suprasti, jei tu nieko man nepasakoji?

Dailius bruožus Danielio veide pakeitė išgąstinga mina.

– Ar tai jos kaltė? – jis staigiu judesiu nukreipė savo nykštį į Liusės bendrabučio kambarį. – Kokias piktas mintis ji visą laiką kimšo tau į galvą?

– Manai, kad aš negaliu mąstyti savarankiškai? – Liusė primerkė akis. – O iš kur tu pažįsti Šelbę?

Danielis praleido pro ausis jos klausimą. Liusė negalėjo patikėti, kad jis kalbasi su ja taip, tarsi ji būtų ne mergina, o blogai besielgiantis augintinis. Šiluma, kuri ją užtvindė vos prieš akimirka, kai Danielis bučiavo ją, laikė apglėbęs, kai žvelgė į ją, pradingo. Dabar jautė tokį patį šaltį, sklindantį nuo jo, koks sklisdavo kaskart jam besikalbant su Liuse.

– Galbūt Šelbė yra teisi, – pratarė Liusė. Ji taip ilgai nesimatė su Danieliu. Tačiau tas Danielis, kurį norėjo matyti, tas, kuris mylėjo ją labiau už bet ką, tas, kuris atsekė iš paskos per tūkstančius, vis dar tebebuvo aukštai debesyse, o ne čia, žemai, kuris ją auklėja. Galbūt netgi po visų nugalėjimų gyvenimų Liusė iš tiesų nepažinojo Danielio. – Galbūt angelai ir žmonės neturėtų...

Bet ji negalėjo užbaigti sakinio.

– Liuse. – Danielis pirštais apsivijo jos riešą, bet Liusė jį atstūmė. Jo akys buvo plačiai atmerktos ir tamsios, o skruostai pabalę nuo šalčio. Širdyje ji jautė norą sugriebti jį ir laikyti priglaudus prie savęs, justį jo kūną. Bet kartu Liusė žinojo, kad šis kiviščas nebuvo iš tų, kurį būtų galima užglaistyti bučiniu.

Mergina prasiveržė pro jį į siauresnę atbrailos dalį ir atlupo savo kambario langą. Liusė nustebo pamačiusi tamsų kambarį. Ji įsiropštė į vidų. Atsigręžusi Liusė pastebėjo virpančius Danielio sparnus. Rodės, jis tuoj pravirks. Ji norėjo grįžti prie jo, laikyti apglėbus, nuraminti, mylėti jį.

Bet negalėjo.

Ji uždarė langines ir liko stovėti savo tamsiame kambaryje.

Devintas skyrius

DEŠIMT DIENŲ

Kai Liusė pabudo antradienio rytą, Šelbės jau nebuvo. Jos lova buvo paklota, kojūgalyje gulėjo sulankstytas skiautinis apklotas, o putli raudona liemenė bei didžiulis kelioninis krepšys kabėjo ant durų kablino.

Tebevilkėdama pižamą Liusė įgrūdo į mikrobangų krosnelę puodelį su vandeniu, kuriuo ketino užsiplikyti arbatos. Tada prisėdo patikrinti savo elektroninio pašto.

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: callieallieoxenfree@gmail.com

Siuntimo data: pirmadienis, 11 16, 1:34.

Tema: Bandau nepriimti to asmeniškai

Mieloji L.,

Gavau tavo laišką, ir pirmiausia noriu pasakyti tau patį svarbiausią dalyką – aš irgi tavęs ilgiuosi. Ir turiu tau labai netikėtą pasiūlymą: jo esmė – mudviejų susibėgimas. Pamišėlė Kelė ir pamišėliškos jos idėjos. Žinau, kad esi užsiėmusi. Žinau, kad esi griežtai sekama ir tau sunku išsėlinti savo keliais. Žinai, ko tikrai nežinau, ničnieko apie tavo gyvenimą. Su kuo tu pietauji? Kuri pamoka labiausiai patinka? Kas nutiko tam vaikinui? Matai, net nežinau jo vardo. Nekenčiu tokios situacijos.

Džiaugiuosi, kad turi telefoną, bet nbandyk rašyti pranešimo, kad man paskambinsi vėliau. Geriau imk ir paskambink. Šimtą metų negirdėjau tavo balso. Aš nepykstu ant tavęs. Bent jau kol kas.

xoK

Liusė išjungė laišką. Įsiutinti Kelė prilygo neįmanomai misijai. Tiesą sakant, jai dar niekada nebuvo pavykę to padaryti. Tai, kad Kelė nė neįtarė, jog Liusė meluoja, tik įrodė, kaip jos stipriai nutolo viena nuo kitos. Kaltės jausmas slėgė Liuse, kerojosi tarp menčių.

Tada ji perėjo prie kito laiško:

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: thegaprices@aol.com

Siuntimo data: pirmadienis, 11 16, 8:30.

Tema: Ką gi, širdele, mes tave mylime

Liuse, mažute,

Tavo laiškai visada praskaidrina mums dieną. Kaip sekasi plaukimo komandai? Dabar lauke šalta, ar tu džiovini savo plaukus? Žinau, esu įkyri, bet aš tavęs ilgiuosi.

Kaip manai, ar „Kardo ir kryžiaus“ mokykla leis tau išvykti namo kitą savaitę Padėkos dienos proga? Ar pasakyti tėčiui, kad paskambintų dekanui? Nenorime skubinti įvykių, bet tėtis dėl viso pikto nupirko Tofurky. Aš pyragais užpildžiau antrą šaldiklį. Ar tau dar patinka pyragas su saldžiomis bulvėmis? Mylime ir nuolat galvojame apie tave.

Mama

Nuo spaudžiamos kompiuterio pelės Liusės ranka sustingo. Dabar buvo antradienio rytas. Padėkos diena bus po pusantros savaitės. Tai buvo pirmas kartas, kai ji taip rimtai susimąstė apie savo mėgstamas atostogas. Bet staiga į galvą užklydusios mintys apie išvyką akimodu išnyko. Nebuvo jokių šansų, kad ponas Koulas išleistų ją namo Padėkos dienai.

Liusė jau ketino paspausti atsakymui skirtą mygtuką, kai jos dėmesį patraukė ekrano apačioje mirksintis oranžinės spalvos langelis. Tai rodė prie pokalbių svetainės prisijungus Mailsą. Jis bandė pasikalbėti su Liusė.

Mailsas: (8:08): Labas rytelis, panele Liusė.

Mailsas: (8:09): Esu IŠBADĖJĘS. Ar tu irgi rytais pabundi alkana?

Mailsas: (8:15): Gal nori papusryčiauti? Užsukiu pas tave į kambarį. Po 5 minučių tinka?

Liusė pažvelgė į savo laikrodį. 8:21. Pasigirdo duslus beldimas į kambario duris. Mergina tebevilkdėjo pižamą ir buvo susivėlususi. Ji vos pravėrė duris, pažvelgdama pro siaurą tarpelį.

Ryto saulės spinduliai užliejo koridoriaus kietmedžio grindis. Vaizdas Liusėi priminė nuolat saulės nušviestus laiptus tėvų namuose, jai leidžiantis žemyn pusryčiauti. Mergina taip pat prisiminė, kaip žvelgiant iš saulėto koridoriaus, visas pasaulis atrodė ryškesnis.

Šiandien Mailsas nebuvo ant galvos užsimaukšlinęs savo *Dodgers* kepuraitės. Tai buvo vienas iš nedaugelio kartų, kai Liusė galėjo gerai įsižiūrėti jam į akis. Jos buvo tamsiai žydros, prilygstančios vasaros ryto dangaus mėlynei. Vaikino plaukai buvo šlapi, vanduo nuo jų varvėjo ant baltų marškinėlių. Liusė nurijo seiles, niekaip nesugebėdama nuvyti vaizduotėje piešiamų jo, stovinčio duše, vaizdų. Mailsas plačiai išsiviepė. Plati šypsena atvėrė jo nuostabiai baltus dantis, o skruostuose įsispaudė nedidelės duobutės. Šiandien jis atrodė kaip nepriekaištingasis ponas Kalifornija. Liusė, savo nuostabai, negalėjo patikėti, kaip puikiai Mailsas atrodo.

– Ei. – Liusė pasistengė kuo labiau savo pižama dengiamą kūną paslėpti už durų. – Ką tik pamačiau tavo žinutes. Mielai papusryčiausiu kartu, tik dar nepersirengiau.

– Galiu palaukti. – Mailsas atsirėmė į koridoriaus sieną. Vaikino skrandis garsiai sugurgė. Jis pabandė rankomis apjuosti savo juosmenį, kad garsas nebūtų toks stiprus.

– Aš paskubėsiu, – pažadėjo Liusė, uždarydama duris. Mergina stovėjo priešais drabužių spintą, bandydama prisiversti negalvoti apie Padėkos dieną, savo tėvus, Kelę ir apie tai, kodėl vienu metu iš

jos gyvenimo dingsta tiek daug svarbių žmonių.

Staigiu judesiu iš spintelės Liusė ištraukė didžiulį pilkos spalvos megztinį ir užsimaukšlino, priderindama jį prie juodų džinsų. Išsivalė dantis, įsisegė didelius sidabrinius auskarus, išspaudė čiurkšlę rankų losjono, pačiupo rankinę ir pažvelgusi į veidrodį įvertino save.

Ji neatrodė panaši į merginą, kurios gyvenime vyrų rietenomis ir nesutarimais pagrįsti santykiai, arba į merginą, neturinčią galimybių ištrūkti namo, kad galėtų kartu su šeima atšvęsti Padėkos dieną. Šią akimirką ji labiau priminė merginą, patenkintą tuo, kad netrukus atvers duris, už kurių stovi vaikas, dėl kurio ji gali jaustis normali bei laiminga, tarsi visas gyvenimas būtų paprastas ir nuostabus.

Vaikas, kuris nėra jos širdies draugas.

Atverdama duris, už kurių stovėjo Mailsas, Liusė aiktelėjo. Saulės šviesa nutvieskė jo veidą.

Kai jiedu išėjo į lauką, Liusė pajuto, kad oras pasikeitė. Saulės nušviesto ryto gaiva priminė tą orą, kuris buvo vakar vakare, kai kartu su Danieliu stovėjo ant stogo atbrailos. Tik tada oras atrodė dar žvarbesnis.

Mailsas atkišo Liusei savo milžinišką rusvai žalsvą striukę, bet mergina atsisakė jos.

– Man tereikia šiek tiek kavos, kad apšilčiau.

Jiedu įsitaisė prie to paties stalo, prie kurio sėdėjo prieš savaitę. Akimirksniu prie jų pribėgo keli padavėjai. Atrodė, kad abu vaikinai yra Mailso draugai, todėl bendravo šmaikštaudami, be jokių susivaržymų. Su Šelbe Liusė tikrai niekada nebuvo aptarnaujama taip kaip dabar. Kol vaikinai nesiliovė uždavinę daugybės klausimų – kaip vakar pasisekė Mailso svajonių futbolo komandai, ar jis nematė filmuko per *YouTube* apie tai, kaip vaikas krečia pokštus savo merginai, ar jis turi kokių nors planų po pamokų – Liusė žvalgėsi po terasą, akimis ieškodama savo kambario draugės, bet niekur jos nematė.

Mailsas atsakė į visus vaikinų klausimus, bet nedemonstravo noro toliau tęsti šio pokalbio. Jis parodė į Liusę.

– Tai Liusė. Ji nori puodelio karščiausios kavos ir...

– Plaktos kiaušinienės, – užsisakė Liusė, susklausdama nedidelį valgiaraštį, kuris „Pakrantės“ mokyklos valgykloje kasdien būdavo spausdinamas naujas.

– Man to paties, vaikinai, ačiū. – Mailsas grąžino valgiaraštį ir visą dėmesį sutelkė į Liusę. – Rodos, pastaruoju metu mudu nelabai matėmės ne pamokų metu. Kaip sekasi?

Liusę nustebino Mailso klausimas. Galbūt todėl, kad šį rytą ji buvo pajutusi kažkokį kaltės jausmą. Liusei patiko, kad Mailsas nepasiteiravo: „Kur tu slapsteisi?“ arba „Ar tu manęs vengi?“ Tik uždavė paprasčiausią klausimą: „Kaip sekasi?“

Liusė plačiai nusišypsojo jam, tada susivaldė ir liovėsi šypsotis, o kai ištarė „viskas gerai“, jau buvo beveik susiraukusi.

– Hm.

Siaubingas barnis su Danieliu. Melagystė tėvams. Geriausias draugės netektis. Viena jos dalis norėjo išsiliesti Mailsui, bet Liusė žinojo, kad negali to daryti. Negali. Dėl šios priežasties jų draugystė atsidurtų apgailėtinoje padėtyje. Mergina niekada anksčiau nebuvo turėjusi artimo vyriškos lyties draugo, tokio draugo, su kuriuo galima dalytis visomis paslaptimis ir patirtimis, pasikliauti, tarsi jis būtų draugė, o ne draugas. Ar dėl to viskas... komplikuočiusi?

– Mailsai, – galiausiai ištarė ji, – ką šioje vietoje žmonės veikia per Padėkos dieną?

– Nežinau. Man dar niekada neteko pasilikti čia tokia proga ir sužinoti. O norėčiau. Padėkos dienos šventė mano namuose yra siaubinga. Susirenka mažiausiai šimtas žmonių. Ruošiama dešimt patiekalų. Be to, esu priverstas ryšėti juodą kaklaraištį.

– Tu turbūt juokauji.

Vaikinas papurtė galvą.

– O kad tai būtų tiesa. Rimtai. Turime samdyti patarnautojus atvykstantiems automobiliu. – Tada po pauzės tęsė: – Kodėl klausai? Gal ieškai, kur galėtum atšvęsti?

– Hmm...

– Tu vyksi su manimi. – Pamatęs nuostabos iškreiptą jos veidą Mailsas prapliupo kvatotis. – Prašau. Šįmet mano brolis negriš namo iš koledžo. Jis būdavo mano vienintelis išsigelbėjimas. Galėčiau aprodyti tau Santa Barbarą. Mudu galėtume kepti kalakutą, o *Super Rica* restoranelyje suvalgytume gardžiausių kukurūzų paplotėlių su įdaru. – Mailsas kilstelėjo antakį. – Jei tu važiuosi kartu su manimi, mano patirtos kančios bus kur kas mažesnės. Gal netgi bus linksma.

Besvarstydamą Mailso pasiūlymą Liusė ant nugaros pajuto kažkieno ranką. Ji atpažino šį prisilietimą – raminantį, turintį gydančiųjų galių – tai buvo Frančeskos ranka.

– Vakar vakare kalbėjausi su Danieliu, – pranešė Frančeska.

Kai Frančeska pasilenkė prie jos, Liusė stengėsi reaguoti lyg niekur nieko. Nejaugi Danielis nuėjo pas Frančeską, kai Liusė atstūmė jį? Nuo šios minties Liusę užvaldė pavydas, nors, tiesą sakant, ji net nelabai žinojo kodėl.

– Jis susirūpinęs dėl tavęs, – tęsė Frančeska, padariusi pauzę. Atrodė, tarsi ji tyrinėtų Liusės veidą. – Pasakiau jam, kad, vertinant naują aplinką, kurioje gyveni, tau sekasi labai gerai. Nuraminau jį ir patikinau, jog galėsi bet kada kreiptis į mane, jei tik tau reikės. Taigi, gali ateiti pas mane, jei turi klausimų. – Jos žvilgsnis tapo aštrus, griežtas, nuožmus. Atrodė, kad Frančeska nori pasakyti: *Ateik pas mane, o ne pas Stiveną.*

Kai ji išėjo, taip pat staigiai, kaip ir pasirodė, jos balto vilnonio palto šilkinis pamušalas šnarėjo besiliesdamas su juodomis pėdkelnėmis.

– Taigi... Padėkos diena, – galiausiai prašneko Mailsas, trindamas ranką į ranką.

– Gerai, gerai. – Liusė nurijo paskutinį kavos gurkšnį. – Pagalvosiu apie tai.

Šelbė nepasirodė nefilimų namelyje tą rytą vykusioje pamokoje. Jos metu buvo mokoma išskviesti angeliškus protėvius, na, kažkas panašaus į dangiško balso pašto siuntimą. Atėjus pietų metui Liusė ėmė nerimauti. Bet pakeliui į matematikos kabinetą ji galiausiai pamatė pažįstamą raudoną liemenę ir kone bėgte pasileido link jos.

– Ei! – Liusė patempė kambario draugę už storos šviesių plaukų uodegos. – Kur tu buvai?

Šelbė lėtai atsisuko. Pamačiusi draugės žvilgsnį Liusė prisiminė pirmą dieną „Pakrantės“ mokykloje. Šelbės šnervės buvo plačiai išpūstos, o antakiai suraukti.

– Ar viskas gerai? – paklausė Liusė.

– Gerai. – Šelbė nosisuko ir ėmė knibinėti artimiausią užrakinamą spintelę, sukinėjo užraktą, bandydama įvesti reikiamą kodinę kombinaciją, o tada atplėšė duris. Viduje buvo futbolininko šalmas ir dėžė, pilna *Gatorade* gėrimo butelių. Ant vidinės durelių pusės kabėjo paskubomis priklijuotas *Lakers* krepšinio komandą palaikančių merginų plakatas.

– Ar tai tikrai tavo spintelė? – nusistebėjo Liusė. Ji nepažinojo nė vieno nefilimų jaunuolio ar jaunuolės, kurie naudotųsi užrakinama spintele. O Šelbė knaisiojosi po šią, sau per petį lyg pamišusi mėtydama nešvarias prakaitu permirkusias kojines.

Šelbė užtrenkė spintelę, tada priėjo prie kitos, bandydama ir šiai pritaikyti tinkamą kodą.

– Tu dabar mane teisi?

– Ne. – Liusė papurtė galvą. – Šele, kas vyksta? Tu dingai šįryt, praleidai pamoką...

– Juk esu dabar, ar ne? – Atsiduso Šelbė. – Frankė ir Stivenas yra kur kas labiau linkę duoti merginai laisvą dieną, kad ji galėtų skirti dėmesio sau, nei čia esančios žmogystos.

– Kam tau reikia laisvos dienos? Vakar tau viskas buvo gerai, kol...

Kol nepasirodė Danielis.

Vos tik prie lango pasirodė Danielis, Šelbė išblyško ir nurimo, o tada nieko nelaukdama atsigulė į lovą, ir...

Kol Šelbė stebėjosi į Liusę taip, tarsi jos intelekto koeficientas staiga būtų smukęs perpus, Liusė spėjo apsidairyti po koridorių. Ten, kur baigėsi rūdžių spalvos užrakinamos spintelės, prie minkštu pilkos spalvos apmušalu dengtų sienų rikiavosi merginos: Dona ir Džesmina bei Lilita, kelios tvarkingai apsirengusios, nertinius vilkinčios merginos, kaip Emė Branšou, kartu su Liuse lankanti popietines pamokas, kelios pankiškos išvaizdos auskaruotos merginos, primenančios Arianą, bet atrodančios kur kas nuobodesnėmis pašnekovėmis. Tai buvo merginos, kurių Liusė niekada anksčiau nebuvo mačiusi. Merginos sau prie krūtinių spaudė knygas, žiaumojo kramtomąją gumą ir pūtė burbulus, o jų akys lakstė nuo kilimo prie lubų, sutvirtintų medinėmis sijomis, jos spoksojo viena į kitą, stengdamosi jokiais būdais neatsisukti į Liusę ir Šelbę. Nors buvo akivaizdu, kad visos slapta klausėsi jų pokalbio.

Pajutusi nemalonų jausmą pilvo srityje Liusė suprato kodėl. Tai buvo pati didžiausia priešprieša tarp nefilimų ir ne nefilimų, su kokia tik Liusei teko susidurti „Pakrantės“ mokykloje. Ir visos iki

vienos šiame koridoriuje buvusių merginų gerai žinojo, kas netrukus įvyks.

Šelbė su Liuse ketino kovoti dėl vaikino.

– Ak. – Nutilo Liusė. – Tu ir Danielis.

– Taip. Mes. Seniai. – Šelbė nepažvelgė į ją.

– Gerai. – Liusė susikoncentravo į kvėpavimą. Ji susidoros su tuo. Nuo šnabždesių bangos, kuri nusirito per koridorių, Liusės oda nuėjo pagaugais, ir ji sudrebėjo.

Šelbė pašaipiai mestelėjo:

– Oi, atleisk, kad šia žinia sukėliau tokį siaubingą šleikštulį.

– Taip nėra. – Bet Liusė jautė šleikštulį. Jautė pasišlykštėjimą savimi. – Aš visada... maniau, kad buvau vienintelė...

Šelbė prispaudė rankas sau prie lūpų.

– Tu manei, kad kaskart tau pradingus septyniolikai metų Danielis paprasčiausiai grąžydavo rankas, laukdamas tavęs? Tau atitenka Žemė, vieta, kurioje prieš tau pasirodant Danielis normaliai gyveno. Dar gali vadinti vieta, kurioje susiduria dvi plotmės – prieš ir po. Arba gali vadinti, kaip nori. – Šelbė padarė pauzę, o tada pažvelgusi šnairu žvilgsniu tęsė: – Nejaugi tu išties tokia egocentriška?

Liusė tylėjo.

Šelbė suniurnėjo ir pasisukusi šonu nužvelgė koridorių.

– Laikas pradėti mūšį šiame estrogenu trenkiančiame kovos lauke, – užriko ji, mojuodama merginoms pirštais ir kviesdama: – Prieikit arčiau. Visos. Dabar!

Merginoms atšlepsėjus Liusė prispaudė galvą prie šaltos metalinės rakinamos spintelės. Ji norėjo įsiropšti vidun ir pasislėpti.

Šelbė atrėmė nugarą į sieną šalia Liusės veido.

– Žinai, – pradėjo ji, sušvelnindama balsą, – Danielis yra sumautas kavalierius. Ir melagis. Jis meluoja tau.

Liusė išsitiesė visu kūnu ir puolė Šelbę, jausdama, kaip nukaista jos skruostai. Gal Liusė dabar ir įsiutusi ant Danielio, bet ji niekam neleis šaipytis iš savo vaikino.

– Nieko sau. – Šelbė spėjo išsisukti. – Ei, nurimk. Jėzau šventas!.. – Ji nuslydo siena žemyn, kad galėtų atsisėsti ant grindų. – Klausyk, neturėjau visko iškelti aikštėn. Tai tebuvo viena kvaila naktis, ir ji buvo labai seniai. Buvo akivaizdu, kad vaikinai jautėsi labai nelaimingas be *tavęs*. Tada nepažinojau tavęs, todėl pamaniau, kad visos tos kalbos apie judu buvo... na, tokia nuobodybė. Jei nori žinoti, tai paaiškina, kodėl jaučiu tau didžiulę pagiežą.

Šelbė papplekšnojo per grindis šalia savęs, siūlydama Liusei prisėsti greta. Šelbė nedrąsiai jai nusišypsojo.

– Prisiekiu, Liuse, niekada nemaniau, kad kada nors tave sutiksiu. Niekada nesitikėjau, kad būsi tokia... šaltakraujiška.

– Manai, kad esu šaltakraujiška? – nepatikėjo Liusė, juokdamasi tyliai sau po nosimi. – Buvai teisi manydama, kad esu egocentriška.

– Ak, kaip tik taip ir pamaniau. Tu esi viena tokių personų, nesugebančių laikyti pykčio kitiems? Tiesa? – Šelbė atsiduso. – Puiku. Atleisk man, kad viliojau tavo vaikiną ir už tai, na, žinai, kad nekenčiau tavęs dar nė nepažinodama. Daugiau taip nesielgsiu.

Tai buvo kažkas nenormalaus. Tai, kas galėjo akimirksniu išskirti drauges, iš tiesų jas tik suartino. Liusė nekaltino Šelbės. Pyktį jai kėlė vienintelis dalykas, kuris itin masino jos susidomėjimą. Danielis. *Viena kvaila naktis*. Taip sakė Šelbė. Bet kas iš tiesų įvyko?

Leidžiantis saulei Liusė svirduliuodama žingsniavo į paplūdimį. Lauke buvo šalta. Kuo arčiau vandens ji ėjo, tuo darėsi šalčiau. Paskutiniai dienos saulės spinduliai skrodė plonytes debesų marškas, išmargindami vandenyną oranžine, rausva ir pasteline žydra spalvomis. Priešais ją atsivėrė nurimusios jūros platybės, kurios priminė taką į dangų.

Kol nepriėjo prie plataus smėlyje juodai išdegusio rato, kurį paliko Rolando laužas, Liusė nežinojo, ką ji čia veikia. Tada lėtai nužingsniavo už aukštos lavos uolos, už kurios anąkart ją buvo nusitempęs Danielis. Ten jiedu šoko ir praleido kelias nuostabias akimirkas, ginčydamiesi apie visišką niekalą – jos plaukų spalvą.

Kažkada Doveryje Kelė turėjo vaikiną, su kuriuo išsiskyrė po ginčo dėl skrudintuvo. Kažkuris jų užkimšo skrudintuvą per dideliu Niujorko riestainiu. Kažkuriam kitam tai sukėlė didžiulį įsiūtį. Liusei dabar nepavyko atkurti visų smulkmenų, tačiau ji prisiminė, kad tada mąstė: „*Ar kas nors išsiskiria dėl virtuvės prietaiso?*“

Bet iš tiesų visa bėda buvo ne skrudintuvas, kaip teigė Kelė. Skrudintuvas tebuvo požymis, kad ir be jo tarp šių dviejų žmonių vyko kažkas negero.

Liusė negalėjo pakęsti, kad jiedu su Danieliu nuolat susikivirčia. Tas pats kivirčas paplūdimyje, kuris kilo dėl dažytų plaukų, Liusei priminė Kelės istoriją. Šis kivirčas atrodė tarsi anonsas kažkokio kito, kur kas bjauresnio, dar tik laukiančio ateityje.

Blaškoma vėjo Liusė suvokė, jog atėjo čia tam, kad pabandytų rasti priežastį, kodėl jiems tūnakt nepasisekė rasti bendros kalbos. Tarsi puskvaišė Liusė ieškojo kokių nors ženklų vandenyje, kažkokios detalės, įsirižusios į grubią vulkaninę uolą. Mergina dairėsi aplink, pamiršusi pažvelgti į save. Nes tai, kas slėpėsi jos viduje, slėpė didžiulę praeities mįslę. Galbūt atsakymai ir slėpėjo kažkuriame šešėlyje, bet kol kas jie buvo nepasiekiami.

Ji nenorėjo kaltinti Danielio. Liusė buvo viena naivuolių, negalinčių suvokti, jog jų santykiai buvo išskirtiniai, žinant, kaip jie mezgėsi. Tačiau Danielis niekada nėra jai nieko aiškinęs. Jis pats sukėlė jai šį šoką. Dabartinė situacija buvo be galo kebli. Liusei atrodė, kad tai tas atvejis, apie kurį ji nusipelno viską žinoti. Kita vertus, tai buvo tas dalykas, apie kurį Danielis nematė reikalo jai

pasakoti.

Staiga Liusė kažką pajuto. Iš pradžių pamanė, kad tai lietus. Ant skruostų ir pirštų galiukų jautė dulksną. Tačiau Liusė juto šilumą, o ne šaltį. Tas kažkas buvo ne šlapias, o birus ir lengvas. Mergina atgręžė veidą į dangų. Ją apakino tviskanti violetinė šviesa. Liusė neprisidengė akių. Ji nenuleido žvilgsnio netgi tada, kai šviesa tapo tokia ryški, kad net ėmė skaudėti. Toli nuo kranto mažytės dalelės pamažu nuslinko link vandens, suformuodamos pavidalą, kurį Liusė būtų galėjusi pažinti bet kur ir bet kada.

Atrodė, kad dabar jis dar gražesnis. Jam žingsniuojant link kranto jo basos pėdos kybojo per kelis centimetrus nuo vandens. Platūs balti sparnai rodė besą apvedžioti violetine šviesa ir vos pastebimai pulsavo pučiant stipriam vėjui. Tai buvo nesąžininga. Tas jausmas, kurį ji pajuto pažvelgusi – pagarba ir ekstazė, ir vos juntama baimė. Liusė negalėjo galvoti apie nieką kitą. Išnyko bet koks apmaudas ar graužatis. Ji jautė tik neabejotiną trauką jam.

– Tu nuolat pasirodai, – sušnabždėjo ji.

Per vandenį nusirito Danielio balsas.

– Juk sakiau, kad noriu pasikalbėti su tavimi.

Liusė liovėsi šypsotis.

– Apie Šelbę?

– Apie pavojų, kurį nuolat sau keli. – Danielis prašneko be jokių užuolankų. Liusė manė, kad paminėjusi Šelbę sužadins kokią nors jo reakciją. Bet Danielis laikė tvirtai iškėlęs galvą. Jis priėjo šlapią paplūdimio pakraštį, į kurį atsimušęs suputodavo ir nusirisdavo atgal vanduo, ir pakibo virš smėlio priešais ją. – O ką norėtumei sužinoti apie Šelbę?

– Nejau bandysi apsimesti, kad nieko neįvyko?

– Luktelk. – Danielis nusileido ant žemės, sulenkdamas kelius, vos tik basi padai palietė smėlį. Kai vaikas išsitiesė, jo sparnai atsilošė atgal, atidengdami veidą ir sukeldami vėjo šuorą. Pirmą kartą Liusė suvokė, kokie sunkūs jie yra.

Per kelias sekundes Danielis pasiekė ją. Rankomis apsivijęs Liusę per nugarą ir prisitraukęs artyn vaikas ilgai nenorėjo paleisti jos iš glėbio.

– Nagi, nepradėkime ir vėl bartis, – paprašė jis.

Liusė užsimerkė ir leidosi pakeliama nuo žemės. Danielis lūpomis surado jos lūpas. Liusė pakreipė veidą dangaus link, pasiduodama jo glamonėms. Nebeliko tamsos, šalčio, užliejo neapsakomai malonių maudynių jo violetiniame švytėjime jausmas. Danielio kūno energija ir švelnus gaudesys netgi užgožė vandenyno šniokštimą.

Liusė rankomis tvirtai apsivijo jo kaklą, tada švelniai trinktelėjo per tvirtus jo pečių raumenis ir perbraukė švelnų jo sparnų apvadą. Sparnai buvo stiprūs ir balti, tviskėjo. Jie atrodė kur kas didesni, nei ji vaizdavosi savo prisiminimuose. Dvi didžiulės burės, kyšančios jam iš šonų, tokios idealios ir glotnios. Liusė jautė įtampą, tarsi liestų tampriai įtemptą drobę. Tačiau paviršius buvo kur kas

panašesnis į šilką, glotnus ir minkštas kaip velvetas. Rodė, kad sparnai reaguoja į jos prisilietimą, netgi pasiduoda į priekį, norėdami prisiliesti prie jos. Jie tarsi traukė Liusę prie savęs, kol ji galiausiai paskendo juose, jaukiai įsirangydama vis giliau ir giliau, bet taip ir nesugebėdama pasakyti sau gana. Danielis sudrebėjo.

– Ar viskas gerai? – sušnabždėjo ji, nes kartais Danielis sunerimdavo, kai jų artumas tapdavo pernelyg aistringas. – Ar tau skauda?

Šįvakar jo akys švytėjo godumu.

– Man labai malonu. Su niekuo nesulyginama.

Jo pirštai nuslydo jos juosmeniu, palįsdami po megztiniu. Paprastai pajutusi geidulingas jo rankų glamones Liusė netekdavo jėgų. Šįvakar jo prisilietimas buvo stipresnis. Beveik šiurkštus. Liusė nesuprato, kas jam pasidarė, bet jai tai patiko.

Lūpomis Danielis vedžiojo per Liusės lūpas, tada pakilo aukščiau, pasiekė jos nosį, tada perėjo prie akių vokų, švelniai paglamonėdamas kiekvieną jų. Vos tik Danielis atsitraukė, Liusė atsimerkė ir pažvelgė į jį.

– Tu tokia graži, – sušnabždėjo jis.

Tai buvo žodžiai, kuriuos norėtų išgirsti dauguma merginų. Vos tik jis ištarė juos, Liusė pajuto, tarsi kas nors būtų išplėšęs ją iš savo kūno ir pakeitęs kažkuo kitu.

Šelbė.

O jei ne tik Šelbė, juk nėra jokių garantijų, kad ji buvo vienintelė. Ar dar kieno nors akys, nosys, skruostai buvo pamaloninti Danielio bučinių? Ar jis dar su kuo nors glėbesčiavosi paplūdimyje? Ar Danielio lūpos buvo susivijusios su dar kieno nors lūpomis? Ar jis privertė kieno nors širdį daužytis? Ar jis dar kam nors pašnibždomis kalbėjo komplimentus?

– Kas nutiko? – paklausė jis.

Liusė pasijuto blogai. Savo bučiniai jiedu galėdavo įkaitinti orą, bet vos tik praverdavo burnas kalboms, viskas komplikavosi.

Ji nūsuko.

Danielis nei prapliupo juoktis, nei supyko, kaip Liusė tikėjosi, gal netgi galima sakyti norėjo. Vaikinas atsisėdo ant smėlio, atrėmė rankas į kelius ir įsižiūrėjo į putojančias bangas.

– Apie ką tiksliai?

Vos tik Danielis uždavė klausimą, Liusė pasigailėjo užvedusi kalbą.

– Galėčiau prisileisti *tave* artyn, bet kaip ir tu niekada nieko tau nesakyti.

– Negaliu nieko pasakyti, kad ir ką norėtum sužinoti, jei nepapasakosi man, kas neduoda tau ramybės.

Liusė pagalvojo apie Šelbę. Bet pabandžiusi įsivaizduoti save pavyduliaujant, dėl ko Danielis galėtų imti elgtis su ja lyg su kaprizingu vaiku, Liusė pasijuto labai niekingai. Ji tepasakė:

– Jaučiuosi taip, lyg mudu būtume svetimi. Tarsi nepažinočiau tavęs labiau už bet ką pasaulyje.

– Ak. – Jo balsas buvo ramus, bet veidas atrodė toks erzinančiai stoviškas, kad Liusė norėjo jį papurtyti. Rodėsi, tarsi jis nejusė jokio susierzinimo.

– Danieli, laikydamas mane čia verti jaustis tarsi įkaite. Aš nieko nežinau. Nieko nepažįstu. Esu vieniša. Kaskart, kai susitinku su tavimi, jaučiu, tarsi tarp mūsų būtų atsiradusi nauja siena, o tu nenori manęs įsileisti į vidų. Tu niekada manęs neįsileidi. Tu atitempei mane čia...

Mintyse jai sukosi žodis *Kalifornija*, bet ne vien tai Liusė turėjo omenyje. Jos praeitis, jos suvokimas apie tai, kas vyko jos gyvenime, apsisvertė galvoje, tarsi išsivyniotų ant žemės pamesta kino juosta.

Danielis nutempė ją kur kas toliau nei Kalifornija. Jis tempė ją per daugybę kivių, kaip kad dabar šis, amžių, sėdamas kankinančią mirtį, ne kartą atėmusią Liusę iš artimų žmonių, taip sukeldamas jų begalinį sielvartą. Na, kad ir tie malonūs senyvi žmonės, kuriuos Liusė aplankė praeitą savaitę. Danielis sugriovė tos poros gyvenimą, nužudydamas jų dukterį. Ir visa tai tik todėl, kad jis, perdėtai energingas angelas, pamatė tai, ką norėjo matyti, o ne tai, kas buvo iš tiesų, ir puolė su tuo kovoti.

Ne, jis atitempė ją ne tik į Kaliforniją. Danielis atvilko ją į prakeiktą amžinybę. Tai turėjo būti tik jo paties našta.

– Aš kenčiu – kartu ir visi, kurie mane myli, – vardan tavo prakeiksmo. Ir taip bus visada. Dėl tavęs.

Danielis sudrebėjo, tarsi Liusė būtų trenkusi jam.

– Tu nori namo, – prabilo jis.

Liusė paspyrė smėlį.

– Noriu grįžti atgal. Tenoriu, kad grąžintumei tai, kas buvo, kol tu nepasirodei ir neįvėlei manęs. Noriu gyventi ir mirti, noriu skirtis su normaliais žmonėmis dėl normalių dalykų, kad ir dėl skrudintuvų. Nenoriu žinoti antgamtiškų Visatos paslapčių, kurių tu vis tiek nenori man atskleisti.

– Palauk. – Danielio veidas išbalavo. Jo pečiai įsitempė, o rankos pradėjo virpėti. Netgi vos prieš kelias akimirkas atrodę tvirti, sparnai dabar tapo glebūs. Liusė panorė ištiesti ranką ir paliesti juos, tarsi sparnai būtų galėję patvirtinti, kad skausmas, kurį matė Danielio akyse, buvo tikras. Bet ji nepajudėjo.

– Ar mes bandome nutraukti mūsų sąjungą? – paklausė jis vos girdimai.

– Ar mes apskritai esame kartu, Danieli?

Danielis atsistojo ir delnais apglėbė jos veidą. Liusė norėjo atsitraukti, bet pajuto, kaip po visą kūną nuo skruostų pasklido šiluma. Mergina užsimerkė, bandydama atsispirti nepalaužiamai jo prisilietimo jėgai, bet trauka buvo pernelyg stipri. Stipresnė nei bet kada.

Dėl šių pojūčių išnyko jos pyktis, o jos tapatybė sudrisko į skutelius. Kas ji be Danielio? Kodėl potraukis Danieliui visada viršydavo tai, kas atstumdavo nuo jo? Motyvas, jausmai, savisauga – šie trys aspektai niekada negalėtų prilygti vienas kitam. Tikriausiai tokia buvo Danielio bausmės dalis.

Juk ji buvo amžiams susieta su juo, tarsi marionetė su savo lėlininku. Liusė suvokė, kad jai nevertėtų visomis kūno ląstelėmis geisti Danielio, bet negalėjo tam atsispirti. Liusei žvelgiant į jį, jaučiant jo prisilietimą išnykdavo visas pasaulis, likdavo tik fonas.

Liusė tenorėjo, kad jos meilė nebūtų visada tokia skausminga.

– Ką turėjai omenyje kalbėdama apie skrudintuvą? – Danielis sušnabždėjo jai į ausį.

– Manau, kad aš nežinau, ko noriu.

– O aš žinau. – Kupinomis ryžto akimis jis žvelgė į Liusę. – Aš noriu tavęs.

– Žinau, bet...

– Niekas niekada to nepakeis. Nesvarbu, kad ir ką tu girdėtum. Nesvarbu, kas nutiktų.

– Bet man reikia kur kas daugiau, ne tik būti geidžiamai. Man reikia, kad mudu būtume kartu – iš tiesų kartu.

– Greitai. Pažadu. Visa tai tik laikina.

– Tu davei žodį. – Liusė pamatė, kad mėnulis pakilo aukštai. Jis buvo oranžinis ir blankus, tarsi apimtas blausios liepsnos. – Apie ką norėjai su manimi pasišnekėti?

Danielis užkišo jos šviesius plaukus už ausies, ilgai tyrinėdamas sruogą.

– Mokykla, – ištarė jis neryžtingai. Ji pagalvojo, kad Danielis kalba nenuoširdžiai. – Paprašiau Frančeskos, kad pasirūpintų tavimi, bet norėjau pats tave pamatyti. Ar ko nors mokaisi? Ar gerai leidi laiką?

Liusė panoro pasigirti jam apie savo patirtį su Pranešėjais, apie pokalbį su Stivenu ir kad jos gyvenime trumpam buvo atsiradę tėvai. Bet Danielio veide atsispindėjo dar didesnė energija ir geranoriškumas nei prieš tai šį vakarą. Rodėsi, kad jis visais būdais bando išvengti kivirčo, todėl Liusė pasistengė elgtis atitinkamai ir nesipykti.

Ji užsimerkė. Liusė pasakė Danieliui tai, ką jam reikėjo išgirsti. Mokykloje viskas gerai, jai viskas gerai. Danielis netikėtai vėl įsisiurbė lūpomis į jos lūpas, karštai, jausmingai, kol ėmė dilgčioti visas Liusės kūnas.

– Turiu eiti, – galiausiai ištarė jis stodamasis. – Manęs net neturėtų būti čia, bet negaliu atsiplėšti nuo tavęs. Kiekvieną akimirką nesiliauju jaudintis dėl tavęs. Myliu tave, Liuse. Taip stipriai, kad net jaučiu meilę sumišusią su skausmu.

Jo sparnų plakimas ir kylant sukeltas smėlio šuoras privertė ją užsimerkti.

Dešimtas skyrius

DEVYNIOS DIENOS

Erelių žuvininkų klyksmą perskrodė švilpesių ir skambesių aidas. Ilga, užianti metalo zulinimosi į metalą gaida, o tada pasigirdo plonų sidabro spalvos ašmenų džerškėjimas ir ginklų žvilgesys, priverčiantis priešininką prarasti budrumą.

Frančeska ir Stivenas kovojo tarpusavyje.

Na, tiksliau sakant, jie fechtavosi. Tai tebuvo bandymas inscenizuoti kovą mokinių akivaizdoje.

– Žinojimas, kaip reikia valdyti kardą – ar tai tebūtų rapyra, kurią mes naudojame šiandien, ar kažkas pavojingesnio, pavyzdžiui, trumpas kardas, – yra neįkainojama patirtis, – komentavo Stivenas, plakamaisiais judesiais perskrodamas kardu orą. – Dangaus ir Pragaro kariaunos retai susikimba kovos lauke, bet kai taip atsitinka... – Nė nepažvelgdamas jis grybštelėjo įstrižai orą, judėdamas link Frančeskos, o ji ramiai pakėlė savo kardą ir juo atrėmė sukeltą jėgą. – ...jos laikosi nuošalyje nuo modernių mūšio technologijų ir metodų. Durklai, lankai ir strėlės, milžiniški liepsnojantys kardai – tokie yra mūsų amžini ginklai.

Ši dvikova tebuvo spektaklis, parodomasis manevras, tiktai pamoka. Frančeska su Stivenu netgi buvo be kaukių.

Visa tai vyko vėlų trečiadienio rytą. Liusė sėdėjo ant terasoje stovinčio plataus suolo tarp Džesminos ir Mailso. Visa klasė ir abu mokytojai vilkėjo ne įprastinius drabužius, o baltus kostiumus, kuriuos paprastai dėvi fechtuotojai. Pusė mokinių rankose laikė juodas tinklines kaukes. Kai Liusė atėjo prie spintos, kurioje yra laikomi įvairūs specialūs fechtavimui skirti reikmenys, paskutinė veido kaukė jau buvo paimta, tačiau tai jos nė kiek nesutrikdė. Mergina vylėsi, kad jai pavyks išvengti keblios situacijos, kai visa klasė stebi jos nemokšišumą: iš to, kokius profesionalius įtūpstus ir dūrius atlikinėjo kiti jos bendramoksliai, buvo galima suprasti, kad ši veikla jiems anokia naujiena.

– Jūsų tikslas yra tą taikinį, į kurį taikosi priešininkas, sumažinti, – paaiškino Frančeska ratu susėdusiems mokiniams. – Taigi, savo svorį turite sutelkti į vieną pėdą ir būti pasiruošę pulti į priekį ištiestu kardu. O tada svyruokite pirmyn atgal, išlaikydami tinkamą pulti atstumą ir atsitraukdami.

Jiedu su Stivenu staiga puolė vienas kitą, sukeldami smūgių ir atrėmimų salvę, vientisą tarškesį. Vyko profesionali įgudusių priešininkų dvikova. Vos tik Frančeskos ašmenys nuslydo į kairę, Stivenas padarė įtūpstą į priekį, bet jai pavyko atsilenkti atgal, mostelint kardą aukštyn ir apsukant jį

ratu. Frančeska prasimušė iki Stiveno riešo.

– *Touche*, – ištarė ji juokdamasi.

Stivenas pasisuko į mokinius.

– *Touche*, žinoma, prancūziškai reiškia „paliestas“. Fechtuodami taškus skaičiuojame pagal palietimus.

– Jei mes iš tiesų kautumės, – pastebėjo Frančeska, – bijau, kad Stiveno ranka gulėtų pasrūvusi krauju ant terasos grindų. Nepyk, mielasis.

– Viskas gan neblogai, – pritarė jis. – Viskas. Pakankamai. Gerai. – Jis puolė įstrižai prie jos, tarsi pakildamas nuo žemės. Netrukus užvirė tikra sumaištis. Liusė nebegalėjo susekti akimis Stiveno kardo, kuris be perstojo raižė orą, vos ne įsmigdamas į Frančeską, kuri spėjo išsisukinėti nuo smūgių pasvirdama į šonus.

Bet Stivenas susitelkė ir išmušė Frančeskai iš rankų rapyrą, tada palietė savąja jos pėdos keltį, taip uždirbdamas tašką.

– Bijau, kad tu, mieloji, iš lovos išlipai ne ta koja.

– Dar pamatysime. – Frančeska pakėlė ranką ir perbraukė plaukus. Jiedu spoksojo vienas į kitą žudikiškos energijos kupiniais žvilgsniais.

Su kiekvienu įnirtingos kovos raundu Liusė vis labiau įsitempdavo. Merginos nestebino jos pačios nervingumas, tačiau, jos nuostabai, šiandien įsitempę atrodė ir visi kiti mokiniai. Jie buvo perdėtai susijaudinę. Stebėdamas Frančeskos ir Stiveno kovą niekas negalėjo nustygti vietoje.

Iki šiandienos ji vis svarstė, kodėl nė vienas nefilimų mokinių nepriklausė jokiai „Pakrantės“ mokyklos sporto komandai. Džesmina suraukė nosį, išgirdusi Liusės klausimą, ar jos su Dona dalyvaus atrankoje į plaukimo komandą, vykstančioje gimnastikos salėje. O šį rytą daiktų saugojimo spintelių patalpoje netyčia nugirdusi žiovuliu nuspalvintas Lilitos kalbas apie tai, kad visos sporto šakos, išskyrus fechtavimą, yra „subtiliai nuobodžios“, Liusė susidarė nuomonę, kad nefilimų mokiniai labai nesportiški. Nors iš tiesų taip nebuvo. Jie paprasčiausiai dėmesingai rinkosi, ką sportuoti.

Liusė net krūptelėjo įsivaizduodama, kaip Lilita, kuri žinojo visų su fechtavimu susijusių terminų vertimus į prancūzų kalbą (Liusė net nežinojo anglišku pavadinimu), gracingai ir piktdžiugiškai puola savo oponentą. Liusės manymu, bendraklasiai galėjo viena dešimtąja profesionalumu prilygti Frančeskai ir Stivenui. Liusė pati sau užsibrėžė, kad sesijos pabaigoje bus sukaupusi nemenką kovos trofėjų – kūno dalių – krūvą.

Be abejonės, jos mokytojai buvo tikrų tikriausi ekspertai, sugebantys atlikti lanksčius įtūpstus tiek pirmyn, tiek atgal. Saulės šviesa jiems kovojant atsimušdavo nuo jų kardų, nuo baltų, minkštomis apsaugomis apsiūtų fechtavimosi liemenių. Frančeskai besisukant aplink Stiveną, storos šviesios jos garbanos krito žemyn dailiais ratilais, nuguldamos pečius. Pėdomis ant terasos grindų jie rėžė įvairiausių raštus. Abu derėjo vienas prie kito taip, jog žvelgiant iš šalies atrodė, kad jie ne šiaip

juda, o šoka.

Jų veiduose akivaizdžiai buvo matyti atkaklumas ir brutalus ryžtas laimėti. Kelis kartus palietę vienas kitą rapyromis jie virto lygiaverčiais partneriais. Tikriausiai abu iš lėto ėmė justu nuovargį. Jau maždaug dešimt minučių jiedu fechtavosi nesmogdami vienas kitam. Dabar jie kovėsi taip greitai, kad net iš matymo lauko išnyko jų kardų geležtės. Vyko tik subtilus šėlsmas, ir ore girdėjosi lengvas gaudesys bei nuolatinis rapyrų pošūkėjimas viena į kitą.

Kaskart susidūrus abiem kardams pažirdavo žiežirbos. Įdomu, kokios žiežirbos – meilės ar neapykantos? Pasitaikydavo akimirku, kai rodės, jog žiežirbos birdavo veikiant ir meilei, ir neapykantai.

Tai erzino Liusę. Juk paprastai meilė ir neapykanta prieštarauja viena kitai. Šiedu reiškiniai Liusei atrodė lygiai tokie pat priešingi, kaip... na, angelai ir demonai. Bet šį kartą viskas vyko kitaip. Pagarbiai, bet kartu baimingai stebint mokytojus, Liusės galvoje šmėstelėjo vakarykštis jų ginčas su Danieliu. Jos viduje sumišo meilė ir neapykanta, na, gal ne visai neapykanta, bet įtūžis.

Pasigirdo džiaugsmingi bendramokslių šūksniai. Atrodė, kad Liusė tik vos akimirkai buvo nutolusi nuo to, kas vyksta kovos lauke, bet vis tiek spėjo pražiopsoti tą džiaugsmingą triumfo akimirką. Frančeska kardo galu smogė Stivenui į krūtinę. Arti širdies. Įrėmusi rapyrą į Stiveną Frančeska stūmė ją link jo, išlenkdama lanku plonyčius jos ašmenis. Akimirką jiedu stovėjo ramūs, stebeilydami vienas kitam į akis. Liusė negalėjo pasakyti, ar šis veiksmas buvo pasirodymo dalis, ar šiltas jausmų proveržis.

– Tiesiai man per širdį, – ištarė Stivenas.

– Tarsi tu ją turėtum, – sušnabždėjo Frančeska.

Atrodė, tarsi abu mokytojai būtų pamiršę, jog terasa pilna mokinių.

– Dar vienas Frančeskos laimėjimas, – pastebėjo Džesmina. Ji pakreipė galvą link Liusės ir pritildė balsą. – Ją galima iškelti greta daugybės kitų laureatų. O Stiveno? Nelabai. – Jos komentaras turėjo neigiamą potekstę, tačiau Džesmina plastiškai pašoko nuo suolo, ant veido užsimaukšlino kaukę ir įtempė savo plaukų uodegos gumelę. Ji buvo pasirengusi.

Kilus kitų mokinių sukeltam bruzdesiui, Liusė pabandė įsivaizduoti panašų reginį tarp savęs ir Danielio: išsikovojusi pranašumą Liusė laiko įrėmusi kardą į Danielį, tarsi priversdama jį prašyti pasigailėjimo. Panašiai Frančeska laikė atrėmusi savo rapyrą Stivenui į krūtinę. Atvirai kalbant, Liusei nepavyko net įsivaizduoti tokios scenos ir tai ją sutrikdė. Ne todėl, kad norėjo paspausti po padu Danielį, bet todėl, kad pati nenorėjo būti priklausoma. Praeitą vakarą buvo pernelyg akivaizdu, kad ji atsiduoda jo malonei. Prisiminusi tą gan gašlų Danielio bučinį Liusė tapo nerimastinga, pasijuto sutriuškinta, o jos veidą išmušė raudonis.

Liusė mylėjo Danielį. Bet.

Liusė bandė pakiliai mąstyti apie jų santykius su Danieliu, stumdama į šalį mintis, kad juodu sieja tik kažkokia apgailėtina nereikšminga sąjunga. Bet negalėjo. Tai, kas juos siejo, nebuvo tai, ko ji

norėjo. Ir jei žaidimo taisyklės visada liks tokios pačios, tuomet Liuse nežinojo, ar apskritai nori žaisti. Kokia partnerė ji buvo Danieliui? O koks partneris jis? Jei jis jautė potraukį kitoms merginoms... tikriausiai ir jai vertėjo apie tai susimąstyti. Ar kita mergina Danieliui, o Liusei kitas vaikinai galėtų būti tinkamesnis žaisti meilės žaidimus?

Kai Danielis ją bučiavo, Liuse iki kaulų smegenų jautė, kad jis yra susijęs su jos praeitimi. Glaudžiama jo glėbyje Liuse tetroško, kad Danielis būtų jos dabarties dalimi. Bet tą pačią akimirką, kai jų lūpos išsiskyrė, Liuse negalėjo *tvirtai* pasakyti, ar Danielis yra jos ateities dalis. Jai reikėjo laisvės, kad galėtų priimti vienokį ar kitokį sprendimą. Liuse net nežinojo, kas apskritai jos laukia.

– Mailsai, – pašaukė Stivenas. Jis vėl elgėsi taip, kaip įprasta elgtis mokytojui. Stivenas brukio savo kardą į siaurą juodos odos lagaminėlį, galvos mostu rodydamas į terasos šiaurės vakarų pusėje esantį kampą. – Kausies su Rolandu.

Mailsas pasilenkė prie Liusės jai iš kairės ir sušnabždėjo:

– Judu su Rolandu esate pažįstami labai seniai. Kur jo Achilo kulnas? Aš *neketinu* pralaimėti naujam vaikiui.

– Hm... Aš, tiesą sakant, nelabai... – Liusės galvoje pasidarė tuščia. Žvelgdama į veidą kauke jau spėjusį pridengti Rolandą, Liuse suvokė, kaip iš tiesų mažai jį pažįsta. Nieko ypatingo, gal tik tai, kad jis turi juodojoje rinkoje parduodamų prekių katalogą, moka groti lūpų armonikėle, na, pačią pirmąją dieną „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje jis privertė iki ašarų juoktis Danielį. Liuse taip niekada ir nesužinojo, apie ką jiedu tada kalbėjosi... nesužinojo ir to, ką Rolandas iš *tiesų* veikia „Pakrantės“ mokykloje. Prašoma kažką pasakyti apie poną Sparksą, Liuse jautėsi atsidūrusi visiškoje aklavietėje.

Mailsas paplekšnojo jai per kelį.

– Liuse, aš tik juokavau. Jokių šansų, kad man kaip nors pavyktų išvengti subinės suspardymo. – Jis atsistojo juokdamasis. – Palinkėk man sėkmės.

Frančeska spėjo pereiti į kitą terasos pusę, atsistodama šalia įėjimo į namelį. Ji gėrė vandenį iš butelio.

– Kriste ir Melisanda, atsisėskite kampe, – liepė ji dviem nefilimų merginoms, plaukus susipynusioms į kasas ir avinčioms vienodus juodos spalvos sportbačius. – Šelbe su Dona, prieikite prie manęs. – Ji mostelėjo ton pusėn, kur buvo terasos kampas, tiesiai Liusei prieš akis. – Kiti stebėsite.

Liusei palengvėjo, kad jos vardas nebuvo paminėtas. Kuo daugiau įmantrybių Frančeska su Stivenu demonstravo, tuo mažiau jai viskas buvo suprantama. Buvęs pasirodymas, kuris nemenkai išgąsdino Liuse, labiau priminė tikrą instruktažą. Šis fechtavimas nebuvo panašus į parodomuosius mokymus. Jis labiau panešėjo į bandymą mokinius paversti tobulybėmis, tiksliau, tokiais, kurie stebėtų ir iš karto gebėtų pranokti savo priešininkus. Kai terasoje pasirengę fechtuotis atsistojo pirmieji šeši mokiniai, Liusei pasirodė, tarsi būtų bandoma jėga priversti visus nedelsiant peprasti ir įsisavinti fechtavimo subtilybes.

– *En garde!* – užbaubė Šelbė, atšokdama atgal ir pritūpdama. Jos kardas atsidūrė vos per kelis colius nuo Donos. Pastarosios kardas tebebuvo makštyje.

Dona pirštais suko zigzagus savo juoduose plaukuose, užnugaryje gnybtais susegdama į saują suimtas sruogas.

– Negali manęs *en garde*, Šelbe, kol ruošiuosi kovai! – Jos apimtos įsiūčio balsas dabar buvo dar skardesnis nei paprastai. – Ei, gal tu užaugai vilkų šeimynėlėj, ar ką? – Iškošė Dona per dantyse sukąstą paskutinį plaukų segtuką. – Gerai, – tarė ji, išsitraukdama savo kardą, – dabar esu pasirengusi.

Šelbė, kuri visą laiką, kol Dona dabinosi, stovėjo padariusi gilų įtūpstą, dabar atsistojo, ištiesė nugarą ir pažvelgė į savo netvarkingus nagus.

– Luktelk, ar skirsi man laiko manikiūru? – paklausė ji, suteikdama Donai pakankamai laiko susikaupti, atsistoti į gynybinę poziciją bei apsukti ratu savo kardą.

– Kaip šiurkštu iš tavo pusės! – atšovė Dona. Liusės nuostabai, ji vos per kelias sekundes sugebėjo pademonstruoti savo fechtavimo meno įgūdžius. Įgudusiais judesiais ji mostagavo ore ašmenimis, priversdama Šelbę trauktis į šoną. Doną buvo galima drąsiai pavadinti karingąja fechtavimo princese.

Šalia Liusės sėdinti Džesmina, net susiėmusi už pilvo ir persilenkusi raitėsi iš juoko.

– Ši porelė iš tikrų tikriausio Pragaro.

Liusės veidą taip pat papuošė šypsena. Jai dar niekada nebuvo tekę matyti ko nors savo žvalumu prilygstančio Donai. Iš pradžių Liusė manė, kad tokia jos elgsena tėra apsimestinė. Pietuose, iš kur buvo kilusi Liusė, laikytasi nuomonės, kad negali būti per didelio džiaugsmo, nes toks džiaugsmas yra tik apsimestinis ir netikras. Bet Liusė nesiliovė žavėtis, kaip greitai Donai pavyko atsikvošėti po to, kas anądien atsitiko jachtoje. Rodės, kad merginos optimizmas neturi ribų. O dabar Liusei apskritai buvo sunku tvirti nesusijuokus jos akivaizdoje. Ypač sunku buvo nekrizenti dabar, kai visą savo mergaitišką juokinimo talentą Dona sutelkė ties bandymu išmušti bet kokius velnius iš tokios lengvai palaužiamos priešininkės, kokia buvo Šelbė.

Liusė ir Šelbė elgėsi keistokai. Ji tai žinojo, ir Šelbė žinojo. Rodės, kad net jų kambaryje stovintis Budos pavidalo naktinis šviestuvas žinojo. Tiesa buvo tai, kad Liusė kažkuria prasme netgi mėgavosi matydama, kaip Šelbė kovoja su Dona, pastarajai linksmi atakuojant ją.

Šelbė buvo rami ir kantri kovotoja, o Donos technika labiau panešėjo į šou, skirtą patraukti žiūrovų dėmesį. Jos galūnės sukosi taip, tarsi šoktų tango terasoje. Šelbė buvo atsargi, apgalvotai darė įtūpstus, tarsi bandydama pasverti kiekvieną savo judesį. Mergina judėjo sulenkusi kelius, stengdamasi nesiblaškyti, nepasiduoti.

Na, Šelbė minėjo, kad palikusi Danielį po vienos kartu praleistos nakties. Nesunku buvo suprasti, kad tokį jos sprendimą paskatino Danielio jausmai Liusei – jie buvo aukščiau už bet ką. Bet Liusė netikėjo. Šelbės išpažintis buvo kažkokia keista. Na, vakarykštė Danielio reakcija į Liusės išsakytus

žodžius taip pat nebuvo tokia, kokios būtų galima tikėtis. Danielis elgėsi taip, tarsi šiuo klausimu visiškai neturėtų ką pasakyti.

Pasigirdo duslus smūgis, vėl sugražindamas Liusę į realybę.

Kitoje terasos pusėje ant grindų tysojo Mailsas, o Rolandas kybojo pakibęs virš jo. Tiksliau sakant, plasnojo.

Nuo Rolando pečių išsiskleidė milžiniški sparnai. Jie buvo didžiuliai, panašūs į apsiaustą, plunksnuoti ir primenantys erelio sparnus. Tik jų tamsiuose pakraščiuose buvo jausti dailūs auksiniai marmuro elementai. Rolando fechtavimo drabužiuose turėjo būti tokios pačios įpjovos, kokias Liusė matė Danielio marškinėliuose. Liusė niekada anksčiau nebuvo mačiusi Rolando sparnų, todėl, kaip ir visi kiti nefilimų mokiniai, negalėjo atplėšti nuo jų akių. Šelbė buvo jai minėjusi, kad vos keli mokiniai turintys sparnus, tačiau nė vienas jų nėra atvykęs į „Pakrantės“ mokyklą. Per minią, kuri stebėjo įnirtingą Rolando kovą, jo įgudusius mostus kardu, nusirito nervingo susijaudinimo banga.

Sparnai atėmė visiems žadą, todėl Liusė tik prabėgus kelioms akimirkoms sugebėjo suvokti, kad Rolando kardo galiukas kybo virš Mailso krūtinkaulio, o pats Mailsas guli prispaustas prie žemės. Skaistus fechtavimo kostiumas ir auksiniai sparnai tamsių sodrių, terasą supančių medžių fone sukūrė atšiaurų siluetą. Ant veido užsimaukšlinęs juodą tinklinę kaukę Rolandas atrodė dar labiau bauginantis, dar grėsmingesnis nei tada, kai jo veidas nebūdavo pridengtas. Liusė bandė įsivaizduoti, kad dabar Rolando veido išraiška, kai jis laiko tvirtai prispaudęs prie žemės Mailsą, turėtų būti valiūkiškai žaisminga. Pastarasis tysojo ant grindų, atsidūręs nepavydėtinoje padėtyje. Liusė pašoko ant kojų ir bandė žengti žingsnį link savo nugalėto draugo, bet, savo nuostabai, pajuto drebant kelius.

– Dieve šventas, Mailsai! – Iš kitos terasos pusės pasigirdo Donos šauksmas. Mergina visiškai pamiršo savo kovą. Šelbė, pasinaudodama proga, atitinkamu judesiu ir poza prisikasė prie apsaugomis nepridengtos priešininkės krūtinės, šitaip užsidirbdama pergalingą tašką.

– Na, tai ne pats doriausias būdas laimėti, – mestelėjo Šelbė, į makštį įbrukdama kardą, – bet kartais taip atsitinka.

Prabėgdama pro abi merginas ir kitus Šelbę ir Doną palaikančius mokinius, kurie visiškai nesidomėjo Rolando ir Mailso dvikova, Liusė pasileido link savo bičiulio. Abu vaikinai sunkiai šnopavo. Rolandas, spėjęs paslėpti savo sparnus, sėdėjo ant grindų. Mailsui, regis, nieko nenutiko. Tik Liusė niekaip negalėjo liautis drebėjusi.

– Tau pavyko mane įveikti. – Nervingai juokėsi Mailsas, stumdamas šalin kardo galą. – Nemačiau, kaip artinasi tavo slaptas ginklas.

– Nepyk, žmogau, – nuoširdžiai ištarė Rolandas. – Visiškai neketinau prieš tave panaudoti savo sparnų. Kartais, kai įsijaučiu, jie tiesiog išsiskleidžia.

– Na, gerai, sužaidėme puikiai. Kitą kartą aš pasistengsiu. – Mailsas ištiesė dešinę ranką, kad draugas padėtų jam atsistoti. – Ar fechtuotojai sako „geras žaidimas“?

– Ne, niekas taip nesako. – Rolandas viena ranka atsmakė savo kaukę ir plačiai šypsodamasis

numetė šalin kitoje rankoje laikytą kardą. Jis įsitvėrė Mailsui į ranką ir vienu ypu truktelėjo aukštyn. – Tu koveisi puikiai.

Liusė lengviau atsikvėpė. Žinoma, Rolandas juk neketino rimtai sužeisti Mailso. Rolandas būna ekscentriškas ir nespėjamas, bet jis nėra *pavojingas*, nors ir buvo paskutinę naktį susirėmęs su Kemu „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kapinėse. Tačiau bijoti jo nebuvo jokios prasmės. Kodėl gi ji tokia sunerimusi? Kodėl jos širdis nesiliauja plakusi lyg pašėlusai?

Tada suvokė kodėl. Priežastis buvo Mailsas. „Pakrantės“ mokykloje vaikas buvo pats artimiausias Liusės draugas. Mergina suvokė, kad kaskart, atsidūrusi šalia Mailso, ji imdavo galvoti apie Danielį, apie tai, kiek daug bendro yra tarp abiejų vaikynų. Ir kartais slapta norėdavusi, kad Danielis būtų bent maža dalele dar panašesnis į Mailsą. Linksmas ir nerūpestingas, dėmesingas ir iš prigimties meilus. Ne toks nuo neatmenamų laikų perdėtai susirūpinęs dėl visų pasaulio negandų.

Šalia Liusės šmėstelėjo baltas siluetas, kuris nuskubėjo tiesiai prie Mailso.

Dona. Ji šoko Mailsui į glėbį, kojomis apsivydama jo liemenį, užsimerkė ir plačiai išsišiepė.

– Tu gyvas!

– Gyvas? – Mailsas nuleido merginą ant žemės. – Aš tebuva atsidūręs sudėtingoje situacijoje. Patariu tau verčiau niekada neiti stebėti futbolą žaidžiančių vaikynų. Ten tai situacija išties sudėtinga.

Liusė stovėjo už Donos ir stebėjo ją plekšnojant Mailsui per tą baltos jo liemenės vietą, pro kurią neseniai praslydo Rolando kardas. Ji jautėsi sutrikusi. Na, *juk* nebuvo taip, kad jai norėtusi plekšnoti Mailsui. Liusė tenorėjo... ji nežinojo, ko ji norėjo.

– Reikia? – Rolandas priėjo prie Liusės, atkišdamas jai savo fechtavimo kaukę. – Dabar tavo eilė kautis?

– Mano? Ne. – Ji papurtė galvą. – Man rodos, kad jau turėtų skambėti skambutis, kaip manai?

Rolandas papurtė galvą.

– Geras bandymas. Tiesiog turėk ją ir niekas nesužinos, kad dar niekada nesi fechtavusis.

– Abejoju. – Liusė pačiupinėjo ploną apsauginį tinklelį. – Rolandai, noriu tavęs paklausti...

– Ne, neketinau persmeigti Mailso. Kodėl visi tokie pakvaišę dėl to?

– Žinau, kad neketinai... – Ji pabandė nusišypsoti. – Turėjau omenyje Danielį.

– Liuse, juk žinai taisykles.

– Kokias taisykles?

– Galiu tau parūpinti daug įvairių dalykų, bet tik ne Danielį. Tau telieka laukti.

– Palauk, Rolandai. Žinau, kad jis negali atsidurti čia šią akimirką. Bet kokias taisykles turi omenyje? Apie ką tu kalbi?

Rolandas parodė jai už nugaros. Frančeska mojo pirštu Liusei. Visi nefilimų mokiniai sėdėjo ant suolų, išskyrus kelis mokinius, kurie rengėsi fechtuotis. Džesmina ir korėjietė mergina vardu Silvija, du aukšti, sudžiūvę vaikinai, kurių vardų Liusė nežinojo, ir Lilita, kuri stovėjo viena ir įdėmiai apžiūrinėjo buką guminį savo kardo galiuką.

– Liuse? – tyliai kreipėsi Frančeska. Ji mostu parodė į tuščią vietą terasoje priešais Lilitą. – Užimk savo poziciją.

– Išbandymas ugnimi. – Sušvilpė Rolandas, plekšnodamas Liusei per nugarą. – Nebijok.

Terasos viduryje stovėjo vos penki mokiniai, bet Liusei atrodė, tarsi jų būtų visas šimtas.

Frančeska atsistojo atsainiai sunerdama rankas ant krūtinės. Jos veidas buvo romus, bet Liusei pasirodė, kad šis romumas tėra apsimestinis. Galbūt Frančeska vylėsi, kad Liusė pralaimės brutaliausioje, kebliausioje ir nelygiausioje dvikovoje, kokią tik galima įsivaizduoti. Kam gi dar reikėtų statyti Liusę priešais mažiausiai viena pėda už ją aukštesnę Lilitą, kurios liepsnojančys raudoni plaukai kyšojo iš po apsauginės kaukės tarsi liūto karčiai.

– Aš niekada nesu to dariusi, – netvirtai ištarė Liusė.

– Viskas gerai, Liuse, tu ir neturi būti įgudusi, – atsakė Frančeska. – Mes norime įvertinti tavo gebėjimus. Tau tereikia prisiminti, ką mudu su Stivenu rodėme pamokos pradžioje, ir tu susidorosi su užduotimi.

Lilita nusijuokė ir savo rapyros galiuku ore nubraižė didžiulę Z raidę.

– Tai ženklas, prilygstantis nuliui, netikša, – sureplikavo ji.

– Nori pasirodyti prieš draugus? – atšovė Liusė. Ji prisiminė Rolando patarimą nerodyti baimės. Mergina nusmaukė apsauginę kaukę ant veido ir iš Frančeskos paėmė rapyrą. Liusė net nežinojo, kaip ją laikyti. Ji negrabiai vartaliojo rapyros rankeną, nelabai įsivaizduodama, kurioje rankoje geriau laikyti – dešinėje ar kairėje. Rašydavo dešine ranka, o kamuolį mėtė bei rideno ir teniso raketę laikė kaire.

Lilita stebeilijo į Liusę tokiu žvilgsniu, tarsi trokštų ją nudėti. Liusė žinojo, kad neturi laiko bandymams, kuria ranka geriau mosuoti rapyra. Ir apskritai, ar fechtavime tai vadinama mosavimu?

Netardama nė žodžio Frančeska atsistojo Liusei už nugaros. Moteris pečiais įsirėmė merginai į nugarą, beveik apšivydama savo liaunu kūnu apie Liusę ir paimdama jos kairę ranką bei kardą savąja ranka.

– Aš irgi kairiarankė, – sušnabždėjo Frančeska.

Liuse pravėrė lūpas, bet nesugalvojo, kas geriau – pasipriešinti tam, kas vyksta, ar ne.

– Lygiai kaip tu. – Frančeska persisvėrė per Liusę, pažvelgdama į ją supratingu žvilgsniu. Vos tik mokytoja dar kartą suspaudė Liusės ranką, mergina pajuto iš jos pirštų į ją tekant kažkokią šilumą ir begalinę ramybę. Stiprybę, o gal drąsą – Liusė nesuprato, kas vyksta, bet jautė didelį dėkingumą.

– Rapyrą suimk nestipriai, – patarė Frančeska, apvydama Liusės pirštus aplink rankeną. – Jei suspausi per tvirtai, tavo ginklas taps ne toks paslankus ir tavo gynybiniai judesiai taps labai riboti. Jei ginklą suspausi pernelyg silpnai, jį bus galima be vargo išmušti tau iš rankų.

Savo glotniais, plonais pirštais Frančeska parodė Liusei, kaip laikyti lenktą rapyros rankeną. Viena ranka laikydama kardą, o kitą padėjusi Liusei ant peties, Frančeska per vieną žingsnį ėmė šuoliuoti į šonus, imituodama, kaip reikia blokuoti priešininko puolimą.

– Pulk. – Frančeska paragino Liusę judėti į priekį, pastumdama kardą link Lilitos.

Raudonplaukė mergina liežuviu perbraukė sau per dantis, pažvelgdama į Liusę viduriniojo šeimos vaiko sindromo kankinamo žmogaus žvilgsniu.

– Atsitrauk. – Frančeska atitraukė Liusę atgal tarsi ji būtų kokia šachmatų figūra. Frančeska paleido Liusę ir apėjusi ją, pažvelgusi į akis sušnabždėjo: – Visi kiti tavo veiksmai priklausys nuo tavęs. Tik nuo tavęs priklausys, kaip sugebėsi nuskinti nugalėtojos laurus.

Iš netikėtumo Liusė nurijo seiles. Ką ji turi omenyje sakydama „nuskinti nugalėtojos laurus“?

– *En garde!* – Lilita beveik šaukė. Ilgos merginos kojos buvo sulenktos, o dešine ranka ji laikė rapyrą, atkištą į Liusę.

Liusė atsitraukė per du staigius šuolius. O tada, pajutusi, kad stovi pakankamai saugiu atstumu nuo priešininkės, rankoje laikydama ištiestą kardą padarė įtūpstą į priekį.

Lilita mikliai pasilenkė, išvengdama Liusės kardo, apsisuko aplink, o tada iš apačios puolė Liusę, kardu voždama per priešininkės rapyrą. Abi geležtės sudžerškė atsitrenkdamos viena į kitą ir susikryžiavo. Priešininkės liko stovėti. Liusė turėjo sukaupti visas jėgas, kad galėtų atremti Lilitos spaudimą. Merginos rankos virpėjo, bet, savo nuostabai, Liusė suprato, kad šioje pozicijoje galinti be didesnio vargo atremti Lilitos ataką. Pagaliau Lilita atsiskyrė ir atsitraukė. Liusė kelis kartus įdėmiai stebėjo, kokius manevrus daro jos priešininkė, pamažu imdama ją perprasti.

Lilitai patiko niurnėti, kelti nemenką triukšmą, taip veltui eikvojant jėgas. Mergina elgėsi kiek neleistinai. Ji buvo linkusi kelti triukšmą ir daryti priešininką klaidinančius veiksmus. Lilita plakdama ore suko rapyrą, šitaip nubrėždama aukštą, siaurą skliautą. Tokiu būdu ji bandė įveikti Liusės gynybą.

Taigi Liusė išbandė tokį patį judesį. Kai mergina pabandė mosuodama rapyros galiuku užsidirbti savo pirmąjį tašką, jai pavyko pataikyti į plotą šiek tiek žemiau Lilitos širdies. Staiga pasigirdo kurtinantis vaitojimas.

Liusė krūptelėjo ir atsitraukė. Mergina nebūtų nė pagalvojusi, kad jai pavyko paliesti Lilitą.

– Ar tau viskas gerai? – šūktelėjo ji, jau ketindama pakelti apsauginę kaukę.

– Ji nesužeista, – atsakė už Lilitą Frančeska. Jos lūpomis nusirito šypsena. – Ji tik pyksta, kad baigi ją sutriuškinti.

Liusė neturėjo laiko susivokti, kodėl Frančeska taip staiga ėmė gėrėtis ja, nes Lilita vėl artinosi mojuodama kardu. Liusė pakėlė savąjį kardą, kad galėtų atremti Lilitos smūgį. Sukdama riešą Liusė tris kartus atrėmė puolimą, kol galiausiai priešininkės atsiskyrė.

Liusės pulsas buvo siaubingai greitas, bet ji jautėsi puikiai. Merginai pasirodė, kad kūnu nuvilnija energijos banga, kurios Liusė nebuvo jutusi jau ilgai. Liusė suvokė, kad sugeba lygiai taip pat *gerai* kautis kaip ir Lilita. Pastaroji priminė žmogų, turintį įgimtų galių perdurti žmones aštriais daiktais. Liusė nė sykio gyvenime nebuvo pakėlusį kardo, tačiau suvokė, kad turi galimybę laimėti. Tereikia uždirbti dar vieną tašką.

Liuse girdėjo merginas šūksniais raginančias kitus mokinius, kai kurie jų netgi skandavo jos vardą. Ji girdėjo šaukiant Mailsą. Liuse galėjo prisiekti, kad girdi šaukiant ir Šelbę, tai ją be galo nustebino. Bet visų šių žmonių balsą užgožė kažkas dar. Kažkas statiško ir pernelyg garsaus. Lilita kovėsi kaip niekada nirtulingai, o Liuse nebegalėjo susitelkti kovai. Ji atsitraukė ir mirkčiodama ėmė dairytis po dangų. Saulę užgožė aukštai išsikišę medžiai. Bet tai dar ne viskas. Daugybė šešėlių nutįso nuo šakų, tarsi rašalo dėmės imtų plėstis tiesiai Liusei virš galvos.

Ne, tik ne dabar, ne viešumoje, kai visi aplink stebi, ir ne tada, kai taip netoli jos pergalė. Atrodė, kad niekas jų nė nepastebėjo, kas atrodė tiesiog neįmanoma. Jie kėlė tokį didelį triukšmą, kad Liusei teko užsidengti ausis, kad užkirstų kelią jų daromai sumaiščiai. Liuse pakėlė rankas prie ausų, nukreipdama smaigaliu į dangų savo kardą ir taip supainiodama Lilitą.

– Neleisk jai išvesti tavęs iš pusiausvyros, Liuse. Ji nuodinga! – nuo suolo spygavo Dona.

– Panaudok *prise de fer!* – ragino Šelbė. – Lilita yra nepajėgi prieš *prise de fer*. Pasitaisau: Lilita yra nepajėgi prieš *viską*, bet ypatingai prieš *prise de fer*.

Tiek daug balsų, kur kas daugiau nei terasoje susirinkusių žmonių. Liuse krūptelėjo, bandydama atsiriboti nuo viso šito. Bet visoje minioje išsiskyrė vienas balsas, tarsi kažkas iš užnugario šnabždėtų tiesiai jai į ausį. Stivenas.

– Bandyk atsijoti visą triukšmą ir išgirsti tau siunčiamą žinią.

Mergina staigiai apgręžė galvą, bet pamatė, kad Stivenas stovi kitoje terasos pusėje ir žvelgia į medžius. Ar jis kalbėjo apie kitus mokinius? Apie jų keliamą triukšmą ir tarškėjimą? Mergina pažvelgė jiems į veidus, bet pamatė, kad jie netgi nekalba. Kas gi kalbėjo? Netikėtai jos akys pagavo Stiveno žvilgsnį. Vyras pakėlė smakrą link dangaus. Atrodė, tarsi jis mostu rodytų į šešėlius.

Medžiuose virš jos galvos *kalbėjo* Pranešėjas.

Ir ji girdėjo juos. Ar jie visi kalbasi vienu metu?

Lotyniškai, rusiškai, japoniškai. Amerikietišku pietų dialektu. Laužyta prancūzų kalba. Šnabždesiai, dainavimas, vapalionės, eilėraščių posmai. Ir vienas kraują stingdantis pagalbos šauksmas. Liuse papurtė galvą. Jai buvo nesvarbus Lilitos puolimas. Balsai jai virš galvos niekur nesitraukė. Mergina pažvelgė į Stiveną, tada į Frančeską. Jiedu nerodė jokių ženklų, bet Liuse žinojo, kad jie viską girdėjo. Ir ji žinojo, kad jie žino, jog ji irgi klausosi.

Žinios, gožiamos triukšmo.

Visą gyvenimą, vos tik ateidavo šešėliai, Liuse girdėdavo tokį patį triukšmą – švilpanti, nemalonų, drėgną triukšmą. Bet dabar jis buvo kitoks...

Tarškėjimas.

Lilitos kardas susikirto su Liuse's kardu. Mergina šnopavo tarsi įsiutęs bulius. Liuse girdėjo apsauginėje kaukėje savo kvėpavimą, kai bandė atremti Lilitos rapyrą. Ir tada tarp visų šių balsų ji išgirdo kai ką daugiau. Staiga ji galėjo sutelkti visą dėmesį. Kad būtų galima pusiausvyra, reikia atskirti trukdžius nuo reikšmingų dalykų. Bet kaip?

Il faut faire le coup double. Apres ca, c'est facile a gagner, – prancūziškai šnabždėjo vienas šešėlis.

Liusė vos dvejus metus vidurinėje mokykloje mokėsi prancūzų kalbą, bet to užteko, kad žodžiai paliestų ją kur kas giliau. Siunčiamą žinią ji suprato ne tik protu. Kažkoku būdu ją įsisavino ir jos kūnas. Žinia prasismelkė į Liusę iki pačių kaulų, ir ji prisiminė: kažkada anksčiau jau yra buvusi panašioje vietoje, kažkada jau yra kovojusi panašioje dvikovoje, tokioje pačioje lygiavertėje kaip ši.

Pranešėjas patarinėjo jai panaudoti dvigubo kryžiovimo taktiką. Tai sudėtingas fechtavimo manevras, kurio metu viena po kitos seka dvi atskiros atakos.

Liusės kardas nuslydo priešinkės kardu, jos išsiskyrė. Akimirką greičiau už Lilitą vienu tiksliai intuityviu judesiu Liusė atliko įtūpstą pirmyn, durdama kardo galu pirma į dešinę, paskui į kairę, tada prisigaudama iki Lilitos krūtinės ląstos. Mokiniai pakiliai šaukė, bet Liusė nesiliovė. Ji išsilaisvino, o tada puolė antrą kartą, smeigdama rapyros galu į apsaugas šalia Lilitos žarnyno.

Ji užsidirbo tris taškus.

Lilita švystelėjo savo kardą ant terasos grindų, nusiplėšė apsauginę kaukę ir pažvelgusi į Liusę rūščiu žvilgsniu puolė į patalpą, kurioje stovi užrakinamos spintelės. Visi mokiniai pagarbiai stovėjo, ir Liusė jautė, kad jos bendramoksliai ima supti ją ratu. Dona ir Džesmina apkabino Liusę iš abiejų pusių, švelniai ją spusteldamos. Šelbė žengė žingsnį artyn, norėdama paspausti ranką. Liusė matė, kad jai už nugaros stovi Mailsas ir kantriai laukia. Kai atėjo jo eilė, vaikiną ją nustebino pagriebdamas ir pakeldamas Liusę nuo terasos grindų, o tada tvirtai ją apkabindamas ir ilgai nepaleisdamas.

Liusė apkabino savo bičiulį, prisimindama, kaip nepatogiai pasijuto, kai po Mailso dvikovos pribėgusi prie jo pamatė, jog Dona prie vaikiną puolė pirmoji. Dabar mergina palaimingai džiaugėsi vien galimybe būti šalia jo, džiaugėsi jo paprastu ir nuoširdžiu palaikymu.

– Noriu lankyti tavo fechtavimo pamokas, – ištarė jis juokdamasis.

Būdama Mailso glėbyje Liusė pažvelgė aukštyn į dangų, į šešėlius, nutįsusius nuo ilgų medžių šakų. Dabar jų balsai buvo švelnesni, ne tokie padriki ir kur kas aiškesni nei kada nors anksčiau. Atrodė, tarsi pagaliau būtų iki galo sureguliuotas jos daugybę metų klausytas radijas. Liusė negalėjo vienareikšmiškai pasakyti, ar dabar turėtų justti dėkingumą, ar baimę.

Vienuoliktas skyrius

AŠTUONIOS DIENOS

– Luktelk. – Anapus laido sugaudė Kelės balsas. – Tuoj įsidursiu, kad įsitikinčiau, jog ne...

– Tu nesapnuoji, – nuramino Liusė, kalbėdama paskolintu mobiliuoju telefonu. Jai stovint miško pakraštyje, telefono ryšys veikė su trukdžiais, bet Kelės sarkazmas buvo girdimas labai garsiai ir aiškiai. – Taip, tai tikrai aš. Atleisk savo niekam tikusiai draugei.

Buvo ketvirtadienis, laikas po vakarienės. Liusė stovėjo atsirėmusi į storą visžalės sekvojos kamieną, augantį už mokyklos bendrabučio. Jai kairėje stūksojo kalva, už kurios leidosi status skardis, o toliau bangavo vandenynas. Virš vandens danguje teberaibuliavo gintaro atspalvio šviesa. Tikriausiai dabar jos naujieji draugai sėdi namelyje ir sutūpę aplink židinį senu papročiu vienas kitam pasakoja baisias demoniškas istorijas. Tai turėjo būti Donos ir Džesminos organizuojamas socialinis renginys, kitaip tariant nefilimų naktų dalis, prie kurios, kaip buvo tikimasi, prisidės ir Liusė. Bet jos indėlis tebuvo apsilankymas mokyklos valgykloje, paprašant kelių maišų zefyrų ir kažkiek juodojo šokolado.

Tada Liusė paspruko į ūksmingą miško pakraštį, norėdama pabėgti nuo visų „Pakrantės“ mokykloje esančių žmonių ir pabandyti atnaujinti ryšį su keliais kitais asmenimis.

Savo tėvais. Kele. Pranešėjais.

Liusė ilgai laukė, kol galės paskambinti namo, ji pagaliau ryžosi tai padaryti šį vakarą. Ketvirtadieniai jos mama paprastai sėdi pas kaimynus, kur žaidžia „Mahjong“ loginį žaidimą, o tėtis tikriausiai turėtų būti vietos kino teatre, kuriame yra transliuojamas Atlantos operos teatro spektaklis. Ji galėtų pasiklausyti balso įrašų telefono atsakiklyje, galėtų palikti trisdešimties sekundžių trukmės žinutę paaiškindama, kad primygtinai maldavo pono Koulo išleisti ją namo Padėkos dienai, pasakydama tėvams, kaip stipriai juos myli.

Bet Kelė buvo visai kas kita. Ji nepaleis jos taip lengvai.

– Maniau, kad tu gali skambinti tik trečiadieniais, – nustebo Kelė. Liusė visai pamiršo griežtą skambinimo tvarką, kuri buvo įsigalėjusi „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. – Iš pradžių lioviausi ką nors planavusi trečiadieniui ir laukdavau tavo skambučio, – tęsė Kelė. – Bet po kurio laiko tam tikra prasme nuleidau rankas. Kaip tau pavyko gauti mobilųjį telefoną?

– Tik tiek? – nustebo Liusė. – Kaip man pavyko gauti mobilųjį telefoną? Tu nepyksti ant manęs?

Kelė giliai atsiduso.

– Žinai, galvojau apie tai, kad man reikėtų supykti. Aš netgi mintyse repetavau sceną, bet tada pralaimėtume abi. – Ji padarė pauzę. – Svarbiausia, kad aš tavęs labai ilgiuosi, Liuse. Todėl pamaniau, kam gaišti laiką?

– Ačiū tau, – sušnabždėjo Liusė vos nepravirkdama džiaugsmo ašaromis. – Kaipgi tau sekasi?

– Aha... hmm. Ką gi, dabar aš vadovausiu pokalbiui, tai bausmė, kad dingai iš mano radaro. Ir aš noriu žinoti, kaip tau sekasi su tuo vaikinu? Regis, jo vardas prasideda raide *K*?

– Kemas. – Sudejavo Liusė. Nejau *Kemas* buvo paskutinis vaikinys, apie kurį ji pasakojo Kelei? – Pasirodė, kad jis nėra... toks vaikinys, kokio aš tikėjausi. – Akimirkai ji padarė pauzę. – Dabar susitikinėju su kai kuo kitu, ir viskas yra tikrai... – Ji susimąstė apie švytintį Danielio veidą, kaip staigiai jis aptemo pastarojo judviejų susitikimo prie Liusės kambario lango metu.

Tada jos mintys nukrypo prie Mailso. Šiltas, patikimas, žavus, nekeliantis dramų Mailsas, kuris pakvietė ją Padėkos dienai į savo šeimos namus. Tai buvo vaikinys, kuris valgykloje užsisakė mėsainius su marinuotais agurkais, kurių nemėgsta, tik tam, kad galėtų juos nurinkti ir atiduoti Liusei. Kuris juokdamasis kilsteldavo galvą ir Liusė matydavo blykčiojimą jo brezentinės kepurės snapeliu pridengtose akyse.

– Viskas gerai, – galiausiai ištarė ji. – Mudu praleidžiame daug laiko kartu.

– Oho, šokinėji nuo vieno perauklėjimo mokyklos vaikino prie kito. Gyveni tarsi svajose, teisingai? Bet man atrodo, kad šį vaikiną vertini rimtai, girdžiu tai tavo balse. Ar judu Padėkos dieną švęsite kartu? Ar ketini atsivežti jį į namus, kad galėtum išvysti Hario rūstybę? Cha!

– Hm... taip, tikriausiai, – sumurmėjo Liusė. Ji pati nelabai susigaudė, apie kurį vaikiną kalba – Danielį ar Mailsą.

– Mano tėvai primygtinai nori dalyvauti kažkokiame giminių susitikime Detroite tą savaitgalį, – toliau dėstė Kelė, – kurį aš boikotuoju. Norėjau atvykti ir aplankyti tave, bet pamaniau, kad tikriausiai sėdėsi uždaryta savo mokyklos teritorijoje. – Ji padarė pauzę. Liusė įsivaizdavo draugę, gulinčią ant lovos jos miegamajame Doveryje. Rodos, praėjo ištisi dešimtmečiai nuo tada, kai Liusė lankė savo senąją mokyklą. Tiek daug dalykų pasikeitė. – Jei būsi namuose *ir* kartu atsiveši savo perauklėjimo mokyklos vaikiną, su džiaugsmu prisijungčiau prie jūsų.

– Gerai, bet Kele...

Liusę pertraukė cypimas.

– Nuspręsta? Įsivaizduok, po savaitės mudvi rangysimės ant tavo sofos, bandydamos atsigriebti už prarastas progas! Pagaminsiu savo firminius katilė troškintus kukurūzus, kad būtų lengviau žiūrėti tas nuobodžias skaidres, kurias, neabejoju, tavo tėtis norės mums parodyti. O dar tavo pudelis, jis tikrai įsius...

Liusė, tiesą sakant, niekada nėra buvusi Kelės namuose su rausvo smiltakmenio fasadu Filadelfijoje, o Kelė niekada nesisvečiavo Liusės name Džordžijoje. Jos tematė nuotraukas. Kelės vizitas būtų idealus dalykas, būtent tai, ko Liusei reikia dabar. Tačiau jis visiškai neįmanomas.

– Pasidomėsiu dėl skrydžių lėktuvu.

– Kele...

– Parašysiu tau elektroninį laišką, gerai? – Kelė baigė pokalbį Liusei net nespėjus įsiterpti.

Tai nieko gero nežadėjo. Liusė uždarė mobilųjį telefoną. Ji neturėjo jaustis taip, tarsi Kelė pati pirštusi per prievartą Padėkos dienai. Liusė turėtų jaustis nuostabiai, kad jos draugė vis dar nori pasimatyti su ja. Tačiau Liusė tesijautė bejėgė, išsiilgusi saviškių ir kalta, kad toliau suka šį kvailą melagysčių ratą.

Ar vis dar įmanoma būti normaliai ir linksmai? Kas galėtų šioje planetoje, arba už jos ribų, suteikti pagrindą Liusei taip mėgautis ir džiaugtis gyvenimu, kaip, jos manymu, sugeba Mailsas? Jos mintys ėmė suktyti apie Danielį. Ir ji pateikė sau atsakymą: vienintelė galimybė jai vėl tapti laimingai – jei jos gyvenime nebūtų Danielio, jei Liusė niekada nebūtų jo sutikus. Jei niekada nebūtų patyrusi tikrosios meilės.

Medžių viršūnėse kažkas sušlamėjo. Jos odą nugairino šaltas vėjas. Mergina nesusitelkė kažkaip ypatingai ties šešėliais, bet suprato, kad jos noras (taip sakė ir Stivenas) gauti atsakymus tikriausiai juos iškvietė.

Ne, ne vieną.

Žvelgdama į šakų raizgalynę ji virpėjo. Šimtai tylių, miglotų, purvu atsiduodančių šešėlių.

Jie visi kartu susitelkė aukštai jai virš galvos esančiose visžalės sekvojos šakose. Tarsi kažkas milžiniškas po visą dangų būtų išpylęs didžiulį juodo rašalo indą, o rašalas varvėtų žemyn ant medžių skliauto, suliedamas šakas vieną po kitos, kol galiausiai miškas taptų vientisu niūriu telkiniu. Iš pradžių buvo netgi neįmanoma pasakyti, kur vienas šešėlis sustojo, o kitas pradėjo judėti, kuris šešėlis buvo tikras, o kuris buvo Pranešėjas.

Bet netrukus jie pradėjo keisti formą ir ryškėti – iš pradžių nedrąsiai, tarsi nekaltai judėtų link silpstančios dienos šviesos, vėliau įžūliau. Jie atsiskyrė nuo šakų, kuriose buvo įsitaisę, išvyniodami savo tamsos ūselius, leisdami juos vis žemiau ir žemiau, vis arčiau Liusės galvos. Gal jie taip vilioja arba bando įbauginti? Liusė laikėsi ryžtingai, bet niekaip negalėjo užgniaužti kvapo. Jų buvo pernelyg daug. Situacija tapo nevaldoma. Ji žioptelėjo gaudydama orą, stengdamasi napanikuoti. Mergina suprato, kad jau per vėlu.

Ji ėmė bėgti.

Liusė pasuko į pietus, atgal link mokinių bendrabučio. Bet sukuriuojanti pragarmė nusekė jai iš paskos, šnypšdama žemutinėmis visžalių sekvojų šakomis, artindamasi vis sparčiau. Ant pečių ji pajuto jų prisilietimų sukeltus dūrius. Grabaliojama pavidalų Liusė šaukė, rankų mostais bandydama nuvyti juos šalin.

Liusė ėmė bėgti visiškai priešinga kryptimi, link šiaurėje esančio nefilimų namelio. Galbūt ten ji ras Mailsą arba Šelbę, arba gal net Frančeską. Bet Pranešėjai nenorėjo jos paleisti. Staiga jie nuvinguriavo į priekį, pakibdami priešais ją, rydami šviesą ir pastodami taką į namelį. Jų šnypštimas

užgožė tolumoje girdimą nuo stovyklos laužo sklindantį ūžesį, kuris sukėlė iliuziją, tarsi Liusės draugai būtų labai toli.

Liusė prisivertė sustoti ir giliai įkvėpti. Dabar ji pažįsta Pranešėjus kur kas geriau nei anksčiau. Todėl turėtų *mažiau* jų bijoti. Tad kas gi nutiko? Galbūt ji suprato, kad artėja prie kažko, prie kažkokio prisiminimo arba informacijos, kuri galėtų pakeisti jos gyvenimo kryptį. Ir jos santykius su Danieliu. Iš tikrųjų ji bijojo ne tik pačių Pranešėjų, labiau bijojo to, ką galėtų įžvelgti juose.

Arba išgirsti.

Vakarykštė Stiveno užuomina dėl galimybės išjungti Pranešėjų sklindžiamus garsus galiausiai pasiteisino – ji girdėjo savo buvusius gyvenimus. Ji galėjo mintyse išjungti trukdžius ir visą dėmesį sutelkti ties tuo, ką norėjo sužinoti. Ką jai reikėjo sužinoti. Tikriausiai Stivenas tai ir turėjo omenyje, paminėdamas jai šią detalę, galbūt net žinojo, kad ji stengsis įsiklausyti ir panaudos savo naujas žinias bendraudama su Pranešėjais.

Liusė pasisuko ir žengė žingsnį atgal į tamsią medžių vienumą. Nuo Pranešėjų sklindantis švilpimas pasidarė tylesnis ir aprimo.

Tamsa po šakomis įtraukė ją į šaltą ir durpingą yrančių lapų tvaiką. Prieblandoje Pranešėjai šliaužė pirmyn, prisitaikydami prie ją supančio blausumo, užsimaskuodami tarp natūralių šešėlių. Kai kurie jų judėjo greitai ir smarkiai tarsi kareiviai. O kiti vikriai, bet gracingai. Liusė pagalvojo, ar jų išvaizda turi ką nors bendro su jų turimomis žiniomis.

Dar tiek daug nežinoma apie Pranešėjus. Galimybė išgirsti juos neturėjo nieko bendro su intuityvumu, nieko bendro su dažnio nustatymu naudojant radijo stoties nustatymo įtaisą, kokie būna senuose radijo imtuvuose. Tai, ką jai pavyko išgirsti vakar – tas vienas balsas daugybės balsų kratinyje – tebuvo atsitiktinumas.

Galbūt praeitis jai anksčiau buvo nesuvokiama, bet Liusė jautė, kaip ji spaudžiasi prie tamsių paviršių, laukdama, kol į vidų prasiverš šviesa. Liusė užsimerkė, suglausdama abu delnus. Čia, tamsoje, jos širdis daužėsi lyg patrakusi. Ji troško, kad šešėliai išeitų. Ji kreipėsi į šalčiausius, tamsiausius pavidalus, prašydama jų leisti jai pažinti savo praeitį, nušviesti jų su Danieliu istoriją. Mergina kreipėsi į juos, prašydama padėti įminti mįslę, kas jis toks ir kodėl pasirinko Liusę.

Net jei tiesa draskytų širdį.

Miške pasigirdo sodrus moteriškas juokas. Juokas buvo toks aiškus ir gyvas, kad pasirodė, tarsi jis suptų Liusę, tarsi nušoktų nuo medžių šakų. Liusė pabandė suvokti, iš kur jis sklinda, bet aplink susitelkė tiek daug šešėlių, kad mergina nė nežinojo, kaip išsiaiškinti, iš kur jis girdisi. Ir tada ji pajuto, kaip stingsta jo kraujas...

Tai buvo jos juokas.

Arba kažkada buvo jos, kai dar buvo vaikas. Tada, kai dar nepažinojo Danielio, kol jos gyvenime nebuvo „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos, Trevoro... kol jos pasaulis nepasidarė kupinas paslapčių ir melo bei daugybės klausimų be atsakymų. Tada, kai ji dar nebuvo mačiusi angelo. Juokas pasirodė

pernelyg nekaltas, pernelyg nerūpestingas, kad galėtų priklausyti jai.

Virš galvos esančiose šakose ėmė verpetais suktis vėjo gūsis, nedidelė saujelė rudų visžalės sekvojos spyglių atsiskyrė ir ėmė kristi žemyn. Jie tekšėjo tarsi lietaus lašai, prisijungdami prie tūkstančio savo pirmtakų, gulinčių ant mulčiuoto miško pakloto. Kartu su spygliais krito vienas didelis lapas.

Storas ir plunksniškas, visiškai sveikas. Jis leidosi palengva, tarsi būtų nepavaldus gravitacijos poveikiui. Lapas buvo juodas, o ne rudas. Jis nenukrito ant žemės, o palengva nusileido ant ištiesto Liusės delno.

Tai buvo ne lapas, o Pranešėjas. Kai Liusė pasilenkė, kad apžiūrėtų jį iš arčiau, vėl išgirdo juoką. Kažkur viduje juokėsi kita Liusė.

Mergina švelniai truktelėjo už dygaus Pranešėjo pakraščio. Jis buvo lankstesnis, nei ji manė, bet šaltas tarsi ledas ir lipo prie pirštų. Nuo menkausio prisilietimo jis didėjo. Kai lapas išsiplėtė iki kvadratinės pėdos dydžio, Liusė paleido jį iš rankų ir meiliai stebėjo, kaip plevena priešais ją. Mergina pabandė sutelkti dėmesį – įsiklausyti, išjungti visus kitus pasaulio garsus.

Iš pirmo karto jai nepavyko to padaryti, bet tada...

Iš šešėlio vidaus pasigirdo dar vienas juokas. Tamsos šydas sudrisko ir išryškėjo viduje buvęs vaizdas.

Šį kartą pirmas jai prieš akis iškilo Danielis.

Nors Liusė žvelgė į jį per Pranešėjo ekraną, ją užplūdo tikrų tikriausia palaima. Jo plaukai buvo dviem coliais ilgesni nei dabar. Ir jis buvo įdegęs – Danielio pečiai ir nosis buvo įgiję tamsų, auksinį atspalvį. Vaikinas mūvėjo tvarkingas tamsiai mėlynas glaudes, prigludusias prie klubų. Glaudės buvo panašios į tas, kokias ji regėjo savo šeimos aštuntojo dešimtmečio fotografijose. Danieliui jos labai tiko.

Už Danielio matėsi tankaus atogrąžų miško pakraštys. Miškas buvo sodriai žalias, bet ryškus, su gausybe uogų ir baltų gėlių, kokių Liusei niekada nebuvo tekę matyti. Danielis stovėjo ant neaukšto, bet įspūdingo skardžio, nuo kurio atsivėrė vaizdas į putojantį vandens duburį. Bet Danielis nesiliovė žiūrėjęs aukštyn, į dangų.

Vėl pasigirdo tas pats juokas. O tada pačios Liusės balsas, kurį pakeitė kikenimas.

– Paskubėk, leiskis čia!

Liusė pasilenkė į priekį, arčiau prie Pranešėjo ir pamatė buvusią save, geltonu bikiniu plūduriuojančią vandenyje. Aplink Liusę tarsi tamsiai juoda aureolė vandens paviršiuje plaikstėsi jos plaukai. Danielis žvelgė į ją, bet kartu nesiliovė žiūrėjęs į viršų. Jo krūtinės raumenys įsitempė. Liusę užvaldė bloga nuojauta. Mergina jau žinojo, kodėl Danielis ten žiūri.

Danguje ėmė rinktis Pranešėjai, tarsi imtų telktis milžiniškų juodų varnų spiečius, didžiulis debesis, kuris net užstojo saulę. Kažkada seniai, plūduriuodama vandenyje, toji ankstesnioji Liusė nieko nepastebėjo ir nematė. Matydama, kaip šiame *sukurtame* paveiksle šmėkščioja ir drėgname

atogražų miško ore susirenka visi šie pavidalai, dabartinė Liusė pasijuto apkvaitusi.

– Tu verti mane laukti amžinai, – kažkada labai seniai Liusė pasiskundė aukštai stovinčiam Danieliui. – Netrukus aš sušalsiu.

Danielis atplėšė akis nuo dangaus ir pažvelgė žemyn į ją liūdnu žvilgsniu. Jo lūpa virpėjo, o veidas buvo vaiduokliška baltas.

– Tu nesusalsi, – atkirto jis Liusei.

Ar Danielis nuo veido šluostėsi *ašaras*? Jis užsimerkė ir krūptelėjo. O tada, ištiesęs rankas sau virš galvos, atsispyrė nuo uolos ir nėrė.

Po akimirkos jis išniro į vandens paviršių, o toji Liusė pasileido plaukti link jo. Rankomis ji apšivijo Danieliui apie kaklą. Jos veidas skaidrus ir linksmas. Dabartinė Liusė stebėjo šį vaizdą, o jos viduje buvo sumišęs šleikštulys ir pasitenkinimas. Mergina norėjo, kad buvusioji ji visomis išgalėmis gertų į save Danielį, patirtų tą nekaltą, ekstazišką artumą su žmogumi, kurį mylėjo.

Bet ji žinojo, kaip žinojo ir Danielis, kaip žinojo visas šis Pranešėjų spiečius, kas atsitiks, kai toji buvusioji Liusė lūpomis prisispaus prie Danielio lūpų. Danielis buvo teisus – ji nesusals. Ji sudegs siaubingose liepsnose.

O Danielis jos gedės.

Bet ne tik jis gedės. Ši mergina gyveno savo gyvenimą, turėjo draugų, šeimą, kuri ją mylėjo, kuri bus priblokšta netekties.

Staiga Liusę užvaldė įsiūtis. Ji įtūžo dėl prakeiksmo, lydinčio juos su Danieliu. Ji buvo paprasta, naivi, bejėgė mergina. Ji nesuvokė, kas netrukus įvyks. Liusė iki šiol nesuvokė, *kodėl* taip atsitiko, kodėl ji visada turėjo mirti taip greitai po susitikimo su Danieliu.

Kodėl prakeiksmas dar netapo tikrove dabartiniame gyvenime.

Vandenyje plūduriuojanti Liusė tebebuvo gyva. Liusė neleistų, negalėtų leisti jai mirti.

Mergina sugriebė Pranešėją, kumščiais sugniauždama jo kraštus. Pavidalas ėmė sukiotis ir lankstyti, iškreipdamas plaukikės vaizdus, tarsi linksmybių namelyje iškabintuose veidrodžiuose. Jo ekrane buvo matyti, kaip žemyn leidžiasi kiti šešėliai. Plaukikams buvo likę nedaug laiko.

Iš nevilties dabartinė Liusė klykė ir mojavo kumščiais, trankydama Pranešėją. Pirma ji trenkė vienu kumščiu, tada antru, paskui sekė smūgių serija. Tokia buvo jos reakcija į atsivėrusią viziją. Mergina daužė neaiškų pavidalą, dusdama ir verkdama, iš visų jėgų bandydama sustabdyti tai, kas netrukus atsitiks.

Ir tada šis tas įvyko – jos dešinysis kumštis prasilaužė ir ranka įsmigo iki alkūnės. Liusę akimirksniu sukrėtė temperatūros pokytis. Jos delnu sklido vasaros saulėlydžio karštis. Gravitacija pasikeitė. Liusė nebegalėjo pasakyti, kur buvo viršus, o kur apačia. Mergina pajuto pykinimą ir sunerimo, kad tuoj apšivems.

Jai pavyko prasiveržti. Ji gali išgelbėti buvusiąją save. Liusė nedrąsiai ištiesė į priekį savo kairę ranką. Ji nugrimzdo į Pranešėjo vidų, tarsi skverbtusi per ryškų, lipnų želatininį paviršių,

besitempiantį ir besiplečiantį į šalis taip, kad mergina galėtų pro jį pralįsti.

– Jis nori, kad aš tai padaryčiau, – garsiai ištarė ji. – Aš galiu. Galiu ją išgelbėti. Galiu išgelbėti savo gyvybę. – Ji mažumėlę atsilošė ir tada visu kūnu įsiskverbė į Pranešėją.

Viduje taip ryškiai švietė saulė, kad Liusė turėjo užsimerkti. Jos odą akimirksniu užliejo tropinė šiluma. Ir tas verčiantis vėmti jausmas, kai nuolat kaitaliojasi sunkio jėga, panašiai, kaip sparčiai keičiantis aukščiui. Po akimirkos ji būtų kritusi...

Tik kažkas laikė sučiupęs jos kairę kulkšnij. Ir dešinę. Tas kažkas galinga jėga traukė Liusę atgal.

– Ne! – šaukė Liusė. Dabar ji pamatė vandenyje geltonos spalvos pliūpsnij. Jis buvo pernelyg ryškus, todėl nekilo abejonės, kad tai ne geltona liemenėlė. Nejaugi toji senoji Liusė jau degė?

Tada viskas išnyko.

Liusė buvo šiurkščiai ištraukta atgal į vėsią, blausią visžalių sekvojų tankmę už „Pakrantės“ mokyklos mokinių bendrabučio. Merginos oda buvo šalta ir lipni, o pusiausvyra sutrikusi. Liusė krito paslika veidu į purvą ant miško pakloto pabirusių visžalės sekvojos spyglių. Ji apsivertė ir priešais save pamatė dvi figūras. Bet jos regimas vaizdas taip smarkiai sukosi, kad Liusė negalėjo įsižiūrėti, kas tiksliai ten buvo.

– Pamaniau, kad rasiu tave čia.

Šelbė. Liusė papurtė galvą ir kelis kartus sumirksėjo. Ne tik Šelbė, bet ir Mailsas. Jiedu atrodė išsekę. Liusė buvo išsekus. Mergina pažvelgė į savo rankinį laikrodį, nė kiek nenustebusi, kad taip ilgai užtruko žvalgydamasi Pranešėjo viduje. Buvo po pirmos valandos nakties. Ką iki šiol veikė Mailsas ir Šelbė? Kodėl jie nemiega?

– Hm... ką... ką tu bandei... – sumikčiojo Mailsas, rodydamas į tą vietą, kur buvo Pranešėjas. Liusė pažvelgė sau per petį. Jis suskilo į šimtus miglotų pušies spyglių, kurie krito žemyn. Spygliai buvo be galo lengvi, todėl, vos pasiekę žemę, pavirsdavo pelenais.

– Jaučiu, kad tuoj vemsiu, – burbtelėjo Liusė, apsiversdama ant šono ir užlįsdama už gretimo medžio. Kelis kartus pažiaukčiojo, bet nevėmė. Liusė užsimerkė, kankinama kaltės. Ji buvo per silpna ir atskubėjo pernelyg vėlai, kad galėtų išgelbėti save.

Vėsi ranka atitraukė trumpas šviesias Liusės garbanas jai nuo veido. Liusė pamatė juodas nušiurusias Šelbės jogos kelnes bei pėdas, įspirtas į šlepetes, ir pajuto užplūdusią dėkingumo bangą.

– Ačiū, – padėkojo Liusė. Po kurio laiko ji nusišluostė burną ir svyruodama atsistojo ant kojų. – Ar tu pyksti ant manęs?

– Dėl ko pykstu? Aš *didžiuojuosi* tavimi. Tau pavyko išsiaiškinti. Kam gi tau bereikia manęs? – Šelbė apkabino Liusę per vieną petį.

– Šelbe...

– Ne, pasakysiu tau, kodėl tau manęs reikia, – leptelėjo Šelbė. – Kad apsaugočiau tave nuo tokių katastrofų kaip toji, kuri ką tik tavęs neištiko! Norom nenorom, bet aš galiu tau padėti. Klausyk, ką gi tu bandei padaryti? Ar žinai, kas atsitinka žmonėms, kurie įlenda į Pranešėjo *vidų*?

Liusė papurtė galvą.

– Na, aš irgi nežinau, bet abejoju, kad kas nors gero!

– Tu tik turi žinoti, ką darai, – netikėtai joms už nugarų pasigirdo Mailso balsas. Jo veidas buvo kur kas labiau išblyškęs nei paprastai. Tikriausiai Liusė ne juokais jį išgąsdino.

– Aha, leisk atspėsiu, *tu* tikriausiai žinai, ką darai? – pašaipiai pasiteiravo Šelbė.

– Ne, – suniurnėjo jis. – Bet vieną vasarą tėvai paskatino mane pasidaruoti ir pasidalyti patirtimi su vienu senu angelu, kuris žinojo, ką reikia daryti. Taigi. – jis atsigręžė į Liusę. – Ar tu bent žinai, kaip elgeisi? Nieko panašaus į tai, ką sužinojau iš to angelo. Tu mane velniškai išgąsdinai, Liuse.

– Atsiprašau. – Susigūžė Liusė. Šelbė su Mailsu elgėsi taip, tarsi ji būtų išdavusi juos ateidama čionai viena. – Maniau, kad jūs ketinate praleisti vakarą prie stovyklos laužo už namelio.

– Mes manėme, kad *tu* ketini tai daryti, – atkirto Šelbė. – Mudu kurį laiką buvome ten, bet tada Džesmina ėmė verksmingai pasakoti apie tai, kaip dingo Dona. Mokytojai pradėjo elgtis kažkaip paslaptinai, ypač kai paaiškėjo, jog ir tavęs nėra. Taigi vakarėlis iš esmės pasibaigė. Tada Mailsui lyg tarp kitko užsiminiau apie savo prielaidą, kas galėjo tau atsitikti, ir kad lekiu ieškoti tavęs, ir staiga jis pasirodo...

– Luktelk, – pertraukė Liusė. – Dona *pradingo*?

– Na, tikriausiai, kad ne, – pareiškė Mailsas. – Turiu omenyje, na žinai, kokios jos abi su Džesmina yra. Na, jos vėjavaikės.

– Bet tai buvo jos vakarėlis, – nerimo Liusė. – Ji nebūtų praleidusi savo organizuojamo renginio.

– Būtent taip kalbėjo ir Džesmina, – atsakė Mailsas. – Praeitą naktį ji negrįžo miegoti į savo kambarį. Taip pat šlyt nepasirodė valgykloje. Taigi galiausiai Frankė ir Stivenas liepė mums visiems grįžti į savo bendrabučius, bet...

– Tas *bičas* pravarde Dvidešimt dolerių sako, kad Dona smaginas su koku nors ne nefilimų vaikiu kažkur netoliese miškuose, – išrėžė Šelbė pašaipiai vartydama akis.

– Ne. – Liusė dėl viso šito apėmė blogas jausmas. Dona taip džiūgavo dėl vakarėlio aplink laužą. Ji internetu užsakė skiriamuosius marškinėlius, nors tikrai žinojo, kad bus sunku įtikinti nefilimų mokinius juos vilkėti. Ji nebūtų taip sau dingusi – tik ne savo valia. – Kiek jau laiko jos nėra?

Kai visi trys išėjo iš miško, Liusė dar labiau tirtėjo. Ir ne tik dėl Donos. Ji drebėjo dėl to, ką jai teko pamatyti Pranešėjo viduje. Tai, kad Liusė iš taip arti regėjo buvusią save ir savo senosios savasties mirtį, prilygo pragaro kančioms. Tai buvo pirmas kartas, kai ji viską matė. Kita vertus, Danieliui teko matyti tą vaizdą šimtus kartų. Tik dabar Liusė suvokė, kodėl Danielis buvo toks šaltas jos atžvilgiu, kai jie pirmą kartą susitiko. Jis siekė apsaugoti juodu nuo traumos, jei tektų dar kartą patirti siaubingą mirtį. Tiesa apie Danielio pasiaukojimą sukretė ją, ir Liusė norėjo žūtbut pasimatyti su juo.

Eidama per pievą, vedančią į bendrabutį, Liusė turėjo prisidengti akis. Galingi žaibai raižė dangų virš mokyklos teritorijos. Tolumoje užė sraigtasparnis, o jo ryški šviesa šukavo kranto liniją, braukdama pirmyn atgal išilgai paplūdimio. Plačia eile išrikiuoti vyrai tamsiomis uniformomis žingsniavo išilgai tako, vedančio nuo nefilimų namelio iki valgyklos, jie iš lėto atidžiai apžiūrinėjo žemę.

Mailsas prabilo:

- Tai standartinė grupuotė, kuri ieško dingusių žmonių. Svarbu suformuoti eilę, nepaliekant nė menkausio laisvos žemės lopinėlio, ir patikrinti visą paviršių.
- Dieve šventas, – suniurnėjo sau po nosimi Liusė.
- Ji iš tiesų dingo. – Susiraukė Šelbė. – Kokia negera lemtis.

Liusė pasileido ristele bėgti link nefilimų namelio. Mailsas su Šelbe nusekė jai iš paskos. Takas, kurį iš šonų puošė galybė gėlių ir kuris dienos šviesoje atrodydavo be galo gražus, tamsoje atrodė slogiai. Jiems priešakyje atsivėrė vaizdas į laužavietę, kurioje jau nebesidraikė ugnies liežuviai, tik žėrėjo žarijos. Abiejuose namelio aukštuose degė visos šviesos, buvo apšviesta ir aplink terasą. Visas A raidės formos pastatas spindėjo nuo lempų ir apgaubtas nakties tamsos atrodė gan grėsmingai.

Liusė matė daugybę išsigandusių nefilimų jaunuolių. Moksleiviai sėdėjo ant terasą juosiančių suolų. Džesmina verkė, jos raudona megzta kepurė buvo žemai nusmukta ant galvos. Kad būtų drąsiau, mergina laikėsi įsikibusi į tvirtą Lilitos ranką. Tuo tarpu du policininkai, rankose laikantys užrašų bloknotus, uždavinėjo jai galybę klausimų. Liusė visa širdimi buvo su Džesmina. Ji labai gerai žinojo, koks siaubingas yra šis procesas.

Policininkai sukinėjosi po terasą, dalydami išdidintas nespalvotas Donos nuotraukos kopijas, jas kažkas atspausdino iš interneto. Pažvelgusi į nuotrauką, Liusė nustebo, Dona atrodė labai panaši į ją – na, bent jau į tą Liusę, kokia buvo prieš persidažydama plaukus. Liusė prisiminė, kaip kalbėjosi su Dona tą rytą, kai pakeitė plaukų spalvą. Dona nesiliovė šmaikštavusi, kad jos daugiau neatrodys kaip dvynės.

Liusė ranka numalšino savo aiktelėjimą. Merginai įsiskaudėjo galvą nuo besisukančių galybės nereikšmingų dalykų. Nereikšmingų iki dabar.

Siaubinga akimirka ant gelbėjimosi plausto. Griežtas Stiveno įspėjimas laikyti tai paslapyje. Danielio paranoja dėl „pavojų“, apie kuriuos jis niekada nepaaiškino Liusėi. Ji galvojo apie miške gyvenantį atsiskyrelį, kuris galėjo išvilioti Doną iš mokyklos teritorijos, apie Kemą, kuris galėjo ją nužudyti miške. Apie tai, kokia Dona tose blankiose nespalvotose nuotraukose buvo panaši į Liusę.

Kad ir kas pagrobė Doną, jis suklydo. Jiems buvo reikalinga Liusė.

Dvyliktas skyrius

SEPTYNIOS DIENOS

Penktadienio rytą atmerkusi akis Liusė pažvelgė į laikrodį. Pusė aštuonių. Ji beveik nemiegojo, nes nesiliovė galvojusi apie Doną ir tebeniršo dėl savo gyvenimo praeityje, kurį vos prieš kelias valandas jai teko stebėti per Pranešėją. Buvo nepaprastai klaiku matyti tas gyvenimo akimirkas, kai mirtis buvo visai netoliese. Gal visų jos buvusių gyvenimų akimirkos prieš mirtį buvo lygiai tokios pat klaikios? Mintyse Liusė be paliovos galvojo apie vieną ir tą patį dalyką:

Jeigu ji niekada nebūtų sutikusi Danielio...

Gal jos gyvenimas būtų turiningas ir normalus, gal ji būtų draugavusi su kitu vaikinui, už jo ištekėjusi, susilaukusi vaikų ir pasenusi kaip ir visi normalūs šio pasaulio žmonės? Jei Danielis nebūtų įsimylėjęs jos prieš daugybę metų, ar Dona būtų dabar laikoma dingusia?

Šios padrikos mintys buvo tik įžanga į esminį gyvenimo klausimą: ar meilė kitam žmogui būtų kitokia? Ar apskritai meilė kažkam kitam būtų įmanoma? Meilė turėjo būti paprasta, bet ar buvo? Kodėl jai neduoda ramybės šis kankinantis jausmas?

Nuo viršutinio gulto nusileido Šelbės galva, nutįso jos stora plaukų uodega, nuslydusi žemyn tarsi sunki virvė.

– Ar tu jautiesi lygiai taip pat keistai kaip ir aš?

Liusė tekstelėjo delnu per savo lovą, parodydama Šelbei, kad ji skubiai leistųsi žemyn ir atsisėstų šalia jos. Vilkėdama storą raudonos flanelės pižamą Šelbė nusliuogė ant Liusės lovos, rankoje laikydama dvi didžiules juodojo šokolado plyteles.

Liusė jau ketino sakyti, kad vargu ar ji galės ką nors valgyti, bet vos užuodusi pasklidusį šokolado aromatą, atlupo bronzos spalvos foliją ir vos pastebimai nusišypsojo Šelbei.

– Liūdni popieriai, – išlemeno Šelbė. – Supranti, dėl to, ką naktį pasakiau apie Doną, na, kad ji vaikiojasi su koku nevėkšla, jaučiuosi labai nesmagiai.

Liusė papurtė galvą.

– Ak, Šele, tu juk nežinotai. Nevertėtų jaustis blogai. – Kita vertus, Liusė pati turėjo nemenką pagrindą jaustis blogai dėl to, kas atsitiko Donai. Juk Liusė jau ilgai jautėsi atsakinga už žmonių, kurie buvo jos gyvenime, mirtį: Trevoro, vėliau Todo, o tada vargšiukės Penės. Nuo minties, kad prie šio sąrašo bus prisidėjusi ir Dona, jos gerklė tarsi užako. Liusė mikliai nusišluostė netikėtai ištryškusių ašarą, kol Šelbė nespėjo jos pastebėti. Pagaliau paašškėjo tiesa, kad geriausia išeitis būtų

Liusei atsiskirti nuo kitų, likti nuošalyje nuo tų, kuriuos ji myli, idant jie visi išvengtų mirtino pavojaus.

Nuo netikėto beldimo į duris Liusė ir Šelbė baimingai pašoko. Durys iš lėto atsidarė. Mailsas.

– Jie rado Doną.

– *Ką?* – vienbalsiai paklausė Liusė su Šelbe pakildamos nuo lovos.

Mailsas prie lovos prisitraukė Liusės kėdę, stovėjusią prie stalo, ir atsisėdo priešais merginas.

Vaikinas nusimaukšlino savo kepurę ir nusišluostė kaktą. Ant jos žibėjo daugybė prakaito lašelių.

Atrodė, tarsi jis būtų suprakaitavęs, nes atskubėjo pas jas per visą mokyklos teritoriją, kad papasakotų naujieną.

– Negalėjau naktį užmigti, – pranešė jis, rankose sukinėdamas kepurę. – Anksti kėliausi ir slampinėjau iš kampo į kampą. Nubėgau pas Stiveną, ir jis man papasakojo gerąją naujieną. Žmonės, kurie ją rado, atvedė Doną čionai maždaug tuo metu, kai patekėjo saulė. Ji visa tirta, bet ant kūno nesimato jokių sužalojimų.

– Stebuklas, – suniurnėjo Šelbė.

Liusei viskas atrodė labai įtartina.

– Aš kažko nesupratau. Jie neseniai ją atvedė čionai? Nesužeistą? Kada tai nutiko?

Ir kiek laiko prireikė tiems, kad ir kas jie būtų, suvokti, kad mergina yra ne ta?

– Viskas nebuvo taip paprasta, kaip atrodo, – pareiškė Mailsas. – Stivenas įsitraukė į paieškas. Jis ir išgelbėjo Doną.

– Nuo ko? – Liusė kone klykė.

Mailsas gūžtelėjo pečiais, supdamasis ant dviejų kėdės kojų.

– Aš nežinau. Esu įsitikinęs, kad Stivenas žino, bet, hm, nesu ta persona, su kuria jis labiausiai iš visų norėtų iš širdies pasikalbėti.

Nuo išgirstos naujienos Šelbė nesusilaikė nepradėjusi džiaugsmingai šaukti. Tai, kad Dona buvo surasta, nesužeista, atrodė, leido lengviau atsikvėpti visiems, išskyrus Liusę. Jos kūnas sustingo. Liusė nesiliovė galvojusi: *Jos vietoje galėjau būti aš.*

Liusė pakilo nuo lovos, iš drabužių spintos išsitraukė palaidinę ir džinsus. Dona buvo vienintelis žmogus, galintis atsakyti į jai kilusius klausimus. Ir net jei mergina niekada jos nesupras, Liusė jautė, kad privalo jos atsiprašyti.

– Stivenas minėjo, kad tie žmonės, kurie ją atvedė, nebegriš, – pridūrė Mailsas, susirūpinusiu žvilgsniu žvelgdamas į Liusę.

– Ir tu juo tiki? – pašaipiai paklausė Liusė.

– O kodėl jis turėtų netikėti? – iš tarpdurio pasigirdo kažkieno balsas.

Pasvirusi virš slenksčio, vilkėdama neperšlampamu rusvai žalsvu lietpalčiu stovėjo Frančeska. Ji spinduliavo ramybe, bet neatrodė, kad būtų labai patenkinta išvydusi trijulę.

– Dona dabar namuose, ji yra saugi.

– Noriu pasimatyti su ja, – pratarė Liusė, jausdamasi kvailai stovėdama visų akivaizdoje vilkėdama sudriskusius marškinėlius ir bėgimo šortus, su kuriais miegojo.

Frančeska suraukė lūpas.

– Donos šeimynykščiai išsivežė ją prieš valandą. Atėjus laikui ji grįš į „Pakrantės“ mokyklą.

– Kodėl elgiesi taip, tarsi nieko nebūtų atsitikę? – Liusė pakėlė rankas. – Tarsi Dona nebuvo pagrobta...

– Ji ir nebuvo pagrobta, – patikslino Frančeska. – Ji buvo netyčia pasisavinta, bet vėliau klaida paaiškėjo. Stivenas viską išsiaiškino.

– Cha, ir dėl to mes turėtume geriau jaustis? Ji buvo *pasisavinta*? Kokiam tikslui?

Liusė įdėmiai tyrinėjo Frančeskos veido bruožus, bet neižvelgė nieko kito, kaip tik šaltakraujišką ramybę. Bet tada žydrose Frančeskos akyse kažkas pasikeitė: jos susiaurėjo, tada išsiplėtė, Liusė pajuto nuo Frančeskos link jos dvelktelėjusį tylų maldavimą. Frančeska norėjo, kad Liusė nedemonstruotų savo įtarinėjimų Mailso ir Šelbės akivaizdoje. Liusė nesuprato kodėl, bet ji pasiklojė Frančeska.

– Mudu su Stivenu manome, kad visi mokiniai bus patyrę daug nemalonių išgyvenimų, – tęsė Frančeska, savo žvilgsniu aprėpdama Mailsą ir Šelbę. – Šiandien pamokos atšaukiamos. Mudu būsimė savo kabinetuose, jei norėtumėte ateiti pasikalbėti. – Frančeska nusišypsojo jai būdingu akinančiu angelišku šypsniu, tada apsisuko ant aukštų pakulnių ir nukaukšėjo koridoriu.

Šelbė atsistojo ir uždarė duris paskui Frančeską.

– Ar galite patikėti, kad ji pavartojo žodį „pasisavinta“? Juk buvo kalbama apie žmogų. Nejau jie vertina Doną tarsi bibliotekos knygą? – Ji mestelėjo rankas aukštyn.

– Turime kažką daryti, kad prasiblaškytume. Na, turiu omenyje, kad esu patenkintas, jog Dona dabar saugi, ir pasitikiu Stivenu, na, bent manau, kad pasitikiu. Bet vis dar jaučiuosi visiškai išsimušęs iš vėžių.

– Tu teisus, – pritarė Liusė, žvelgdama į Mailsą. – Mes kaip nors prasiblaškysime. Galėtume eiti pasivaikščioti...

– Pernelyg pavojinga, – Šelbės akys lakstė į šalis.

– Arba pažiūrėti filmą...

– Banalu, mano protas neatsipalaiduos.

– Edis kažką užsiminė apie futbolą per pietus, – pasiūlė Mailsas.

Šelbė prispaudė ranką sau prie kaktos.

– Ar reikia priminti, kad man *gana* „Pakrantės“ mokyklos vaikinių?

– O kaip stalo žaidimai?..

Galiausiai Šelbės akyse ėmė šokti ugnelės.

– Gal geriau gyvenimo žaidimas? Na, turiu omenyje...tavo buvusių gyvenimus? Galėtume vėl pabandyti atsekti tavo giminaičius. Padėčiau tau.

Liuse ėmė kramsnoti savo apatinę lūpą. Kai vakar prasiveržė į Pranešėjo vidų, jai ne juokais iš po kojų išslydo pagrindas. Po to, kas atsitiko, Liuse tebebuvo fiziškai sutrikusi, emocionaliai išsekusi. Net nereikia aiškinti, kokius jausmus visa ši netikėta ir nauja patirtis jai sužadino apie Danielį.

– Nežinau, – atsakė ji.

– Na, tu tikriausiai jautiesi sutrikusi dėl to, ką vakar veikei. Tiesa? – pasidomėjo Mailsas.

Šelbė apgręžė galvą ir pažvelgė į Mailsą.

– Tu vis dar čia?

Mailsas pakėlė pagalvę, kuri nukrito ant grindų, ir švystelėjo ją į Šelbę. Ji smūgiu pasiuntė ją atgal. Buvo akivaizdu, kad Šelbė jaučiasi pakiliai dėl savo refleksų.

– Gerai, nieko tokio, Mailsas gali likti. Talismanai visada būna parankūs. Ir mums gali prireikti ko nors, ką galėtume švystelti po ratais. Teisingai, Liuse?

Liuse užsimerkė. Taip, ji be galo troško kuo daugiau sužinoti apie savo praeitį. Bet gali būti sunku suvokti ir įsisavinti sužinotas naujienas, kaip buvo sunku tą padaryti vakar? Net jei Mailsas ir Šelbė bus šalia jos. Ji vis tiek bijojo pabandyti dar kartą.

Tada ji prisiminė tą dieną, kai Frančeska ir Stivenas priešais visą klasę paskubomis parodė Sodomos ir Gomoros vaizdus. Paskui visi mokiniai jautė galvos svaigulį ir buvo vienaip ar kitaip sukrėsti. Bet Liuse nesiliovė galvojusi, kad nesvarbu, ar jie būtų, ar nebūtų išgyvenę tą siaubingą viziją, ji vis tiek būtų tapusi tikrove. Lygiai taip pat kaip ir jos praeitis.

Liuse dabar negalėjo trauktis. Dėl visų savo buvusių asmenybių.

– Padarykime tai, – pasiūlė ji savo draugams.

Mailsas palaukė kelias minutes, kol merginos persirengs, ir jie vėl susitiko koridoriuje. Bet Šelbė atsisakė eiti į mišką, ten, kur Liuse buvo iškvietusi Pranešėjus.

– Nežiūrėk į mane taip. Dona ką tik buvo pagrobta, be to, miškas yra tamsus ir bauginantis. Aš tikrai nenoriu būti dar viena pagrobtoji.

Tada Mailsas pasiūlė, kad Liuse pabandytų iškviešti Pranešėjus kokioje nors naujoje vietoje, pavyzdžiui, bendrabučio kambaryje.

– Tik švilptelk ir pakviesk juos čionai, – tikino jis. – Jie galėtų tapti tavo pakalikais. Patikėk, tau patiktų.

– Nenoriu, kad jie pradėtų tykoti ir sėlinti čia, – nesutiko Šelbė, atsigręždama į Liusę. – Nenoriu įžeisti, bet kiekvienai merginai patinka privatumas.

Liuse nesijautė įžeista. Bet Pranešėjai nebūtinai atseka jai iš paskos tik tada, kai juos iškviečia. Jie Liusę sekioja nuolat. Liuse paprasčiausiai nenorėjo, kad šešėliai pradėtų vėl rasti be jokio perspėjimo, juo labiau prie bendrabučio kambario. Nors Šelbė tam ypatingai ir neprieštaravo.

– Kalbant apie Pranešėjus, svarbi yra kontrolė. Tai tarsi mažo šunyčio dresavimas. Tu privalai

parodyti jam, kas čia bosas.

Liusė pakėlė akis į Mailsą.

– Nuo kada tiek daug žinai apie Pranešėjus?

Mailsas paraudo.

– Gal aš ir ne visada pasireiškiu per pamokas, bet sugebu kelis dalykus.

– Na, tai ką darom? Ji paprasčiausiai turi atsistoti ir kviesti? – nenustygo Šelbė.

Liusė atsistojo ant Šelbės vaivorykštės spalvų jogos kilimėlio, patiesto kambario viduryje, ir bandė prisiminti, ko ją mokė Stivenas.

– Atverkime langą, – pasiūlė ji.

Šelbė pašoko iš vietos, norėdama pakelti plataus lango rėmą, įleisdama vidun gūšį vėsaus ir gaivaus jūrinio oro.

– Gera idėja. Dabar kambarys atrodo svetingesnis.

– Ir šaltas, – pridūrė Mailsas, užsitraukdamas ant galvos savo megztinio gobtuvą.

Tada juodu atsisėdo ant lovos veidais į Liusę, tarsi ji būtų aktorė, vaidinanti scenoje.

Liusė užsimerkė, stengdamasi negalvoti, kad į ją įdėmiai žvelgia keturios pašalinės akys. Bet kad ir kaip stengėsi, jai nepavyko sutelkti minčių ties šešėliais. Mergina niekaip negalėjo jų iškviesti. Liusė tegalėjo galvoti apie Doną ir kokia išsigandusi ji turėjo būti šią naktį, kaip ji jaučiasi dabar, būdama su savo šeima. Jai pavyko atsigauti po nemalonaus incidento jachtoje. Bet šį kartą viskas buvo kur kas rimčiau. Ir tai Liusės kaltė. Na, gerai, Liusės ir Danielio, nes dėl jo ji čia atsidūrė.

Danielis nesiliovė tikinęs Liusės, kad ji važiuojanti į saugesnę vietą. Dabar Liusė mąstė, kad viskas, ką jis darė, tebuvo tokie veiksmai, kurie vedė į tokios „Pakrantės“ mokyklos sukūrimą, kurioje būtų pavojinga visiems.

Reaguodama į Mailso atodūšį Liusė atsimerkė. Ji pažvelgė virš lango, kur prie lubų buvo prisipaudęs didelis medžio anglies pilkumo Pranešėjas. Iš pirmo žvilgsnio atrodė, kad tai eilinis šešėlis, krintantis ant grindų nuo lemos, kurią, darydama savo *Vinyasa* jogos pratimą, Šelbė pastatė į kampą. Bet tada Pranešėjas pradėjo skliski per visas lubas, kol kambarys galiausiai ėmė atrodyti taip, tarsi būtų padengtas mirtimi atsiduodančia marška, pakibusia Liusei virš galvos ir alsuojančia šalčiu, dvokiančia nešvara.

Šio Pranešėjo ji netgi neiškvietė. Tai buvo Pranešėjas, kuris talpino *viską*, kas ją erzino.

Liusė nervingai įkvėpė, prisimindama, ką jai apie kontrolę sakė Mailsas. Ji taip nirtulingai stengėsi susikoncentruoti, kad net pradėjo mausti smegenis. Liusės veidas išraudo, o akys buvo taip stipriai įtemptos, kad mergina jau ketino viską nutraukti. Bet tada...

Pranešėjai ėmė leistis, nusliuogdami prie Liusės kojų. Pavidalas atrodė tarsi drūtas numesto audinio rietimas. Šnairomis ji įžiūrėjo mažesnį, tiesesnį rusvą šešėlį, kybantį virš kito didesnio, tamsesnio šešėlio. Mažesnysis mėgdžiojo didesniojo judesius, tarsi žvirblis skristų šalia vanago. Kodėl jis taip daro?

– Neįtikėtina, – sušnabždėjo Mailsas. Liusė priėmė Mailso žodžius kaip komplimentą. Ar šie padarai terorizavo ją visą gyvenimą, privertė ją jaustis apgailėtina? Ar jų visada bijojo? Dabar jie tarnavo jai. Ir tai buvo neįtikėtina. Liusė nesuvokė, kaip tai neįtikėtina, kol nepamatė susidomėjimo Mailso veide. Pirmą kartą ji pasijuto tikrą tikriausia bjaurybę.

Liusė kontroliavo savo kvėpavimą ir neskubėdama prisitraukė Pranešėją nuo grindų į savo rankas. Vos tik didesnis pilkasis Pranešėjas buvo visai šalia, mažesnysis tarsė auksinis šviesos vingis nėrė nuo lango žemyn ant grindų, susiliedamas su kietmedžio lentomis.

Liusė paėmė už Pranešėjo kraštų ir sulaukė kvėpavimą, melddamasi, kad šešėlio saugoma žinia būtų kur kas mažiau kankinanti nei vakarykštė. Ji trūktelėjo. Savo nuostabai, Liusė pajuto, kad šešėlis priešinasė kur kas labiau negu kiti. Jis atrodė plonytis ir netvirtas, bet rankomis juto, koks jis standus. Pamažu ji suformavo kvadratinės pėdos dydžio langą. Nuo sunkaus darbo Liusei įsiskaudėjo rankas.

– Tai geriausia, ką galiu padaryti, – tarė ji Mailsui ir Šelbei. Jiedu atsistojo ir priėjo prie jos.

Pranešėjo šydas pakilo, bent jau Liusė taip manė, kad jis pakilo, bet tada po juo atsirado kitas šydas. Akies krašteliu ji pamatė besisukant ir judant pilkos spalvos audinį. Liusė suvokė, kad mato ne šešėlį. Pilkas šydas, į kurį jie žvelgė, buvo tirštas cigaretės dūmų debesys. Šelbė sukosėjo.

Nors dūmai dar neišsisklaidė, Liusės akys apsirpato. Netrukus jai prieš akis pasirodė platus pusbėnulis formos stalas, dengtas raudono fetro užtiesalu. Ant jo tvarkingomis krūvomis buvo išdėliotos žaidimui skirtos kortos. Prie stalo viename šone sėdėjo susispietę nepažįstami žmonės. Kai kurie jų atrodė negalintys nustygti vietoje ir nervingi. Pavyzdžiui, vienas plikas vyras, kuris vis atlaisvindavo savo žirneliais margintą kaklaraištį ir švilpavo po nosimi. Kiti žmonės atrodė pavargę, viena moteris plaukų laku supurkštais plaukais kratė pelenus nuo cigaretės į sklidiną stiklą. Košė virtęs akių tušas buvo nutįsęs nuo viršutinių blakstienų ir sutepęs moters paakius.

Kitoje stalo pusėje matėsi dvi rankos, mikliai makaluojančios kortų malką, įgudusiai padalijančios po kortą kiekvienam prie stalo sėdinčiam žmogui. Liusė prisitraukė arčiau prie Mailso, kad galėtų geriau matyti. Jos dėmesį blaškė mirksinčios už stalo stovinčių tūkstančio lošimų automatų neoninės lempos. Ir tada ji pamatė kortų dalytoją.

Liusė manė, kad jai bus nesunku priprasti prie įvairių savo pačios versijų. Jaunų, naivių merginų. Bet ši versija buvo kitokia. Aptriušusiame kazino kortas dalijanti moteris dėvėjo baltus standžius medvilninius marškinius, tvarkingas juodas kelnes ir juodą liemenę, kuri buvo išsipūtusi ties krūtine. Moters nagai buvo ilgi ir raudonai lakuoti, o ant abiejų mažųjų pirštelių nagų buvo priklijuoti žvynelių formos blizgučiai. Abiem piršteliais moteris nuolat atmesdavo sau nuo veido juodus plaukus. Moters akys visada buvo žaidėjų plaukų lygmenyje, todėl ji, galima sakyti, niekada nežiūrėjo jiems į akis. Moteris buvo tris kartus vyresnė už Liusę, bet jas vis tiek *kažkas* siejo.

– Ar tai tu? – sušnabždėjo Mailsas, iš visų jėgų stengdamasis neparodyti savo pasibaisėjimo.

– Ne! – kategoriškai nukirto Šelbė. – Ši boba yra *sena*. O Liusei juk buvo septyniolika. – Ji metė į Liusę nervingą žvilgsnį. – Na, turiu omenyje, praeityje, jai buvo septyniolika. Šįkart, galiu prisiekti, ji

gyvens iki brandžios senatvės. Galbūt iki tokio amžiaus kaip ši ponija. Turiu omenyje...

– Užteks, Šelbe, – pertraukė Liusė.

Mailsas papurtė galvą.

– Man reikia dar tiek daug išmokti, kad atsigriebčiau.

– Gerai, jei čia ne aš, mes turime būti... na, nežinau, kažkaip susijusios. – Liusė žiūrėjo, kaip moteris atskaičiavo pinigus plikam vyrui, ryšiančiam kaklaraištį. Jos rankos buvo panašios į Liusės rankas. Jos lūpų forma be galo kažką priminė. – Nemanote, kad ji gali būti mano mama? Arba mano sesuo?

Šelbė paskubomis keverzojo kažką ant vidinio jogos žinyno viršelio.

– Yra tik vienas būdas tai sužinoti. – Ji pakišo Liusei po nosimi savo keverzones: *Las Vegasas: Miražo viešbutis ir kazino, naktinė pamaina, stalas stovi šalia tos vietos, kur vyksta Bengalijos tigro pasirodymas, Vera su plastikiniais priklijuojamais nagais.*

Ji vėl pažvelgė į kortų dalytoją. Šelbė visada geriau pastebėdavo tas detales, kurios nė nekrisdavo Liusei į akis. Ant ženklelio, skirto kortų dalytojos vardui užrašyti, puikavosi vardas VERA, užrašytas į šoną pakrypusiomis baltomis raidėmis. Bet matomas vaizdas pradėjo pamažu mirguliuoti ir blukti. Netrukus visas reginys sudrisko į mažyčius šešėlio skutelius, kurie nukrito ant grindų ir susivyniojo tarsi degančio popieriaus pelenai.

– Palauk, argi tai ne praeitis? – paklausė Liusė.

– Nemanau, – atsakė Šelbė. – Arba bent jau netolima praeitis. Fone kabėjo skelbimas apie naująjį *Cirque de Soleil*. Na, ką pasakysi?

Gal reikėtų vykti į Las Vegasą ir susirasti tą moterį? Su vidutinio amžiaus seserimi susišnekėti būtų kur kas paprasčiau nei su tėvais, kuriems turėtų būti daugiau nei aštuoniasdešimt. O kas jeigu nuvažiavus į Las Vegasą iš netikėtumo Liusei vėl iš po kojų išslytų žemė?

Šelbė bakstelėjo Liusei.

– Jei sutiksiu važiuoti su tavim į Las Vegasą, tai reikš, kad man labai patinki. Mano mama ten dirbo padavėja porą metų, kai buvau vaikas. Patikėk, ten tikras pragaras.

– Kaip mes ten nusigausime? – paklausė Liusė, neužsimindama, kad jie galėtų dar kartą pasiskolinti NTBVI automobilį. – Bet kokių atveju, ar labai toli yra Las Vegasas?

– Per toli, kad būtų galima nuvykti automobiliu, – įsiterpė Mailsas. – Jei klaustumėte mano nuomonės, aš neprieštaraučiau, nes jau seniai noriu pagerinti savo įsiskverbimo įgūdžius.

– Įsiskverbimo? – paklausė Liusė.

– Taip, įsiskverbimo, – patvirtino Mailsas, atsiklaupdamas ant žemės ir delnu krūvon subraukdamas šešėlio fragmentus. Jie atrodė negyvi, bet Mailsas vis minkė juos pirštais, kol galiausiai suformavo purų, netvarkingą kamuolį. – Pasakojau jums, kad negalėjau užmigti šianakt. Aš, galima sakyti, įsilaužiau į Stiveno darbo kambarį per viršulangi.

– Aha, kur gi ne. – Nenorėjo patikėti Šelbė. – Tu juk susimovei per kilimo į orą egzaminą. Taigi,

abejoju, kad galėtum pakilti ir prasmukti per viršulangi.

– O tu nesi pakankamai stipri, kad galėtum perstumti knygų lentyną, – atkirto Mailsas. – Bet aš galiu, ir man pačiam tai buvo netikėta. – Jis plačiai nusišypsojo, rankoje laikydamas storą juodos spalvos knygą, ant kurios puikavosi pavadinimas *Pranešėjai: iškvietimas, žvilgsnis į jų vidų ir kelionė dešimčia paprastų pakopų*. – Be to, ant mano blauzdos yra milžiniška mėlynė, nes nebuvau gerai apgalvojęs, kaip išlįsiu per viršulangi atgal, bet vis tiek... – Jis pasisuko į Liusę, kuri vos laikėsi neišplėšusi knygos jam iš rankų. – Maščiau, kad jei turi akivaizdų talentą išvelgti, kas jų viduje, o aš turiu neįkainojamų žinių...

Šelbė suprunkštė.

– Ei, ar tik nebūsi perskaitęs trečdalis procento knygos?

– Labai naudingą trečdalį procento, – atkirto Mailsas. – Manau, kad galėtume pabandyti, užuot amžiais blaškėsi.

Šelbė įtariai kilstelėjo galvą, bet nieko daugiau neištarė. Mailsas nesiliovė savo delne minkęs Pranešėjo skutelius, tada pradėjo jį tempti. Po kokios minutės ar dviejų pavidalas virto pilkos spalvos lakštu, beveik durų dydžio. Jo pakraščiai atrodė išklibę, o jis pats tapo beveik permatomas. Bet vos tik Mailsas šiek tiek atitaukė masę nuo savęs, ji pasidarė kietesnė, tarsi gipso tvarstis, kuris buvo paliktas išdžiūti. Mailsas palietė kairę tamsaus stačiakampio pusę, užčiuopdamas jo paviršių, lyg kažko ieškodamas.

– Labai keista, – sumurmėjo jis, tarp pirštų volioldamas Pranešėją. – Knygoje rašoma, kad jei pakankamai plačiai išplėsite plotą, paviršiaus įtampa taip sumažės, kad pavidalas bus tinkamas įsiskverbti. – Jis atsiduso. – Čia turėtų būti...

– Nuostabi knyga, Mailsai. – Vartydama akis nukirto Šelbė. – Tu dabar tikrų tikriausias ekspertas.

– Ko tu ieškai? – pasidomėjo Liusė, atsistodama už Mailso. Stebėdama, kaip į vidų prasiskverbia vaikinio rankos, Liusė kai ką pamatė.

Užraktas.

Liusė sumirkčiojo ir vaizdas išnyko, bet mergina žinojo, kur jis buvo. Ji apėjo Mailsą ir savo ranką prispaudė prie kairiojo Pranešėjo šono. *Ten*. Pirštais pajutusi prisilietimą Liusė aiktelėjo.

Atrodė, tarsi ji liestų tvirto metalo užraktą su skląstimi ir sklende, naudojama užrakinti vartus į sodą. Jautėsi šaltukas ir nematomų rūdžių šiurkštumas.

– O dabar kas? – paklausė Šelbė.

Liusė atsisuko į du be galo suglumusius savo draugus, gūžtelėjo pečiais, pačiupinėjo užraktą, tada iš lėto į šoną pastūmė nematomą skląstį.

Vos tik užraktas buvo atlaisvintas, pamėkliškos durys staigiai pakilo aukštyn, vos nepargriaudamos ant nugarų trijulės.

– Mums pavyko, – sušnabždėjo Šelbė.

Trijulė žiūrėjo į ilgą, gilų, raudonai juodą tunelį. Viduje jis buvo šaltas ir drėgnas, trenkė pelėsiomis

bei iš pigaus likerio pagamintais kokteiliais, atskiestais vandeniū. Liusė ir Šelbė nedrąsiai pažvelgė viena į kitą. Kur gi tas *Black Jack* kortų žaidimo stalas? Kur ta moteris, kurią jie matė prieš tai? Kažkur giliai ėmė pulsuoti raudonas švytėjimas, ir tada Liusė išgirdo žvangant žaidimų automatus, dzingsint į mokėjimui skirtus krepšius krintančias monetas.

– *Geras!* – nusistebėjo Mailsas, įsitverdamas Liusei į ranką. – Skaičiau apie tai. Šis aspektas yra tradicinis. Mes teturime tęsti.

Kai Mailsas įžengė į šaltą ir drėgną tamsą, trukteldamas abi merginas sau iš paskos, Liusė įsitvėrė Šelbei į ranką, tvirtai ją suspausdama.

Jie paėjo vos tris pėdas į priekį, bet tiek užteko, kad prietų tikrąsias Liusės ir Šelbės bendrabučio kambario duris. Bet vos tik skleisdamos be galo erzinantį čirpantį garsą jiems už nugarų užsidarė drumstai pilkos spalvos Pranešėjo durys, merginų „Pakrantės“ mokyklos bendrabučio kambarys išnyko. Tai, kas tolumoje atrodė kaip sodrus, švytintis aksominis raudonumas, staiga pasidarė ryškiai baltas. Balta šviesa šovė į priekį, apgaubdama trijulę, užpildydama jų ausis garsu. Visi trys turėjo prisidengti akis. Mailsas žengė pirmyn, veddamasis Liusę ir Šelbę sau iš paskos. Priešingu atveju Liusei grėstų būti suparalyžiūotai nuo galimų netikėtumų. Abu jos delnai, laikomi draugo rankose, prakaitavo. Mergina klausėsi vienintelio girdimo triukšmingo ir be galo skardaus muzikos akordo.

Liusė pasitrynė akis, nes ūkanotas Pranešėjo uždangalas trikdė jos matomą vaizdą. Mailsas žengė toliau ir švelniai sukdamas ratu ranką pabandė nuvalyti šį uždangalą, kol galiausiai jis pradėjo sluoksniuotis, tarsi nuo lubų imtų luptis senų dažų luobas. Nuo kiekvieno krintančio gabalo per niūrią vėsumą nuvilnydavo stiprūs sausringo dykumų oro gūšiai, sušildydami Liusės odą. Kai Pranešėjas sukrito gabalais trijulei po kojomis, staiga jiems prieš akis išryškėjo vaizdas: visi trys žvelgė į Las Vegaso fragmentą. Liusė buvo mačiusi jį tik nuotraukose, bet dabar tolumoje prieš akis atsivėrė Las Vegaso „Paryžiaus“ viešbučio Eifelio bokšto smaigalys.

O tai reiškė, kad jie atsidūrė labai aukštai. Liusė išdrįso pažvelgti žemyn: trijulė stovėjo lauke, kažkur ant stogo, kurio pakraštys leidosi vos už pėdos ar dviejų nuo jų pirštų galiukų. Girdėjosi automobilių srauto skleidžiamas šurmulyš, matėsi į eilę susodintų palmių viršūnės, įmantriai apšviestas plaukimo baseinas. Visa tai buvo matoma iš mažiausiai trisdešimto pastato aukšto.

Šelbė paleido Liusės ranką ir ėmė matuoti rudo cementinio stogo ribas. Trys vienodo ilgio, stačiakampio formos bokšteliai kyšojo nuo stogo centro. Liusė apsisuko aplink, pamatydama tris šimtus šešiasdešimt ryškių neoninių šviesų, o už atsivėrusio miesto fragmento tolumoje driekėsi pliki kalnai, nykiai apšviesti nuo miesto krintančios šviesos.

– Po velnių, Mailsai, – pradėjo Šelbė, šokinėdama per stoglangius, kad galėtų geriau apžiūrėti stogą. – Šis prasiskverbimas buvo nuostabus. Aš dabar beveik žaviuosi tavimi. Beveik.

Mailsas ėmė rankomis raustis kišenėse.

– Hm... ačiū.

– Kur tiksliai mes esame? – paklausė Liusė. Jos įsiskverbimas į Pranešėją ir ši trijulės patirtis

skyrėsi kaip diena ir naktis. Dabar viskas buvo kur kas labiau civilizuota. Niekas nenorėjo vemti. Viskas pavyko. Na, bent ji manė, kad pavyko. – Kas atsitiko mūsų prieš tai regėtam vaizdui?

– Jo mastelis gerokai sumažėjo, – paaiškino Mailsas. – Pamaniau, kad būtų keista, jei mūsų trijulė įžengtų iš debesies per kazino grindų vidurį.

– Tu tikras gudruolis, – tarstelėjo Šelbė, trukteldama uždarytas duris. – Ar turite pasiūlymų, kaip iš čia ištrūkti?

Liuse išsiviepė. Pranešėjas lyg skarmalas virpėjo jiems po kojomis. Liusei buvo sunku įsivaizduoti, kad jis dabar būtų pakankamai pajėgus jiems padėti. Jokių šansų, kad jis galėtų nukelti juos nuo šio stogo, jokių šansų, kad galėtų gražinti į „Pakrantės“ mokyklą.

– Tiek to! Aš esu genijus, – riktelėjo Šelbė iš kitos stogo pusės. Ji buvo pasilenkusi virš vieno iš stoglangių ir atkakliai bandė išlupti jo užraktą. Niurnėdama Šelbė atplėšė jį, tada pakėlė atverčiamą stiklo sienelę. Mergina kyštelėjo vidun galvą, parodydama Liusei ir Mailsui prisijungti prie jos.

Liuse pro atvirą stoglangį atsargiai pažvelgė į didžiulį, prabangų tualetų kambarį. Vienoje pusėje buvo keturios didžiulės pertvaros, o kitoje pusėje matėsi į eilę išrikiuotos paaukštintos marmurinės kriauklės, įrengtos priešais paauksuotą veidrodį. Rausvai violetinio pliušo minkštasuolis stovėjo priešais tualetinį staliuką. Ant jo sėdėjo moteris ir žvelgė į veidrodį. Liuse matė tik juoda pūstų plaukų šukuosena dengtą jos viršugalvį. Bet veidrodžio atspindys liudijo, kad moters veidas buvo gausiai nuteptas kosmetinėmis priemonėmis, jos kaktą dengė tankūs kirpčiukai, o prancūzišku manikiūru papuošta ranka vedžiojo lūpas, užtepdama akivaizdžiai nebūtiną raudono lūpdažio sluoksnį.

– Vos tik Kleopatra baigs terliotis savo lūpdažiu, mes nusliuogsime žemyn, – sušnabždėjo Šelbė.

Trijulė pamatė apačioje nuo tualetinio stalelio pakylančią Kleopatrą. Ji sučepsėjo lūpomis ir nusivalė netyčia ant dantų užbrauktą raudoną lūpdažio žymę. Tada moteris nužingsniavo link durų.

– Noriu jūsų paklausti, – prabilo Mailsas. – Ar norite, kad nusliuogčiau žemyn į moterų tualetą?

Liuse dar kartą apsidairė po tuščią stogą. Iš tiesų ištrūkti buvo vienintelis kelias.

– Jei kas nors tave pamatys, paprasčiausiai apsimesk, kad pasirinkai ne tas duris.

– Arba kad judu glamžėtės vienoje tualetų kabinų, – pridūrė Šelbė. – Ką? Juk čia Las Vegasas.

– Gal verčiau judėkime. – Leidžiantis žemyn pro langą Mailso veidas nuraudo. Jo rankos iš lėto tūso, kol galiausiai vaikino pėdos pakibo virš marmurinio tualetinio staliuko.

– Padėk Liusei nusileisti, – paragino Šelbė.

Mailsas nužingsniavo užrakinti tualetų durų, tada pakėlė savo rankas, kad galėtų suimti Liusę. Liuse pabandė pamėgdžioti Mailsą, bet vos tik nusileido per stoglangį žemyn, jos rankos ėmė virpėti. Mergina nieko nematė, kas vyksta apačioje, tik pajuto, kad Mailsas ją stipriai sugriebė.

– Gali pasileisti, – paragino jis. Ir kai ji atleido rankas, Mailsas grakščiai nuleido Liusę ant grindų. Jo pirštai plačiai apėmė Liusės kūną. Mailso pirštus ir merginos odą teskyrė ploni juodos spalvos marškinėliai. Kai Liuse pėdomis palietė plytelėmis dengtas grindis, Mailsas tebelaikė apkabinęs ją.

Liusė jau ketino padėkoti, bet pažvelgusi vaikinui į akis, ji negalėjo praleisti nė žodžio.

Ji nieko nelaukdama ištrūko iš vaikino glėbio, murmedama atsiprašymo žodžius už tai, kad apmindžiojo jam kojas. Jiedu pasilenkė virš tualetinio staliuko, susijaudinę stengdamiesi išvengti akių kontakto, abu nukreipė akis į sieną.

Taip neturėjo atsitikti. Juk Mailsas jos draugas.

– *Alio!* Ar kas nors ketina man padėti? – Rumbuotomis kojineėmis apmautos Šelbės kojos tabalavo nuo stoglangio, nekantriai maskatuodamos į šalis. Mailsas atsistojo po langu ir šiurkščiai sugriebė Šelbę už diržo. Prilaikydamas už liemens vaikiną palengva nuleido ją žemyn. Liusė pastebėjo, kad Mailsas paleido Šelbę kur kas greičiau nei ją.

Šelbė nušokavo auksinėmis plytelėmis dengtomis grindimis ir atrakino duris.

– Eime, ko jūs laukiate?

Anapus durų blizgučiais nusagstytais aukštakulniais kaukšėjo žavingos juodai apsirengusios padavėjos, kokteilių padėklai svyravo jų rankose. Vyrai, vilkintys brangius tamsius kostiumus, būriavosi aplink *Black Jack* stalus, kur kaskart, vos tik būdavo lošti dalijamos kortos, šūkavo tarsi paaugliai. Čia nebuvo lošimo automatų, sustatytų į nesibaigiančią eilę, kurie nepaliaujamai žvangėjo ir trinksėjo. Aplink buvo tylu ir dvelkė prabanga. Buvo be galo įdomu visa tai stebėti. Reginys labai skyrėsi nuo to vaizdo, kurį trijulė stebėjo maigydami Pranešėją.

Prie jų priėjo kokteilių padavėja.

– Gal galiu jums padėti? – Mergina nuleido savo nerūdijančio plieno padėklą, kad trijulė galėtų apžiūrėti jo turinį.

– Ak, noriu ikry, – pareiškė Šelbė, paimdama tris blynus ir paduodama po vieną draugams. – Ar jūs, bičiuliai, galvojate tą patį, ką ir aš?

Liusė linktelėjo.

– Mes kaip tik ketiname nusileisti žemyn.

Vos tik lifto durys atsivėrė į ryškų ir blizgų kazino vestibulį, Mailsas išstūmė Liusę lauk. Mergina patvirtino, kad galiausiai jie atsidūrė reikiamoje vietoje. Kokteilių padavėjos buvo vyresnės, pavargusios, kur kas mažiau apsinuoginusios. Jos ne grakščiai sukinėjosi po dėmėtą oranžinės spalvos kilimą, o dusliai šmirinėjo. Ir klientai kur kas labiau priminė tuos, kuriuos trijulė matė sėdint aplink stalą ankstesnėje vizijoje: vyrai buvo nusipenėję, priklausė viduriniajai socialinei klasei, buvo pusamžiai, liūdni, pinigines tuštinantys robotai. Dabar draugijai reikėjo rasti Verą.

Šelbė ėmė vikriai suktis po ankštą žaidimo automatų labirintą, paskui save nusitempdama draugus, prasibraudama pro grupes žmonių, sėdinčių prie ruletės stalų ir rėkiančių mažam kamuoliukui besisukant rate, pro didelius žaidimų stalus, prie kurių stovintys žmonės pūtė į žaidimo kauliuką prieš švystelėdami jį, o tada šaukdavo paaiškėjus rezultatui, tolyn pro stalų, ant kurių žaidžiamas pokeris ir

kiti keisti žaidimai, pavyzdžiui, *Pai Gow*, eilę, kol galiausiai priėjo grupelę *Black Jack* stalų.

Daugelis kortų dalytojų buvo vyrai. Aukšti, susikūprinę, riebaluotais plaukais, akiniuoti vyrai, po kurių panosėmis styrojo žili ūsai. Vienas jų ant veido buvo užsimaukšlinęs chirurginę kaukę. Šelbė nesulėtino žingsnio, kad galėtų įdėmiau patyrinėti juos. Ji pasielgė labai teisingai, nes tolimame kazino kampe stovėjo Vera.

Jos juodi plaukai buvo aukštai suimti į kreivą kuodą. Išblyškęs moters veidas atrodė liesas ir sudribęs. Liusė nepajuto tokio paties atlapaširdiškumo moters atžvilgiu, kokį išgyveno stebėdama savo ankstesniojo gyvenimo tėvus Šastoje. Bet juk Liusė nieko apie ją nežinojo, tik tiek, kad Vera buvo pavargusi, vidutinio amžiaus moteris, kuri laikė atkišusi pusiau miegančiai raudonplaukei kortų malką, kad toji ją padalytų. Raudonplaukė abejingai padalijo kortų malką. Tada Veros rankos ėmė mikliai judėti.

Prie kitų kazino stalų buvo susispietę daugybė žmonių, tačiau raudonplaukė ir jos miniatiūrinis sutuoktinis buvo vieninteliai šalia Veros sėdintys asmenys. Bet Vera vis tiek kūrė puikų savo šou numerį, traškindama kortas tokiu vikrumu, jog žvelgiant iš šalies atrodė, tarsi tam, ką ji darė, buvo nereikalingos kažkokios ypatingos pastangos. Dabar Liusė netruko pastebėti elegantiškąją Veros pusę, kuri anksčiau jai nebuvo kritusi į akis. Jos sugebėjimai buvo stulbinantys.

– Taigi, – nutęsė Mailsas, prižiūriodamas prie Liusės. – Ar mes ketiname...

Nieko nelaukdama Šelbė nudrėbė savo rankas Liusei ant pečių, praktiškai įsprausdama ją į vieną laisvų odinių krėslų prie stalo.

Nors buvo be galo smalsu pažvelgti į Verą, Liusė stengėsi neužmegzti su ja akių kontakto. Mergina bijojo, kad Vera atpažins ją nė nespėjusią ištarti žodžio. Bet Veros akys prabėgo pro trijulę su vos pastebimu susidomėjimu. Liusė prisiminė, kad nusidažius šviesiai plaukus dabar atrodė esanti visiškai kitu žmogumi. Mergina nervingai papurtė galvą, nežinodama, ką daryti toliau.

Tada Mailsas priešais Liusę nutėškė dvidešimties dolerių vertės sąskaitą ir mergina prisiminė ketinusi žaisti kortų žaidimą. Liusė pastūmė pinigus skersai stalą.

Vera kilstelėjo tvarkingai pieštuku nubrėžtą antakį.

– Turi tapatybę patvirtinantį dokumentą?

Liusė papurtė galvą.

– Gal galėtume tik stebėti?

Kitoje pusėje sėdinti raudonplaukė užsnūdo, o jos galva pamažu slydo ant sustingusio Šelbės peties. Žvelgdama į trijulę Vera pašaipiai pavartė akis, pastumdama Liusei atgal jos pinigus ir parodydama į neoninėmis šviesomis spindinčią afišą, reklamuojančią *Cirque du Soleil*.

– Cirkas ten, vaikučiai.

Liusė atsiduso. Buvo akivaizdu, kad jiems teks palaukti, kol Vera baigs darbą. O tada ją tikriausiai dar mažiau sudomins galimybė pasikalbėti su trijule. Jausdamasi sutriuškinta Liusė ištiesė ranką, kad galėtų paimti Mailso pinigus. Vera savo pirštus atitraukė kaip tik tuo metu, kai Liusė savaisiais

prisilietė prie pinigų, jų pirštai lengvai susilietė. Abi kilstelėjo galvas aukštyn. Keistas šokas trumpam išmušė Liusę iš vėžių. Ji sulaukė kvėpavimą. Mergina įdėmiai pažvelgė į plačias šviesiai rudas Veros akis.

Ir ji viską pamatė.

Dviaukštė trobelė užpustytame Kanados miestelyje. Ant langų šerkšno voratinkliai, vėjo švilpimas už jų. Dešimties metų mergaitė svetainėje žiūri televizorių, ant kelių sūpuodama kūdikį. Tai Vera, išblyškusi ir dailutė, mūvinti garintus džinsus ir avinti Doc Matens batus, vilkinti tamsiai mėlynos spalvos megztinį aukštu kaklu, nusitęsusi iki pat smakro, pigus vilnos pledas, patiestas tarp jos ir sofos atlošo. Ant kavos stalelio stovi dubuo su kukurūzų spragėsiais, tiksliau, su jų nesprogusių branduolių likučiais, telpančiais į saują. Ugninės spalvos katinas, sėlinantis prie židinio ir šnypščiantis ant radiatoriaus. Ir Liusė – Liusė Veros sesuo – visai mažutė sesers rankose.

Liusė ėmė suptis ant kazino krėslu, trokšdama prisiminti viską, ką regėjo. Bet vos tik išnyko pirmasis įspūdis, prieš akis atsivėrė dar vienas vaizdas.

Liusė, neseniai vaikščioti pradėjusi mažylė, besivejanti laiptais aukštyn Verą, tada nuo jų žemyn, iš nuovargio pailsusiomis kojomis, jos krūtinė kilnojasi nuo sulaukyto juoko. Staiga nuskamba durų skambutis, o už jų pasirodo vaikinukas šviesiais suglostytais plaukais, kuris atvyko pas Verą, pasimatyti su ja. Vera stabteli ir glostydama delnais išsilygina drabužius, tada atsuka nugarą, nusigręžia...

Prabėga dar viena akimirka, ir Liusė pasirodo esanti paauglė su pečius siekiančiais garbanotais juodais plaukais. Išsidrėbusi ant džinsinės Veros lovatiesės. Audeklas, iš kurio pasiūta lovatiesė, grubus, bet kažkodėl toks raminantis. Ji varto slaptą Veros dienoraštį. „Jis mane myli“. Ta pati frazė prikeverzota daugybę kartų, o jos rankraščio raidžių kilpos kuo toliau, tuo labiau didėja. Netikėtai Liusei iš rankų išplėšiamas dienoraštis, išnyra piktas sesers veidas, ant kurio išryškėja ašarų žymės...

O tada ir vėl kita scena, dabar Liusė vyresnė, gal septyniolikos. Ji atrodo susikaupusi ir pasirengusi tam, kas netrukus įvyks.

Sniegas krinta iš dangaus, tarsi puri balta nepajudinama masė. Vera su keliais draugais čiuožinėja pačiūžomis ant užšalusio tvenkinio, plytinčio už jų namo, slysdama skubiais ratais, linksma ir kvatojanti. O ant nuspurusio tvenkinio pakraščio susigūžusi tupi Liusė. Kol bando susivarstyti pačiūžas, pro plonyčius drabužius skverbiasi šaltis. Liusė kaip visada skuba, norėdama pasivyti seserį. Šalia ji pajunta sklindant šilumą. Nė nepažvelgusi suvokia, kad tai Danielis. Vaikinas tylus, paniuręs, jo pačiūžos jau suvarstytos. Liusė pajunta nenumaldomą norą jį pabučiuoti. Aplink nesimato nė vieno šešėlio. Tas vakaras buvo nepaprastas, kaip buvo nepaprasta viskas, kas vyko per jį. Tada viskas buvo be galo aišku. Tas vakaras buvo daug žadantis.

Norėdama pamatyti šešėlius Liusė apsidairė, bet tada suprato, kodėl jų nėra. Tai buvo Veros prisiminimai. O dėl sniego tapo dar sunkiau ką nors įžiūrėti. Tačiau Danielis tikriausiai viską žino, kaip žinojo ir tada, kai anąkart nėrė į tą vizijoje regėtą ežerą. Tikriausiai jis jautė kaskart, kai artėjo Liusės mirtis. Ar jam kada nors po Liusės nužudymo rūpėjo, kas atsitiko tokiems žmonėms kaip Vera?

Nuo tos ežero pusės, kurioje tupėjo Liusė, atsirito sprogimo garsas, tarsi kažkas būtų išskleidęs parašiotą. O tada: pūgos apsuptyje raudonos ugnies salvė. Tvenkinio pakraštyje į dangų iššovė milžiniškas ryškiai oranžinių liepsnų stulpas. Toje vietoje, kurioje dar prieš akimirką stovėjo Liusė. Kiti čiuožėjai nieko nesuvokdami perskrodė ežerą, nuskubėdami į tą pusę. Bet ledas katastrofiškai greitai tirpo, todėl jų pačiūžos įsmuko į geliantį vandenį. Tamsiai mėlyną nakties dangų perskrodė Veros klyksmas. Liusė sesers veide teįžvelgė kančios sustingdytą žvilgsnį.

Vera patraukė ranką į save. Jos lūpos kelis kartus suvirpėjo, o tada ji šiaip ne taip išvebleno:

– Tai tu. – Ji papurtė galvą. – Bet tai neįmanoma.

– Vera, – sušnabždėjo Liusė, ištiesdama seserei savo ranką. Liusė norėjo ją apkabinti, sugerti visą Veros patirtą skausmą ir pasilikti sau.

– Ne. – Vera papurtė galvą, atsitraukdama atgal ir mosuodama pirštu Liusei. – Ne, ne, ne. – Ji ataturpsta atsitrenkė į už jos stovintį kortų dalytoją, suklypo, tada griuvo, nustumdama didžiulę pokerio žetonų krūvą nuo stalo. Spalvoti diskai išsilakstė po grindis. Po šio akibroko sekė lošėjų nuostabos šūksniai. Jie pašoko nuo savo krėslų ir puolė rinkti žetonus.

– Po velnių, Vera! – užbaubė žemas ir drūtas vyras, užgoždamas kilusį ūžesį. Vos tik šis pigų pilkos spalvos poliesterio kostiumą vilkintis ir nusidėvėjusius batus avintis vyriškis atkrypavo prie trijulės stalo, Liusė, Mailsas ir Šelbė persimetė nerimo kupiniais žvilgsniais. Trys nepilnamečiai nė kiek nenorėjo turėti problemų su pragaro velnius atstojančiu šefu. Bet šis iš pasibjaurėjimo susiraičiusiomis lūpomis nesiliovė baręs Veros.

– Kiek kartų...

Vera jau buvo atsistojusi, bet nesiliovė išgąstingu žvilgsniu stebėlijusi į Liusę, tarsi ta būtų velnias, o ne jos sesuo, egzistavusi kažkada ankstesnėmis dienomis. Nuo patirto siaubo Veros juodais šešėliais apvedžiotos akys buvo baltos lyg sniegas. Moteris tesugebėjo mikčiodama iškvošti:

– Ji ne... ne... ne... negali būti čia.

– Kristau, – sumurmėjo pašlemėkas šefas, žvilgčiodamas į Liusę ir jos draugus, o tada prie lūpų priglaudė radijo stotį: – Atsiųskite man apsaugą. Aš čia pričiuopau porą chuliganiškai besielgiančių vaikigalių.

Liusė žengė žingsnį atgal, atsistodama tarp Mailso ir Šelbės. Pastaroji pro sukąstus dantis iškošė:

– Ką manai, Mailsai, apie vieną tų patogių prasmukti vietelių?

Mailsui nespėjus atsakyti į užduotą klausimą, priešais trijulę išdygo trys vyrai masyviais riešais ir drūtais kaklais, kurie savo ūgiu gerokai lenkė juos visus tris bendrai sudėjus. Įtūžęs bosas mojavo rankomis.

– Veskite juos į areštinę. Sužinokite, ką dar jie yra iškrėtę.

– Turiu geresnę idėją, – iš už apsaugos darbuotojų užtvaro pasigirdo merginos balsas.

Visų galvos apsigrėžė balso kryptimi, bet tik vienintelės Liusės veidas nušvito iš nuostabos.

– Ariana!

Sliuogdama pro minią smulkutę mergina nusišypsojo Liusei draugiška šypsena. Avėdama batus dvylikos centimetrų platforma, susišukavusi taip, kad plaukai atrodė išsitaršę ir išsidraikę į visas puses, o akis apsivedžiojusi tamsiu pieštuku, nuo kurio apvadų jos atrodė tarsi giliai įdubusios, Ariana puikiai derėjo prie keistos kazino klientūros. Atrodė, kad čia niekas jos nepažįsta, juo labiau Šelbė ir Mailsas.

Velnio neštas ir pamestas šefas atkrypavo artyn, atsistodamas priešais Arianą. Nuo jo trenkė batų tepalu ir vaistais nuo kosulio.

– Ei, panele, ar tu irgi nori keliauti į areštinę?

– O, skamba viliojančiai. – Arianos akys išsipūtė. – Deja, šįvakar turiu daugybę reikalų. Turiu bilietus į *Žydros vyrų* trupės pasirodymą, per kurį sėdėsiu pirmoje eilėje, ir, žinoma, po jų pasirodymo ketinu vakarieniauti su *Cher*. Dar yra vienas dalykas, kurį turiu padaryti... – Ji pabarbeno sau į smakrą, o tada pažvelgė į Liusę. – O taip, ketinu ištraukti iš šios pragaro irštvos šiuos tris bičiulius. Dabar prašyčiau mums atleisti! – Nutaisiusi gailestingą veido išraišką ji pasiuntė oro bučinį pykčiu netveriančiam bosui, tada gūžteldama pečiais ir trakšteldama pirštais pažvelgė į Verą.

Netrukus užgeso visos šviesos.

Tryliktas skyrius

ŠEŠIOS DIENOS

Skuosdama tamsaus kazino labirintais Ariana judėjo taip tarsi regėtų nakties viziją.

– Visi trys galite būti ramūs, – pranešė ji. – Jau greitai ištraukiu jus visus iš šios pragaro skylės.

Ariana laikė tvirtai suėmusi Liusės riešą, kuri spaudė rankoje Mailso riešą, o šis savo ruožtu tempė už rankos paėmęs Šelbę, kuri keikėsi nepatenkinta, kad netikėtai pasisukus įvykiams jiems teko lėkti lyg akis išdegus.

Ariana vedė trijulę neklysdama, nepamesdama kelio, ir nors Liusė nematė, ką jos draugė daro, ji girdėjo niurnant ir vaitojant savo bičiulius, kuriuos kartais pečiais užkliudydavo Ariana.

„*Atleiskite man*“, „*Oi!*“ ir „*Atsiprašau!*“

Ji vedė trijulę per tamsius koridorius, sausakimšus sunerimusią turistų, kurie mobiliaisiais telefonais švietė sau kelią. Per dar tamsesnius laiptus, troškįus nuo ilgo nenaudojimo ir prikimštus tuščių kartotinių dėžių. Galiausiai kojos spyriu ji atidarė avarinį išėjimą, paragindama trijulę nerti pro jį, pasileidžiant į tamsų, siaurą skersgatvį.

Skersgatvis ėjo tarp *Miražo* ir kito aukštai į dangų išsišovusio viešbučio. Nuo daugybės į eilę išrikiuotų šiukšlių konteinerių trenkė brangiu pūvančiu maistu. Iš srovele tekančio nuotekų vandens susiformavo pasibjaurėtiną tvaiką skleidžiantis nedidelis upelis, kuris padalijo skersgatvį pusiau. Tiesiai priešais, viduryje ryškiai neoninėmis šviesomis apšviestos parduotuvių ir restoranų alėjos, senas juodos spalvos gatvės laikrodys mušė vidurnaktį.

– Ką gi. – Ariana giliai įkvėpė. – Štai ir prasidėjo dar viena nuostabi diena nuodėmių mieste. Man patinka pasitikti dieną sočiais pusryčiais. Kas alkanas?

– Hm... hr... – sumikčiojo Šelbė, žvelgdama į Liusę, į Arianą, o tada į kazino. – Kas ką tik... Kaip tai atsitiko...

Mailsas buvo įsmeigęs akis į blizgantį, marmurišką randą, kuris juosė vieną Arianos kaklo šoną. Liusė pažinojo Arianą ir buvo pripratusi prie jos, bet jos draugai tikrai nežinojo, kaip elgtis su nepažįstamąja.

Ariana pirštu pamojo Mailsui.

– Šis vaikinai atrodo taip, tarsi galėtų suėsti dramblį. Eikš, žinau vietą, kur galima priryti lyg paršams.

Jiems beskubant skersgatviu link judresnės gatvės Mailsas pasisuko į Liusę ir be garso tik

judindamas lūpas ištarė:

– Tai mane *apstulbino*.

Liuse linktelėjo. Tik tiek ji galėjo padaryti, nenorėdama atsilikti nuo parduotuvių ir restoranų gatve lekiančios Arianos. *Vera*. Ji negalėjo atsikvošėti po to, ką patyrė. Visi tie prisiminimai, prabėgomis išnirę jai prieš akis. Jie buvo skausmingi ir sukrečiantys. Liuse tegalėjo įsivaizduoti, ką teko iškęsti Verai. Bet ir pačiai Liusei jie buvo labai svarbūs. Palyginti su ankstesniais pasižvalgymais į Pranešėjus, šįkart ji pasijuto taip, tarsi būtų *išgyvenusi* vieno savo ankstesnių gyvenimų potyrius. Keista, bet jai teko pamatyti netgi tai, apie ką niekada nebuvo susimąsčiusi: jos ankstesnioji savastis gyveno normalų gyvenimą. Gyvenimą, kuris buvo kupinas pilnatvės ir prasmės, kol nepasirodė Danielis.

Ariana vedė juos į *IHOP* tinklo blyninę, įsikūrusią nedideliame rudu tinku apteptame pastate, akivaizdžiai kur kas senesniame už kitus parduotuvių ir restoranų gatvėje stovinčius pastatus. Ši blyninė atrodė daug ankštesnė ir niūresnė už kitas *IHOP* tinklo blynines.

Pro stiklines duris Šelbė nužingsniavo į vidų, skalambindama pigiais varpeliais, lipnia juosta prilipdytais prie durų viršaus. Iš dubens, stovinčio ant baro, ji pasėmė saują mėtinių čiulpiamų saldainių, o tada pareiškė norą sėdėti prie staliuko, stovinčio toliausiame blyninės kampe. Ariana nusliugė sėdyne šalia Šelbės, o Liuse ir Mailsas klestelėjo priešais jas ant sudriskusio oranžinės spalvos odos krėslo.

Švilptelėjusi rankos mostu Ariana parodė putlutei ir dailutei padavėjai, plaukuose įsikišusiai pieštuką, pageidaujanti kavos visam stalui.

Likusi ketveto pusė įsmeigė akis į storą, spirale sutvirtintą laminuotą valgiaraštį. Vartydami puslapius jie tarsi rungėsi su lapus suklijavusiu pasenusiu klevų sirupu. Šis trumpas atokvėpis buvo puiki galimybė išvengti pokalbio apie nemalonią situaciją, iš kurios jie vos ne vos ištrūko.

Galiausiai Liuse paklausė:

– Ką tu čia veiki, Ariana?

– Bandau užsisakyti daikčiuką linksmu pavadinimu. *Šakniukas pašvilpukas*, nes jie neturi mano mėgstamo *Mėnulis virš mano širdelės*. Tiesą sakant, negaliu apsispręsti.

Liuse ėmė vartyti akimis. Ariana galėtų nesielti taip droviai. Buvo akivaizdu, kad ji neatsitiktinai atsidūrė reikiamoje vietoje reikiamu laiku, kad išgelbėtų juos.

– Juk supranti, ką turiu omenyje.

– Dabar keistos dienos, Liuse. Nusprendžiau jas praleisti keistame mieste.

– Na, jos beveik baigėsi. Juk taip turėtų būti, turint omenyje, kad greitai metu nenusimato paliaubos?

Ariana pastatė kavos puodelį ir panardinusi smakrą sau į delną tarė:

– Ką gi, akivaizdu, kad jie kažko tave moko toje mokykloje.

– Taip ir ne, – atsiliepė Liuse. – Aš tiesiog nugirdau Rolandą kalbant kažką apie tai, kad Danielis

ketina atgaline eiga skaičiuoti minutes. Jis minėjo, kad tai turi kažką bendra su atokvėpiu, bet nežinau tiksliai, apie kokį minučių skaičių ėjo kalba.

Vos paminėjus Danielio vardą įsitempė šalia Liusės sėdinčio Mailso kūnas. Kai prie stalo priimti užsakymo priėjo padavėja, vaikinai pirmasis garsiai išbėrė savo pageidavimą, praktiškai švystelėdamas merginai į rankas valgiaraštį.

– Žlėgtainis ir kiaušiniai.

– Oho, *vyriška*, – pakomentavo Ariana, pritariančiai pažvelgdama į Mailsą ir niūniuodama eiliuotą kalambūrą pagal tai, ką perskaitė.

– *Šakniukas pašvilpukas šviežučiukas skanučiukas*. – Nustačiusi nepaprastai rimtą veido miną mergina žodžius ištarė taip raiškiai, kaip galėtų kalbėti tik jos didenybė Anglijos karalienė.

– Man prašau atnešti *Paršą pataluose*, – užsisakė Šelbė. – Tiesa, pagaminkite dar plaktą omletą, bet be sūrio. Na ir, po velnių, *Paršą pataluose*.

Padavėja pasisuko į Liusę.

– O ką tau, brangute?

– Pusryčių rinkinį. – Apgailestavimo kupina šypsena už visus savo draugus nusišypsojo Liusė. – Plaktą, su mėsa.

Padavėja linktelėjo, nupėdindama link virtuvės.

– Gerai, ką dar nugirdai? – pasiteiravo Ariana.

– Hm, – Liusė pradėjo maigyti šalia druskinės ir pipirinės stovintį sirupo grafiną. – Na, buvo kalbama apie, na, žinai, pasaulio pabaigą.

Tyliai kikendama Šelbė į kavą susipylė tris mažus indelius grietinėlės.

– Pasaulio pabaiga! Tu rimtai priimi šitą mėšlą? Na, turiu omenyje, kiek jau tūkstantmečių žmonija jos laukia? Žmonės pastaruosius du tūkstančius metų dėl jos nerimsta! Cha. Tarsi kas nors kada nors pasikeistų.

Ariana akimirka svarstė, kaip aplaužyti Šelbei ragus, bet tik nuleido savo kavos puoduką.

– Kaip nemandagu iš mano pusės, kad neprisistačiau tavo draugams, Liusė.

– Hm, mes žinome, kas tu esi, – atkirto Šelbė.

– Taip, mano aštunto lygio Angelų istorijos vadovėlyje buvo visas skyrius apie tave, – atsakė Mailsas.

Ariana suplojo delnais.

– O man sakė, kad ta knyga buvo uždrausta!

– Rimtai? Apie tave rašoma vadovėlyje? – nusijuokė Liusė.

– Kodėl taip nustebai? Nemanai, kad esu istorinis personažas? – Ariana vėl atsigręžė į Šelbę ir Mailsą. – Dabar papasakokite apie save. Turiu žinoti, su kuo šlaistosi mano mergužėlė.

– Nepraktikuojanti netikinti nefilimė. – Šelbė pakėlė ranką.

Mailsas įsmeigė akis į savo lėkštę.

– Ir bergždžias pro-pro-pro ir taip toliau angelo proanūkis.

– Tai netiesa. – Liusė trinktelėjo Mailsui per petį. – Ariana, kad būtum mačiusi, kaip jis padėjo mums peržengti per šį šešėlį. Jis buvo nuostabus. Todėl ir esame čia, nes Mailsas perskaitė tavo vadovėlį, o be to, jis galėjo...

– Taip, aš galvoju apie tai, – sarkastiškai nukirto Ariana. – Bet mane kur kas labiau domina ši persona. – Ji mostelėjo pirštu į Šelbę. Arianos veidas buvo kur kas rimtesnis, nei Liusė buvo pratusi matyti. Netgi jos maniakiškai šviesiai mėlynos akys atrodė rimtos. – Dabar netinkamas laikas nieko neveikti ir nieko nepraktikuoti. Viskas nuolat keičiasi, bet vieną dieną ateis atpildo valanda. Ir tau teks pasirinkti, į kurią pusę stoti. – Ariana įsmeigė akis į Šelbę. – Mes visi turime žinoti, kurioje pusėje esame.

Niekas nespėjo pareikšti savo nuomonės apie tai, ką pasakė Ariana, nes prie stalo vėl pasirodė padavėja, rankose laikydama didžiulį rudos spalvos plastiko padėklą, prikrautą lėkščių su maistu.

– Na, ką manote apie greitą aptarnavimą? – paklausė ji. – Kuris jūsų užsisakė *Paršq...*

– Aš! – Šelbė šūktelėjo taip garsiai, kad net privertė padavėją krūptelėti, ir pačiupo savo lėkštę.

– Ar kam nors reikia kečupo?

Visi papurtė galvas.

– Papildomai sviesto?

Liusė parodė ant savo blynų ledų samteliu susuktą sviesto rutulėlį.

– Mes visko turime, ačiū.

– Jei ko nors reikės, – pridūrė Ariana, nusišypsodama, nes pamatė savo lėkštėje iš plaktos grietinėlės nupieštą linksną veiduką, – mes šūktelsime.

– Žinau, kad taip ir *padarysite*. – Tyliai sukikeno padavėja, pasikišdama padėklą sau po pažastimi.

– Šūktelkite taip, tarsi būtų atėjusi pasaulio pabaiga. Kada nors ji tikrai ateis.

Kai padavėja pasišalino, vienintelė valganti buvo Ariana. Ji nuraškė šilauogę nuo lėkštėje nupiešto veiduko nosies, švystelėjo sau į burną ir su pasigardžiavimu nusilaižė pirštus. Galiausiai ji apsidairė aplink stalą.

– Nagi, ko nesirausiate savo lėkštėse, – paragino Ariana. – Nieko gero valgyti šaltą žlėgtainį ir kiaušinius. – Ji atsiduso. – Nagi, bičiuliai. Jūs gi skaitėte istorijos knygas. Nejau nežinote, kas yra kalama į galvas dėl...

– Ne, aš nežinau, – įsiterpė Liusė. – Aš nežinau nė vienos minties, kuri yra kalama į galvą.

Ariana mėsliai apžiojo savo šakutę.

– Gera mintis. Tokiu atveju leiskite man išsakyti jums, kokia yra mano versija. Ji yra kur kas įdomesnė už tas, kurios yra išdėstytos istorijos knygoje, nes netaikysiu jokios cenzūros kalbėdama apie didžiąsias kovas ir prakeiksmus bei visus kitus erotiškus dalykėlius. Gal savo versijos ir nesugebėsiu pateikti 3D formatu. Bet tos versijos, kurios taip pateikiamos, yra gerokai pervertintos. Ar matėte tą filmą su... – Ji pastebėjo abejingus trijulės žvilgsnius. – Ai, nesvarbu. Gerai, viskas

prasadėjo prieš tūkstantmetį. O dabar, ar norėtumėte išgirsti mano pasakojimą apie Šetoną?

– Apie jo seną kaip gyvenimas kovą su Dievu. – Mailso balsas buvo toks monotoniškas, tarsi jis kartotų trečio rango pamokos planą. Tuo pat metu vaikas šakute pervėrė gabalėlį žlėgtainio.

– Kažkada seniai šios dvi jėgos buvo glaudžiai susijusios, – pridūrė Šelbė, panardindama savo *Paršą patalę* į sirupą. – Turiu omenyje, Dievas vadindavo Šetoną ryto žvaigžde. Tai reiškia, kad Šetonas buvo gerbiamas ir mylimas.

– Bet jis labiau norėjo karaliauti Pragare nei tarnauti Rojuje, – į pokalbį įsiterpė Liusė. Gal mergina ir neskaitė nefilimų istorijos, bet ji yra skaičiusi *Prarastąjį Rojų*. Na, ir *Pajūrio skardžio užrašus*.

– *Labai* gražu. – Išsiviepe Ariana, pasilenkdama link Liusės. – Žinai, senais gerais laikais Gabė artimai draugavo su Miltono dukterimis. Pameni, ji dažnai kartodavo tokią frazę „*Ar tau dar negana žmonių, mieloji?*“ Nesvarbu. – Ariana šakute pasmeigė gabalėlį Liusės kiaušinių. – Po velnių, jie tikrai *skanūs*. Gal galite atnešti mums šiek tiek aštraus padažo? – užriko ji virtuvės pusėn. – Gerai, kur mes baigėme?

– Šetonas, – sumaurojo blynų prikimšta burna Šelbė.

– Taip. Taigi, sakykite, ką norite apie *El Diablo Grande*, bet jis yra... – Ariana kilstelėjo galvą, – ...padaras, kuris įkišo savo trigrašį, angelams pasiūlydamas laisvos valios idėją. Turiu omenyje, kad jis visiems į galvą prikimšo visokių temų, apie kurias nesiliaujame mąstę. Į kurią pusę bėgtumėte, jei tektų rinktis? Gavę teisę rinktis suklupo daugelis angelų.

– Keli? – paklausė Mailsas.

– Puolusieji? Pakankamai, kad padėtis atsidurtų aklavietėje. – Ariana akimirškai susimąstė, tada išsiviepe ir suriko padavėjai: – Aštraus padažo! Ar jo yra šioje įstaigoje?

– O kas nutiko angelams, kurie puolė, bet nepasirinko, kurioje pusėje likti?.. – pertraukė pokalbį Liusė, susimąsčiusi apie Danielį. Nors mergina šnabždėjo, jai atrodė, tarsi užkandinės viduryje garsiai aptarinėtų kažką ypač svarbaus. Nors toji užkandinė vidury nakties iš esmės buvo tuštutėlė.

Ariana prislopino balsą.

– Ak, yra daugybė angelų, kurie puolė, bet vis dar vertinami kaip Dievo sąjungininkai. Bet yra ir tokių, kurie pasidavė Šetonui. Mes juos vadiname demonais, nors jie tėra puolusieji angelai, padarę labai netikusį pasirinkimą.

– Nėra taip, kad kažkam būtų paprasta. Nuo Nuopuolio dienos angelai ir demonai ėjo išvien, koja kojon, ranka rankon, ir taip toliau, ir panašiai. – Ji gausiai užtepė sviesto ant blyno. – Bet viskas netrukus pasikeis.

Liusė pažvelgė į savo blynus, negalėdama suvalgyti nė kąsnio.

– Taigi, tu kažką kalbėjai apie mano atsidavimą, kad jis kažkaip su tuo susijęs? – Šelbė šįkart pažvelgė ne taip įtariai nei paprastai.

– Ne, nebūtinai tavo. – Ariana papurtė galvą. – Na, suprantu, kad gali pasirodyti, jog mes tarsi

amžinai kybotume ore pusiausvyros būsenoje. Bet galiausiai viskas pasikeis vienam galingam angelui pasirinkus, į kurią pusę stoti. Kai taip atsitiks, svarstyklės pagaliau pasvirs. *Štai tada* bus svarbu, kurioje pusėje esi.

Arianos žodžiai priminė Liusei apie laiką, kai ji kiurksojo uždaryta mažutėje koplytėlėje kartu su panele Sofija, o ši nesiliovė kalbėjusi, jog Visatos likimas priklauso nuo Liusės ir Danielio. Tada žodžiai skambėjo pamišėliškai, o panelė Sofija *atrodė esanti* piktoji pamišėlė. Ir nors Liusės galvoje sukosi abejonės dėl to, apie ką visi dabar kalbėjo, ji žinojo, kad visa tai susiję su Danieliu.

– Tai Danielis, – ištarė ji ramiu balsu. – Angelas, kuris gali nusverti svarstyklės, yra Danielis.

Toks faktas paaiškino jo patiriamų kančių kainą. Kančių, kurios prilygo dvi tonas sveriančiam kūnui slegiančiam kostiumui. Tai paaiškino, kodėl jis taip ilgai laikėsi nuošalyje nuo jos. Vienintelis dalykas, kuris buvo neaiškus, tai abejonės Arianos galvoje dėl to, kuri svarstyklių pusė nusvirs. Kuri pusė laimės karą.

Ariana pravėrė lūpas, bet užuot pakomentavusi Liusės žodžius, ji vėl puolė šakute jos lėkštėn.

– *Ar galiu, po galais, gauti aštraus padažo?* – užriko ji.

Virš stalo pakibo šešėlis.

– Duosiu jums kai ko *liepsnojančio*.

Liusė pažvelgė sau už nugaros ir atšoko nuo to, ką išvydo: už jos stovėjo labai aukštas vaikinai, vilkintis ilgą rudą spalvos neperšlampamą apsiaustą. Apsiaustas buvo prasagstytas, todėl Liusė matė žerint kažką sidabro spalvos. Tas kažkas buvo užkištas už vaikinai kelnių diržo. Vaikinai plaukai buvo trumpai skusti, nosis laiba ir tiesi, o burnoje kyšojo idealios formos tiesūs dantys.

Ir baltos akys. Absoliučiai bespalvės akys. Nei rainelių, nei vyzdžių – nieko.

Jo keista, abejinga veido išraiška priminė Liusei Atstumtąją merginą. Nors Liusė niekada nebuvo mačiusi tos merginos iš arti, kad galėtų suprasti, kokios buvo jos akys, dabar priešais stovėjo gyvas pavyzdys.

Šelbė pažvelgė į vaikiną, nurijo seiles ir toliau šveitė savo pusryčius.

– Tai neturi nieko bendro su manimi, – suniurnėjo ji.

– Nesikarščiuok, – tarė Ariana vaikinui. – Netrukus galėsi paragauti gardaus kumščio sumuštinio, kurį ketinu tau patiekti. – Išpūtusi akis Liusė stebėjo, kaip smulkutė Ariana atsistoja ir į džinsus nusišluosto rankas. – Aš tik trumpam, bičiuliai. Ai, tiesa, Liuse, primink man, kad tave išbarčiau, kai grįšiu. – Liusei nespėjus nė paklausti, kodėl šis vaikinai čia atėjo, Ariana pačiupo jį už ausies spenelio, stipriai pasukdama ir tvodama jo galvą į šalia baro stovinčią stiklinę bufeto vitriną.

Triukšmas sudrumstė tingią, vėlyvos nakties užkandinės tylą. Vaikinai spiegti tartum vaikas, kai užsiropštusi ant jo Ariana skausmingai užsuko jam ausį. Baubdamas iš skausmo jis bandė išvaduoti savo liesą kūną iš Arianos gniaužtų, kol galiausiai nusviedė ją šalin, pataikydamas į stiklinę vitriną.

Ji nusirideno per visą vitriną ilgį, atsistodama jos gale ir numesdama aukštą citrininį morengų pyragą, o tada užšoko ir atsistojo ant baro. Ariana vertėsi šuoliu link jo, įspirdama vaikinui į pakaušį.

O tada mažais kumštukais ėmė talžyti jam per veidą.

– Ariana! – suspigo padavėja. – Tik ne mano pyragai! Stengiausi būti tolerantiška! Bet juk aš duoną valgau iš to, kad rūpinuosi restoranu ir viskuo, kas jame yra!

– Ak, puiku! – sušuko Ariana. – Mes persikelsime į virtuvę. – Ji paleido vaikiną, nuslydo grindimis ir įspyrė jam platformine pakulne. Vaikinas akiai klupčiodamas nužingsniavo link į virtuvę vedančių durų. – Eikit čionai, visi trys, – suriko ji prie stalo susėdusiai trijulei. – Gal ir jūs kažko naujo išmoksitė.

Mailsas ir Šelbė švystelėjo į šalį savo servetėles. Tai matydama Liusė prisiminė vaikus Doveryje, kurie, vos pasklidus bent menkiausioms paskaloms apie muštynes, mesdavo šalin viską, kas būdavo po ranka, ir spiegdami bėgdavo per koridorius, o iš jų lūpų aidėdavo skanduotė: „Kaukis! Kaukis!“

Liusė neryžtingai nusekė iš paskos. Jei, kaip teigė Ariana, šis vaikinas pasirodė dėl jos, tuomet kyla daugybė neraminančių klausimų. Kas tie žmonės, kurie buvo pagrobę Doną? Iš kur ta strėles svaidanti Atstumtoji mergina Nojaus kyšulyje, kurią nužudė Kemas?

Iš virtuvės sklido garsūs trenksmai. Iš ten spruko trys išsigandę vyrai, ryšintys nešvarias prijuostas. Kai pro besisupančias duris vidun užėjo Liusė, Ariana buvo koja prie grindų prirėmusi vaikiną ties jo galva, tuo tarpu Mailsas ir Šelbė rišo jį neaiškia virve, naudojama nugarinės kepsniams surišti. Nors tuščios vaikino akys spoksojo į Liusę, bet atrodė, kad jis žvelgia kažkur pro šalį.

Trijulė užkimšo vaikino burną virtuviniu skuduru. Kai Ariana pasiūlė: „*Gal norėtum šiek tiek atvėsti? Mėsos šaldiklyje?*“, vaikinas tegalėjo sudejuoti. Dabar jis niekaip negalėjo pasipriešinti.

Sugriebusi vaikiną už apykaklės Ariana nusitempė jį per grindis į didelę šaldymo patalpą, įspyrė dar kelis kartus ir ramių ramiausiai uždarė duris. Mergina nusivalė rankas, trindama jas vieną į kitą, o tada nutaisiusi rūstų veidą pasisuko į Liusę.

– Kas mane medžioja, Ariana? – paklausė drebančiu balsu Liusė.

– Labai daug žmonių, mieloji.

– Ar tai buvo... – Liusė mintimis nuklydo į susitikimą su Kemu. – ...Atstumtasis?

Ariana atsikrenkštė, Šelbė nusikosėjo jai iš paskos.

– Danielis yra sakęs man, kad negali būti su manimi, nes patraukia per didelį aplinkinių dėmesį. Jis tikino, kad man bus saugu „Pakrantės“ mokykloje, bet jie ir ten nusigavo...

– Tik todėl, kad jie atsekė paskui tave, kai išvažinėjai iš mokyklos teritorijos. *Tu* irgi patrauki dėmesį, Liuse. O kai kažkur pasaulyje netikėtai pasirodai kazino ar padarai kažką panašaus, mes jaučiame tai. Jaučia ir blogiukai. Štai kodėl esi toje mokykloje.

– Ką? – įsiterpė Šelbė. – Jūs, bičiuliai, paprasčiausiai slepiate ją su mumis? O kaip mūsų saugumas? Gal tie Atstumtieji žmonės paprasčiausiai pasirodys mokyklos teritorijoje?

Mailsas nieko neištarė, tik nerimastingai žvalgėsi tai į Liusę, tai į Arianą.

– Tu nesupratai, kad nefilimai bando tave pridengti? – paklausė Ariana. – Danielis nieko tau nepasakojo apie jų apsaugines spalvas?

Liusė mintimis nuklydo į tą naktį, kai Danielis atvežė ją iki „Pakrantės“ mokyklos.

– Galbūt jis kažką ir minėjo apie skydą, bet... – Tą naktį jos galvoje sukosi tiek daug kitų dalykų.

Užteko ir to, kad Liusė turėjo kaip nors susigyventi su mintimi, kad Danielis ją palieka. Dabar ji jautė užplūstant šleikštulį keliančią kaltės bangą. – Aš nesupratau. Jis nieko išsamiai neaiškino, tik be paliovos kartojo, kad turiu likti mokyklos teritorijoje. Maniau, kad jis tėra pernelyg atsargus.

– Danielis žino, ką daro. – Gūžtelėjo pečiais Ariana. – Bent jau dažniausiai. – Ji mašliai ties burnos kampučiu iškišo liežuvį. – Na gerai, kartais. Tiek dabar, tiek ir anksčiau.

– Taigi, tu nori pasakyti, kad tas, kas ją medžioja, negali jos matyti, kai ji būna įsimaišiusi į nefilimų žmonių grupelę? – paklausė Mailsas. Rodėsi, kad vaikinai pagaliau atgavo žadą.

– Tiesą sakant, Atstumtieji iš viso nemato, – paaiškino Ariana. – Jie buvo apakinti per Sukilimą. Žinai, šita pasakojimo dalis yra tikrai gera! Turiu omenyje regėjimo atėmimą ir visas kitas Edipo nesąmones. – Ji atsiduso. – Ak, taip. Taip, Atstumtieji. Jie gali matyti tavo degančią sielą – o ją įžvelgti gerokai sunkiau, kai esama nefilimų grupelės apsuptyje.

Mailso akys išsipūtė. Šelbė nervingai kramtė nagus.

Štai kodėl jie supainiojo Doną su manimi.

– Taip tave šiandakt ir surado mūsų dabar mėsos šaldiklyje įkalintas vaikinai, – atsakė Ariana. – Po galais, aš pati tave suradau būtent tokiu būdu. Tu tarsi žvakė tamsiame urve. – Ji iš bufeto ištraukė flakoną su plakta grietinėle ir įsipurškė sau į burną. – Po triukšmingų peštynių man patinka pasimėgauti kažkuo tonizuojančiu. – Mergina aiktelėjo. Į tai reaguodama Liusė pažvelgė į žalios spalvos elektroninį laikrodį, stovintį ant bufeto. Dabar buvo pusė trijų nakties.

– Ką gi, kadangi aistringai mėgstu spardyti subines blogiukams ir tarsi trofėjus skinti pergales, manau, turiu teisę jums pareikšti, kad nuo šiol prasideda jūsų komendanto valanda. – Ariana sušvilpė pro sukąstus dantis ir iš tamsos po maisto ruošimo stalais nusileido tirštas Pranešėjo gniutulas. – Aš niekada to nedariau, gerai? Jei kas nors klaustų, aš *niekada* to nedarau. Labai pavojinga keliauti su Pranešėjais. Girdi, herojai? – ji kumštelėjo Mailsui per kaktą, tada spragtelėjo pirštais. Akimirksniu iš šešėlio viduryje virtuvės susiformavo idealios formos durys. – Aš neturiu daug laiko, o čia yra greičiausias kelias pargabenti jus, bičiuliai, namo, kur būsite saugūs.

– Gražu, – nutęsė Mailsas tarsi konspektuotų merginos žodžius.

Reaguodama į jo toną Ariana papurtė galvą.

– Tik neprisigalvokit kažin ko. Ketinu pargabenti jus į mokyklą, kur ir liksite, – ji įdėmiai pažvelgė kiekvienam į akis, – arba turėsite atsiskaityti man.

– Tu keliauji su mumis? – paklausė Šelbė, pagaliau parodydama bent nežymią pagarbą Arianai.

– Atrodo, kad taip. – Ariana mirktelėjo Liusei. – Dabar tu esi tarsi koks fejerverkas. kažkas turi rūpintis tavimi.

Grįžimas atgal su Ariana klostėsi kur kas sklandžiau nei kelionė į Las Vegasą. Rodėsi, tarsi po ilgo buvimo saulėje grįžtum į namą, kai įėjus į vidų, vaizdas atrodo blausesnis, bet sumirksėjus vos kelis kartus, akys įpranta prie pasikeitusios aplinkos.

Liusė, galima sakyti, jautėsi nusiminusi, kai pamatė, kad po to jaudulio, kurį teko patirti apsilankius Las Vegase, ji vėl grįžo į bendrabučio kambarį. Bet tada ji susimąstė apie Doną, apie Verą. Jautėsi beveik nusiminusi. Grįžus merginos žvilgnis užkliuvo už jai pažįstamų daiktų: dvi nepaklotos lovos, augalais užgriozdinta palangė, Šelbės jogos kilimėliai kambario kampe, iš Stiveno gauta Platono *Respublikos* kopija, gulinti ant stalo su į vidų įkištu puslapių skirtuku. Bet buvo dar kai kas, ką pamatyti ji nesitikėjo.

Danielis. Vilkintis nuo galvos iki kojų juodai ir židinyje kurstantis ugnį.

– A-a-a-a-a! – suspigo Šelbė, strimgalviais atsitraukdama Mailsui į glėbį. – Tu velniškai mane išgąsdinai! Ir tai įvyko mano kambaryje, mano ramybės oazėje. Tai itin nemalonu iš tamstos pusės, Danieli. – Ji mestelėjo į Liusę pasibjaurėjimo kupiną žvilgsnį, tarsi Liusė turėtų kažką padaryti jam pasirodžius čia.

Danielis nekreipė dėmesio į Šelbę, tik ramiai tarstelėjo Liusei:

– Sveika sugrįžus.

Liusė nežinojo, ar bėgti prie jo, ar pulti į ašaras.

– Danieli...

– *Danielis?* – aiktelėjo Ariana. Jos akys išsiplėtė taip, tarsi ji būtų pamačiusi vaiduoklį.

Danielis sustingo. Buvo akivaizdu, kad ir jis nesitikėjo susitikti su Ariana.

– Aš... aš tik noriu akimirką pasikalbėti su ja. O tada dingsiu. – Iš balso atrodė, kad jis jaučiasi kaltas, gal net išsigandęs.

– Gerai, – nukirto Ariana, sugriebdama už pakarpu Mailsą ir Šelbę. – Mes jau ketinome išeiti. *Nė vienas* mūsų nematė tavęs čia. – Ji pavarė porelę į priekį priešais save. – Mes prisijungsime prie tavęs vėliau, Liuse.

Atrodė, kad Šelbė visai neskubėjo nešdintis iš kambario, o Mailso akyse matėsi įniršis. Jis įsmeigė žvilgsnį į Liusę, o tada galiausiai Ariana su didžiuliu dundesiu beveik išmetė juos su Šelbe pro duris.

Danielis priėjo prie Liusės. Mergina užsimerkė ir leidosi užliejama jo artumo šilumos. Ji uodė Danielio kvapą, džiaugdama, kad grįžo namo. Ne namo „Pakrantės“ mokykloje, bet į namus, kuriuos savo buvimu sukūrė Danielis. Tą jausmą Liusė jusdavo ir tada, kai atsidurdavo pačiose keisčiausiose vietose. Netgi tada, kai jų santykiai būdavo kupini sumaištis.

Tokie jie atrodė ir dabar.

Kol kas jis nebučiavo Liusės, netgi nebuvo apkabinęs. Liusė stebėjosi, kad norėjo, jog Danielis padarytų ir viena, ir kita, nepaisydama, ką jai teko pamatyti. Neliečiama Danielio Liusė giliai krūtinėje juto deginantį skausmą. Atmerkusi akis mergina pamatė jį greta savo violetinėmis akimis

smalsiai tyrinėjantį ją po centimetrą.

– Tu mane išgąsdinai.

Liusė niekada negirdėjo jo taip kalbant. *Ji* buvo pratusi būti ta, kuri yra išsigandusi.

– Ar tau viskas gerai? – paklausė jis.

Liusė papurtė galvą. Danielis paėmė ją už rankos ir netardamas nė žodžio nusivedė prie lango, tolyn nuo šiltų židinio liepsnų, atgal į šaltą naktį, ant nelygios atbrailos po langu, kur anąkart buvo aplankęs ją.

Žemai danguje švietė pailgas mėnulis. Visžalėse sekvojose miegojo pelėdos. Iš ten, kur stovėjo, Liusė matė ramiai į krantą atsiritančias vandenyno bangas. Kitoje mokyklos teritorijos pusėje aukštai nefilimų namelyje degė vienintelė šviesa, bet Liusė negalėjo pasakyti, kas tame kambaryje sėdėjo – Frančeska ar Stivenas.

Jiedu su Danieliu įsitaisė ant atbrailos ir nuleido žemyn tabaluoti kojas. Abu atsirėmė į stogo nuolydį sau už nugarų ir išmeigė akis į žvaigždes, tokias blausias danguje, tarsi būtų apsiaustos plonyčiu debesies šydu. Netikėtai Liusė pravirko.

Nes Danielis pyko ant Liusės arba Liusė pyko ant Danielio. Nes jos kūnui teko tiek visko patirti Pranešėjų viduje ir už jų, pažinti įvairius būvius, sužinoti ir pajusti, kokia buvo jos netolima praeitis, o dar susigyventi su šia akimirka, būti čia ir dabar. Nes jos širdyje ir galvoje tvyrojo tikrų tikriausia sumaištis, o būnant arti Danielio viskas atrodė dar painiau. Nes atrodė, jog Mailsas ir Šelbė nekenčia jo. Nes Liusė regėjo tikrų tikriausią siaubą Veros akyse, kai šioji pažino Liusę. Dėl visų ašarų, kurias išverkė jos sesuo ir dėl to, kad Liusė vėl sukėlė jai skausmą, pasirodžiusi prie *Black Jack* stalo. Dėl visų kitų jos gedinčių artimųjų, kurie nugrimzdo į liūdesio liūną, nes jiems likimas lėmė piktą dalią auginti dukras, kurios tebuvo nuolat atgimstanti įsimylėjusi paika mergina. Nes mąstydamą apie savo ankstesnes šeimas Liusė jautė beviltišką tėvų ir gyvenimo Tanderbolte ilgesį. Nes ji jautėsi atsakinga už tai, kad buvo pagrobta Dona. Nes jai buvo septyniolika, o ji tebebuvo gyva, visai ne taip kaip būdavo daugybę metų. Nes ji žinojo tiek daug, kad ateitis jai keltų baimę. Nes dabar buvo pusė keturių ryto, o ji jau kelias naktis neišsimiegojo ir nežinojo, ką dar daryti.

Dabar Danielis apkabino Liusę, apklostydamas jos kūną šiluma, pritraukdamas ją prie savęs ir sūpuodamas savo glėbyje. Ji sukūčkiojo ir sužagsėjo, panoro turėti nosinaitę, į kurią galėtų išsišnypšti nosį. Liusė stebėjosi, kaip vienu metu įmanoma jaustis blogai dėl tiek dalykų.

– Šššš, – šnabždėjo Danielis. – Šššš.

Vos prieš dieną Liusė jautėsi pasibaisėtinau matydama Pranešėjo viduje Danielio meilę jos buvusiajai „aš“. Neišvengiama prievarta įsisukusi į jų meilę atrodė neįveikiama. Bet dabar, ypač po pokalbio su Ariana, Liusė jautė, kad netrukus prasidės dideli pokyčiai. Kažkokios permainos – gal net visas pasaulis pasikeis. O dabar jiedu su Danieliu kybojo ant krašto. Viskas sukosi aplink juodu kažkur padebesiuose. Ši keista būseną lėmė Liusės pojūčius, lėmė tai, kaip ji regėjo Danielį.

Bejėgiškumas jo akyse, kurį Liusė regėjo tais priešmirtiniais momentais: dabar atrodė tik praeitis.

Tai priminė merginai, kaip Danielis pažvelgė į ją po jų pirmo bučinio šiame gyvenime pelkėtame paplūdimyje netoli „Kryžiaus ir kardo“ mokyklos. Jo lūpų skonis, juntamas ant lūpų, jo kvėpavimas, juntamas ant kaklo, jo stiprios rankos, apsvijusios aplink ją: viskas buvo nuostabu – išskyrus baimę jo akyse.

Jau kurį laiką Danielis nežvelgė į ją taip, kaip žiūrėjo dabar. Iš dabartinio žvilgsnio nebuvo galima nieko išskaityti. Gal tik tai, kad dabar jis į Liusę žvelgė taip, lyg ji ketintų likti čia amžinai, tarytum kitaip ir negalėtų būti. Šiame gyvenime viskas buvo kitaip. Visi taip sakė, o ir pati Liusė jautė, kad viskas pamažu aiškėja. Liusė regėjo savo mirtį ir ištvėrė. Danieliui nebereikia nešti savo bausmės jungo vienam. Dabar jie gali dalytis.

– Noriu kai ką pasakyti, – prabilo ji, įsikniaubusi Danieliui į marškinius, šluostydama akis jam į rankovę. – Noriu kalbėti, kol tu nepradėjai.

Liusė jautė, kaip Danielis smakru brauko jai per viršugalvį. Jis linksėjo.

– Žinau, kad turi būti atsargus ką nors pasakodamas man. Žinau, kad anksčiau esu mirusi. Bet šį kartą aš nemirsiu, Danieli, jaučiu tai. Bent jau be kovos tai tikrai. – Ji pabandė nusišypsoti. – Manau, kad ši nauja patirtis padės nesielgti su manimi lyg su trapiu stiklo gabalu. Taigi, būdama tavo draugė, tavo mergina ir, tu jau žinai, tavo gyvenimo meilė, prašau, kad leistum man šiek tiek daugiau. Priešingu atveju aš jausiuosi atskirta ir sunerimusi, ir...

Danielis pirštais suėmė Liusės smakrą ir kilstelėjo jos galvą. Jis smalsiai žvelgė į Liusę. Mergina laukė, kada jis pertrauks jos monologą, bet Danielis to nepadarė.

– Iš „Pakrantės“ mokyklos išvykau ne tam, kad tave supykdyčiau, – tęsė ji. – Išvykau, nes nesupratau, kodėl būti čia taip svarbu. Ir dėl to sukėliau pavojų savo draugams.

Danielis laikė priešais save suėmęs rankomis jos veidą. Violetinė vaikino akių spalva beveik švytėjo.

– Anksčiau daugybę kartų esu tave apvylęs, – sušnabždėjo jis. – Ir šiame gyvenime tikriausiai elgiausi pernelyg atsargiai. Turėjau žinoti, kad tu bandysi viską išsiaiškinti. Nebūtumei buvusi... mergina, kurią myliu, jei nebūtumei to dariusi. – Liusė vylėsi, kad jis nusišypsos, bet jis to nepadarė. – Šį kartą ant kortos statoma labai daug. Todėl elgiausi pernelyg atsargiai...

– Atstumtieji?

– Būtent jie buvo pagrobę tavo draugę, – atsakė Danielis. – Jie vos ne vos atskiria dešinę nuo kairės, jau nekalbant apie tai, kuriai pusei jie tarnauja.

Liusė mintimis nuklydo į tą laiką, kai Kemas sidabrine strėle nušovė nepažįstamą merginą, susimąstė apie dailios išvaizdos vaikiną tuščiomis akimis, su kuriuo šianakt susidūrė blyninėje.

– Nes jie akli.

Danielis pažvelgė žemyn į savo rankas, patrindamas pirštus vieną į kitą. Jis atrodė taip tarsi sirgtų.

– Akli, bet labai žiaurūs. – Jis pakėlė ranką ir pirštais suėmė šviesią Liusės plaukų garbaną. – Pasielgei gudriai nusidažydama plaukus. Tai apsaugojo tave, kai negalėjau laiku atskubėti į pagalbą.

– Gudriai? – Liusė jautėsi priblokšta. – Dona galėjo *žūti*, nes man šovė į galvą mintis išbandyti pigaus baliklio buteliuką. Argi tai gudru? Jei... jei ryt plaukus nusidažysiu juodai, manai, kad Atstumtieji galės rasti mane?

Danielis šiurkščiai papurtė galvą.

– Jie iš viso neturėjo rasti kelio į šią mokyklos teritoriją. Jie neturėjo prisigauti iki kažkurio jūsų. Dieną ir naktį dedu visas pastangas, bandydamas užkirsti jiems kelią iki jūsų, iki visos šios mokyklos. Bet kažkas jiems padeda, tik aš nežinau kas...

– Kemas. – Ką daugiau jis čia veiktų?

Bet Danielis papurtė galvą.

– Kad ir kas tai būtų, jis pasigailės.

Liusė sukryžiuavo rankas ant krūtinės. Jos veidas tebekaito nuo verksmo.

– Tai tikriausiai turėtų reikšti, kad negalėsiu vykti namo Padėkos dienai? – Ji užsimerkė, bandydama nuvyti mintis apie savo tėvų iš liūdesio nutįsusius veidus. – Neatsakyk į šį klausimą.

– Prašau. – Danielio balsas ramino. – Tai truks tik kurį laiką.

Ji linktelėjo.

– Suplanuotos paliaubos.

– Ką? – Jis tvirtai rankomis sugriebė Liusę už pečių. – Kaip tu...

– Aš žinau. – Liusė vylėsi, kad Danielis nepajus, jog visas jos kūnas pradėjo nevaldomai virpėti.

Kai ji pabandė elgtis lyg niekur nieko, virpėjimas tik dar labiau sustiprėjo. – Ir žinau, kad greitai bandysi nusverti pusiausvyrą tarp Rojaus ir Pragaros.

– Kas tau sakė? – Danielis išlenkė pečius atgal. Taip vaikinai bandė suvaldyti sparnus, kad jie neišsiskleistų.

– Perpratau. Daug įvairių dalykų vyksta čia, kai tavęs nebūna netoliese.

Danielio akyse sužibo pavydo ugnelės. Akimirksniui Liusėi buvo visai smagu žinoti, kad ji gali išprovokuoti šį jausmą, bet nenorėjo priversti Danielio pavyduliauti. Ypač kai yra kur kas svarbesnių dalykų.

– Atsiprašau, – ištarė ji. – Mažiausiai dabar tau reikėtų, kad tave blaškyčiau. Tai, ką tu darai... yra labai svarbu.

Vildamasi, kad Danielis pasijus jaukiai ir labiau atsivers, Liusė daugiau nieko nesakė. Tai buvo pats atviriausias, nuoširdžiausias ir brandžiausias pokalbis, koks kada nors vyko tarp jų dviejų.

Bet staiga Danielio veidą užtemdė tamsūs debesys.

– Mesk visa tai iš galvos. Tu nežinai to, ką manai žinanti.

Liusės kūną užtvindė nusivylimas. Danielis vis dar elgėsi su ja kaip su vaiku. Vienas žingsnis pirmyn, dešimt atgal.

Liusė atsispyrė kojomis ir atsistojo ant atbrailos.

– Žinau vieną dalyką, Danieli, – atsakė Liusė, žvelgdama žemyn į jį. – Jei tavo vietoje būčiau aš,

man nekiltų jokių klausimų. Jei tavo vietoje būčiau *aš*, o visas pasaulis lauktų, kada pagaliau nusversiu tas nelemtas svarstyklės, paprasčiausiai pasirinkčiau gėrio pusę.

Danielio violetinės akys įsižiūrėjo kažkur į priekį, į miglotą mišką.

– Tu paprasčiausiai pasirinktum gėrį, – pakartojo jis. Iš jo balso Liusė pajuto, koks jis priblokštas ir beviltiškai liūdnas. Balsas buvo kur kas liūdnas nei kada nors anksčiau.

Liusė iš visų jėgų nepasidavė pagundai atsiprašyti. Ji pasielgė priešingai, tiesiog apsigrėžė ir išėjo, palikdama Danielį už nugaros. Nejaugi nebuvo aišku, kad jis turėtų pasirinkti gerą pusę? Ar kas nors galėtų jos nepasirinkti?

Keturioliktas skyrius

PENKIOS DIENOS

Kažkas juos įskundė.

Sekmadienio rytą, kol mokyklos teritorijoje tvyrojo tyla, Šelbė, Mailsas ir Liusė kiūtojo susėdę į eilę vienoje Frančeskos darbo kabineto pusėje ir laukė, kada prasidės jų apklausa. Frančeskos kabinetas buvo didesnis už Stiveno – ir šviesesnis, su aukštomis, šlaitinėmis lubomis, trimis langais, pro kuriuos atsiveria vaizdas į mišką šiaurėje. Ant langų kabėjo levandų atspalvio užuolaidos, kurios buvo atstumtos į šonus, kad netrukdomai būtų galima matyti stulbinančiai žydrą dangų. Virš stalo su marmuriniu stalviršiu kabėjo didžiulė įrėmintą galaktikos fotografija, o baroko stiliaus kėdės, ant kurių jie visi trys sėdėjo, atrodė elegantiškos, bet buvo nepatogios. Liusė niekaip nesiliovė muistytis.

– Anonimiškas pranešimas, pabučiuokite man į subinę, – burbuliavo Šelbė, prisiminusi griežtą jiems trims Frančeskos ši rytą atsiųstą elektroninį laišką. – Ši *nebrendylai* deranti taktika verčia manyti, kad nagus prikišo Lilita.

Liusė nemanė, kad Lilita arba bet kuris kitas mokinys būtų žinojęs, kad jie buvo išvykę iš mokyklos teritorijos. Į šį reikalą įvilioti jų mokytojus turėjo kažkas kitas.

– Kur jie taip ilgai? – Mailsas linktelėjo, parodydamas į Stiveno kabinetą, esantį anapus sienos, iš kur sklido tylus abiejų mokytojų ginčas. – Atrodo, tarsi jie tuoj pasirodys su nuosprendžiu net neišgirdę mūsų versijos! – Mailsas prikando apatinę lūpą. – Beje, o kokia *yra* mūsų versija?

Liusė nesiklausė.

– Tiesą sakant, nesuprantu, kas čia sudėtingo, – atkirto ji, murmedama sau po nosimi, tarsi kalbėtų sau, o ne kitiems. – Paprasčiausiai sugalvokite tą versiją ir išpyškinkite.

– Hm? – vienu balsu paklausė Mailsas su Šelbe.

– Atleiskite, – atsiprašė Liusė. – Na, tiesiog... ar pamenate, ką tąakt Ariana pasakojo apie svarstyklės? Pasakiau apie tai Danieliui, ir jis labai keistai sureagavo. Rimtai, nejaugi neaišku, kad šiuo atveju yra galimas teigiamas ir neigiamas pasirinkimas?

– Man tai akivaizdu, – atsakė Mailsas. – Galimas geras ir blogas pasirinkimas.

– Kaip gali taip sakyti? – pasibaisėjo Šelbė. – Būtent dėl tokio mąstymo mes ir atsidūrėme šioje sumaištyje. Aklas tikėjimas! Visiškas pasenusio skirstymo pagal dvi kategorijas pripažinimas! – Jos veidas tapo raudonas, o balsas buvo pakankamai skardus, kad Frančeska su Stivenu galėtų girdėti jos tariamus žodžius. – Mane vėmti verčia tie angelai ir demonai, kurių vieni reiškia gėrį, o kiti blogį –

bla, bla, bla, jie visi yra piktžaidė! Ne, *jie yra* tikrų tikriausia blogybė! Ir tai tęsiasi, nuolat kartojasi – tarsi jie žinotų, kas visiems šiame pasaulyje yra geriausia.

– Tu patartumei, kad Danielis rinktušis blogio pusę? – pašaipiai replikavo Mailsas. – Kad jis pasirinktų tą pusę, kuri reikštų pasaulio pabaigą?

– Po galais, aš neturiu ir nenoriu turėti nieko bendro su Danielio reikalais, – atkirto Šelbė. – Ir, nuoširdžiai kalbant, nesu linkusi manyti, kad viskas priklausys nuo jo.

Bet būtent taip turėtų būti. Liusė neįsivaizdavo, kad galėtų būti koks nors kitas paaiškinimas.

– Klausykite, o gal ribos nėra taip aiškiai nubrėžtos, kaip mes buvome mokomi, – tęsė Šelbė. – Turiu omenyje, kas gali įrodyti, kad Liuciferis yra toks blogas, kaip teigiama...

– Hm, gal visi? – klausimu į klausimą atsakė Mailsas, žvelgdamas palaikymo prašančiu žvilgsniu į Liusę.

– Na, tikrai nemanau, – užriaumėjo Šelbė. – Grupelė akiai tikinčių angelų, bandančių išsaugoti *status quo*. Tik dėl to, kad kažkada senai laimėjo didelį mūšį, jie mano turintys tam teisę.

Liusė stebėjo, kaip Šelbė sudrimba kėdėje, trinkteldama į kietą jos atkaltę, dėl to jos antakiai skausmingai susiraukia. Išgirdusi draugės žodžius Liusė susimąstė apie tai, ką buvo girdėjusi kitur...

– Nugalėtojai perrašo istoriją, – sumurmėjo ji. Tokius žodžius Liusei tądien Nojaus kyšulyje ištarė Kemas. Ar tai ir turėjo omenyje Šelbė? Kad pralaimėtojai buvo paniekinti? Jų požiūriai buvo panašūs – tik Kemas, žinoma, teisėtai palaikė blogį. Teisingai? O tai, ką kalbėjo Šelbė, tebuvo kalbos.

– Būtent. – Šelbė linktelėjo Liusei. – Palauk – ką?

Netikėtai pro duris į vidų įžengė Frančeska su Stivenu. Frančeska prisėdo ant pristumtos kėdės su lankstiniu sujungimu greta stalo. Stivenas atsistojo už jos, lengvai panarindamas rankas ant kėdės atkaltės. Mūvėdamas džinsus ir vilkėdamas skaisčiai baltus marškinius jis atrodė linksmas ir lengvabūdiškas, o vilkėdama pagal užsakymą pasiūtą juodą suknelę konservatyvia kvadrato formos apykakle Frančeska atrodė be galo griežta.

Matydama juodu Liusė mintyse prisiminė Šelbės žodžius apie miglotas ribas, jos pasisakymus apie žodžių *angelas* ir *demonas* papildomus reikšmės atspalvius. Na, žinoma, atrodytų visiškai paviršutiniška daryti vertinimus atsižvelgiant vien tik į Stiveno ir Frančeskos aprangą, bet ne tik tai buvo svarbu. Neretai būdavo sunku jų nesupainioti, pamiršus, kas yra kas.

– Kuris kalbės pirmas? – paklausė Frančeska, nepriekaištingu manikiūru papuoštas rankas sudėdama ant marmurinio stalviršio. – Mes žinome viską apie tai, kas atsitiko, todėl galite nesivarginti bandydami nuginčyti akivaizdžius faktus. Tai jūsų šansas pasakyti, kodėl taip pasielgėte.

Liusė giliai įkvėpė. Nors ji nebuvo pasirengusi, kad Frančeska šitaip nieko nedelsdama atvers visas kortas, mergina visiškai nenorėjo, kad Mailsas ir Šelbė ją dangstyti.

– Tai įvyko dėl mano kaltės, – pradėjo ji. – Aš norėjau... – Ji pažvelgė į perkreiptą Stiveno veidą, o tada žemyn sau į skverną. – Pamačiau kai ką Pranešėjo viduje, kai ką iš savo praeities ir norėjau pamatyti daugiau.

– Todėl pasidavei pavojingai avantiūrai – pasinaudojai Pranešėju, sukeldama pavojų savo bendraklasiams, kurie, neabejoju, žinojo, kas nutiko vakar – kad viena moksleivė buvo pagrobta? – užsipuolė Frančeska.

– Tai nesąžininga, – nukirto Liusė. – *Tu* buvai toji, kuri nesureikšminai to, kas nutiko Donai. Mes manėme, kad tik pažvelgsime į kai ką, bet...

– Bet?.. – paragino Stivenas. – Ar jūs bent suvokiate, kokia kvaila buvo ši mintis?

Bandydama užgniaužti ašaras Liusė įsitvėrė į kėdės atramas. Frančeska buvo priešišškai nusiteikusi visų trijų atžvilgiu, o Stivenas buvo įtūžęs vien tik ant Liusės. Tai buvo nesąžininga.

– Na gerai, mes pasprukome iš mokyklos ir nusigavome į Las Vegasą, – galiausiai ištarė ji. – Bet vienintelė priežastis, kodėl patekome į pavojų, buvo ta, kad *jūs* laikėte mane nežinioje. Žinote, kad kažkas mane medžioja, ir tikriausiai netgi žinote kodėl. Nebūčiau pasitraukusi iš mokyklos teritorijos, jei apie tai būtumėte man papasakoję.

Stivenas žvelgė į Liusę pykčiu žaižaruojančiomis akimis.

– Jei manai, kad mes turėtume būti *tokie* atviri su tavimi, Liuse, tuomet esu nusivylęs. – Jis padėjo delną Frančeskai ant peties. – Tikriausiai buvai teisi dėl jos, mieloji.

– Palaukite... – spėjo išstarti Liusė.

Bet Frančeska rankos mostu ją sustabdė.

– Noriu tau aiškiai pasakyti, kad ta galimybė, kurią gavai „Pakrantės“ mokykloje, turint galvoje galimybę tobulėti iš edukacinės ir asmeninės pusės, pasitaiko vos vieną kartą per daugybę metų. Ar tu supranti? – jos skruostus nudažė raudonis. – Tu pastatei mus į labai keblią padėtį. Pagrindinė mokykla... – ji parodė į pietinę teritorijos pusę, – ...turi savo bausmių ir bendruomenės paslaugų programas, taikomas mokiniams, kurie nesilaikė nustatytos tvarkos ir peržengė ribas. Bet mudu su Stivenu neturime bausmių taikymo sistemos. Laimei, iki šiol čia mokėsi tik tokie mokiniai, kurie nepažeidė mūsų taisyklių.

– Iki šiol, – pridūrė Stivenas, žvelgdamas į Liusę. – Bet mudu su Frančeska sutarėme, kad turi būti pritaikyta neatidėliojama ir griežta bausmė.

Sėdėdama ant kėdės Liusė pasilenkė į priekį.

– Bet Šelbė su Mailsu ne...

– Būtent. – Linktelėjo Frančeska. – Todėl Šelbė ir Mailsas bus nusiųsti pas poną Kramerį, dirbantį pagrindinėje mokykloje, vykdyti bendruomenės įpareigojimų. O tu, Liuse, būsi nubausta asmeniškai. Kranto linijos kasmetinės Derliaus šventės stalų dengimas prasideda rytoj, todėl neabejoju, kad turėsite sočiai darbo.

– Kokia čia... – įsiterpė Šelbė, žvelgdama į Frančeską. – Turiu omenyje, kad Derliaus šventė man atrodo labiau kaip *malonumas*, o ne darbas.

– O kas bus Liusei? – paklausė Mailsas.

Stivenas laikė rankas sukryžiuotas ant krūtinės, per vėžlio kiauto akinių rėmelius savo gan

rūsčiomis akimis žvelgdamas į Liusę.

– Iš esmės, Liuse, tau tenka namų arešto bausmė.

– Namų areštas? O kas tai?

– Klasė. Valgykla. Bendrabutis, – išpyškino Frančeska. – Ir taip bus tol, kol mes nenuspręsimė atšaukti šią bausmę. Ir tada, kai negalėsime akylai tavęs sekti, tai bus vienintelės vietos, kuriose tau leidžiama būti. Ir *jokių* pasinėrimų į Pranešėjus. Supratai?

Liusė linktelėjo.

Stivenas pridūrė:

– Ir patariu daugiau nebandyti mūsų. Netgi mūsų kantrybė turi ribas.

Maršrutas klasė–valgykla–bendrabutis buvo be galo skurdus, todėl sekmadienio rytą Liusė neturėjo labai plataus pasirinkimo ką veikti. Namelyje buvo tamsu, o valgykla vėlyviesiems pusryčiams atsidarė tik vienuoliktą valandą. Kai Mailsas su Šelbe nenoriai iškiūtino į pono Kramerio prižiūrimą naujokų mokymo stovyklą, Liusei neliko kito pasirinkimo, teko grįžti į savo kambarį. Ji užtraukė naktinę užuolaidą, kurią Šelbė visada mėgdavo palikti atvirą, o tada susmuko ant kėdės.

Galėjo būti ir blogiau. Palyginti su istorijomis apie tai, kaip „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje nubausti vaikai būdavo laikomi ankštose šlakbetonio blokais apmūrytose kamerose, dabartinės Liusės sąlygos jai pasirodė labai lengvos. Niekas jai ant riešų netvirtino sekimo įrangos. Tiesą sakant, Stivenas ir Frančeska iš esmės taikė jai tokius pačius apribojimus, kokius taikė Danielis. Skirtumas buvo tik tas, kad mokytojai iš tiesų *galėjo* stebėti ją naktį ir dieną. O Danielis apskritai negalėjo čia būti.

Susierzynusi ji įjungė kompiuterį, nuogaustaudama, kad jai bus uždrausta naudotis internetu. Bet Liusė lengvai prisiregistravo prie savo elektroninio pašto dėžutės, kurioje rado tris tėvų atsiųstus elektroninius laiškus, o ketvirtą nuo Kelės. Galbūt geroji tokio arešto pusė bus ta, kad Liusė bus priversta galiausiai artimiau bendrauti su savo draugais ir šeima.

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: thegaprices@aol.com

Siuntimo data: penktadienis, 11 20, 8:22.

Tema: Šuo kalakutas

Pažvelk į šią nuotrauką! Mes aprenėme Endrių kalakuto kostiumu gretimais vykusio Rudens gėrybių vakarėlio proga. Iš sukandžiojimo žymių ant plunksnų gali spręsti, kad jam labai patiko. Kaip tu manai? Ar mums jį aprengti šiuo kostiumu, kai tu atvyksi namo Padėkos dienai?

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: thegaprices@aol.com

Siuntimo data: penktadienis, 11 20, 9:06.

Tema: Post scriptum

Tavo tėtis perskaitė mano elektroninį laišką ir pagalvojo, kad galbūt dėl jo pasijusi blogai. Niekas tavęs neverčia grįžti namo, širdede. Jei tave išleis į namus Padėkos dienai, mums bus labai malonu. Jei ne, galėsime linksmai atšvęsti kitą kartą. Mes tave mylime.

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: thegaprices@aol.com

Siuntimo data: šeštadienis, 11 21, 00:12.

Tema: jokio pavadinimo

Pranešk mums, koks bus sprendimas. Gerai? Sėkmės. Mama.

Liusė laikė galvą panardinusi sau tarp rankų. Ji klydo. Kad ir koks būtų areštas, parašyti atsakymus į tėvų laiškus nebus lengviau. Jie aprenė savo pudelį kalakuto kostiumų, kad galėtų parodyti, kaip smarkiai ilgisi jos! Nuo minčių, kad juos apvylė, plyšo Liusės širdis. Todėl nedelsdama atsivertė Kelės laišką.

Kam: lucindap44@gmail.com

Nuo: callieallieoxenfree@gmail.com

Siuntimo data: penktadienis, 11 20, 16:14.

Tema: ŠTAI TAU NAUJIENA!

Manau, kad kai sužinosi, jog rezervavau lėktuvo bilietus, tau nekils jokių klausimų. Atsiųsk man savo adresą, kad atvykusi ketvirtadienio rytą galėčiau pati iki jūsų atvažiuoti. Tai bus mano pirmoji kelionė į Džordžiją! Ten leisiu laiką su savo ilgam iš akiračio dingusia geriausia drauge! Bus nuostabu! Pasimatysime po ŠEŠIŲ DIENŲ!

Po mažiau kaip savaitės geriausia Liusės draugė Padėkos dienos proga pasirodys jos tėvų namuose, tėvai lauks sugrįžtant dukters, o Liusė liks čia, nubausta namų areštu ir priversta tūnoti bendrabučio kambaryje. Ją apėmė nenusakomas liūdesys. Mergina atiduotų viską pasaulyje, kad tik galėtų vykti pas tėvus, praleisti kelias dienas su ją mylinčiais žmonėmis, padaryti pertrauką po tų alinančių, sumaištį sukėlusią savaitę, praleistų tarp šių medinių sienų lyg sukaustyta grandinėmis.

Liusė atidarė pašto dėžutę naujam elektroniniam laiškui ir suraitė skubotą pranešimą:

Kam: cole321@swordandcross.edu

Nuo: lucinda44@gmail.com

Siuntimo data: sekmadienis, 11 22, 9:33.

Sveiki, pone Koulai,

Nesijaudinkite, neketinu maldauti Jūsų leisti man vykti namo Padėkos dienai. Žinau, kad tai būtų bergždžias reikalas. Bet, žinote, nesiryžtu pasakyti to savo tėvams. Ar galite jiems pranešti? Perduokite, kad aš apgailestauju.

Viskas gerai. Na, kažkuria prasme. Labai ilgiuosi namų.

Liusė

Duslus beldimas į duris taip išgąsdino Liusę, kad ji net pašoko nuo kėdės. Iš netikėtumo mergina netyčiom nuspaudė siuntimo mygtuką. Ji nespėjo peržiūrėti laiško, patikrinti, gal jame yra gramatinių klaidų, ar nepadaugino emocinių saviraiškos frazių.

– Liuse! – iš anapus durų pasigirdo Šelbės balsas. – Atidaryk! Mano rankos užimtos Derliaus šventės nesąmonėmis. Turiu omenyje *dovanomis*. – Anapus durų nesiliovė bumbsėjimai. Dabar beldimas buvo kur kas garsesnis, kartais lydymas verksmingo niurnėjimo.

Atvėrusi duris Liusė pamatė šnopuojančią Šelbę. Mergina buvo tiesiogine to žodžio prasme sulinkusi pusiau, spaudžiama milžiniškos kartotinės dėžės svorio. Užkabinti už jos pirštų tįsojo keli plastiko maišai. Kai Šelbė įsvirduliavo į kambarį, jos keliai nesiliovė virpėję.

– Gal galiu kuo nors padėti? – pasiūlė Liusė nuimdama Šelbei nuo galvos lengvutę lyg plunksną kūgio formos gausybės rago pavidalo skrybėlę.

– Jie pavedė man pasirūpinti dekoracijomis, – bambėjo Šelbė, nuleisdama dėžę ant grindų. – Atiduočiau bet ką, kad tik dirbčiau šiukšlių padalinyje kaip Mailsas. Ar tu bent žinai, kas atsitiko anąkart, kai vienas žmogelis patikėjo man karštų klijų pistoletą?

Liuse pasijuto atsakinga už Šelbės ir Mailso bausmes. Ji įsivaizdavo, kaip Mailsas šukuoja paplūdimį su šiukšles stumdančiu strypu, kokius jai yra tekę matyti naudojant nuteistuosius vienoje kelio pusėje Tanderbolte.

– Aš nelabai žinau, kas ta Derliaus šventė.

– Koktumas ir pretenzingumas, štai kas, – atkirto Šelbė, rausdamasi dėžėje ir švaistydama ant grindų plastikinius maišus, prikimštus plunksnų, tūbelių su blizgučiais ir šūsėmis rudens atspalvių lankstomo popieriaus. – Tai iš esmės didžiulis banketas, į kurį susirenka visi „Pakrantės“ mokyklos rėmėjai, kad galėtų padidinti mokyklos pajamas. Paskui jie išsiskirsto po namus, jausdamiesi atlikę labdaringą pareigą, nes atsikratė keliomis senomis žalių pupelių skardinėmis, atnešdami jas į maisto banką Fort Brage. Rytoj vakare pati galėsi pamatyti.

– Abejoju, – atsakė Liusė. – Gal pamiršai, man juk namų areštas.

– Nesijaudink, būsi įtraukta. Kai kurie didieji rėmėjai yra angelų advokatai, taigi Frankė su Stivenu turės dalyvauti programoje. O tai reiškia, kad visi nefilimai turės būti ten ir plačiai šypsotis.

Suraukusi antakius Liusė mestelėjo žvilgsnį į veidrodį, pažvelgdama į savo atvaizdą. Dėl šios priežasties ji juo labiau turėtų likti kambary. Šelbė nusikeikė sau po nosimi.

– Palikau prakeiktą svarbiausią kalakuto konstrukcijos detalę, nudažytą iš anksto parinktomis spalvomis, pono Kramerio kabinete, – suniurzgė ji atsistodama ir spirdama į dėžę su dekoracijomis. – Turiu grįžti atgal.

Kai Šelbė griausmingai praskuodė pro ją ir pasileido pro duris, Liusė neišlaikė pusiausvyros ir griuvo, suklupdama ant dėžės bei pėda kliudydama kažką šalto ir šlapio jos viduje.

Ji nudribo veidu ant medinių grindų. Vienintelis daiktas, šiek tiek sušvelninęs jos kritimą, buvo plastikinis maišas, prikimštas plunksnų, kuris pokštelėjo ir iš po jos iššovė spalvingas pūkų debesis.

Liusė pažvelgė atgal, pamatydama, kiek žalos pridarė. Ji tikėjosi pamatyti surauktus įniršio apimtos Šelbės antakius. Bet Šelbė stovėjo ramutėlė ir viena ranka rodė kažkur į kambario vidurį. Ten ore ramiai plūduriavo smogo rudumo Pranešėjas.

– Ar tai nėra mažumėlę rizikinga? – paklausė Šelbė. – Tu iškvietai jį praėjus vos valandai, kai buvai nubausta namų areštu už tai, kad kvieti Pranešėjus. Tu visiškai neklausai, kas tau sakoma. Tiesa? Tam tikra prasme žaviuosi tu.

– Aš jo neiškviečiau, – patikino Liusė atsistodama nuo žemės ir nusirinkdama nuo drabužių plunksnas. – Aš suklupau ir pamačiau, kad jis kybo. Gal jis kažko laukia. – Ji žengė žingsnį arčiau, kad galėtų apžiūrėti miglotą, pilkšvai rudą maršką. Ji buvo plokščia lyg popieriaus lapas ir nedidelė, kokie paprastai būna Pranešėjai. Bet pamačiusi jį kybant ore tiesiai sau prieš veidą, tarsi pavidalas skatintų Liusę jį atstumti, mergina susinervino.

Nepanašu, kad jis galėtų keisti formą. Pranešėjas pleveno vos judėdamas. Atrodė, tarsi jis būtų sklandęs čia visą dieną.

– Luktelk, – sumurmėjo Liusė. – Jis čia atskrido anądien kartu su kitu Pranešėju. Nepameni? – Šis buvo keistas rudas šešėlis, kuris anąkart sklendė kartu su tamsesniu šešėliu, nugabenusiu juos į Las Vegasą. Penktadienio popietę jiedu įsliuogė vidun pro langą, o tada šis dingo. Liusė buvo jį pamiršusi, bet dabar prisiminė.

– Na, ką gi, – ištarė Šelbė, atsilošdama į kopėčias, vedančias į antro aukšto gultą. – Ketini pasižiūrėti į jo vidų, ar ką?

Pranešėjas buvo prirūkyto kambario spalvos, nuodingai rudos miglos pavidalo. Liusė ištiesė ranką link jo, pirštais perbraukdama per šaltus ir drėgnus jo pakraščius. Mergina pajuto, kaip per jos plaukus nusirita rasotas dvelksmas. Pranešėją supantis oras alsavo drėgme, gal net buvo sūrus. Kažkur toli jo viduje aidėjo kirų klyksmas.

Liusei nevalia pažvelgti į jo vidų. Ji negali to padaryti.

Pranešėjas pradėjo keisti savo pavidalą, iš rudos netvarkingos dūmų masės virsdamas kažkuo aiškiu ir įžiūrimu. Tai, kas vyko, visiškai nebuvo Liusės valioje. Šešėlis ėmė formuoti žinią, kuri pamažu įgijo pavidalą.

Atsivėrė kažkokios iš oro stebimos salos vaizdas. Iš pradžių viskas buvo matoma iš labai aukštai, todėl Liusė tegalėjo įžiūrėti neaukštai iškilusį stačios juodos uolos šlaitą, kurio apačią juosė kūgiškų pušų giraitė. Tada Pranešėjas iš lėto pritraukė vaizdą. Buvo galima pamatyti, kaip paukštis staigiai neria žemyn į kažkur medžių viršūnėse susuktą lizdą. Netrukus vaizdas buvo sutelktas ties nedideliu, tuščiu paplūdimiu.

Nuo molingo sidabriško smėlio vanduo buvo susidrumstęs. Ant kranto išsibarsčiusius riedulius palengva plakė jūros bangos. Vos pastebimas tarp dviejų aukščiausių uolų stovėjo...

...Danielis ir įdėmiai žiūrėjo į jūrą. Rankose jis laikė kruviną medžio šaką.

Liusė pasilenkė arčiau. Pamačiusi, į ką Danielis žvelgia, ji aiktelėjo. Jis žvelgė ne į jūrą, o į

krūviną sumaitotą žmogaus kūną. Ant smėlio nejudėdamas gulėjo negyvas vyras. Kaskart, kai bangos apsemdavo kūną, jos atslūgdavo nusidažiusios sodriu, tamsiai raudonu atspalviu. Bet Liusė nematė vyrą pražudžiusios žaizdos. Prie kūno buvo prigludęs dar kažkas, vilkintis neperšlampamu apsiaustu. Tas kažkas rišo kūną stora plokščia virve.

Liusės širdis emocingai daužėsi. Ji dar kartą pažvelgė į Danielį. Jo veido išraiška buvo rami, bet pečiai nepaliaujamai trūkčiojo.

– Paskubėk, tu gaišti laiką. Juk tuoj prasidės atoslūgis.

Danielio balsas buvo toks šaltas, kad net privertė drebėti Liusę.

Po akimirkos Pranešėjo išryškintas vaizdas išnyko. Liusė sulaukė kvapą. Pranešėjas susmuko ant grindų, suformuodamas kūgį. Kitoje kambario pusėje triukšmingai atsivėrė vos prieš kelias minutes Liusės užtraukta naktinė užuolaida. Liusė su Šelbe mestelėjo viena į kitą sunerimusius žvilgsnius, stebėdamos, kaip vėjo gūsis pačiumpa Pranešėją ir švysteli jį aukštyn, o tada pro langą.

Liusė suspaudė Šelbės riešą.

– Tu viską stebėjai. Kas buvo tas kitas žmogus šalia Danielio? Kas buvo susigūžęs šalia to, – ji vėl sudrebėjo, – vaikino?

– Na, aš nežinau, Liuse. Mano dėmesį atitraukė *negyvėlis*. Jau nekalbant apie krūviną *medį*, kurį laikė tavo vaikinai. – Šelbės mėginimą būti sarkastiškai numalšino jos siaubingas išgąstis. – Ar jis tą žmogelį nudėjo? – paklausė ji. – Ar Danielis nužudė tą žmogų, kad ir kas jis būtų?

– Nežinau. – Liusė susigūžė. – Nekalbėk taip. Gal tam yra logiškas paaiškinimas...

– Kaip manai, ką jis kalbėjo pačioje pabaigoje? – nerimo Šelbė. – Mačiau judant jo lūpas, bet negalėjau įskaityti. Nekenčiu šito Pranešėjo trūkumo.

Paskubėk, tu gaišti laiką. Tuoj prasidės atoslūgis.

Šelbė negirdėjo? Negirdėjo, koks bejausmis ir nejaučiantis jokios sąžinės graužaties buvo Danielis?

Tada Liusė prisiminė: dar visai neseniai ir pati negirdėdavo, kas kalbama Pranešėjo viduje. Anksčiau iš jų sklindantys garsai tebuvo vientisas triukšmas: šlamesys ir duslūs, šlapi šnaresiai, nuvilnijantys per medžių viršūnes. Stivenas pamokė ją, kaip sureguliuoti viduje girdimus balsus. Kuo toliau, tuo labiau Liusė gailėjosi, kad sužinojo tokį būdą.

Toji žinia turėtų kažką reikšti.

– Turiu dar kartą žvilgtelėti į vidų, – pareiškė Liusė, žengdama žingsnį link praviro lango. Šelbė trūktelėjo ją atgal.

– O ne, mieloji, tu to nedarysi. Tas Pranešėjas dabar gali būti bet kur, o tu esi nubausta namų areštu. Gal jau pamiršai? – Šelbė stumtelėjo Liusę, pasodindama ją ant kėdės. – Tu liksi čia, kol aš nueisiu į Kramerio kabinetą pasiimti savo kalakuto. Mes pamiršime, kad tai apskritai nutiko. Sutarta?

– Gerai.

– Puiku. Grįšiu po penkių minučių, taigi pasistenk niekur nedingti.

Bet vos tik durys užsidarė, Liusė perlipo per langą ir užsiropštė ant plokščios atbrailos, ant kurios praeitą naktį sėdėjo su Danieliu. Buvo tiesiog neįmanoma iš galvos išmesti viso to, ką jai vos prieš kelias akimirkas teko pamatyti. Ji turėjo dar kartą iškviešti tą šešėlį. Net jei dėl to turėtų papildomų problemų. Net jei Liusėi tektų pamatyti tai, kas jai nepatiktų.

Vėlyvas rytas pasirodė vėjuotas, todėl Liusė turėjo pritūpti ir įsitverti į nuožulnias medines malksnas, idant galėtų išlaikyti pusiausvyrą. Jos rankos buvo sužvarbusios, o širdis vos plakė. Liusė užsimerkė. Kaskart, kai bandydavo iškviešti Pranešėją, ji prisimindavo, kiek mažai žinių turinti apie tai. Jai visada tiesiog pasisekdavo. Žinoma, jei galimybę stebėti, kaip tavo vaikinai žiūri į žmogų, kurį ką tik nudėjo, galima vadinti sėkme.

Jos rankomis nusirito drėgnas dvelksmas. Ar tai tik ne tas rudasis šešėlis, bjaurusis padaras, atskleidęs dar bjauresnes naujienas? Merginos akys plačiai atsimerkė.

Taip, tai buvo jis. Tarsi gyvatė raitėsi aplink Liusės petį. Liusė trūktelėjo jį nuo savęs ir pakėlė priešais, bandydama rankomis susukti jį į kamuolį. Pranešėjas atrėmė Liusės prisilietimą, nuplazdendamas atbulas tolyn nuo jos pro stogo pakraštį.

Liusė pažvelgė į žemę. Mokinių būrelis pėdino iš bendrabučio ir traukė link valgyklos vėlyvųjų pusryčių. Jie priminė spalvingą srautą, judantį per ryškiai žalią žolės maršką. Liusė susvirduliavo. Merginai apsisuko galva ir ji tėsėsi žemyn veidu į priekį.

Bet staiga iš kažkur lyg futbolo kamuolys atsirado šešėlis ir atmušė ją atgal, nublokšdamas Liusę ant stogo šlaito. Ten ji ir liko gulėti, įsitvėrusi į malksnas ir šnupuodama. Pranešėjas vėl plačiai atsilapojo.

Dūminis šydas išsisklaidė ir nušvito šviesa. Liusė pamatė Danielį, rankoje laikantį kruviną šaką. Vėl girdėjosi kirų, kurie suko virš galvų, klyksmas. Buvo juntamas pūvančių dumblių dvokas, sklindantis nuo tos pusės, kurioje girdėjosi bangų mūša. Į krantą plakėsi ledinės bangos. Vėl buvo matomi du šalia Danielio esantys žmonės – negyvėlis ir gyvasis. Negyvėlis buvo tvirtai nuo galvos iki kojų apvyniotas virve. Gyvasis atsistojo ir pažvelgė į Danielį.

Kemas.

Ne. Tai turi būti klaida. Jie nekenė vienas kito. Juk visai neseniai tarp jų vyko didžiulė kova. Ji galėjo suprasti, kad Danielis galėjo užsiimti tamsiais reikalais tik tam, kad apsaugotų ją nuo medžiojančių žmonių. Bet koks galėtų būti reikalas, dėl kurio jam prireiktų Kemo? Dėl ko jam prireiktų veikti išvien su Kemu – būtybe, kuri mėgavosi galėdama žudyti?

Jiedu karštai apie kažką diskutavo, bet Liusė negalėjo įskaityti jų tariamų žodžių. Ji negalėjo nieko girdėti, nes visus garsus užgožė vidury terasos stovintis laikrodys, kuris ką tik mušė vienuolika. Liusė įtempė ausis, laukdama, kada liausis laikrodžio dūžiai.

– Leisk man ją nugabenti į „Pakrantės“ mokyklą, – galiausiai jai pavyko išgirsti Danielio maldavimą.

Tai tikriausiai atsitiko prieš pat jai atvykstant į Kaliforniją. Bet kodėl Danielis turėjo prašyti Kemo

leidimo? Nebent...

– Gerai, – ramiai ištarė Kemas. – Nugabenk ją iki mokyklos ir tada susirask mane. Tik nesusimauk.

Aš stebėsiu.

– O tada? – Danielis kalbėjo nervingai.

Kemas nužvelgė akimis Danielio veidą.

– Mudu su tavimi turėsime darbelio.

– Ne! – suspigo Liusė ir apimta pykčio smogė pirštais per šešėlį.

Bet vos tik Liusė pajuto, kaip jos rankos perskrodžia šaltą, slidų paviršių, mergina pasigailėjo taip pasielgusi. Pranešėjas suskilo į atskirus fragmentus, susmukdamas jai prie šono į nedidelę pelenų krūvelę. Ji nebegalėjo nieko matyti. Liusė pabandė surinkti fragmentus taip, kaip matė tai darant Mailsą, bet jie tik virpėjo ir liko bedvasiai.

Liusė pagriebė saują nieko vertų detalių, savo raudą sutelkdama į jas.

Stivenas yra sakęs, kad Pranešėjai kartais iškreipdavo buvusią realybę. Kaip kad nutinka šešėliams susiliejus su aplinka. Bet jie visada atskleisdavo dalį tiesos. Liusė jautė, kad šaltos, šlapios detalės slepia tiesą. Mergina jautė tai spausdama jas, tarsi bandydama iš jų išspausti visą savo patirtą kančią.

Penkioliktas skyrius

KETURIOS DIENOS

– Gal dar vegetariško kalakuto? – rankose laikydamas sidabrinį pusdubenį pasiūlė Konoras Madsonas. Šis šviesiaplaukis vaikinys patarnavo svečiams per pirmadienio vakarą vykusią Derliaus šventę. Jiedu su Liuse kartu lankė biologijos pamokas. Konoras buvo vienas „Pakrantės“ mokyklos mokinių.

– Ne, ačiū. – Liuse parodė žemyn į nemažą krūvą sudėtas pravėsusios netikros mėsos riekeles savo lėkštėje, kurių ji dar nespėjo suvalgyti.

– Gal vėliau. – Konoras ir visi kiti prie stalų patarnaujantys „Pakrantės“ mokyklos mokiniai vilkėjo specialiai Derliaus šventei pasiūtus smokingus, o ant galvų buvo užsimaukšlinę kvailas piligrimų skrybėles. Jie šmirinėjo po terasą, kuri buvo neatpažįstamai pasikeitusi. Dabar ji nepriminė tos kasdienės vietos, kurioje prieš pamokas būdavo galima sukirsti porciją blynų. Čia buvo įrengta įmantri banketo salė po atviru dangumi.

Šelbė, slampinėjo nuo stalo prie stalo, nesiliaudama niurnėjusi. Ji statė vardines korteles ir degė žvakes. Šelbė ir kiti dekoravimo komiteto nariai puikiai pasidarbavo: ant baltos staltiesės buvo išbarstyti raudonai oranžiniai šilkiniai lapai, į aukso spalva nudažytus gausybės ragus buvo sudėtos šviežiai iškeptos bandelės, o ugnies fakelų liepsnos lengvai plaikstėsi judinamos gaivaus vandenyno brizo. Netgi specialiai parinktomis spalvomis nudažyta kalakuto imitacija atrodė stilingai.

Visi mokiniai, mokyklos personalas ir maždaug penkiasdešimt didžiausių mokyklos rėmėjų pasipuošę ir pakilios nuotaikos susirinko vakarienei. Šia proga atvyko ir Dona su savo tėvais. Nors Liuse kol kas neturėjo galimybės pasikalbėti su ja, iš šalies matėsi, kad mergina atrodė atsigavusi, net linksma. Ji netgi džiugiai pamojavo Liusei iš savo vietos prie stalo šalia Džesminos.

Maždaug dvidešimt nefilimų buvo susodinti vienoje krūvoje aplink du gretimus apvalius stalus. Išskyrus Rolandą, kuris sėdėjo tolimame kampe su paslaptinga panele. Netikėtai paslaptinga panelė atsistojo, kilstelėjo savo plačią rožės pumpuro formos skrybėlę ir pasalūniškai į akis nekrintančiu judesiu pamojavo Liusei.

Ariana.

Liuse nevalingai mostelėjo atgalios, nusišypsojo, bet po akimirkos pajuto tuoj pravirksianti. Matydama juos kikenant kartu Liuse prisiminė prieš dieną matytą pasibaisėtinaį grėsmingą viziją. Atrodė, tarsi Kemas ir Danielis, Ariana ir Rolandas turėtų būti priešingose pusėse, bet jie žinojo, kad

yra viena komanda.

Kad ir kaip būtų, viskas atrodė kažkaip keistai.

Derliaus šventė turėjo būti paskutinis pasispardymas prieš Padėkos dieną, kai mokiniai paleidžiami rudens atostogų. Tada visi turės galimybę dar kartą atšvęsti Padėkos dieną, dabar jau tikrąją, su savo šeimomis. Liusės atveju tai buvo *vienintelė* Padėkos diena, vienintelė galimybė ją atšvęsti. Ponas Koulas nieko jai neparašė. Po vakarykščio arešto ir po to, ką teko pamatyti ant stogo, Liusė vargiai galėjo jaustis pakiliai.

– Tu prastai valgai, – pastebėjo Frančeska, įdrėbdama nemažą šaukštą šviesios bulvių košės į Liusės lėkštę. Liusė jau buvo pripratusi prie jaudinančio jos tariamų žodžių skambesio. Frančeskai buvo būdinga nežemiška charizma, visus angelus siejanti ypatybė.

Ji apdovanojo Liusę švytinčia šypsena, tarsi vakar tarp jų Frančeskos kabinete nebūtų įvykę jokio įtempto pokalbio, tarsi Liusė nebūtų įkalinta.

Liusė buvo pasodinta garbingoje vietoje prie didelio mokyklos personalo stalo šalia Frančeskos. Visi rėmėjai ėjo paeiliui vorele ir spaudė rankas mokyklos darbuotojams. Trys kitos prie mokyklos vyresnybės stalo sėdinčios mokinės – Lilita, Beiker ir Breidė, taip pat ir korėjietė mergaitė, trumpai kirptais plaukais, kurios Liusė nepažinojo, – teisę sėdėti šiose vietose laimėjo dalyvaudamos rašinio konkurse. Kad galėtų sėdėti prestižinėje vietoje Liusei tereikėjo užrūstinti savo mokytojus, kad jie, bijodami paleisti merginą iš akių, pasisodino ją šalia.

Visi jau baigė užkandžiauti, kai sėdėdamas ant savo kėdės Stivenas pasilenkė į priekį. Kaip ir Frančeska, jis taip pat nedemonstravo nė trupučio vakarykštės pagiežos.

– Pasirūpink, kad Liusė susipažintų su daktaru Buchananu.

Frančeska švystelėjo sau į burną paskutinį sviestu apteptos javinės bandelės kąsnį.

– Buchananas yra vienas svarbiausių mokyklos rėmėjų, – paaiškino ji Liusei. – Galbūt tau teko girdėti apie jo Velnių užsienyje programą?

Liusė gūžtelėjo pečiais. Padavėjai priėjo prie stalo nurinkti lėkščių.

– Jo buvusi žmona buvo kilusi iš angelų giminės, bet po skyrybų Buchananas visiškai nutraukė su ja bet kokius ryšius. Bet vis tiek, – Frančeska pažvelgė į Stiveną, – jis tebėra puikus žmogus, kurį verta pažinti. O, sveiki, ponias Fišer! Kaip malonu, kad jūs atvykote.

– Sveiki, – atsakė vyresnio amžiaus moteris. Ji kalbėjo apsimestiniu britišku akcentu, vilkėjo nepatogius audinių kailinius, o ant kaklo buvo pasikabinusi tokią galybę deimantų, kiek Liusei nebuvo tekę matyti per visą savo gyvenimą. Ponia ištiesė balta pirštine aptemptą ranką Stivenui, kuris pagarbiai atsistojo pasisveikindamas su ja. Frančeska taip pat pakilo, pasilenkdama į priekį, kad galėtų pasisveikinti su moterimi, pabučiuodama jai į abu skruostus. – Kur gi mano Mailsas? – paklausė moteris.

Liusė pašoko iš vietos.

– Oi, Jūs tikriausiai Mailso... močiutė?

– Padėk, Dieve, ne. – Moteris net atšoko. – Neturiu vaikų, niekada nebuvo ištekėjusi, hu-hu-hu.

Esu ponias Džindžer Fišer, priklausau genealoginio medžio *Norkal* atšakai. Mailsas yra mano sesers vaikaitis. O kas jūs?

– Liusinda Prais.

– Ak taip, Liusinda Prais. – Ponia Fišer surauktomis akimis nužvelgė Liusę. – Skaičiau apie jus keletą istorijų. Na, tik negaliu aiškiai prisiminti, ką tiksliai jūs veikėte...

Liusei nespėjus pareikšti savo komentaro, Stivenas uždėjo jai ant pečių rankas.

– Liusė yra viena naujausių mūsų mokinių, – išbėrė jis. – Jums bus malonu sužinoti, kad Mailsas labai stengėsi, kad ši panelė čia jaustųsi patogiai.

Ponios Fišer surauktos akys nežiūrėjo į juos. Dabar jos žvelgė kažkur į veją, ant kurios būriavosi žmonės. Daugelis svečių baigė vakarieniauti. Šelbė uždeginėjo deglų, įsmeigtų į žemę, dagtis. Kai įsižiebė šalia mokyklos vadovybės stalo stovintis deglas, jis apšvietė Mailsą. Vaikinas buvo palinkęs virš gretutinio stalo, nuo kurio rinko nešvarias lėkštes.

– Ar mano sesers vaikaitis *aptarnauja stalus*? – ponias Fišer sau prie kaktos prispaudė pirštinėtą delną.

– Tiesą sakant, – į pokalbį įsiterpė Šelbė, vienoje rankoje laikydama deglų degiklį, – jis yra šiukšlių...

– Šelbe, – nutraukė ją Frančeska. – Man atrodo, kad tas prie nefilimų stalo stovintis deglas baigė degti. Gal galėtumei tuo pasirūpinti? *Dabar*?

– Jei leisite, ponias, – Liusė kreipėsi į ponias Fišer, – nueisiu pakviesti Mailso. Manau, kad norėsite atsigriebti už atskirai praleistą laiką.

Mailsas patarnavo ant galvos užsimaukšlinęs *Dodgers* kepurę ir vilkėdamas medvilninį sportinį nertinį, priderintą prie rudos spalvos tvido kelnių. Ant viršaus buvo užsimetęs ryškius oranžinės spalvos susagstomus marškinius. Ganėtinais drąsus derinys, bet jis buvo nuostabus.

– Ei! – Mailsas pamojavo Liusei tuščia nešvarių lėkščių stirta neužimta ranka. Atrodė, kad vaikinas visiškai nesinervina, kad jam tenka nuo stalų nurinkinėti nešvarias lėkštes. Mailsas plačiai šypsojosi. Buvo akivaizdu, kad jis jautėsi lyg žuvis vandenyje. Juk vaikinas turėjo puikią galimybę persimesti vienu kitu žodžiu su į banketą susirinkusiais žmonėmis nurinkdamas nuo stalų lėkštes.

Kai Liusė priėjo prie Mailso, vaikinas padėjo ant stalo lėkštes ir stipriai ją apkabino, prisitraukdamas ją arčiau savęs.

– Ar viskas gerai? – paklausė jis, pakreipdamas galvą į šoną. Rudi Mailso plaukai uždribo ant akių. Atrodė, kad vaikinas nebuvo pratęs likti be kepurės, nes plaukai draikėsi į visas puses, todėl vienu staigiu mostu jis nubraukė juos atgal. – Tu atrodai kažkaip negerai. Turiu omenyje, tu *atrodai* puikiai, bet ne tai turėjau galvoje. *Bendrajai prasme*. Man labai patinka ši suknelė. Ir tavo šukuosena labai graži. Bet atrodai kažkokia, – jis suraukė antakius, – nuliūdus.

– Tai kelia nerimą. – Liusė savo aukšta smaila batų pakulne spirtelėjo per žolę. – Žinai, ši

akimirka yra geriausia per visą vakarą.

– Rimtai? – Mailsas priėmė šiuos žodžius kaip komplimentą. Vaikino veidą nušvietė palaiminga šypsena. Bet netrukus jo mina persimainė. – Suprantu, kad tikriausiai labai nemalonu būti nubaustai namų areštu. Jei nori žinoti mano nuomonę, Frankė su Stivenu gerokai perlenkė lazda šiuo klausimu. Laikyti tave prispaustą po padu visą vakarą...

– Žinau.

– Nežiūrėk jų pusėn, esu įsitikinęs, kad jie dabar mus stebi. Na, tiesiog nuostabu. – Sudejavo jis. – Tik nesakyk, kad tai mano teta Džindžer.

– Turėjau malonumą susipažinti su ja, – nusijuokė Liusė. – Ji nori matyti tave.

– Nė kiek tuo neabejoju. Tik negalvok, kad visi mano giminaičiai yra tokie kaip ji. Kai susipažinsi su visais kitais mūsų klanu atstovais per Padėkos dieną...

Padėkos diena su Mailsu. Liusė visiškai pamiršo apie tai.

– Hm. – Mailsas stebėjo jos veidą. – Tu manai, kad Frankė su Stivenu galėtų neišleisti tavęs Padėkos dienai?

Liusė gūžtelėjo pečiais.

– Aš nepamiršau Frankės žodžių: „Kol mes nenuspręsimė atšaukti šios bausmės.“

– Ar dėl to tau liūdna? – Mailsas uždėjo rankas ant nuogų Liusės pečių. Iki šios akimirkos Liusė gailėjosi, kad neapsivilko suknelės su rankovėmis. Iki tos sekundės, kai jos odą palietė Mailso pirštai. Šis prisilietimas nebuvo panašus į magišką Danielio lytėjimą, nuo kurio kaskart per kūną tarsi nusirisdavo energijos banga, bet vis dėlto jis buvo jaukus.

Mailsas priėjo arčiau, pasilenkdamas veidu prie jos veido.

– Kas nutiko?

Liusė pažvelgė aukštyn į jo tamsiai mėlynas akis. Jis tebelaikė ranką jai ant peties. Liusės lūpos buvo beprasiveriančios išstarti tiesą, bent jau tai, ką ji manė esant tiesa, išlieti visas savo nuoskaudas ir džiaugsmus.

Kad Danielis nėra tas, kuo manė jį esant. Tai reiškė, kad *ji* nėra ta, kuo pati manė esanti. Kad visa tai, ką jautė Danieliui būdama „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje niekur nedingo, kita vertus, viskas pasikeitė. Ir kad visi aplink nesiliovė kartoję, kad šis gyvenimas yra kitoks, kad atėjo laikas nutraukti užburtą ratą, tik niekas nesiteikė jai paaiškinti, ką tai reiškia. Kad galbūt istorija apie Liusę ir Danielį nesibaigia laimingu gyvenimu kartu. Kad galbūt Liusė turi išsilaisvinti ir tolesnį gyvenimo kelią nueiti viena.

– Na, man sunku viską išreikšti žodžiais, – galiausiai atsiduso ji.

– Žinau, – atsiliepė Mailsas. – Man ir pačiam dabar nelengvas laikas. Tiesą sakant, yra kai kas, ką norėčiau tau pasakyti...

– Liuse. – Staiga lyg iš niekur nieko pasirodė Frančeska. Ji įsiterpė tarp jų. – Laikas eiti. Dabar palydėsiu tave iki tavo kambario.

Tokia buvo bausmė už tai, ką Liusė padarė savarankiškai be vyresnybės leidimo.

– Mailsai, tavo teta Džindžer ir Stivenas norėtų pasimatyti su tavimi.

Mailsas paskutinį kartą užjaučiančiai nusišypsojo Liusei, o tada nušlepsėjo per terasą link savo tetos.

Stalai pamažu tuštėjo, bet Liusė matė iš juoko leipstančius Arianą su Rolandu. Jiedu stovėjo netoli baro. Aplink Doną buvo susibūrusi nefilimių merginų grupelė. Šelbė stovėjo šalia aukšto vaikino peroksidu nubalintais plaukais ir išblyškusia, beveik balta, oda.

NTBV. Tikriausiai tai jis. Vaikinas stovėjo meiliai pasviręs link Šelbės, akivaizdžiai ja susidomėjęs, bet ji, kas buvo visiškai akivaizdu, vis dar buvo pikta. Tokia įniršus, kad net nepastebėjo pro šalį praeinančios Liusės su Frančeska. Bet Šelbės vaikinas jas pastebėjo. Jo žvilgsnis įsmigo į Liusę. Jo blyškus, be galo šviesaus atspalvio akių žydrumas atrodė klaikiai.

Tada kažkas šūktelėjo, kad vakarėlio pratęsimas vyks paplūdimyje. Šelbė patraukė *NTBV* dėmesį atgręždama jam nugarą ir liepdama verčiau nesėkti paskui ją į vakarėlį.

– Tikriausiai norėtumei prie jų prisijungti? – paklausė Frančeska, kai jos paėjo toliau nuo terasos šurmulio. Joms žingsniuojant link bendrabučio žvyruotu taku, praeinant palei ryškiai rožinių bugenvilijų eiles netikėtai nurimo triukšmas ir vėjas. Liusė netgi susimąstė, ar tik ne Frančeskos dėka įsivyravo toji ramybė.

– Ne. – Žinoma, Liusė gerai sutarė su tais žmonėmis, bet jei mergina ir išstartų žodį *norėčiau*, jos noras tikrai neturėtų nieko bendro su paplūdimio vakarėliu. Ji norėtų... ką gi, ji nelabai žinojo ko norėtų. Kažko, kas būtų susiję su Danieliu. Bent jau tiek ji žinojo. Bet ko tiksliai? Na, tikriausiai, kad jis papasakotų Liusei, kas vyksta. Užuot bandęs ją apsaugoti, Danielis atskleistų Liusei visą jam žinomą tiesą. Liusė mylėjo Danielį. Be jokios abejonės. Jis Liusę pažinojo geriau už bet ką kitą. Kaskart, kai Liusė pamatydavo Danielį, jos širdis imdavo plakti pašėlusiu ritmu. Liusė ilgėjosi jo. Bet ar iš tiesų labai gerai jį pažinojo?

Frančeska įsmeigė akis į žolę, augančią palei taką, vedantį į bendrabutį. Ji grakščiai į šalis ištiesė abi rankas, tarsi baleto šokėja, įsitvėrusi į buomą.

– Ne lelijos, ne rožės, – suniurnėjo sau po nosimi, virpindama plonyčius pirštelius. – Kokios gi buvo tos gėlės?

Pasigirdo tylus traškesys, tarsi iš sodo pakloto būtų raunamos kokio nors augalo šaknys. Staiga abiejose tako pusėse išsprogo mėnesienos baltumo gėlės. Drūtos ir sodrios, maždaug pėdos aukščio. Jos buvo nepanašios į jokias kitas gėles.

Tai buvo reti ir gležni laukiniai bijūnai, kurių pumpurai buvo tokio dydžio kaip beisbolo kamuoliukai. Tai buvo tos pačios gėlės, kurias Danielis padovanojo Liusei, kai ji gulėjo ligoninėje – o gal ir kažkada ankstesniais kartais. Išsidėsčiusios tako, kuris driekėsi per „Pakrantės“ mokyklos teritoriją, pakraščiuose šios nepaprastos gėlės tviskėjo nakties tamsoje tarsi žvaigždės.

– Kodėl tu taip padarei? – nesuprato Liusė.

– Čia tau, – atsakė Frančeska.

– Už ką?

Frančeska trumpai palietė jos skruostą.

– Kartais mūsų gyvenime gražūs dalykai atsiranda iš niekur. Mes negalime visada suprasti jų, bet turime jais pasikliauti. Žinau, kad nori gauti atsakymus į visus tau kylančius klausimus, bet kartais užtenka bent mažumėlę tikėti.

Ji kalbėjo apie Danielį.

– Žinau, kad tau kyla minčių apie mudu su Stivenu, – tęsė Frančeska, – žinau, kad mudviejų santykiai iš šalies gali atrodyti painūs. Ar aš jį myliu? Taip. Bet kai prasidės paskutinė kova, turėsiu jį nužudyti. Tokia mūsų tikrovė. Mudu abu aiškiai žinome, kieno pusėje stovime.

– Bet juk tu nepasitiki juo?

– Pasitikiu juo tiek, kiek leidžia jo prigimtis. Jis juk demonas. Turi patikėti, kad tie, kurie supa tavo, klausis savo prigimtimi. Net tada, jei atrodys, jog jie išduoda patys save ir savo savastį.

– O jei viskas nebus taip paprasta?

– Tu esi stipri, Liuse, nepriklausoma nuo nieko. Tavo atsakas į mano vakar ištartus žodžius. Viskasėjo iš tavo vidaus. Ir aš pasijutau... patenkinta.

Liuse nesijautė stipri. Ji jautėsi kvaila. Danielis yra angelas, todėl jo prigimtis turėtų būti geroji. Ar ji turėtų ją akiai priimti? O kaip jos tikroji prigimtis, kuri nėra vien tik nespalvota? Ar dėl Liusės jų ryšys buvo toks sudėtingas? Net praėjus gan ilgam laikui po sugrįžimo į kambarį ir uždarius paskui save duris, Liuse niekaip negalėjo iš galvos išmesti Frančeskos žodžių.

Po maždaug valandos Liuse pašoko nuo beldimo į langą. Ji užmigo prie židinio, žiūrėdama į spragsinčią liepsną. Merginai nespėjus pakilti iš vietos, pasigirdo antrasis bilsnojimas į lango stiklą. Tik šį kartą ne toks ryžtingas. Liuse pakilo nuo grindų ir priėjo prie lango. Ką Danielis vėl čia veikia? Po tokių aiškinimų, jog jiems nesaugu matytis. Kodėl jis nesiliauja rodytis?

Ji netgi nežinojo, ko Danieliui reikia – priversti ją kankintis taip, kaip jis kankino tas dvi jau matytas jos savastis? Arba, kaip jis pareiškė, *mylėti*, kaip mylėjo tas visas ankstesnes jas? Šį vakarą Liuse norėjo, kad Danielis paliktų ją ramybėje.

Ji plačiai atlapojo medines langines, tada į viršų pakėlė lango stiklą, nuversdama vieną iš tūkstančio Šelbės vazone pasodintų augalų. Liuse atrėmė rankas į palangę, kyštelėjo galvą į nakties tamsą, pasirengusi užsipulti Danielį.

Bet ant palangės mėnesienoje stovėjo ne jis.

Ten buvo Mailsas.

Vaikinas jau buvo persirengęs savo įmantrius šventinius drabužius, tačiau jam ant galvos tebebuvo užmaukšlinta *Dodgers* kepurė. Beveik visą jo kūną gaubė tamsa, bet plačių vaikino pečių linija buvo

aiškiai matoma mėlynoje nakties tamsoje. Pamačiusi jo šypsena Liuse taip pat nusišypsojo. Mailsas laikė auksinį gausybės ragą, pilną oranžinių lelijų, priskintų iš vieno Derliaus šventės teritorijoje įrengtų vejų.

– Mailsai, – prašneko Liuse. Jos lūpomis tariamas vaikinų vardas nuskambėjo žaismingai. Jame atsispindėjo šiltos nuostabos gaidelė, o juk vos prieš akimirką Liuse buvo pasirengusi pasielgti nedraugiškai. Liuses širdis ėmė plakti smarkiau. Mergina negalėjo liautis šypsotis.

– Ar tau neatrodo nutrūktgalviška, kad nuo savo lango atbrailos galiu ateiti prie lango?

Liuse papurtė galvą. Ji jautėsi suglumusi. Merginai netgi niekada neteko lankytis Mailso kambaryje, esančiame vaikinams skirtoje pusėje. Ji net nežinojo, kur jis yra.

– Matai? – jo šypsena pasidarė dar platesnė. – Jei nebūtum nubausta namų areštu, mes niekada nebūtume to sužinoję. Čia, lauke, tikrai gera, Liuse. Galėtum išlįsti. Nebijai aukščio?

Liuse norėjo prisijungti prie Mailso. Tik nenorėjo prisiminti tų akimirkų, kai ten pat leido laiką su Danieliu. Vaikinai buvo tokie skirtingi. Mailsas – patikimas, mielas, rūpestingas. Danielis – jos gyvenimo meilė. O kad viskas būtų taip paprasta. Atrodė nesąžininga ir neįmanoma juos lyginti.

– Kodėl tu neprisijungei prie kitų paplūdimyje? – paklausė ji.

– Ne visi yra paplūdimyje, – atsakė šypsodamasis Mailsas. – Tu esi čia. – Jis ore pamojavo gėlių prikimštu gausybės ragą. – Atnešiau jas tau. Šėlbė visą savo kambario pusę apstačiusi augalais. Pagalvojau, kad galėtum šiomis gėlėmis papuošti savo stalą.

Mailsas kyštelėjo Liusei pro langą pintą gausybės ragą. Jis buvo sausakimšai prikimštas vaiskių oranžinių gėlių. Juodi jų kuokeliai virpėjo vėjyje. Jos nebuvo idealios, kelios netgi apvytusios, bet jos buvo kur kas mielesnės už tuos didžiulius bijūnus, kuriuos pražydino Frančeska. *Kartais gražūs dalykai atsiranda mūsų gyvenime iš niekur.*

Tai buvo tikriausiai pats gražiausias dalykas, kuriuo kas nors yra pradžiuginęs ją „Pakrantės“ mokykloje – na, dar tas atvejis, kai Mailsas įsilaužė į Stiveno kabinetą pavogti knygos, pagal kurią Liuse galėtų išmokti, kaip reikia valdyti Pranešėjus. Arba tuomet, kai pačią pirmą dieną, vos tik juodu susipažino, Mailsas pakvietė ją pusryčių. Arba kaip netikėtai Mailsas įtraukė ją į savo Padėkos dienos planus. Na, dar tai, jog Mailso veide nebuvo jokio pasipiktinimo, kai vaikinai sužinojo, kad jam tenkanti bausmė yra šiukšlių rinkimas. Juk tokią nemalonę jam užtraukė Liuse, prikalbindama kartu su ja išsėlinti iš mokyklos teritorijos. Arba kai Mailsas... Ji suprato, kad galėtų tęsti sąrašą visą naktį. Liuse nunešė gėles per visą kambarį, pastatydama jas ant savo stalo.

Grįžusi Liuse pamatė ištiestą Mailso ranką, kad galėtų įsitverti išlipdama per langą. Liuse galėjo atsisakyti, sugalvoti kokį nevykusį pasiteisinimą, kad nenorinti laužyti Frančeskos taisyklių. Bet taip pat galėjo paprasčiausiai įsitverti į šiltą, stiprią, saugią ranką ir išsliuogti pro langą laukan. Kad galėtų bent akimirksniai pamiršti Danielį.

Lauke atsivėrė žvaigždėmis nusėto dangaus vaizdas. Žvaigždės žibėjo tamsiame nakties fone tarsi ponios Fišer deimantai – bet kur kas vaiskiau, ryškiau, netgi gražiau. Iš čia rytinėje mokyklos pusėje

dunksantis visžalių sekvojų skliautas atrodė tankus, tamsus ir niūrus. Vakaruose be paliovos į krantą plakėsi bangos, o tolumoje audringame paplūdimyje plaikstėsi laužo liepsnos. Liusė ir anksčiau nuo atbrailos buvo mačiusi šiuos vaizdus. Vandenyne. Mišką. Dangu. Bet visais ankstesniais kartais juos užgoždavo Danielis. Galima sakyti apakindavo ją taip, kad Liusė niekada gerai neįsižiūrėdavo į aplinką.

Visa tai buvo be galo gražu.

– Tu tikriausiai svarstai, kodėl aš atėjau, – ištarė Mailsas. Liusė susivokė, kad juodu kurį laiką tylėjo. – Aš jau anksčiau buvau pradėjęs sakyti, kas dabar sukasi mano galvoje, bet... aš ne... aš nesu tikras...

– Labai džiaugiuosi, kad atėjai. Man jau darėsi nuobodoka sėdėti vienai ir žiūrėti į židinio liepsną, – pasakė ji ir šyptelėjo.

Mailsas įkišo rankas į kišenes.

– Klausyk, aš žinau, kad judu su Danieliu...

Liusė nevalingai atsiduso.

– Tu teisi, nereikėjo man ateiti...

– Ne, aš ne dėl to atsidusau.

– Na, tik... Tu juk žinai, kad man patinki, tiesa?

– Hm.

Žinoma, Mailsui ji patiko. Jie buvo draugai. Geri draugai.

Liusė ėmė kramsnoti lūpą. Dabar jautėsi kaip tikra kvailė, o tai niekada nereikšdavo nieko gero. Tiesa yra tokia: ji Mailsui *patinka*. O Mailsas jai irgi *patinka*. Tik pažvelkit į šį vaikną. Jo vandenyno žydrumo akys. Tas tylus kikenimas kaskart, vos tik jis nusišypsodavo. Be jokios abejonės, Mailsas buvo gražiausias jos kada nors sutiktas žmogus.

Bet yra Danielis, o prieš jį buvo dar vienas Danielis, prieš kurį buvo dar vienas Danielis, ir taip toliau. Viskas be galo komplikauta.

– Aš viską sugadinau. – Susigūžė Mailsas. – O juk norėjau tik palinkėti labos nakties.

Liusė pažvelgė aukštyn į jį ir pamatė, kad Mailsas žiūri žemyn į ją. Jo rankos nebuvo kišenėse. Jis paėmė Liusės rankas ir sugniaužė jas tarp jų kūnų. Jis iš lėto, atsargiai pasilenkė prie Liusės, leisdamas jai dar kartą pajusti įspūdingą nakties grožį.

Ji suprato, kad Mailsas ketina ją pabučiuoti. Žinojo, kad neturėtų jam leisti. Dėl Danielio, taip pat dėl to, kas atsitiko, kai ji pabučiavo Trevorą. Tai buvo jos pirmasis bučinys. Vienintelis bučinys, kai bučiavo kažką kitą, ne Danielį. Ar dėl to, kad ji buvo susieta su Danieliu, mirė Trevoras? Nejaugi ir Mailsas tą pačią sekundę vos tik Liusė jį pabučiuos, jis... Liusė negalėjo net pagalvoti apie tai.

– Mailsai. – Ji atstūmė vaikną. – Neturėtum taip elgtis. Bučiuoti mane, – padarė ji pauzę, – pavojinga.

Jis tyliai sukikeno. Žinoma, jis norėtų ją pabučiuoti, nes nieko nežino apie Trevorą.

– Na, manau, pasinaudosiu šia palankia galimybe.

Liusė bandė atsitraukti, bet Mailsas buvo tas žmogus, šalia kurio ji jautėsi jaukiai beveik visais atžvilgiais. Netgi šiuo. Kai jų lūpos susiglaudė, laukdama blogiausio Liusė sulaukė kvėpavimą.

Bet nieko neįvyko.

Mailso lūpos buvo glotnios lyg plunksnos. Vaikinas bučiavo Liusę be galo švelniai. Jo bučiniai neleido Liusei užmiršti, kad juodu geri draugai. Tik tame bučinyje buvo tiek aistros, kad buvo akivaizdu, jog tarp jų mezgėsi kur kas daugiau nei tik draugystė. Liusė galėjo pati nuspręsti, ar to nori.

Nors ir neįsiplieskė ugnis, neapdegė oda, niekas nemirė, niekas nežuvo, šis bučinyvis vis tiek *nerieškė* nieko gero. Ramybės nedavė klausimas: kodėl šį kartą nepasirodė pragaištingos liepsnos? Ilgai Liusės lūpos troško Danielio lūpų. Visą laiką. Liusė sapnuodavo, kaip Danielis ją bučiuoja, šypsosi, jo dailias violetines akis, kaip savo kūnu apgaubia jos kūną. Niekas kitas ir niekada neturėjo tarp jų įsipainioti.

Gal ji klydo dėl Danielio? Gal ji galėtų būti laimingesnė? Arba laiminga su kitu vaikinuku?

Mailsas atsitraukė. Vienu metu jis atrodė ir laimingas, ir liūdnas.

– Labanakt. – Jis nusigręžė tarsį ketintų sprukti atgal į savo kambarį. Bet tada atsisuko ir paėmė jos ranką. – Jei kada nors pajustum, kad reikalai... na, supranti... nesiklosto... – Jis pažvelgė į dangų. – Aš būsiu šalia. Norėjau, kad žinotum.

Liusė linktelėjo, bandydama sutramdyti kylančią sumaišties bangą. Mailsas spustelėjo jos ranką, tada pasuko priešinga kryptimi, peršokdamas per nuožulnų, malksnomis dengtą stogą ir pasileisdamas link savo bendrabučio pusės.

Likusi viena Liusė perbraukė sau per lūpas, kurias ką tik bučiavo Mailsas. Ar tada, kai kitą kartą Liusė susitiks su Danieliu, jis žinos, kas čia įvyko? Nuo visų šių dienų patirtų emocijų merginai smarkiai skaudėjo galvą. Liusė norėjo susirangyti lovoje. Kai mergina įsliuogė pro langą į kambarį, ji atsigręžė, kad galėtų dar kartą pamatyti ir įsiminti, kaip viskas atrodė tą naktį, kai įvyko tiek daug permainų.

Bet ji nepamatė nei žvaigždžių, nei medžių, nei dūžtančių bangų. Liusės dėmesį patraukė kai kas kitas, stovintis už vieno daugybės ant stogo styrančių kaminų. kažkas baltas ir besiplaikstantis. Tai buvo mirguliuojančių sparnų pora.

Danielis. Susigūžęs, pusiau pasislėpęs, vos už pėdos nuo tos vietos, kur juodu su Mailsu bučiavosi. Jis stovėjo nugara į Liusę. Panarinęs galvą.

– Danieli, – riktelėjo ji, aiškiai ištardama jo vardą.

Kai Danielis atsigręžė, vaikinuko veidas buvo perkreiptas kančios. Tarsi Liusė ką tik būtų išplėšusi jam širdį. Danielis sulenkė kelius, išskleidė sparnus ir pakilo į tamsą.

Po akimirkos jis buvo panašus į dar vieną žvaigždę, suspindusią tamsiame danguje.

Šešiolkntas skyrius

TRYS DIENOS

Kitą rytą pusryčiaudama Liusė negalėjo nieko nuryti.

Tai buvo paskutinė diena, kai reikėjo eiti į pamokas. Vėliau „Pakrantės“ mokykla išleis mokinius Padėkos dienos atostogų. Liusė jau ėmė jaustis vieniša. Vienatvė žmonių apsuptyje buvo pati blogiausia vienatvės forma. Bet ji nieko negalėjo pakeisti. Visi aplink ją besibūriuojantys mokiniai tauškėjo apie tai, kad netrukus vyks namo pas savo šeimas. Apie savo merginas arba vaikus, su kuriais nesimatė nuo vasaros atostogų. Apie vakarėlius, kuriuos savaitgalį ketina rengti jų geriausi draugai.

Vienintelis vakarėlis, kuriame Liusė ketino dalyvauti šį savaitgalį – apgailėtinos linksmybės jos tuščiam bendrabučio kambaryje.

Žinoma, atostogas čia praleisti ketino ir keli kiti pagrindinės mokyklos mokiniai: Konoras Madsonas, kuris į „Pakrantės“ mokyklą atvyko iš našlaičių prieglaudos Minesotoje. Brena Li, kurios tėvai gyvena Kinijoje. Frančeska ir Stivenas irgi lieka čia ir – ak, kokia staigmena – ketvirtadienio vakarą ketina rengti Padėkos dienos vakarienę mokyklos valgykloje.

Liusė turėjo slaptą viltį, kad Ariana nepamirš savo ketinimų nenuleisti nuo jos akių ir per Padėkos dieną. Tiesa, nuo tos dienos, kai Ariana visą trijulę pargabeno į „Pakrantės“ mokyklą, jos dar nesimatė. Išskyrus tą trumpą akimirką per Derliaus šventę.

Visi kiti rengiasi išvykti rytoj arba poryt. Mailsas ketina vykti į savo šeimos rengiamą puotą šimtui žmonių. Dona ir Džesmina ruošiasi vykti į šventę, kurią bendrai rengia jų šeimos didžiuliuose Džesminos tėvų namuose Sausalito mieste. Net Šelbė – nors ji ničnieko nesakė Liusei apie savo planus važiuoti į Beikersfildą, – bet Liusė girdėjo ją kalbant telefonu ir sunkiai dūsaujant: „*Taip, aš žinau. Aš atvyksiu ten.*“

Tai buvo pats blogiausias laikas, kada Liusė galėjo būti paliekama viena. Kiekvieną dieną sumaištis jos viduje vis stiprėjo, kol galiausiai mergina nebegalėjo suvokti savo jausmų nei Danieliui, nei bet kam kitam. Be to, ji niekaip negalėjo liautis keikusi savęs už tai, kaip kvailai pasielgė vakar vakare, leisdama Mailsui nueiti taip toli.

Visą vakarą Liusė svarstė vienintelę išvadą: nors ir jautėsi nusiminusi dėl Danielio, tai, kas nutiko tarp jos ir Mailso, įvyko tik dėl jos kaltės. Ji vienintelė buvo apgavikė.

Ji jautė pykinimą įsivaizduodama, kaip Danielis sėdi netoliese ir tyliai stebi, o ji su Mailsu

bučiuojasi. Ką jis turėjo justu pakilęs nuo stogo. Ji prisiminė, ką pati išgyveno, kai pirmą kartą išgirdo apie tai, kas vyko tarp Danielio ir Šelbės – tik šiuo atveju buvo kur kas blogiau, nes ji apgaudinėjo sąmoningai. Tai tik dar vienas įrodymas, kad jie su Danieliu per menkai bendrauja.

Netikėtai nuskambėjęs švelnus juokas sugražino ją į realybę. Priešais Liusę stovėjo nesuvalgytas pusryčių maistas.

Frančeska sklendė tarp stalų, vilkėdama juodai baltą žirneliais margintą peleriną. Kaskart, vos Liusė nužvelgdavo Fračeską, jos veide spindėdavo toji perdėtai lipšni šypsena, kol Frančeska plepėdavo su vienu ar kitu mokiniu. Liusė nesiliovė jaustis taip, tarsi nuolat būtų stebima lyg pro padidinamąjį stiklą. Tarsi Frančeska galėtų įsiskverbti į Liusės smegenis ir aiškiai žinoti, kodėl Liusė neturi apetito. Tarsi Frančeskos tikėjimas, kad Liusė yra stipri, galėtų išnykti lygiai taip pat kaip per naktį be pėdsakų išnyko palei taką žydėję balti laukiniai bijūnai.

– Ko tokia paniurus, draugužė? – Šelbė prarijo didžiulį atplėštą riestainio gabalą. – Patikėk manimi, nieko per daug nepraradai nedalyvavudama vakarykščiame vakarėlyje.

Liusė nieko neatsakė. Jai mažiausiai rūpėjo laužas paplūdimyje. Ji pastebėjo, kad Mailsas sunkiu žingsniu atkrypavo valgyti pusryčių kur kas vėliau nei paprastai. Vaikinas buvo žemai ant akių nusismaukęs savo *Dodgers* kepurę, o jo pečiai atrodė šiek tiek pakumpę. Liusė nevalingai pirštais palietė sau lūpas.

Šelbė ėmė emocingai mojuoti abiem rankomis, iškeltomis sau virš galvos.

– Gal jis aklas? Žemė kviečia Mailsą!

Kai ji galiausiai patraukė jo dėmesį, Mailsas vos judindamas ranką pamojavo jų kryptimi, beveik užgriūdamas ant pusryčių bufeto. Vaikinas dar kartą pamojavo, o netrukus pradingo kažkur už valgyklos ribų.

– Ar tik man taip atrodo, ar Mailsas iš tiesų ką tik elgėsi kaip visiškai nevėkšla? – Šelbė pavartė akis, pamėgdžiodama negrabius Mailso judesius.

Bet Liusė troško pulti jam iš paskos ir...

Ir ką? Pasakyti jam, kad nesijaustų sumišęs? Kad dėl jos kaltės jie pasibučiavo? Kad susidėjęs su ja jis negalintis tikėtis nieko gero? Kad Mailsas jai patinkas, bet gilesni santykiai yra neįmanomi? Ir nors ji su Danieliu pastaruoju metu nesutaria, niekas šiame pasaulyje negali sugriauti jų meilės?

– Šiaip ar taip, kaip ir sakiau, – tęsė Šelbė, pakartotinai įpildama Liusei kavos iš stovinčio ant stalo bronzinio grafino. – Laužas, hedonizmas ir kitos įmantrybės, *bla, bla, bla*. Labai nuobodu. – Vienas Šelbės lūpų kraštas virptelėjo, tarsi atskleisdamas vos įžiūrimą šypsnį. – Nieko gero, ypač kai tu su tuo neturi nieko bendro.

Liusės širdis mažumėlę atsileido. Pagaliau nuo Šelbės esybės pasklido plonytis šviesos spindulėlis. Bet netrukus jos kambario draugė truktelėjo pečiais, tarsi norėdama pasakyti „*tik nekimšk visų šitų nesąmonių sau į galvą*“.

– Niekas kitas nevertina mano gebėjimo pamėgdžioti Lilitą, – postringavo Šelbė ištiesinusi nugarą,

išpūtusi krūtine ir virpindama dešinį lūpų kamputį.

Dar niekada Šelbė nesusimovė mėgdžiodama Lilitą. Bet šiandien jai pavyko viso labo išspausti šypseną sučiaupta burna.

– Hm, – nutęsė Šelbė. – Neatrodė, kad išgyventum dėl to, jog negalėjai dalyvauti vakarėlyje.

Šiąnakt mačiau praskrendant virš paplūdimio Danielį. Tikriausiai judu smagiai praleidote laiką.

Šelbė matė Danielį? Kodėl ji tik dabar apie tai pasakė? Ar dar kas nors galėjo jį matyti?

– Mes netgi nesikalbėjome.

– Negaliu tuo patikėti. Paprastai jis apipila tave visokiais nurodymais...

– Šelbe, Mailsas mane pabučiavo, – pertraukė draugę Liusė. Ji buvo užsimerkusi. Taip merginai buvo kur kas lengviau prisipažinti. – Šiąnakt. Danielis viską matė. Jis pakilo prieš man...

– Ką gi, reikalai rimti, – švilptelėjo Šelbė.

Susigėdusi Liusė nuraudo. Mergina niekaip negalėjo iš galvos išmesti to vaizdo, kaip Danielis pakyla ir nuskrenda. Atrodė, kad viskas baigta.

– Nori pasakyti, kad tarp tavęs ir Danielio viskas *baigta*?

– Ne. Niekada, – gynėsi Liusė, jai buvo sunku girdėti Šelbės tariamą frazę ir nesuvirpėti. – Aš tiesiog nežinau.

Liusė nė žodžiu neužsiminė Šelbei apie tai, kad ji vėl buvo pažvelgusi į Pranešėjo vidų, kad matė Danielį ir Kemą veikiančius išvien. Kad jiedu buvo slapti bendrininkai, kiek leido suprasti jos matytas reginys. Be to, Šelbė nežino, kas yra Kemas, o situacija pernelyg komplikauta, kad būtų galima rasti logišką paaiškinimą. Liusei būtų sunku išverti, jei Šelbė, kuriai būdinga kontraversiška mąstyti apie angelus ir demonus, pareikštų, jog partnerystė tarp Danielio ir Kemo visiškai nieko nereiškia.

– Žinai, Danielis tikriausiai dabar raunasi plaukus. Bet ar neturėtų Danieliui pirmiausia rūpėti jūsų *amžina* ištikimybė?

Sėdėdama ant savo baltos geležinės kėdės Liusė įsitempė.

– Nenorėjau pasirodyti sarkastiška, Liuse. Na, net nežinau, kaip pasakyti, bet galbūt Danielis kažkada irgi turėjo reikalų su kitais žmonėmis. Viskas pernelyg miglota. Bet jau anksčiau minėjau, kad svarbiausia tai, jog Danieliui tu visada rūpėjai labiausiai.

– Dėl to turėčiau jaustis geriau?

– Žinai, nelabai norėčiau būti ta persona, kurios užduotis būtų tave guosti. Aš tik bandau paaiškinti tau esmę. Nors jis ir laikosi nuošalyje (o taip daro didžiąją gyvenimo dalį), ką nori, tą sakyk, bet jis yra absoliučiai mylintis ir ištikimas. Todėl reikėtų iškelti tokį klausimą: ar tu esi mylinti ir ištikima? Dabar Danielis žino, jog gali atstumti jį vos tik tavo kelyje sušmėžuos kažkas kitas. Tavo kelyje pasirodė Mailsas. Akivaizdu, kad jis yra puikus vaikinai. Na, jei nori žinoti mano nuomonę, tai jis yra pernelyg sentimentalus, bet...

– Aš niekada neatstumčiau Danielio, – riktelėjo Liusė, beviltiškai bandydama pati tuo patikėti.

Liuse prisiminė jo veide regėtą siaubą tą naktį, kai jie susibarė paplūdimyje. Mergina buvo priblokšta, kai Danielis netikėtai jos paklausė: *Ar mes bandome nutraukti mūsų sąjungą?* Tarsi jis nujautų, kad tokia galimybė egzistuoja. Tarsi ji nebūtų įtikėjusi jo beprotišku pasakojimu apie jų nesibaigiančią meilę, kurią jis išklojo Liusei po persiko medžiais „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Ji besąlygiškai juo patikėjo, susitaikė su visais jo trūkumais ir priėmė juos. O dabar ji kasdien jautė vis stiprėjančią sąžinės graužatį.

– Žinai, aš beveik visą laiką nesiliauju svarsčiusi, kodėl aš jam patinku.

– Nagi, – atsiduso Šelbė. – Nebūk viena tų vėplų merginų. *Jis man per geras, bla, bla, bla.* Jei toliau taip kalbėsi, man teks tave paspirti prie Donos ir Džesminos stalo. Tai jų specializacija, o ne mano.

– Aš visai ne tai turėjau omenyje, – Liuse pasilenkė į priekį ir pritilo. – Kažkada, prieš daugybę metų, kai Danielis dar buvo *ten*, jis pasirinko mane. Mane, iš visų kitų Žemės būtybių...

– Ką gi, tikriausiai tais laikais nebuvo didelio pasirinkimo. Ai! – Liuse trenkė jai. – Aš tik stengiuosi pakelti nuotaiką!

– Šelbe, jis pasirinko mane dėl kažkokio svarbaus vaidmens Danguje, dėl kažkokios iškilios pareigos. Tai pakankamai svarbu, ar nemanai? – Šelbė linktelėjo. – Visa tai turėjo reikšti kur kas daugiau, jo pasirinkimą lėmė kažkas rimtesnio, ne vien tai, jog esu graži.

– Bet... tu juk nežinai, kodėl viskas taip susiklostė.

– Aš jo klausiau, bet jis niekada nepasakojo man, kas atsitiko. Kai prašnekau apie tai, atrodo, tarsi Danielis negalėtų nieko prisiminti. Skamba kaip beprotybė, panašu, kad mudu sukamės kažkokių įvykių sukuryje. Gyvename realybėje, o ji kuriama pagal tūkstančio metų senumo pasakos siužetą, mes netgi negalime pasitraukti.

Šelbė pasitrynė žandą.

– Ko dar Danielis tau nesako?

– Būtent tai ir ketinu sužinoti.

Aplink terasą gyvenimas tekėjo savo vaga. Daugelis mokinių traukė į pamokas. Padavėjai skubėjo nurinkti nešvarias lėkštes. Prie arčiausiai vandenyno stovinčio stalo sėdėjo Stivenas ir vienas gurkšnojo kavą. Jo akiniai buvo tvarkingai padėti ant stalo. Jis įsistebeilijo Liusei į akis, ilgai neatitraukdamas nuo jų žvilgsnio. Tai truko taip ilgai, jog net merginai pakilus eiti į pamoką, gili, budri Stiveno išraiška nepradingo nuo veido. Jis taip elgėsi tyčia, tikriausiai norėjo parodyti jai savo viršų.

Po ilgiausios per visą gyvenimą ir labiausiai protą bukinančios biologijos pamokos, per kurią buvo kalbama apie ląstelių pasidalijimą fosfatinių druskų tirpale, Liuse išslinko iš kabineto, tada nusileido pagrindinio mokyklos pastato laiptais žemyn ir išpėdino į lauką. Ten, savo nuostabai,

pamatė sausakimšą automobilių aikštelę. Tėvai, vyresnieji broliai ir seserys bei keletas samdytų vairuotojų rikiavosi į vieną ilgą automobilių eilę, kokios Liusei neteko matyti nuo Džordžijoje laikų, kur prie mokyklos nusidriekdavo ilgos automobilių spūstys.

Aplink ją zujo mokiniai, skubantys po pamokų, ir sukdami zigzagus skubėjo prie automobilių, energingai tempdami iš paskos nedidelius lagaminus. Dona ir Džesmina atsisveikindamos glėbesčiavosi. Džesmina įsėdo į tėvų limuziną, o Dona įsibruklino tarp savo brolių ir įsitaisė ant užpakalinės visureigio sėdynės. Jos išsiskyrė vos kelioms valandoms.

Liuse spruko atgal į pastatą ir išsliuogė pro retai naudojamas duris, vedančias į vidinį namo kiemą, patraukdama link savo bendrabučio. Dabar atsisveikinimai jai buvo pernelyg skausmingas dalykas.

Žingsniuodama po pilka padange Liuse jautėsi sugniuždyta, bet pokalbis su Šelbe leido jai pasijusti šiek tiek geriau. Ji susimovė, mergina tai žinojo, bet bučiny su kitu žmogumi leido jai suvokti, jog pagaliau atėjo laikas apie jų santykius pasikalbėti su Danieliu. Gal jai pavyktų išpešti kokią nors reakciją. Ji galėtų atsiprašyti. Jis galėtų atsiprašyti. Jie galėtų draugiškai išgerti limonado ar nuveikti kažką panašaus. Pralaužti ledus ir iš tiesų pradėti kalbėtis.

Netikėtai suzvimbė jos telefonas. Tai buvo pranešimas nuo pono Koulo.

Viskuo pasirūpinta.

Taigi, ponas Koulas perdavė žinią, kad Liuse negrįžta namo. Bet jis nesivargino parašyti, ar Liusės tėvai atsitvėrė tylos siena nuo jos. Liuse jau kurį laiką negavo jokių laiškų.

Situacija atrodė beviltiška: jeigu tėvai parašydavo, Liuse jausdavosi kalta, kad neatsako. Jeigu tėvai nieko nerašydavo, mergina imdavo manyti, jog dėl jos kaltės tėvai praranda ryšį su ja. Liuse dar nebuvo nusprendusi, kaip būtų geriau pasielgti su Kele.

Ji užliuoksėjo tuščio bendrabučio laiptais aukštyn. Merginos žingsniai dusliai skambėjo didžiuliame pastate. Aplink nieko nebuvo.

Grįžusi į kambarį ji tikėjosi, kad Šelbės neras, ar bent jau pamatys kelionei suruoštą jos lagaminą, pastatytą prie durų.

Šelbės nebuvo, bet drabužiai gulėjo išmėtyti merginos kambario pusėje. Jos putli raudona liemenė kybojo ant kabyklos, o kampe pūpsėjo jogos reikmenys. Galbūt ji niekur nevažiuos iki rytojaus ryto.

Liusei nespėjus uždaryti durų, kažkas anapus į jas pasibeldė. Ji kyštelėjo galvą į koridorių.

Mailsas.

Liuse delnai sudrėko. Ji jautė, kaip pašėlusiai daužosi širdis. Mergina susimąstė, ar susišukavo plaukus, ar spėjo išeidama į pamokas ryte pasikloti lovą, ar seniai Mailsas sekė jai iš paskos. Ar jis matė, kaip Liuse pabėgo vengdama niūrių išvykstančiųjų Padėkos dienai atsisveikinimų, ar pastebėjo skausmingą jos veido išraišką, kai perskaitė gautą tekstinį pranešimą.

– Sveikas, – švelniai pasisveikino ji.

– Sveika.

Mailsas vilkėjo storą rudos spalvos megztinį, iš po kurio kyšojo balti marškiniai. Jis mūvėjo džinsus su skylė ties keliu, tuos pačius, kuriais taip žavėjosi Dona. Jos su Džesmina tiesiog leipdavo juos pamačiusios.

Mailsas nervingai nusišypsojo.

– Nori ką nors nuveikti?

Pirštus jis laikė užkišęs už tamsiai mėlynos kuprinės diržų. Vaikino balsas aidėjo atsimušęs į medines sienas. Liusė pagalvojo, kad tikriausiai jiedu su Mailisu yra vieninteliai žmonės visame pastate. Nuo minties per kūną perbėgo virpulyš ir nemalonūs baimės pojūtis.

– Man paskirtas amžinas namų areštas, pameni?

– Todėl ir atėjau tavęs palinksminti.

Iš pradžių Liusė pagalvojo, kad jis kalba apie save, bet netrukus vaikiną nusitraukė kuprinę nuo peties ir atsegė pagrindinio skyriaus užtrauktuką. Viduje buvo tikra galybė stalo žaidimų: *Boggle*. *Keturi eilėje*. *Parcheesi*. *Vidurinės mokyklos muzikinis žaidimas*. Netgi kelioninis *Scrabble* žodžių žaidimas. Matant visa tai buvo taip nuostabu, taip gera. Apimta emocijų Liusė pajuto galinti tuoj pravirkti.

– Maniau, kad šiandien važiuosi namo, – pratarė ji. – Visi išvažiuoja.

Mailsas truktelėjo pečiais.

– Mano tėvai sakė, kad nieko tokio, jei nuspręsiu pasilikti. Bet kokiu atveju po dviejų savaitių vėl ketinau vykti namo, be to, mano ir jų nuomonė apie idealias atostogas skiriasi. Jų manymu, idealios atostogos yra tokios, apie kokias rašo *New York Times* skyriuje apie stilių.

Liusė nusikvatojo.

– O kokia tavo nuomonė?

Mailsas dar kartą pasirausė po savo kuprinę, iš kurios ištraukė du pakelius obuolių sidro, pakelį mikrobangų krosnelėje spraginamų kukurūzų ir Vudžio Aleno filmą *Hana ir seserys* DVD formatu.

– Gal kiek per kuklu, bet verta dėmesio, – pareiškė jis ir nusišypsojo. – Liusė, siūlau atšvęsti Padėkos dieną kartu su manimi. Neverta keisti savo planų vien todėl, kad keičiasi susitikimo vieta.

Liusė pajuto, kaip jos veidą nušviečia plati šypsena. Ji plačiai atvėrė duris, įsileisdama Mailisą į vidų. Eidamas pro šalį vaikiną petimi prisilietė prie Liusės, jų akys akimirksniui įsmigo viena į kitą. Liusė jautė, kaip Mailsas susvyravo, tarsit ketintų grįžti žingsnį atgal ir pabučiuoti ją. Mergina įsitempė laukdama, kas bus toliau.

Bet jis tik išsišiepė, nudrėbė per vidurį kambario ant grindų kuprinę ir ėmė traukti iš jos Padėkos dienos „vaišes“.

– Ar tu alkana? – paklausė jis, sukdamas ore pakelį kukurūzų spragėsių.

Liusė krūptelėjo.

– Žinai, aš nekokia spragėsių spraginimo meistrė.

Ji prisiminė, kaip kartą su Kele vos nesudegino savo bendrabučio kambario Doveryje. Nieko

nepadarysi, ši akimirka dar kartą priminė Liusei jos geriausią draugę.

Mailsas atidarė mikrobangų krosnelės dureles. Jis laikė ištiestą pirštą.

– Šiuo pirštu galiu nuspausti *bet kurį* mikrobangų krosnelės mygtuką ir krosnelė pagamins nuostabiausius šedevrus. Tau pasisekė, kad esu patyręs šios srities žinovas.

Keista, kad visai neseniai ji jautėsi siaubingai sutrikusi dėl to, kad jie pasibučiavo. Dabar Liusė suvokė, kad jis buvo vienintelis žmogus, galintis priversti ją pasijusti geriau. Jeigu jis nebūtų atėjęs, Liusė būtų nugarmėjusi į dar vieną juodą savigraužos bedugnę. Net jei Liusė ir neįsivaizdavo, kad galėtų su Mailso dar kartą pasibučiuoti (ne dėl to, kad ji nenorėjo, bet dėl to, kad suvokė, jog taip elgtis nederėtų, ji negalėtų to padaryti dėl Danielio... ji *nenorinti* to padaryti Danieliui), vis tiek Mailso buvimas šalia leido jaustis labai jaukiai.

Jiedu žaidė *Boggle* tol, kol Liusė galiausiai perprato šio žaidimo taisykles, *Scrabble*, kol abu suvokė, kad trūksta pusės raidžių, bei *Parcheesi*, kol saulė nusileido už horizonto ir pasidarė pernelyg blausu, kad būtų galima įžiūrėti lentą neįjungus šviesos. Tada Mailsas atsistojo, užkūrė židinyje ugnį ir į DVD grotuvą Liusės kompiuteryje įstūmė filmo *Hana ir seserys* diską. Vienintelė galima vieta atsisėdus žiūrėti filmą buvo lova.

Staiga Liusė ėmė nerimauti. Vos prieš kelias akimirkas jiedu tebuvo du paprasti draugai, visą savaitgalio popietę kartu žaidę stalo žaidimus. Dabar danguje žibėjo žvaigždės, bendrabutyje nebuvo nė gyvos dvasios, židinyje spragsėjo ugnis ir... kas bus toliau?

Jiedu susėdo vienas šalia kito ant Liusės lovos, o ji niekaip nesiliovė galvojusi apie tai, kur sudėti rankas, ar neatrodytų kažkaip neįprastai, jei Liusė laikytų sudėjusi jas ant skverno, ar pirštais ji netyčia nesusiliestų su Mailso pirštų galiukais, jeigu padėtų rankas prie šonų. Akies kampe ji matė, kaip Mailso kvėpuojant kilnojasi vaikinio krūtinė. Liusė aiškiai girdėjo, kaip jis kasosi sprandą. Mailsas nusiėmė beisbolo kepuraitę ir Liusė pajuto nuo jo tamsiai rudų plaukų sklindantį citrininio šampūno aromatą.

Hana ir jos seserys buvo vienas nedaugelio jos nematytų Vudžio Aleno filmų, bet Liusė niekaip negalėjo sukaupti dėmesio. Ekране besikeičiant įžanginiams filmo titrams ji spėjo tris kartus sukryžiuoti, paskui vėl sukeisti kojas.

Durys plačiai atsilapojo. Į kambarį įskuodė Šelbė, metė žvilgsnį į kompiuterio ekraną ir leptelėjo:

– Geriausias visų laikų Padėkos dienos filmas! Ar galiu pasižiūrėti jį su... – Tada ji pažvelgė į tamsoje ant lovos sėdinčius Liusę ir Mailso. – Oi.

Liusė pašoko nuo lovos.

– Žinoma, gali! Nežinojau, kada ketini išvykti namo...

– Niekada. – Šelbė užsiropštė ant viršutinio gulto, sukeldama nežymų apatinio gulto, ant kurio buvo susėdę Liusė su Mailso, svirduliavimą. – Mes su mama susiriejome. Nė neklausk, visas šis reikalas buvo visiškai nykus. Be to, žinote, aš jau verčiau visą šventinį laikotarpį praleisiu su jumis.

– Bet, Šelbe... – Liusė niekaip negalėjo suvokti, kaip galima taip stipriai susipykti, kad būtum

priverstas negrįžti namo Padėkos dienai.

– Verčiau pasimėgaukime Vudžio genialumu tylėdami, – pasiūlė Šelbė.

Mailsas su Liuse persimetė sąmokslininkams būdingais žvilgsniukais.

– Mielai, – riktelėjo Šelbei Mailsas, plačiai jai nusišypsodamas.

Tiesą sakant, Liusei palengvėjo. Kai ji vėl įsitaisė savo vietoje ant lovos, mergina pirštais perbraukė Mailso pirštus. Vaikinas švelniai spustelėjo Liusės pirštų galiukus. Nors tai truko vos akimirka, Liusei to užteko, ji suvokė, kad Padėkos dienos savaitgalis bus turiningas ir sklandus.

Septynioliktas skyrius

DVI DIENOS

Liusė pabudo nuo skardaus pakabų brūžinimo į drabužių spintos skersinį, skirtą drabužiams kabinti.

Mergina nespėjo pamatyti, kas kelia visą šį triukšmą, kai milžiniškas drabužių kalnas nugulė ją. Liusė atsisėdo lovoje, nustumdama į šoną stirtą džinsų, marškinėlių ir megztinių, kad galėtų atsistoti. Ji nuplėšė sau nuo kaktos rombų raštais išmargintas kojines.

– Ariana?

– Tau labiau patinka raudona? O gal juoda? – Ariana laikė prie liauno savo kūnelio pridėjusi dvi Liusės suknelės ir siūbavo į šalis, tarsi būtų modelis, pozuojantis ant podiumo.

Ant Arianos rankų nesimatė apgailėtinos sekimo apyrankės, kurią ji privalėjo nešioti „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Liusė pastebėjo tik dabar. Prisiminus, kaip vos tik Ariana peržengdavo leistiną ribą, per visą jos kūną nusirisdavo skausminga elektros įtampa, per Liusės kūną nubėgo pagaugai. Sulig kiekviena diena, praleista Kalifornijoje, Liusės prisiminimai apie „Kryžiaus ir kardo“ mokyklą darėsi vis blankesni ir vis labiau migloti. Tačiau ši akimirka privertė ją grįžti į tas sumaišties kupinas dienas, kai gyveno toje nykioje vietoje.

– Elizabet Teilor teigia, kad tik tam tikros moterys gali vilkėti raudonos spalvos drabužius, – nesiliovė Ariana. – Svarbiausia suknelės dalis yra iškirptė ir jos spalva. Laimei, turi ir viena, ir kita. – Mergina nukabino nuo pakabos raudonąją suknią ir švystelėjo ją ant drabužių krūvos.

– Ką čia veiki? – pasiteiravo Liusė.

Ariana sudėjo mažutes rankeles sau ant klubų.

– Padedu tau susiruošti, kvailute. Tu keliasi namo.

– Kur? Į kokius dar namus? Ką kalbi? – sumikčiojo Liusė.

Ariana nusikvatojo, žengė žingsnį link Liusės, paimdama ją už rankos ir keldama iš lovos.

– Į Džordžiją, mano persikute. – Ji patapšnojo Liusei per skruostą. – Pas geruosius senuosius Harių ir Doriną. Tiesą sakant, dar žada prisijungti viena gera tavo draugė.

Kelė. Ji pasimatys su Kele? Ir savo tėvais? Liusė susvirduliavo, netekdama amo.

– Nejaugi nenori atšvęsti Padėkos dienos su savo šeima?

Liusė vis dar negalėjo atsikvošėti.

– O kaip dėl...

– Nesijaudink. – Ariana sužnybė Liusės nosį. – Tai buvo pono Koulo mintis. Teko pagudrauti, kad

tu vis dar keliauji pas tėvus. Tai pasirodė besantis paprasčiausias ir smagiausias būdas rasti išeitį iš susiklosčiusios situacijos.

– Jis vakar parašė man elektroninį laišką, jis sakė, kad...

– Nenorėjo suteikti tau tuščių vilčių, kol nespėjo pasirūpinti visomis smulkmenomis, įskaitant... –

Ariana padarė reveransą, – ...idealią palydą. Na, tiesą sakant, vieną tobulą palydovą. Bet kurią sekundę čia pasirodys Rolandas.

Pasigirdo beldimas į duris.

– Jis toks mielas. – Ariana parodė pirštu į raudoną suknelę, kurią Liusė tebelaikė rankoje. –

Užsimesk šį grožį.

Liusė vikriai įsirangė į suknelę, tada nėrė į vonios kambarį išsivalyti dantų ir susišukuoti. Dėl Arianos ji atsidūrė vienoje vadinamųjų „*pamišėliškai vijurkiškų*“ situacijų. Kai tokia situacija susiklosto, neuždavinėji sau ir kitiems klausimų, o tiesiog sukiesi, sukiesi...

Liusė išlindo iš vonios kambario, vildamasi išvysti Rolandą ir Arianą, veikiančius kažką tokio *rolandiškai arianiško*, na, pavyzdžiui, kai vienas klūpo užsiropštes ant jos lagamino, o kitas bando užsegti užtrauktuką.

Bet į duris pabeldė ne Rolandas.

Tai buvo Stivenas ir Frančeska.

Mėšlas.

Liusei ant liežuvio galo sukosi žodžiai „*galiu viską paaiškinti*“. Tik ji neįsivaizdavo, ką būtų galima pasakyti, norint išsukti uodegą iš susiklosčiusios situacijos. Liusė viltingai pažvelgė į Arianą. Ši bruko į lagaminą Liusės sportbačius. Nejau ji nesuvokia, į kokią apgailėtiną situaciją abi papuolė?

Liusė įsitempė, kai Frančeska žengė žingsnį link jos. Bet netikėtai mokytoja ją apkabino, plačiomis tamsiai raudono aukštakaklio megztinio rankovėmis apgaubdama Liusę.

– Atėjome palinkėti tau sėkmės.

– Žinoma, mes pasigesime tavęs rytoj per, kaip mes šmaikščiai vadiname, Perkeltųjų vakarienę, – pridūrė Stivenas, paimdamas Frančeskos ranką ir nukeldamas ją nuo Liusės. – Bet mokiniui visada geriausia pabūti su savo šeima.

– Nieko nesuprantu, – nusistebėjo Liusė. – Jūs viską žinojote? Maniau, kad esu nubausta namų areštu tol, kol nenuspręsite atšaukti šios baudmės.

– Šįryt kalbėjomės su ponu Koulu, – paaiškino Frančeska.

– Be to, namų areštas tau buvo paskirtas ne kaip baudmė, Liuse, – tikino Stivenas. – Tai buvo vienintelis būdas užtikrinti tavo saugumą. Bet mes žinome, kad Ariana gali puikiai tavimi pasirūpinti.

Nenorėdama pernelyg ilgai užtrukti Liusės kambaryje Frančeska nukreipė Stiveną durų link.

– Girdėjome, kad tavo tėvai nekantrauja susitikti. Tavo mama prikimšo pilną šaldiklį įvairiausių pyragų. – Frančeska mirktelėjo Liusei. Juodu su Stivenu pamojavo ir dingo.

Liusės širdis ėmė tvinkseti pamišėlišku tempu. Ji įsivaizdavo, kaip keliauja namo pas tėvus.

Kol kas Mailsas ir Šelbė nieko apie tai nežinojo. Žinia, kad ji iškeliauja į Tanderboltą, juos be galo prislėgs. Juodu jausis palikti ir apleisti. Liusė neįsivaizdavo, kur yra Šelbė. Ji negalėjo išvykti ne...

Pro praviras kambario duris į vidų kyštelėjo Rolando galva. Jis atrodė labai įmantriai, vilkėjo dryžuotą sportinį švarką ir skaisčiai baltus marškinius. Jo juodai auksiniai vėlinukai dabar buvo trumpesni, dygesni, jie dar labiau išryškino tamsias, galias akis.

– Ar viskas *čiki piki*? – paklausė jis, išsiviepdamas Liusei familiaria velnioniška šypsena. – Su manimi yra toks prielipa. – Vaikinas linktelėjo į kažką, esantį jam už nugaros. Tas kažkas išniro po akimirkos, rankoje laikydamas kelioninį krepšį.

Mailsas.

Jis blykstelėjo į Liusę nuostabiai laisvu šypsniu ir atsisėdo ant lovos krašto. Liusės galvoje šmėstelėjo vaizdas, kaip ji pristato vaikiną savo tėvams. Kaip Mailsas nusiima beisbolo kepurėlę, tada paspaudžia tėvams rankas, pagiria jos mamos pusiau užbaigtą siuvinį...

– Rolandai, kurios „visiška slaptoji operacija“ dalies tu nesupratai? – paklausė Ariana.

– Tai mano kaltė, – prisipažino Mailsas. – Pamačiau čionai einantį Rolandą... ir priverčiau jį viską iškloti. Štai kodėl jis pavėlavo.

– Vos tik šis vaikinas išgirdo žodžius *Liuse* ir *Džordžija*, – Rolandas mostelėjo nykščiu į Mailsą, – jis kaip vijurkas susisuko per vieną šimtą sekundės.

– Na, mudu buvome sukirtę rankomis dėl Padėkos dienos, – paaiškino Mailsas, žiūrėdamas vien tik į Liusę. – Negalėjau leisti jai sumauti viso reikalo.

– Ne, nesumausiu, – atsakė Liusė, nusišypsodama jam pavymui. – Jis negalėjo.

– Hm, – Ariana kilstelėjo antakį. – Man tik įdomu, ką apie tai pasakytų Frančeska. Ar nereikėtų, Mailsai, pirma atsiklausti savo tėvų?

– Nagi, Ariana, – tarstelėjo Rolandas, – nuo kada tau svarbi vyresnybės nuomonė? Pasirūpinsiu šituo vaikinu. Jam negrės jokios bėdos.

– Kur jam negrės jokios bėdos? – pasidomėjo nevikriai į kambarį įsėlinusi Šelbė, o jai už nugaros tabalavo jogos kilimėlis. – Kur mes vykstame?

– Į Liusės namus Džordžijoje švęsti Padėkos dienos, – atsakė Mailsas.

Už Šelbės koridoriuje pūpsojo peroksidu nubalintų plaukų kupeta. Buvęs Šelbės vaikinas. Jo oda buvo pamėkliškai balta. Šelbė buvo teisi: jo akys iš tiesų atrodė kažkokios keistos. Jos buvo be galo blyškios.

– Paskutinį kartą pasakiau tau *viso gero*, Filai. – Šelbė vikriai užtrenkė duris jam priešais nosį.

– Kas ten buvo? – pasiteiravo Rolandas.

– Mano netikęs buvęs vaikinas, tiksliau, iš dalies vaikinas, gal labiau draugelis.

– Jis atrodo įdomus, – pratarė suglumęs Rolandas, įsmeigęs akis į duris.

– Įdomus? – suprunkštė Šelbė. – Susilaikysiu nepareiškus savo nuomonės. – Ji pažvelgė į Liusės

lagaminą, į Mailso kelioninį krepšį, tada ėmė kaip papuola mesti savo daiktus į nediduką juodą lagaminą.

Ariana desperatiškai nuleido rankas.

– Ar tu apskritai ką nors veiki be palydos? – paklausė ji Liusės. Tada pasisuko į Rolandą. – Kaip suprantu, tu nori prisiimti atsakomybę ir už šitą personą?

– Man patinka atostogų dvasia! – nusijuokė Rolandas. – Mes smagiai atšvėsime Padėkos dieną, – pažadėjo jis Šelbei. Merginos veidas nušvito. – Kuo toliau, tuo linksmiau.

Liusė negalėjo patikėti, kaip puikiai viskas išsisprendė. Padėkos diena su jos šeima *ir Kele, ir Ariana, ir Rolandu, ir Šelbe, ir Mailsu*. Ji nebūtų įsivaizdavusi nieko geriau.

Tik vienas dalykas nedavė jai ramybės. Jis siaubingai graužė ją.

– O kaip dėl Danielio?

Ji turėjo omenyje: *Ar jis jau žino apie šią kelionę? Kas iš tiesų vyksta tarp jo ir Kemo? Ar jis vis dar pyksta ant manęs dėl to bučinio? Ar blogai, kad Mailsas keliauja kartu? Ir svarbiausia: Kas bus, jei Danielis rytoj pasirodys mano tėvų namuose, nors jis teigia negalintis matytis su manimi?*

Ariana atsikrenkštė.

– Taigi, kaip dėl Danielio? – Ji ramiai pakartojo klausimą. – Laikas parodys.

– Ar mes turime lėktuvo bilietus? – pasidomėjo Šelbė. – Nes jei skrisime, turiu pasiimti raminančios muzikytės, eterinio aliejaus ir elektrinį kūno šildytuvą. Užtikrinu jus, kad nenorėtumėte pamatyti, kaip atrodo dešimties kilometrų aukštyje be šių daikčiukų.

Rolandas spragtelėjo pirštais.

Šalia jo kojų nuo kietmedžio grindlenčių atsiplėšė pro atviras duris į vidų įsliuogęs šešėlis, atsiverdamas iš viršaus į apačią tarsi nuleidžiamosios durys. Nuo grindų plūstelėjo šaltas gūsis, po kurio sekė niūrus tamsos šuoras. Susitraukdamas į nedidelį kompaktišką ritulį šešėlis skleidė šlapio šieno tvaiką. Netikėtai Rolandas linktelėjo ir šešėlis išsiplėtė, pavirsdamas aukštu juodu portalu. Jis priminė duris, siūbuojančias ant vyrių, pro kurias patenkama į restorano virtuvę, o jų viršuje žiojėjo apvalus stiklinis langas. Tik šios durys buvo suformuotos iš tamsios Pranešėjo miglos. Už šio lango plytėjo tik dar tamsesnė, sūkuriuojanti juoduma.

– Jis primena tas duris, apie kurias man yra tekę skaityti knygoje, – pratarė Mailsas. Buvo akivaizdu, kad jis sužavėtas. – Aš sugebėjau sukurti viso labo tik trapecijos formos langą. – Jis nusišypsojo Liusei. – Na, bet mums vis tiek pavyko juo pasinaudoti.

– Jei mes susibičiuliausime, – pareiškė Rolandas, – tu pamatysi, ką reiškia keliauti stilingai.

Ariana ėmė vartyti akis.

– Jis toks nerimstantis pramoginių renginių organizatorius.

Liusė kilstelėjo galvą, pažvelgdama į Arianą.

– Regis, tu sakei...

– Žinau, – atsiliepė Ariana kilstelėdama ranką. – Žinau, aš nesilioviau postringauti, kaip pavojinga

yra keliauti per Pranešėjus. Bet nenoriu būti vienu tokių angelų, kurie primygtinai perša savo nuomonę. Mes visi sutarėme, tiek Frančeska, tiek Stivenas, tiek ponas Koulas, na, visi...

Visi? Liusė niekaip negalėjo susieti jų visų, neatmesdama vienos svarbios didelės trūkstamos dalies. Kur tuo metu buvo Danielis?

– Be to, – išdidžiai nusišypsojo Ariana, – šalia mūsų yra didis meistras. Ro yra vienas geriausių tokios rūšies keliautojų. – O tada ji sušnibždėjo Rolandui: – Pasistenk neimti mano žodžių giliai į širdį.

Rolandas atvėrė Pranešėjo duris. Jos sugirgzdėjo ir sutraškėjo, siūbuodamos ant nematomų vyrių. Pro jas atsivėrė kelias į drėgną ir šaltą tuštumą.

– Hm... kodėl pavojinga keliauti per Pranešėją? – paklausė Mailsas.

Ariana parodė į kitoje kambario pusėje po staline lempa už Šelbės jogos kilimėlio sklendžiantį šešėlį. Šešėliai nesiliovė virpėję.

– Neįgudusi akis gali nepastebėti, per kurį Pranešėją būtų geriau peržengti. Patikėk, visada gali pasitaikyti nepageidaujamų pasalūnų, laukiančių, kad kas nors netyčia atvertų Pranešėją. Liusė prisiminė šleikščiai rudą šešėlį, per kurį ji keliavo. Neprašyto pasalūno dėka ji stebėjo košmarišką reginį, kurio kaltininkai buvo Kemas ir Danielis, drauge stovintys paplūdimyje.

– Jei pasirinksi ne tą Pranešėją, bus labai lengva pasiklysti, – paaiškino Rolandas. – Galite nežinoti, kur ir kada įžengti. Bet kol būsite su mumis, galite jaustis ramūs.

Sunerimusi Liusė parodė į Pranešėjo pilvą. Mergina nepastebėjo, kad kiti šešėliai, pro kuriuos jiems buvo tekę keliauti, būtų atrodę tokie niūrūs ir tamsūs. O gal ji tiesiog iki šiol nežinojo, kokie galimi padariniai.

– Na, mes juk neketiname iššokti mano tėvų virtuvėje, tiesa? Nes manyčiau, kad mano mama galėtų nualpti ištikta šoko...

– Prašyčiau, – pliaukštelėjo liežuviu Ariana, nurodydama Liusei, tada Mailsui, o tuomet ir Šelbei atsistoti priešais Pranešėją. – Tereikia šiek tiek tikėjimo.

Atrodė, tarsi jie bandytų prasibrauti pro nepermatomą, drėgną, šaltą ir nemalonią miglą. Ji slydo ir vijosi aplink Liusės odą, užsilaikydama merginos plaučiuose, vos tik ši įkvėpdavo. Nepaliaujamo balto triukšmo aidas užliejo tunelį tarsi vandens krioklys. Kai anuos du kartus Liusė keliavo per Pranešėją, ji jautėsi gremėzdiška, juto tarsi kas ją skubintų. Liusei atrodė, tarsi ji skrietų per tamsą, kad galėtų išnirti kažkur šviesoje. Šį kartą viskas buvo kitaip. Mergina neįsivaizdavo nei kur, nei kada ji esanti, netgi kas ji ir kur keliaujanti.

Tada kažkieno stipri ranka ištraukė ją lauk.

Kai Rolandas ją paleido, aidintį vandens krioklio garsą pakeitė teškenimas. Liusės nosį užliejo chloro kvapas. Tramplynas. Kurį ji aiškiai pažino. Po aukštomis, arkinėmis lubomis, išmargintomis

vitražo paneliais. Pro aukštus langus į vidų skverbėsi saulė. Praskrodusi spalvotas stiklo prizmes jos šviesa atrodė blyški. Ji krito ant milžiniško baseino paviršiaus. Ant sienų mirkčiojo akmeninėse nišose kyšančios žvakės, skleisdamos blyškią šviesą, iš kurios nebuvo jokios naudos. Liusė bet kada ir bet kur būtų atpažinusi šią bažnyčioje įrengtą sporto salę.

– Dieve šventas, – sušnibždėjo Liusė. – Mes esame „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje.

Ariana greitai ir be jokių emocijų apžvelgė patalpą.

– Kai rytoj ryte atvažiuoju mūsų pasiimti tavo tėvai ko nors klausinės, turėsi jiems sakyti, kad visą laiką buvai čia. Supratai?

Ariana elgėsi taip, tarsi grįžimas į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą vienai nakčiai niekuo nesiskirtų nuo nakvynės paprasčiausiame viešbutyje. Staigus grįžimas į šią jos gyvenimo dalį pasirodė Liusei tarsi smūgis į veidą. Jai nepatiko čia būti. Nors „Kardo ir kryžiaus“ mokykla buvo apgailėtina vieta, bet čia buvo ta vieta, kurioje įvyko *visi svarbiausi* jos gyvenimo dalykai. Čia ji įsimylėjo, matė, kaip miršta artima draugė. Šioje vietoje ji išgyveno daugiausia pokyčių.

Mergina užsimerkė ir karčiai nusijuokė. Tomis dienomis, palyginti su tuo, ką ji žinojo dabar, buvo galima teigti ją nežinojus *nieko*. Be to, ji jautėsi kur kas labiau pasitikinti savimi ir savo emocijomis nei būtų įsivaizdavusi, kad kada nors galėtų jaustis.

– Kokia, po šimts, čia vieta? – nustebo Šelbė.

– Mano ankstesnė mokykla, – paaiškino Liusė, vogčiomis žvilgčiodama į Mailsą. Matėsi, kad jam nejauku, vaikas glaustėsi su Šelbe prie sienos. Liusė prisiminė: jie visi trys buvo geri bičiuliai, ir nors mergina niekada daug nepasakojo apie savo dienas čia, girdėdami nefilimų skleidžiamus gandas, jiedu galėjo nesunkiai įsivaizduoti, ką reikėtų praleisti vieną šiurpią naktį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje.

– Hm, – tarstelėjo Ariana, žvelgdama į Šelbę ir Mailsą. – Kai Liusės tėvai paklaus jūsų, ar lankote šią mokyklą, jūs atsakysite, kad taip.

– Paaiškink man, kaip ši vieta gali būti vadinama mokykla, – suniurzgė Šelbė. – Nori pasakyti, kad vienu metu ir plaukiojate, ir meldžiatės? Tai vienas nenormalių vaizdelių, kokių niekada netektų pamatyti Vakarų pakrantėje. Spėju, kad tuoj pajusiu namų ilgėsį.

– Manai, kad čia blogai, – prakalbo Liusė, – tau dar reikėtų pamatyti, kas vyksta kitose mokyklos vietelėse.

Šelbė susiraukė, bet Liusė negalėjo jos kaltinti dėl to. Palyginti su „Pakrantės“ mokykla, ši vieta buvo panaši į kokią nors siaubingą skaistyklą. Bet juk po šios nakties jų čia nebeliks, skirtingai nei kitų mokinių.

– Draugužiai, jūs atrodote išsekę, – pastebėjo Ariana. – Bent tiek gerai, nes pažadėjau Koului neapsimeluoti.

Rolandas sėdėjo atsirėmęs į tramplyną ir trynė smilkinius, o jam palei kojas virpėjo šešėlio fragmentai. Jis atsistojo ir ėmė artintis.

– Mailsai, tu miegosi su manimi mano senajame kambaryje. Liuse, tavo kambarys tuščias. Šelbei surasime sulankstomą lovą. Susineškime savo krepšius, paskui susitikime mano kambaryje. Per senąjį nelegalų tinklą užsakysiu picą.

Išstartas žodis „pica“ pažadino iš komos Mailsą ir Šelbę, bet Liusei to nepakako, kad pabustų iš letargo miego. Nieko keisto, kad jos kambarys buvo tuščias. Juk paskaičiavus ant pirštų paaiškėjo, kad jos nebuvo mažiau kaip tris savaites. Nors atrodė kur kas ilgiau, tarsi kiekviena diena prilygtų mėnesiui. Liusei buvo sunku įsivaizduoti, kad „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje nebūtų nė gyvos dvasios – jokių angelų, jokių demonų, kurie tapo svarbia jos gyvenimo dalimi.

– Nesijaudink, – tarė Ariana atsistojusi šalia Liusės. – Ši vieta yra tarsi nuolat varstomos durys. Žmonės dėl įvairių priežasčių nuolat atvyksta ir išvyksta, pavyzdžiui, jie yra paleidžiami pagal lygtines sąlygas, jų tėvai yra pamišėliai, ir panašiai. Rendės šį vakarą nėra. Be jos niekas daugiau nedrumsčia vandens. Jei kas nors įdėmiai pažvelgs į tave, pažvelk į jį dar įdėmiau. Arba paprasčiausiai pasiųsk juos pas mane. – Ji suspaudė kumštį. – Esi pasirengusi nešdintis iš čia? – Mergina parodė į kitus, nusekančius pro duris paskui Rolandą.

– Aš jus pasivysiu, draugužiai, – šūktelėjo Liusė. – Pirma turiu kai ką padaryti.

Tolimame rytiniame kapinių kampe šalia jos tėvo amžinojo poilsio vietos glaudėsi kuklus, bet tvarkingas Penės kapas.

Kai paskutinį kartą Liusė matė šias kapines, jas dengė storas dulkių fetras. Taip nutikdavo po kiekvienos angelų kovos, kaip jai paaiškino Danielis. Liusė negalėjo pasakyti, ar angelų dulkės išsisklaidė dėl vėjo, ar jos paprasčiausiai išnyko bėgant laikui. Bet buvo akivaizdu, kad kapinės vėl tapo tokios pat nykios ir apleistos, kokios ir buvo anksčiau. Jas tebejuosė neįžengiamas niūriai ošiantis ąžuolų miškas. Plytėdamos po bespalviu dangumi kapinės atrodė niūrios ir nualintos. Tik dabar kažko trūko, kažko esminio, bet Liusė negalėjo pasakyti ko tiksliai. Ji tik juto, kad būdama čia jaučiasi be galo vieniša.

Penės kapą nuklojo neaukšta, blyškiai žalsvos spalvos žolė, todėl greta šimtamečių kapų merginos kapas neatrodė išskirtinai naujas. Priešais paprastą antkapį gulėjo puokštė nespėjusių nuvysti lelijų. Liusė pasilenkė prie antkapio, ant kurio perskaitė iškaltas raides:

PENIVETERĖ VAN SAIKLE-LOKVUD

MYLIMA DRAUGĖ

1991–2009

Liusė kūkčiodama įkvėpė oro, jos akis užliejo ašaros. Ji išvyko iš „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos nespėjusi palaidoti Penės, bet Danielis viskuo pasirūpino. Tai buvo pirmas kartas per kelias dienas,

kai mergina pajuto ilgesį jam. Nes jis geriausiai suprato, net geriau už ją pačią, koks užrašas turėtų būti iškaltas ant Penės antkapio. Liusė atsiklaupė ant žolės, o jos skruostais nevaržomos riedėjo ašaros. Mergina nevalingai braukė rankomis per žolę.

– Aš čia, Pene, – šnabždėjo ji. – Atleisk, kad turėjau išvykti, palikdama tave. Visų pirma noriu paprašyti atleidimo, kad pasipainiojau tavo kelyje. Tu nusipelnei geresnio likimo, ne tokio, koks teko tau. Tu nusipelnei geresnės draugės nei aš.

Liusė troško, kad jos draugė būtų gyva. Ji troško pasikalbėti su ja. Mergina žinojo, kad dėl jos kaltės Penė mirė, ir tai draskė jai širdį.

– Nežinau, ką darau, ir tai mane baugina.

Liusė norėjo pasakyti, kad visą laiką ilgėjosi Penės. Bet iš tiesų labiau už viską Liusę neramino, jog ji galėjusi geriau pažinti savo draugę, jei mirtis nebūtų jos pasiglemžusi pernelyg anksti. Tai buvo neteisinga.

– Sveika, Liuse.

Prieš pažvelgdama į poną Koulą ji nusišluostė ašaras. Jis stovėjo anapus Penės kapo. Liusė jau buvo spėjusi priprasti prie elegantiškų mokytojų „Pakrantės“ mokykloje. O dėvėdamas klostuotą rusvą kostiumą, užsiželdinęs ūsus ponas Koulas atrodė gan senamadiškai. Rudi jo plaukai virš kairės ausies buvo nurėžti taip tiesiai, tarsi kirpėjas būtų pridėjęs liniuotę.

Liusė nerangiai atsistojo nusišnarpšdama sau į riešą.

– Sveiki, pone Koulai.

Jis maloniai nusišypsojo.

– Girdėjau, tau gerai sekasi naujoje vietoje. Visi taip kalba.

– Ak... n... ne... – sumikčiojo ji. – Nieko nežinau apie tai.

– Ką gi, o aš žinau. Žinau, kad tavo tėvai džiaugiasi, nes galės pasimatyti su tavimi. Puiku, kai viskas gerai susiklosto.

– Ačiū, – padėkojo Liusė, vildamasi, kad jis supras, kokia ji jaučiasi dėkinga.

– Nenoriu tavęs gaišinti, tik noriu, kad atsakytum man į vieną klausimą.

Liusė tikėjosi, kad jis paklaus apie ką nors gilaus ir tamsaus, apie tai, ką ji žino apie Danielį ir Kemą, gerąjį ir blogąjį, teisuolį ir klastūną, patikimąjį ir apgaviką...

Bet jis viso labo paklausė:

– Ką padarei savo plaukams?

Liusė stovėjo nuleidusi galvą į kriauklę mergaičių prausykloje, įrengtoje koridoriaus gale, kuriame buvo „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos valgykla. Šelbė atnešė Liusei paskutines dvi picos su sūriu riekeles, sukrautas ant popierinės lėkštutės. Ariana atkišo pigių juodos spalvos dažų buteliuką – tai buvo geriausia, ką per trumpą laiką galėjo suveikti Rolandas, dažai nebuvo tokie blogi, kad nebūtų

įmanoma atkurti natūralios Liusės plaukų spalvos.

Nei Ariana, nei Šelbė neklausinėjo, kodėl ji staiga užsigeidė pakeisti plaukų spalvą. Dėl to Liusė jautėsi joms dėkinga. Mergina suprato, kad abi laukia, kada pagaliau Liusė atsidursianti nepatogioje situacijoje pusiau nudažyta galva, kad galėtų pradėti tardymą.

– Manau, kad Danielis bus pamalonintas, – pareiškė Ariana apsimestinau kukliai. Jos balse girdėjosi klausiamoji gaidelė. – Nors gal šios permainos ne dėl Danielio. Kaipgi yra iš tiesų?

– Ariana, – įspėjo Liusė. Ji neketino apie tai diskutuoti. Bent jau ne šį vakarą.

Bet, atrodė, kad Šelbei tai buvo nė motais.

– Žinai, kas man visada labiausiai patiko kalbant apie Mailsą? Tai, kad jam patinki tokia, kokia esi, o ne dėl visokių tavo reikaliukų su plaukais.

– Jei ketinate pareikšti savo nuomonę šiuo klausimu, kodėl dar neapsivilkote marškinėlių su Danielio ir Mailso komandą palaikančiais užrašais?

– Mums reiktų tokius užsisakyti, – atkirto Šelbė.

– Manieji yra skalbykloje, – pridūrė Ariana.

Liusė nesiklausė, sutelkė dėmesį į šiltą vandenį, srūvantį per galvą, pamaloninantį galvos odą ir sutekanti į vamzdyną drauge su daugybe galvoje besisukančių minčių. Kaip dabar, taip ir pirmą kartą kresni Šelbės pirštai nutepė dažais Liusės plaukus, kai ji vylėsi pakeitusi plaukų spalvą galėsianti pradėti naują gyvenimą. Kažkada, demonstruodama savo draugiškumą Liusės atžvilgiu, Ariana buvo paprašiusi nurėžti juodus plaukus, jog taptų panaši į Liusę. Dabar šių dviejų panelių rankos mikliai darbavosi, šmirinėdamos po Liusės galvą toje pačioje prausykloje, kurioje Penė prausė Liusę, nes pirmą dieną „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje Molė užmetė ant jos mėsos kotletą.

Visa tai buvo liūdna, bet kartu ir malonu. Liusė negalėjo suvokti, ką visa tai reiškia. Ji suprato tik tiek, kad nebenori daugiau slapstyti – nei nuo savęs, nei nuo tėvų, nei nuo Danielio, netgi nuo tų, kurie siekė ją nuskriausti.

Atvykdama į Kaliforniją ji vylėsi galėsianti lengvai transformuotis. Dabar Liusė suvokė, kad vienintelis dėmesio vertas būdas pasikeisti – pasikeisti iš esmės. Plaukų dažymas – ne sprendimas. Liusė suprato, kad tai neturi nieko bendro su nauja pradžia, bet jautė judanti teisinga kryptimi.

Ariana ir Šelbė liovėsi ginčytis, kuris vaikinai esantis Liusės sielos draugas. Abi tylėdamos žvelgė į ją ir linkčiojo. Nė nepažvelgusi į savo atvaizdą veidrodyje Liusė pajuto, kad nuo jos kūno sklido vos pakeliama melancholija, kurios anksčiau nepatyrė.

Liusė sugrįžo. Ji buvo pasirengusi keliauti namo.

Aštuonioliktas skyrius

PADĖKOS DIENA

Kai Liusė pro paradines duris įžengė į tėvų namus Tanderbolte, viskas pasirodė nepasikeitę: kabykla fojė tebebuvo apkarstyta daugybe striukių ir paltų, ir rodė, kad tuoj nuvirs. Džiūstantys skalbiniai skleidė gaivų kvapą, nuo kurio namai atrodė kur kas švaresni nei iš tiesų buvo. Gėlių raštais margintą sofą svetainėje buvo užliejusi rytinės saulės šviesa, sklindanti pro žaliuzes. Arbata sulietų moterų žurnalų kūgis kiurksojo ant kavos stalelio. Kai kurie žurnalų puslapiai buvo pažymėti bakalėjos parduotuvės kvitais, viliantis, kad tėvai kada nors išsimokės paskolą už namą ir galiausiai turės papildomų pinigų, kad galėtų sumokėti už namo rekonstrukciją. Endriu, isteriškas žaislinis mamos pudelis, atbidzeno apuostyti svečių ir krimstelti Liusei į kulkšni – tai jis visada mėgdavo daryti.

Liusės tėtis pakabino fojė jos vilnonį apsiaustą, lengvai uždėdamas dukrai ant peties ranką ir nusverdama ją žemyn. Liusė žiūrėjo į savo atvaizdą siaurame prieškambario veidrodyje – tėvas ir dukra.

Kai vyriškis pabučiavo dukters viršugalvį, kurį vėl dengė juodi plaukai, jo akiniai be rėmelių nuslydo ant nosies galiuko.

– Sveika sugrįžus namo, Liuse, – pasveikino jis. – Mes be galo tavęs ilgėjomės.

Liusė užsimerkė.

– Ir aš jūsų pasiilgau. – Tai buvo pirmas kartas per daugybę savaitių, kai ji nemelavo tėvams.

Namuose buvo šilta, visur buvo pilna svaiginančių Padėkos dienai būdingų kvapų. Mergina įkvėpė ir akimirksniu jos vaizduotėje iškilo į aliuminio foliją įvyniotų patiekalų, kepančių orkaitėje, vaizdai. Gruzdintas kalakutas, įdarytas grybais – tai jos tėčio ypatingas patiekalas. Obuolių ir spanguolių padažas, minkštos kaip oras mielinės bandelės ir galybė moliūgų ir pekano riešutų pyragų, kurių užtektų pamaitinti visiems valstijos žmonėms. Tikriausiai juos virė ir kepė ištisą savaitę.

Liusės mama suėmė ją už riešų. Šviesiai rudų moters akių pakraščiai buvo sudrėkę nuo ašarų.

– Kaip tu, Liuse? – paklausė ji. – Ar viskas gerai?

Būdama namuose mergina pajuto didelį palengvėjimą. Ji jautė, kaip pamažu sudrėksta akys. Liusė linktelėjo, panerdama mamai į glėbį.

Tamsūs mamos plaukai, siekiantys smakrą, buvo tvarkingai suformuoti ir supurkšti plaukų laku, tarsi vos prieš dieną būtų apsilankiusi grožio salone. Pažįstant ją, galima spėti, kad ji taip ir padarė. Moteris atrodė kur kas jaunesnė ir gražesnė, nei Liusė ją vaizdavosi savo atmintyje. Palyginti su

tėvais, kuriuos savo vizijose ji bandė aplankyti Šastoje, netgi palyginti su Vera, dabartinė Liusės mama atrodė laiminga ir gyva, nenugrimzdusi į liūdesį.

Juk jai neteko pajusti to, ką išgyveno kiti, kai jie prarado savo dukrą. Prarado Liusę. Dabartiniai jos tėvai savo gyvenimą buvo atidavę Liusei. Jei ji mirtų, netektis juos sužlugdytų.

Liusė negalėjo mirti taip, kaip mirdavo praeityje. Ji negalėtų šį kartą sudaužyti tėvų gyvenimo į šipulius. Dabar, kai ji žinojo kur kas daugiau apie savo praeitį, mergina padarytų bet ką, kad tik jie būtų laimingi.

Liusės mama surinko iš kitų keturių fojė stovinčių paauglių jų paltus, striukes ir kepure.

– Tikiuosi, kad tavo draugai atvyko čia tuščiais pilvais.

Neatrodė, kad Liusės tėvai būtų nepatenkinti netikėtai užgriuvusiais svečiais, atvykusiais kartu su jais pasisėdėti prie Padėkos dienos vaišių stalo.

Kai priešpiet didžiulis Liusės tėčio *Chrysler* markės automobilis įriedėjo pro aukštus „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kalto metalo vartus, Liusė jau laukė. Mergina visą naktį negalėjo sudėti bluosto. Jai nedavė ramybės keista situacija – jai teko grįžti į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą. Liusė nerimavo svarstydamą, kaip kitą dieną jai reikės tėvams pristatyti keistą Padėkos dienos draugiją. Dėl visos šios erzelynės jos smegenys niekaip negalėjo nurimti.

Laimei, ryte viskas klostėsi sėkmingai. Ji apkabino ir ilgai nepaleido iš glėbio savo tėčio. Tai buvo pats ilgiausias ir tvirčiausias apsikabinimas, kokį tik Liusė prisiminė. Tada mergina užsiminė, kad pasikvietė kelis draugus, kurie neturi kur vykti atostogų.

Po penkių minučių visi sėdėjo automobilyje.

Dabar šie draugai sukinėjosi po Liusės vaikystės namus, kilnojo įrėmintas jos fotografijas, kuriose buvo užfiksuota merginos vaikystė, ir žvelgė pro tuos pačius langus, siekiančius grindis, pro kuriuos daugiau kaip dešimtmetį žvelgė Liusė, akimis peršokdama per šalia sustatytus dubenis su sausų dribsnių pusryčiais. Visa tai atrodė siurrealistiška. Ariana atliuoksėjo į virtuvę padėti Liusės mamai ruošti kažkokį kremą, o Mailsas apibėrė jos tėtį klausimais apie darbo kambarį stovintį didžiulį butaforinį teleskopą. Liusė pajuto, kaip ją užplūsta pasididžiavimo tėvais jausmas. Mergina džiaugėsi, kad jie sugeba elgtis taip, kad kiekvienas jaustųsi laukiamas ir mylimas.

Nuo netikėtai nuaidėjusio automobilio signalo ji pašoko iš savo vietos.

Mergina užsiropštė ant pasviros sofos ir kilstelėjo vieną iš žaliuzių skersinių. Priešais namą stabtelėjo raudonai baltas taksi automobilis. Iš duslintuvo vamzdžio į orą veržėsi išmetamosios dujos. Nors langai buvo užtamsinti, buvo aišku, kad keleiviu galėjo būti vienintelis žmogus.

Kelė.

Pro galines duris kyštelėjo vienas raudonos odos aukštakulnis Kelės batų, tvirtai atsistodamas ant betoninio šaligatvio. Po akimirkos pasirodė meilus geriausios Liusės draugės veidelis. Kelės porceliano spalvos oda buvo įraudusi, kaštonų atspalvio plaukai trumpesni, pakirpti aptakiu kampu ties smakru. Blyškiai žydros merginos akys blizgėjo. Dėl kažkokios priežasties ji vis žvilgteldavo į

taksi vidų.

– Į ką taip žiūri? – paklausė Šelbė, kilsteldama kitą žaliuzių skersinį, kad galėtų pati pasižiūrėti.

Rolandas irgi užsiropštė Liusei iš kito šono ir pažvelgė į lauką.

Kaip tik tą akimirką, kai iš taksi išsiropštė Danielis...

...kuriam iš paskos pro priekines duris išlipo Kemas.

Pamačius juodu Liusei net užėmė kvapą.

Abu vaikinai vilkėjo ilgus, juodus paltus, tokius pačius, kokius ji matė vizijoje, kurią stebėjo per Pranešėją. Jų plaukai spindėjo saulės šviesoje. Ir akimirkai, vos akimirkai Liusė prisiminė, kodėl jiedu taip sudomino ją „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Jie buvo tikri *grazuoliai*. Tuo nebuvo įmanoma suabejoti. Tai buvo akivaizdu, nenormaliai pribloškiamu.

Bet ką, po šimts, jie čia veikia?

– Pačiu laiku, – sumurmėjo Rolandas.

Liusei iš kito šono klūpanti Šelbė paklausė:

– Kas juos pakvietė?

– Tikriausiai aš juos prisikviečiau savo mintimis, – spėjo Liusė, negalėdama atsigrožėti Danieliu, nors jų santykiuose tvyrojo visiška painiava.

– Liuse, – Rolandas kikenė, stebėdamas jos veido išraišką, kai stebėjosi į Danielį, – nemanai, kad turėtum atidaryti duris?

Suskambėjo durų skambutis.

– Ar tai Kelė? – šūktelėjo iš virtuvės Liusės mama, perrėkdama maišytuvo dūzgesį.

– Taip, tikrai! – riktelėjo jai pavymui Liusė, pajusdama per krūtinę nusiritantį nemalonų jausmą.

Žinoma, ji norėjo pasimatyti su Kele. Bet kur kas stipresnis už džiaugsmą, kad galės pasimatyti su savo geriausia drauge, buvo jos suvokimas, kaip ji trokšta pasimatyti su Danieliu. Paliesti jį, prisiglausti, sugerti jo kvapą. Pristatyti jį savo tėvams.

Juk jie supras, pajus, koks yra Danielis. Juk taip? Jie galės pasakyti, kad Liusė sutiko žmogų, kuris pakeitė jos gyvenimą amžiams.

Ji atvėrė duris.

– Su Padėkos diena! – nuvilnijo pasveikinimas, ištartas aukštu pietietišku tonu. Liusė sumirkčiojo kelis kartus, kol jos smegenys suvirškino regimą vaizdą.

Gabė, pats gražiausias ir pats tobuliausias „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos angelas, stovėjo Liusės namų prieangyje, vilkėdama rožinės spalvos moherio suknelę. Jos šviesūs plaukai buvo įmantriai supinti į mažas kaseles, susegtas viršugalvyje, o oda švelniai ir dailiai tviskėjo – tuo ji skyrėsi nuo Frančeskos. Vienoje rankoje Gabė laikė baltų kardelių puokštę, o kitoje apšerkšnijusią baltą plastikinę ledų tūbą.

Šalia jos stypsojo demonė Molė Zein peroksido baltumo plaukais, kurie ties šaknimis buvo rudi. Jos sudriskę juodi džinsai derėjo prie nušiurusio juodo megztinio. Atrodė, tarsi ji tebesilaikytų

griežto „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos aprangos reikalavimo. Ant merginos veido dabar buvo kur kas daugiau auskarų ir kniedžių, palyginti su tuo, kiek jų buvo tada, kai Liusė ją matė pastarąjį kartą. Sulenkusi ranką ties alkūne mergina laikė nedidelį metalinį katiliuką. Ir stebeilijo į Liusę.

Liusė matė, kaip ilgu, lenktu takeliu artinasi kiti svečiai. Danielis, persimetęs sau per petį, nešė Kelės lagaminą, tuo tarpu Kemas, pasilenkęs prie Kelės ir įsikibęs į dešinę ranką, šypsodamasis be paliovos ją kalbino. Pažvelgus į Keleę nebuvo aišku, ar mergina bent kiek suirzusi, ar visiškai pakerėta.

– Mes buvome netoliese, – džiugiai šypsodamasi pareiškė Gabė, atkišdama Liusei gėles. – Pagaminau savo firminius naminius ledus, o Molė atnešė skanų užkandį.

– Velniškos krevetės, – tarė Molė pakėlusি katiliuko dangtį ir Liusė įkvėpė gardaus česnaku pagardinto sultinio aromata. – Firminis šeimos receptas. – Molė pliaukštelėjo dangtį atgal ant katiliuko, o tada įsiveržė pro Liusę į fojė, susidurdama savo kelyje su Šelbe.

– Atleisk, – tarstelėjo grubiai abi vienu kartu, nepatikliai nužvelgdamos viena kitą.

– Dieve šventas, – aiktelėjo Gabė pasilenkdama apkabinti Liusės, – Molė rado draugę.

Rolandas nusivedė Gabę į virtuvę, o Liusė galėjo įsižiūrėti į Keleę. Kai akys susidūrė, jos nesusivaldė: puldamos viena kitai į glėbį merginos nevalingai išsišiepė.

Nuo Kelės smūgio į krūtinę Liusei užspaudė kvapą, bet tai buvo nesvarbu. Jų rankos apsilijo viena kitą, abiejų merginų veidai nugrimzdo viena kitai į plaukus. Jos džiaugėsi ir kvatojo kaip žmonės po ilgo išsiskyrimo sutikę labai gerą draugą.

Liusė nenoriai atsitraukė nuo draugės ir pasisuko į du vos už kelių žingsnių nuo Kelės stovinčius vaikus. Kemas atrodė kaip visada: ramus ir atsipalaidavęs, tvarkingas ir stuomeningas.

O Danielis atrodė sutrikęs. Tam buvo priežastis. Jie nesikalbėjo nuo tos akimirkos, kai jis pamatė Liusę bučiuojantis su Mailsu. Dabar jie stovėjo greta geriausios Liusės draugės ir Danielio prieš, virtusio... tuo, kuo jis dabar buvo tapęs Danieliui.

Bet...

Danielis buvo *jos namuose*. Viso labo per šūksnio atstumą nuo Liusės tėvų. Ar žinia, kas iš tiesų yra Danielis, galėtų priblokšti jos tėvus? Kaip Liusei pristatyti jiems vaikina, dėl kurio teko mirti tūkstančius kartų, kuris beveik visą laiką tarsi magnetas traukė ją, kuris buvo nepakenčiamas ir sunkiai perprantamas, paslaptingas ir kartais net piktas, kurio meilės ji nesuprato, kuris *bendradarbiavo su velniu*, ir kuris – jei jis manė, kad pasirodydamas čia nekviestas su demonu sukels jai nuostabą – galbūt apskritai nepažinojo jos.

– Ką jūs čia veikiate? – jos balsas buvo visiškai ramus, be emocijų, nes kalbėdamasi su Danieliu ji negalėjo nepaisyti Kemo, o kalbėdamasi su Kemu ji vos tvardėsi neišrėžusi ko nors šiurkštesnio.

Kemas prabilo pirmas:

– Ir tave su Padėkos diena. Girdėjome, kad šiandien tavo namuose šventė.

– Mes susidūrėme oro uoste su tavo drauge, – pridūrė Danielis, kalbėdamas oficialiu tonu, koku

bendraudavo su Liuse, kai būdavo viešumoje. Šįkart Danielis kalbėjo netgi dar formaliau, Liusė norėjo atsidurti akis į akį su juo, kad galėtų tapti savimi. Ji troško įsitverti į to kvailo palto atlapus, papurtyti jį taip, jog Danielis pagaliau viską jai paaiškintų. Viskas pernelyg užsitęsė.

– Tada mes užsiplepėjome ir įsėdome į tą patį taksi automobilį, – pakiliai tęsė Kemas, mirkteldamas Kelei.

Kelė nusišypsojo Liusei.

– Įsivaizdavau intymų pasisėdėjimą Praisų namuose, bet dabar matau, kad viskas bus kur kas įdomiau. Dabar bus galima vienu šūviu nušauti du zuikius.

Liusė jautė, kaip jos draugė įdėmiai žvelgia jai į veidą, bandydama rasti atsakymą, kas, po galais, šie vaikinai. Padėkos dieną reikalai pasisuko keista linkme, viskas pasidarė pernelyg keblu, situacija pernelyg sparčiai keitėsi. O turėjo būti visai kitaip.

– Laikas valgyti kalakutą! – stovėdama tarpduryje riktelėjo Liusės mama. Pamačius būrelį lauke, šypseną jos veide pakeitė sumišusio žmogaus grimasa. – Liuse? Kas vyksta? – Jos liemenį juosė žaliais ir baltais dryžiais marginta prijuostė.

– Mama, – pratarė Liusė, rankos mostu parodydama į draugus, – tai Kelė, Kemas ir... – ji norėjo prieiti ir paliesti Danielį, padaryti kažką, kad mama galėtų suprasti, jog jis yra ypatingas, tas vienintelis. Padaryti kažką, kas leistų ir jam suprasti, kad myli jį, kad viskas bus gerai. Bet negalėjo. Tiesiog stovėjo ir nejudėjo. – ...Danielis.

– Gerai. – Jos mama sušnairavo į naujai atvykusiuosius. – Ką gi, hm, sveiki atvykę. Liuse, širdede, ar galim šnektelėti? Liusė nusekė paskui mamą pro paradines duris, parodydama Kelei, kad tuoj sugrįš. Jos nužingsniavo per fojė, pro blausų koridorių, kurio sienos buvo nukabinėtos įrėmintomis Liusės vaikystės nuotraukomis į jaukų, lempos apšviestą tėvų miegamąjį. Liusės mama atsisėdo ant baltos lovatiesės ir sukryžiuavusi ant krūtinės rankas paklausė:

– Tu nieko nenori pasakyti?

– Aš labai apgailėstauju, mama, – atsiduso Liusė, susmukdama ant lovos.

– Nenoriu nė vieno išspirti nuo Padėkos dienos stalo, bet nemanai, kad egzistuoja ribos? Nemanai, kad užtenka vieno netikėtai pasirodžiusio automobilio?

– Taip, žinoma, tu teisi, – nesigynė Liusė. – Aš nekviečiau visų šių žmonių. Esu lygiai taip pat suglumusi, kaip ir tu, kad jie pasirodė.

– Paprasčiausiai mes turime labai mažai laiko, kurį galėtume praleisti su tavimi. Mes mielai susipažinsime su tavo draugais, – kalbėjo Liusės mama, perbraukdama jai per plaukus, – bet mes kur kas labiau norėtume praleisti laiką su tavimi.

– Žinau, kad visa tai atrodo kaip piktnaudžiavimas, bet, mama, – Liusė pasuko savo skruostą į mamos delną, – jis yra ypatingas. Danielis. Aš nežinojau, kad jis ketina atvykti. Bet dabar jis yra čia, ir man lygiai taip pat svarbu pabūti su juo, kaip ir svarbu praleisti laiką su tavimi ir tėčiu. Ar supranti?

– Danielis? – pakartojo jos mama. – Tas dailus šviesus vaikinukas? Judu esate...

– Mes mylime vienas kitą. – Kažkodėl Liusė virpėjo. Ir nors ji abejojo dėl savo santykių, prisipažindama mamai apie savo jausmus Danieliui, mergina suvokė, kad visa tai yra tikra, ir ji myli Danielį tikrą tikriausia meile.

– Supratau, – ištarė Liusės mama, kai ji linktelėjo, laku supurkštos garbanos nė trupučio nepasijudino. Moteris nusišypsojo. – Juk negalime išgrūsti lauk kitų žmonių, o jį pasilikti, tiesa?

– Ačiū tau, mama.

– Nepamiršk padėkoti savo tėvui. Ir dar, širdele, kitą kartą pranešk mums apie savo planus. Jei būčiau žinojusi, kad ketini namo atsivežti tą „vienintelį“, būčiau susiradusi palėpėje tavo kūdikystės laikų nuotraukų albumą. – Ji mirktelėjo, pakštelėdama Liusei į skruostą.

Grįžusi į svetainę Liusė apkabino Danielį.

– Džiaugiuosi, kad po visko, kas nutiko, turi galimybę pabūti su savo šeima.

– Viliuosi, nepyksti ant Danielio, kad atsivežė mane, – įsiterpė Kemas. Liusė bandė jo balse išskirti išdidumo gaidelę, bet jai nepavyko. – Neabejoju, kad jums būtų smagiau, jei manęs čia nebūtų, bet... – jis pažvelgė į Danielį, – ...susitarimas yra susitarimas.

– Neabejoju, – ramiai atkirto Liusė.

Iš Danielio veido išraiškos nebuvo įmanoma nieko įskaityti. Netrukus jis paniuro. Iš valgomojo atėjo Mailsas.

– Hm, ei, tavo tėtis ketina sakyti tostą. – Mailso akys buvo nukreiptos į Liusę, mergina suprato, kad vaikas stengiasi išvengti įdėmaus Danielio stebeilijimo. – Tavo mama prašė paklausti, kur tu nori sėdėti.

– Ai, bet kur. Gal šalia Kelės? – atsakė ji, bet per kūną nuvilnijo švelni panikos banga. Ji pagalvojo apie visus svečius ir apie tai, jog reikia juos susodinti taip, kad jie laikytųsi atokiai vienas nuo kito. O Molę tikriausiai reikėjo pasodinti taip, kad ji apskritai laikytųsi nuošalyje nuo visų. – Turėjau apgalvoti, kokia turėtų būti susodinimo tvarka.

Rolandas ir Ariana paskubomis prie valgomojo kambario stalo prijungė kortoms lošti skirtą staliuką. Dabar vaišintis buvo galima ir svetainėje. Kažkas ant stalo užtiesė aukso ir baltos spalvų staltiesę, o Liusės tėvai nepagailėjo netgi savo vestuvinio porcelianinio servizo. Buvo uždegtos žvakės ir vandens pripildytos taurės. Netrukus kambaryje pasirodė Šelbė su Mailsu, rankose nešdami garuojančius dubenis su žaliomis pupelėmis ir bulvių koše. Liusė atsisėdo tarp Kelės ir Arianos.

Prie ilgo stalo dabar susėdo du žmonės, du nefilimai, šeši puolusieji angelai (po tris gerųjų ir blogųjų) ir vienas šuo, aprengtas kalakuto kostiumu, kurio dubuo su maisto likučiais stovėjo po stalu.

Mailsas atsisėdo tiesiai priešais Liusę, kol Danielis pervėrė jį grasinančiu žvilgsniu. Vaikinas pakilo. Kai Danielis jau ketino atsisėsti į jo vietą, ten įsitaisė Šelbė. Šypsodamasis dėl mažulytės

pergalės Mailsas atsisėdo Šelbei iš kairės, tiesiai priešais Kele, o Danielis, akivaizdžiai mažumėle sutrikęs, įsitaisė jai iš dešinės, priešais Arianą.

Kažkas spardė koja Liuse, bandydama atkreipti jos dėmesį, bet ji neatitraukė akių nuo savo lėkštės.

Kai visi susėdo, stalo gale atsistojo Liusės tėtis, jos mama sėdėjo priešingame stalo gale. Vyriškis čerkštelėjo šakute per savo raudonojo vyno taurę.

– Žmonės mane pažįsta kaip ilgų ir nuobodžių prakalbų, kurias paprastai sakau šia ypatinga proga, meistrą. – Jis sukikeno. – Bet mums dar niekada neteko vaišinti tiek daug išalkusių jaunuolių, todėl šį kartą aš kalbėsiu trumpai. Esu dėkingas savo brangiai žmonai Dorinai, savo geriausiam vaikui Liusei ir jums visiems, kad prisijungėte prie mūsų. – Jis pažvelgė į Liuse, kilsteldamas skruostus, taip darydavo tada, kai kažkuo ypatingai didžiudavosi. – Gera matyti, kaip tu augi, keitiesi ir virsti dailia jauna moterimi, kurią supa tiek daug puikių draugų. Viliamės, kad jie dar kada nors mus aplankys. Visiems į sveikatą. Už draugus.

Liusė šyptelėjo, stengdamasi nematyti savo „draugų“ žvilgsnių.

– Valio, valio! – Danielis sugriovė subtiliai keblią tylą. – Ko būtų vertas gyvenimas be patikimų ir ištikimų draugų?

Mailsas vos pastebimai žvilgterėjo į jį, įmurkdydamas serviruoti skirtą šaukštą giliai į bulvių košę.

– Iš paties pono Patikimojo rankų.

Praisai buvo pernelyg užsiėmę abiejuose stalo galuose dalydami patiekalus svečiams, todėl nepastebėjo, kaip Danielis veriančiu žvilgsniu nudelbė Mailsą.

Molė negailėdama Mailsui į lėkštę krovė velniškų krevečių užkandžio, kurio kol kas dar niekas nebuvo paragavęs.

– Leidžiu pasiduoti ir nevalgyti, kai jau bus per daug.

– Neblogai, Mo. Palik ir man bent kiek karštumėlio, – tarė Kemas ištiesęs ranką paimti katiliuką su krevetėmis. – Klausyk, Mailsai, Rolandas man pasakojo, kad kažkurią dieną fechtuodamasis pademonstravai aukštąjį pilotažą. Lažinuosi, kad merginos pametė dėl tavęs galvas. – Jis pasilenkė į priekį. – Tu ten buvai, Liuse, tiesa?

Mailsas laikė iškėlęs ore šakutę. Klausantis Kemo kalbų jo didelės mėlynos akys atrodė sutrikusios. Panašu, jog jis tikėjosi, kad Liusė tuoj ištars: „Taip, merginos, įskaitant ir mane, iš tiesų pametė galvas.“

– Rolandas taip pat minėjo, kad Mailsas prakišo, – ramiai pridūrė Danielis ir pasmeigė nedidelį mėsos malinio kukulį.

Kitame stalo gale sėdinti Gabė pertraukė įtampą garsiu ir pasitenkinimo kupinu murkimu.

– Dieve, ponias Prais. Šie briuseliniai kopūstai dieviško skonio. Juk tiesa, Rolandai?

– Mmm, – pritarė Rolandas. – Jie iš tiesų gražina mane į senus laikus.

Liusės mama pradėjo diktuoti patiekalo receptą, tuo tarpu tėtis ėmė pasakoti apie kokybiškus

produktus, kuriuos perka iš vietinių tiekėjų. Liusė stengėsi mėgautis šiomis retomis akimirkomis su savo šeima ir Kele. Pastaroji pasilenkė prie Liusės, kad galėtų tyliai pasakyti, jog, rodos, visiems sekasi neblogai, ypač Arianai ir Mailsui. Bet aplink vyko tiek daug pokalbių, kad kiekvieno žodžio ir veiksmo susekti nebuvo įmanoma. Liusė jautėsi taip, tarsi bet kurią akimirką jai galėtų tekti malšinti kilusias aistras.

Po kelių minučių, aplink stalą per rankas antrą kartą siūsdama mėsos malinio kukulių lėkštę, Liusės mama prabilo:

– Žinai, mudu su tavo tėvu susipažinome būdami maždaug tokio paties amžiaus kaip tu.

Jau anksčiau Liusė šią istoriją buvo girdėjusi gal tris su puse tūkstančius kartų.

– Jis buvo pagrindinis puolėjas Atėnų vidurinės mokyklos amerikietiško futbolo komandoje. – Jos mama mirktelėjo Mailsui. – Ir anais laikais sportininkai vesdavo iš proto mergaites.

– O taip, mūsų mokyklos komandoje buvo keturiolika aistringų spartuolių, – patvirtino Liusės tėtis ir nusijuokė. Ji laukė, kada vyriškis ištars savo firminę frazę. – Bet Dorinai turėjau parodyti, kad esu ne iš kelmo spirtas vaikas ne tik futbolo aikštelėje, be to, švelnus.

– Manau, kad tai, jog judviejų santuoka yra tvirta, nuostabu, – pastebėjo Mailsas, pačiuodamas dar vieną Liusės mamos firminę mielinę bandelę. – Liusei pasisėkė, kad turi tokius *dorus* ir *nuoširdžius* tėvus, tiek jos, tiek ir vienas kito atžvilgiu.

Liusės mama plačiai nusišypsojo.

Moteriai nespėjus nieko atsakyti, į pokalbį įsiterpė Danielis:

– Meilė yra kur kas daugiau, nei tu manai, Mailsai. Kaip manote, pone Praisai, ar *rimti* santykiai tai vien tik linksmybės ir žaidimai? Ar, jūsų manymu, juos kurti reikia ir pastangų?

– Žinoma, žinoma. – Liusės tėvas servetėle patapšnojo sau lūpas. – Kam dar reikėtų santuoką vadinti pasižadėjimu? Na, žinoma, meilė patiria pakilimų ir kryčių. Toks gyvenimas.

– Gerai pasakyta, pone P., – jausmingai tarstelėjo Rolandas, tai atrodė be galo keista ir sunkiai derėjo prie jo švelnaus septyniolikmečio veido. – Dievas žino, man yra tekę matyti pakilimų ir kryčių.

– Oi, liaukis, – Liusės nuostabai, į bendrą pokalbį įsiterpė Kelė. Vargšėlė Kelė, jai teko bendrauti su visais būnant taip arti. – Jūs, bičiuliai, kalbate pernelyg rimtai šiuo klausimu.

– Kelė teisi, – pritarė Liusės mama. – Jūs, vaikai, esate jauni ir daug žadantys, jūs tikrai turėtumėte mėgautis gyvenimu, nežvelgdami pernelyg rimtai.

Mėgautis gyvenimu. Toks turėtų būti esminis tikslas? Ar apskritai Liusės gyvenime įmanomi malonumai? Ji žvilgtelėjo į Mailsą. Jis šypsojosi.

– Man čia smagu, – ištarė jis be garso.

Tai padėjo susivokti Liusei. Dar kartą nužvelgusi aplink stalą susėdusius svečius, ji suvokė, kad ir jai buvo gera. Rolandas pokštavo į burną įsikišęs krevetę, judindamas ją tarsi liežuvį priešais Molę, kuri kvatojo tikriausiai pirmą kartą istorijoje. Kemas stengėsi rodyti dėmesį Kelei, jis netgi pasiūlė

jai ant bandelės užtepti sviesto, ji atsisakė kilsteldama antakius ir kukliai papurtydama galvą. Šelbė valgė tiek daug, tarsi ruošūsi valgymo varžyboms. kažkas po stalu vis dar kibino Liusę kojomis. Ji akimis susitiko su violetinėmis Danielio akimis. Jis mirktelėjo, priversdamas jos pilve skrajoti drugelius.

Šis susibūrimas buvo nepaprastas. Tai buvo pati gyviausia Padėkos dienos šventė nuo tada, kai mirė Liusės močiutė ir Praisai liovėsi važiavę į Luizianos užutėkį. Dabar ją supo jos šeima: visi šie žmonės, angelai, demonai ir visa kita, kad ir kuo jie būtų buvę. Su jais išgyventos akimirkos buvo ir geros, ir blogos – komplikuotos, klastingos, kupinos nusivylimų, bet pasitaikė ir linksmų akimirų. Kaip sakė jos tėtis: toks jau tas gyvenimas.

Liusė buvo mergina, kuriai teko pažinti mirtį, todėl jai gyvenimas – tas trumpas laikotarpis – buvo būtent tai, už ką ji staiga pajuto begalinį dėkingumą likimui.

– Ką gi, manyčiau, kad man jau gana, – po kelių minučių pareiškė Šelbė. – Tu juk žinai. Kalbu apie maistą. Ar visi jau baigėte? Susivyniokime jo bent kažkiek kelionei. – Ji sušvilpė, padarydama pirštu laso gestą. – Nekantrauju grįžti į tą perauklėjimo mokyklą, kurią mes visi lankome, na, tą... hm...

– Padėsiu nuvalyti stalą, – pasisiūlė Gabė ir pašokusi iš vietos ėmė į stirtą krauti lėkštes, tempdama paskui save į virtuvę to visiškai nepageidaujančią Molę.

Liusės mama vis dar slapta stebėjo svečius, bandydama pažvelgti į susirinkusiuosius savo dukters akimis. O tai buvo neįmanoma. Ji prisiminė Liusės žodžius apie Danielį ir nesiliovė žvilgčioti tai į vieną, tai į kitą. Liusė laukė tinkamos akimirkos, kad galėtų parodyti savo mamai, jog tai, kas sieja juodu su Danieliu, yra tvirta ir nuostabu, jog tai kažkas nepaprasto ir ypatingo, tačiau aplink sukosi daug pašalinių žmonių. Viskas, kas turėjo būti paprasta, pasirodė sudėtinga.

Endriu liovėsi žiaumoti jo kaklą juosiančio veltinio plunksnas ir ėmė viauksėti į durų pusę. Liusės tėtis atsistojo ir paėmė šuns pasaitelį. Koks palengvėjimas.

– Kai kas nori pasivaikščioti po sočių pietų, – pastebėjo vyriškis.

Liusės mama irgi atsistojo ir mergina nusekė paskui ją iki durų, kur padėjo apsivilkti žalios spalvos paltą. Liusė padavė tėčiui jo šaliką.

– Ačiū, brangieji, kad šį vakarą buvote tokie mieli. Kol vaikščiosite, mes suplausime indus.

Liusės mama nusišypsojo.

– Mes didžiuojamės tavimi, Liuse. Kad ir kas būtų. Nepamiršk to.

– Man patiko tas Mailsas, – pasakė merginos tėtis, prie Endriu apykaklės prisegdamas pasaitą.

– O Danielis yra... tiesiog nuostabus, – pareiškė jos mama.

Liusės skruostai nuraudo ir ji atsisuko į stalą. Ji žvelgė į tėvus tarsi norėdama pasakyti „neverskite manęs jaustis nejaukiai“.

– Gerai! Smagiai ir ilgai pasivaikščiokite!

Liusė laikė atvėrusi duris ir žiūrėjo į juodu, nutolstančius tamsoje, vedinus nekantriu šunimi, kuris nuo skubėjimo beveik užsismaugė su pasaitu. Pro atviras duris veržėsi gaivus oras. Sausakimšame

name buvo karšta. Prieš tėvams pradingstant tamsoje Liusė pastebėjo kažkokį švystelėjimą lauke.

Kažką panašaus į sparną.

– Ar matėte? – paklausė ji, pati nežinodama į ką kreipiasi.

– Ką? – šūktelėjo tėtis, atsigręždamas atgal. Jis atrodė toks linksmas ir laimingas, kad Liusei net suspaudė širdį.

– Nieko, – atsiliepė Liusė ir šyptelėjo, paskui save uždarydama duris. Už nugaros ji pajuto kažką stovint.

Danielis. Šiluma, nuo kurios ji net susvirduliavo.

– Ką tu matei?

Jis kalbėjo lediniu balsu, nepiktai, greičiau baimingai. Liusė pažvelgė aukštyn į Danielį, ištiesdama rankas link jo, bet jis nusigręžė nuo merginos.

– Kemat, – riktelėjo jis. – Atsinešk savo lanką.

Kitame koridoriaus gale kyštelėjo Kemo galva.

– Jau?

Lauke pasigirdęs zvimbimas privertė jį nutilti. Kemas atsitraukė nuo lango ir ėmė raustis savo sportinio švarko kišenėse. Liusė pamatė sidabro spalvos žybtelėjimą ir prisiminė: tai buvo strėlės, kurias jis paėmė iš Atstumtosios merginos.

– Pasakyk kitiems, – liepė Danielis, paskui atsigręžė į Liusę. Jis pravėrė lūpas... Pamačiusi jo akyse nevilties apimto žmogaus žvilgsnį mergina tikėjosi, kad Danielis tuoj ją pabučiuos. Bet jis teištare: – Ar turite slėptuvę gelbėtis nuo audrų?

– Paaiškink man, kas čia vyksta, – pareikalavo Liusė.

Ji girdėjo virtuvėje tekant vandenį, Ariana su Gabe vieningai traukė „Širdis ir siela“, joms pritarė Kelė. Merginos linksminosi draugiškai plaudamos indus. Liusė matė koketiškas Molės ir Rolando grimasas jiems nurenkant stalą. Ir staiga Liusė suvokė, kad ši Padėkos dienos vakarienė tebuvo vaidyba. Priedanga. Tik ji nežinojo nuo ko.

Šalia Liusės pasirodė Mailsas.

– Kas vyksta?

– Nieko, kas tau turėtų rūpėti, – atkirto Kemas. Ne kaip nors šiurkščiai, o tiesiog konstatuodamas faktą. – Mole, Rolandai.

Molė nuleido savo laikomą indų stirtą.

– Ką nori, kad darytume?

Į Molės klausimą atsakė Danielis. Jis kalbėjo taip, tarsi staiga jiedu būtų atsidūrę vienoje pusėje:

– Pasakyk kitiems. Ir rask skydus. Jie bus ginkluoti.

– Kas? – paklausė Liusė. – Atstumtieji?

Danielio akys nukrypo į Liusę ir jo veidas persimainė.

– Jie neturėjo mūsų rasti šį vakarą. Žinojome, kad tokia tikimybė yra, bet tikrai nenorėjau, kad jie

atsivytų mus iki čia. Atsiprašau...

– Danieli, – įsiterpė Kemas. – Dabar svarbiau už viską yra apsiginti.

Per visą namą nuvilnijo stiprus beldimas. Kemas su Danieliu instinktyviai žengė link paradinių durų, bet Liusė papurtė galvą.

– Į kiemą vedančios durys, – sušnabždėjo ji. – Pro virtuvę.

Akimirką visi stabtelėjo, klausydamiesi, kaip sugirgžda atidaromos į kiemą vedančios durys. Tada pasigirdo ilgas, veriantis klyksmas.

– Kelė! – Liusė pasileido bėgti per svetainę, drebėdama nuo minties, ką dabar reginti jos geriausia draugė. Jei Liusė būtų žinojusi, kad pasirodys Atstumtieji, ji nebūtų leidusi Kelei atvykti. Ji apskritai nebūtų grįžusi namo. Jei atsitiko kas nors blogo, Liusė niekada negalės sau atleisti.

Su trenksmu iššokusi pro tėvų virtuvės duris Liusė pamatė Kele, kurią savo liaunu kūnu pridengė Gabė. Ji buvo saugi, bent jau dabar. Liusė garsiai atsiduso, beveik pargriūdama atbulomis į tvirtą sieną, kurią iš savo kūnų suformavo Danielis, Mailsas ir Rolandas.

Ariana stovėjo baltai dažytame tarpduryje, rankoje laikydama aukštai iškeltą mėsininko kapoklę. Ji atrodė pasirengusi smogti, bet Liusė kol kas nematė kam tiksliai.

– Labas vakaras, – pasigirdo vyriškas formalus balsas.

Arianai nuleidus mėsininko kapoklę Liusė tarpduryje pamatė aukštą, liesą vaikiną, vilkintį rudos spalvos neperšlampamą apsiaustą. Jis atrodė be galo išblyškęs, siauraveidis, išraiškinga nosimi. Vaikinas pasirodė matytas. Jo plaukai buvo trumpai kirpti ir nušviesinti. Tuščios baltos akys.

Atstumtasis.

Liusė jau buvo mačiusi jį kažkur anksčiau.

– *Filai?* – suspigo Šelbė. – Ką, po velnių, čia veiki? Ir kas atsitiko tavo akims? Jos yra...

Danielis pasisuko į Šelbę.

– Tu pažįsti šį Atstumtąjį?

– *Atstumtąjį?* – Šelbės balsas virpėjo. – Jis nėra... Jis mano sumautas buvęs... Jis...

– Jis naudojosi tavimi, – paaiškino Rolandas, tarsi būtų žinojęs kažką, ko niekas kitas nežinojo.

– Turėjau suprasti. Turėjau atpažinti, kas jis toks.

– Bet tu neatpažinai, – atkirto Atstumtasis bauginančiai ramiu balsu. Jis pasirausė po savo neperšlampamu apsiaustu ir išsitraukė sidabrinį lanką. Kišenėje susirado sidabrinę strėlę, kurią akimirksniu įtempė ir nukreipė ją į Rolandą, o tada mosuodamas lanku perbraukė ore paeiliui visus kitus. – Prašau man atleisti, kad taip netikėtai įsiveržiau. Atkeliavau pribairti Liusindos.

Danielis žengė žingsnį link Atstumtojo.

– Tu nieko *nenudėsi*, – pareiškė jis, – gali tik sulaukti staigios mirties, nebent tučtuojau išsinešdintum.

– Atsiprašau, bet negaliu to padaryti, – atkirto vaikinas, savo raumeningomis rankomis tebelaikydamas įtemptą strėlę. – Mes ilgai ruošėmės šiam savo teisių ir laisvės atgavimo vakarui.

Mes nesitrauksime tuščiomis rankomis.

– Kaip tu galėjai, Filai? – sukukčiojo Šelbė, pasisukdama į Liusę. – Aš nežinojau... Nuoširdžiai sakau, Liuse, nežinojau. Aš tik maniau, kad jis tikras bjaurybė.

Vaikino lūpų kampučiai pakilo, suformuodami šypsena. Jo siaubingos, bedugnės akys atrodė tarsi iš košmariško sapno.

– Atiduokite man ją be kovos, priešingu atveju nė vieno nebus pasigailėta.

Tada Kemas prapliupo kvatoti nenutrūkstamu juoku, besiveržiančiu giliai iš vidaus. Nuo jo sudrebėjo virtuvė, o tarpduryje stovintis vaikiną ėmė nevalingai trūkčioti.

– Tu ir tavo armija? Kokia? – šaipėsi Kemas. – Žinai, manau, kad esi pirmas mano sutiktas Atstumtasis, turintis humoro jausmą. – Vaikinas apsižvalgė po ankštą virtuvę. – Kodėl mudviem neišėjus į lauką? Ir visko ten neišsprendus? Kaip manai?

– Mielai, – atsakė vaikiną, plačiai išsivėpdamas savo blyškiomis lūpomis.

Kemas atmetė atgal pečius, tarsi mankštintų raumenis ir iš tos vietos, kur susiliečia mentės, pro pilkos spalvos kašmyro megztinį išniro du milžiniški auksiniai sparnai. Jie išsiskleidė jam už nugaros, išsiplėsdami beveik per visą virtuvę. Kemo sparnai buvo tokie ryškūs, kad nuo jų sklindantis pulsavimas privertė prisimerkti.

– O tu pragaro irštva, – sušnabždėjo mirkčiodama Kelė.

– Esu įsitikinusi, kad Liusė kaip nors tau viską paaiškins, – šūktelėjo Ariana, kai Kemas išlenkė atgal savo sparnus ir praeidamas pro Atstumtąjį vaikiną per duris nėrė į vidinį kiemą.

Rolando sparnai išsiskleidė taip garsiai, tarsi kiltų didžiulis paukščių pulkas. Kai jis nusekė paskui Kemą, nuo virtuvinės lempos sklindančioje šviesoje suspindo aukso ir juodų spalvų sparnų raštai. Molė ir Ariana pasuko jam iš paskos, trunkydamosi viena į kitą. Ariana savo švytinčiais vaivorykštės spalvų sparnais lietėsi su Molės drumstais bronzos spalvos sparnais. Joms besigrūdant pro duris nuo sparnų pažiuro kažkas panašaus į elektros žiežirbas. Po jų ėjo Gabė, kurios pūkuoti balti sparnai išsiskleidė tarsi plaštakės sparneliai, bet tokiu greičiu, kad nuo jų po visą virtuvę pasklido gėlių aromato banga.

Danielis paėmė Liusės rankas. Jis užsimerkė, įkvėpė ir išskleidė masyvius baltus sparnus. Iki galo išsiskleidę jie tikriausiai būtų užėmę visą virtuvę, bet Danielis sustabdė juos, laikydamas arčiau kūno. Sparnai tviskėjo ir švytėjo, jie išties buvo nuostabūs. Liusė ištiesė abi rankas ir palietė juos. Iš išorės jie buvo šilti ir glotnūs, bet viduje kupini jėgos. Mergina jautė, kaip Danielio jėga persiduoda jai. Būdama taip arti Danielio, Liusė jį puikiai suprato. Tarsi jiedu būtų tapę vienu.

Nesijaudink. Viskas bus gerai. Aš visada pasirūpinsiu tavimi.

Bet garsiai ištarti žodžiai nuskambėjo visai kitaip:

– Būk atsargi. Lik čia.

– Ne, – maldavo ji. – *Danieli.*

– Aš netrukus grįšiu. – Tada jis išlenkė savo sparnus atgal ir išskrido pro duris.

Viduje liko tik tie, kurie nebuvo angelai. Jie susibūrė kartu. Mailsas stovėjo prisispaudęs prie durų, vedančių į vidinį kiemą, ir stebėjosi pro langą. Šelbė sėdėjo rankas panardinusi į plaukus. Kelės veido spalva buvo tokio baltumo kaip šaldytuvas.

Liuse kyštelėjo ranką link Kelės.

– Manau, kad turėčiau tau ką paaiškinti.

– Kas tas vaikinys su lanku ir strėle? – sušnabždėjo Kelė, nesiliaudama virpėti, tvirtai įsitvėrusi į Liusės ranką. – Kas tu *esi*?

– Aš? Aš tik... aš, – gūžtelėjusi pečiais mikčiojo Liuse, o jos kūnu nuvilnijo šalčio banga. – Aš nežinau.

– Liuse, – kreipėsi į ją Šelbė, akivaizdžiai bandydama suvaldyti ašaras. – Jaučiuosi visiška mulkė. Prisiekiu, aš nieko neįtariau. Viskas, apie ką mes kalbėjomės su juo, tebuvo mano asmeniniai atviravimai. Jis nuolat klausinėjo apie tave, visada buvo geras klausytojas, taigi aš... turiu galvoje, aš neįsivaizdavau, kas jis iš tiesų buvo... aš niekada, niekada nebūčiau...

– Tikiu tavimi, – atsakė Liuse. Ji priėjo prie lango, atsistodama šalia Mailso ir žvelgdama į nedidelę lauko terasą, kurią prieš kelerius metus sumeistravo jos tėtis. – Kaip manai, ko jam reikia?

Lauke į tvarkingas krūveles buvo sugrėbti nukritę ąžuolo lapai. Ore tvyrojo laužo aromatas. Kažkur tolumoje girdėjosi sirenos garsas. Šalia terasos, prie apatinės trečios laiptų pakopos, atsisukę į tvorą vienas šalia kito stovėjo Danielis, Kemas, Ariana, Rolandas ir Gabė.

Ne, tik ne tvora, – pamanė Liuse. Jie žvelgė į tą pusę, kurioje stovėjo tamsus Atstumtųjų būrys savo sidabrinėmis strėlėmis nusitaikęs į išsirikiavusius angelus. Atstumtasis vaikinys buvo ne vienas. Jis subūrė armiją.

Liuse atsirėmė į bufetą. Išskyrus Kemą, visi kiti angelai buvo beginkliai. Merginai jau buvo tekę regėti, ką galinčios tos strėlės.

– Liuse, sustok! – sušuko Mailsas jai pavymui, bet mergina išskubėjo pro duris.

Netgi tamsoje Liuse regėjo, kad visi Atstumtieji žvelgė vienodais bejausmiai žvilgsniais. Būryje buvo po lygiai merginų ir vaikinų, visi buvo vienodai išblyškę ir vilkintys tokius pačius rudos spalvos neperšlampamus apsiaustus. Vaikinų šviesinti plaukai buvo trumpai kirpti, o merginų beveik balti plaukai surišti į uodegas. Atstumtiesiems iš nugarų kyšojo sparnai. Jie atrodė be galo skurdžiai – žaizdoti ir nutrinti, pasibjaurėtinai nešvarūs, nudrabstyti purvu. Atstumtųjų sparnai buvo visiškai nepanašūs į didingus Danielio ar Kemo, ar bet kurio kito angelo ir demono sparnus, kokius Liusei yra tekę matyti. Stovėdami vieningai, stebėlydami savo tuščiomis akimis, kraipydami galvas skirtingomis kryptimis Atstumtieji suformavo siaubą varančią armiją, kuri negalėjo prilygti jokiai kitai. Liuse negalėjo atsitokėti.

Kai Danielis pamatė ją šalia kitų ant terasos, vaikinys žengė du žingsnius atgal, sugriebdamas Liusės rankas.

– Sakiau tau likti viduje.

– Ne, – sušnabždėjo ji. – Neliksiu užsirakinusi viduje, kai jūs visi kausitės. Negaliu žiūrėti, kaip netoliese beprasmiškai žūsta žmonės.

– Beprasmiškai? Gal verčiau pasiginčysime kitą kartą, Liuse. – Jo akys lakstė, aprėpdamos šalia tvoros išsirikiavusią Atstumtųjų armiją.

Mergina įrėmė kumščius sau į šonus.

– *Danieli...*

– Tavo gyvybė yra pernelyg vertinga, kad galėtum ją paaukoti vardan savo įniršio prieuolio. Eik į vidų. *Dabar.*

Kiemo viduryje nuvilnijo skardus klyksmas. Pirmoje eilėje stovintys dešimt Atstumtųjų pakėlė ginklus, nukreipdami juos į angelus ir paleisdami strėles. Liusė kilstelėjo galvą, spėdama kažką pamatyti – *kažkokį žmogų* – lekiantį nuo namo stogo.

Molė.

Mergina nušoko žemyn – tamsus kamuolys, rankose laikantis du grėblius, kuriuos suko abiejose rankose tarsi lazdas.

Atstumtieji girdėjo, bet nematė jos artinantis. Molės grėbliai sukosi ore, nukapodami strėles, tarsi javus lauke. Mergina nusileido ant žemės, tvirtai atsistodama ant savo kareiviškų batų. Ant žolės nukrito sidabrinės strėlės nukapotais smagaliais. Dabar jos atrodė lygiai tokios pat nepavojingos kaip ir medžio šakelės. Bet Liusė žinojo, kad tai ne pabaiga.

– Nuo šiol nebus jokio pasigailėjimo! – kitoje kiemo pusėje subaubė Atstumtasis Filas.

– Įvesk ją į vidų ir atnešk žvaigždėstrėles! – Danieliui šaukė Kemas, užsiropšdamas ant terasos turėklų ir išsitraukdamas savo sidabrinį lanką. Staigiu judesiu jis paleido tris iš eilės šviesos blyksnius. Trys armijos gretose stovėję Atstumtieji ėmė rangytis, o tada išnyko, paskui save palikdami dulkių debesis.

Žaibo greičiu Ariana ir Rolandas pasileido bėgti per kiemą, sparnais šluodami strėles.

Dabar puolė antroje eilėje stovintys Atstumtieji, ruošdami naują strėlių salvę. Kai jie jau ketino iššauti, Gabė užsoko ant terasos turėklo.

– Hm, nagi, pažiūrėkime, – pratarė ji. Jos akys atrodė nuožmios. Mergina nukreipė dešinio sparno galiuką į tą pievos vietą, ant kurios stovėjo Atstumtieji.

Žemė suvirpėjo. Plačiai atsivėrė taisyklingos formos žemės pleištai, kuris nutįso per visą kiemo ilgį, o jo plotis buvo kelių metrų.

Į atsivėrusį plyšį nugarmėjo mažiausiai dvidešimt Atstumtųjų.

Krisdami jie baubė bejėgiškumo apimtų padarų balsais.

Vienas Dievas žino, kur tie nelaimėliai prapuolė. Už jų stovėję Atstumtieji ėmė slysti, sugebėdami sustoti tik prieš pat siaubingą tarpekį, kurį netikėtai atvėrė Gabė. Jų galvos sukiojosi į kairę, į dešinę, tarsi neregės akys bandytų suvokti, kas ką tik atsitiko. Dar keli Atstumtieji susvirduliavo ant tarpeklio krašto ir griuvo žemyn. Jų aimanos vis tolo, kol galiausiai įsivyravo tyla. Po akimirkos tarsi

sugirgždėjo surūdiję durų vyriai ir žemė užsivėrė.

Gabė elegantišku judesiu truktelėjo prie savęs pūkuotą sparną ir nusišluostė kaklą.

– Ką gi, atrodo, pavyko visai neblogai.

Bet tada iš dangaus pasipylė dar vienas sidabrinųjų strėlių lietus. Viena jų bumbtelėjo į viršutinę terasos pakopą šalia Liusės kojų. Danielis trūktelėjo strėlę iš medinės pakopos, užsimojo ranka ir švystelėjo ją iš visų jėgų tarsi lemtingą smaigalį tiesiai vienam puolančiam Atstumtajam į kaklą.

Ore sušvito ryškus šviesos blyksnis, panašus į fotoaparato blykstę, baltaakis vaikinai nespėjo nė riktelti, patyręs smūgį, – jis paprasčiausiai išnyko.

Danielis metė žvilgsnį į Liusę. Jis puolė jos glostyti, tarsi negalėdamas patikėti, jog mergina vis dar gyva.

Šalia jos tupinti Kelė gaudydama orą bandė pasakyti:

– Ar jis ką tik... ar tas vaikinai iš tiesų...

– Taip, – atsakė Liusė.

– Nedaryk to, Liusė, – maldavo Danielis, – neversk manęs per jėgą tempti tavęs į vidų. Turiu kautis. Privalai dingti iš čia. *Dabar*.

Liusė matė pakankamai, kad liautuši prieštarauti. Ji pasisuko link namo, ranka siekdama Kelės, bet tada pastebėjo, kaip nuo virtuvės tarpdurio sužvėrėjusiais žvilgsniais į ją spokso Atstumtieji.

Jų buvo trys. *Ir jie stovėjo name*. Nusitaikę šauti sidabrinėmis strėlėmis.

– Ne! – suriko Danielis, skubėdamas pridengti Liusę.

Šelbė nėrė iš virtuvės, užšokdama ant terasos, už savęs užtrenkdama duris.

Į kitą durų pusę dusliai susmigo trys strėlės.

– Ei, jai atleista! – riktelėjo Kemas, stovėdamas ant pievos, linktelėjimu rodydamas į Šelbę. O tada smūgiavo strėle Atstumtajai merginai į makaulę.

– Gerai, naujas planas, – suniurnėjo Danielis. – Kur nors netoliese raskite vietą, kurioje galėtumėte pasislėpti. Visi. – Jis kreipėsi į Kelę ir Šelbę, ir pirmą kartą per visą vakarą į Mailsą. Jis suėmė Liusę už rankų. – Laikykis nuošalyje nuo žvaigždėstrėlių, – maldavo jis. – Pažadėk man. – Jis greitai pabučiavo ją, o tada stumtelėjo visus prie galinės terasos sienos.

Visų angelų sparnai skleidė tokį ryškų švytėjimą, kad Liusė, Kelė, Šelbė ir Mailsas turėjo prisidengti akis. Jie susigūžė ir nurėpliojo per terasą. Priešais juos mirguliavo nuo terasos turėklų krintantys šešėliai. Liusė nuvedė draugus prie namo šono. Slėptuvė. Turi būti. Kažkur.

Iš priedangos išlindo dar daugiau Atstumtųjų. Jie pasirodė aukštose toliau augančių medžių šakose, ėmė artintis nuo reljefinių lysvių ir termitų išgraužtų senų sūpuoklių, ant kurių supdavosi Liusė, kai dar buvo vaikas. Sidabriniai jų lankai švytėjo mėnesienoje.

Kemas buvo vienintelis priešininkas, turintis lanką. Jis nesiliovė šaudęs, nebandė suskaičiuoti, kiek Atstumtųjų jam pavyko nudėti. Vaikinai leido vieną po kitos strėles, nusitaikydami priešams į širdis ir paleisdami mirtiną šūvį. Bet vos tik vienam Atstumtajam išnykus, jo vieton stodavo naujas.

Kai baigėsi Kemo strėlės, vaikas trūktelėjo dešimt metų čia stovėjusį iškilų stalą, nuplėsdamas stalviršį nuo kojų ir paimdamas į vieną ranką tarsi skydą. Viena po kitos strėlių salvės atsimušdavo į stalviršio skydą ir krisdavo ant žemės jam prie kojų. Vaikas pasilenkdavo, paimdavo strėlę ir sviesdavo, pasilenkdavo, paimdavo ir sviesdavo.

Kitiems angelams teko būti dar išradingesniems.

Rolandas auksiniais sparnais plakė tokia jėga, kad aplink jį susidaręs oro gūsis nublokšdavo strėles ton pusėn, iš kurios jos atskriedavo, vienu kartu sužeisdamos kelis neregintus Atstumtuosius. Molė puldinėjo Atstumtųjų gretas savo grėbliais mosuodama tarsi samurajaus kardais.

Ariana pačiuopo prie medžio pritvirtintas senąsias Liusės sūpuokles, kurias atstojo automobilio padanga, ir įsuko jų virvę tarsi lasą, nukreipdama strėles į tvorą. Tuo tarpu Gabė sukosi didžiuliu greičiu, surinkdama jas. Mergina judėjo ir smūgiavo tarsi dervišas, nudaigodama kiekvieną pernelyg priartėjusį Atstumtąjį. Strėlėms smingant jiems į odą Gabė nesiliovė šypsotis saldžia šypsena.

Danielis iš po namo prieangio pasisavino surūdijusias Praisų geležines pasagas. Jis svaidė jas į Atstumtuosius, kartais vienu smūgiu numušdamas tris viena pasaga, kai ji rikošetu atšokdavo jiems nuo kaukolių. Tada užšokdavo ant priešų, ištraukdavo žvaigždėstrėles ir plikomis rankomis smeigdavo jiems į širdį.

Tupėdama terasos pakraštyje Liusė pamatė savo tėvo pašiūrę daiktams laikyti ir parodė kitiems sekti iš paskos. Visi persivertė per turėklą ant žolės, nukrypuodami link pašiūrės.

Kai jie jau beveik priartėjo prie pašiūrės durų, Liusė ore išgirdo staigų zvimbimą. Kelė suspigo apimta skausmo.

– Kele! – Liusė staigiai apsigrėžė.

Jos draugė buvo kur buvusi. Ji trynė petį, kur ją kliudė strėlė, bet šiaip ji buvo sveika.

– Tas daiktas gelia kaip geluonis!

Liusė palietė draugę.

– Kaip tau pavyko?..

Kelė papurtė galvą.

– Pasilenkite! – užriko Šelbė.

Liusė suklupo, trukteldama paskui save kitus ir nusitempdama juos į pašiūrę. Šelbė pro nešvarius Liusės tėčio įrankius, šienapjovę ir senus sporto įrenginius prišliaužė prie Liusės. Šelbės akys žvilgėjo, o lūpos be paliovos virpėjo.

– Negaliu patikėti, kad visa tai vyksta, – sušnabždėjo ji, įsikibdama Liusei į ranką. – Tu net neįsivaizduoji, kaip aš apgailestauju. Tai dėl mano kaltės.

– Tai ne tavo kaltė, – greitai išpyškino Liusė. Žinoma, Šelbė nežinojo, kas yra Filas. Ko iš tiesų jis siekė. Kad kažkada išauš tokia diena kaip ši. Liusė žinojo, ką reiškia jaustis kaltai dėl to, kad padarei kažką, ko pats nežinotai padaręs. To nebūtų linkėjusi niekam. Juo labiau Šelbei.

– Kur jis? – paklausė Šelbė. – Galėčiau nudėti tą prakeiktą išgamą.

– Ne, – Liusė bandė sulaikyti Šelbę. – Tu niekur neisi. *Tave* gali nužudyti.

– Nieko nesuprantu, – prabilo Kelė. – Kodėl kažkas nori susidoroti su tavimi?

Tą akimirką Mailsas žengė link pašiūrės durų, kur jį apšvietė mėnulio šviesa. Vaikinas laikė virš galvos iškėlęs vieną Liusės tėvo baidarių.

– Niekam neleisiu nuskriausti Liusės, – nukirto jis, pasileisdamas laukan.

Tiesiai į kovos lauką.

– Mailsai! – suspigo Liusė. – Grįžk...

Mergina atsistojo, norėdama sekti jam iš paskos – bet tada sustingo, priblokšta reginio. Mailsas sviedė baidarę tiesiai į vieną Atstumtųjų.

Tai buvo Filas.

Kai baidarė trenkėsi į jį, Filas plačiai išpūtė savo tuščias akis ir skausmingai suriko. Jo purvini sparnai rangėsi ant žemės, o jis pats gulėjo nublokštas ir bejėgis.

Akimirką Mailsas atrodė patenkintas savimi – Liusė pajuto jam pagarbą. Bet netikėtai į priekį žengė žemo ūgio Atstumtoji mergina, kilstelėjo aukštyn savo galvą tarsi šuva, bandantis įsiklausyti, iš kur sklinda tylus švilpimas, pakėlė savo sidabrinį lanką ir nusitaikė į Mailso krūtinę.

– Jokio pasigailėjimo, – tarė ji bejausmiu balsu.

Mailsas buvo bejėgis prieš šią keistą merginą, atrodančią taip tarsi visiškai nežinotą, kas yra pasigailėjimas. Bent jau pasigailėjimas mieliausio, paties nekalčiausio visame pasaulyje vaikino.

– Liaukis! – suspigo Liusė, pasileisdama bėgti iš pašiūrės. Jos širdis daužėsi lyg pašėlusiai. Mergina jautė, kad aplink ją vyksta įnirtinga kova. Bet viskas, ką ji regėjo, buvo į Mailso krūtinę nutaikyta strėlė. Nutaikyta tam, kad nudėtų dar vieną jos draugą.

Atstumtosios merginos galva susmuko žemyn. Jos abejingos akys pasisuko į Liusę, tada mažumėlę išsiplėtė taip tarsi, pasak Arianos, iš tiesų galėtų regėti, kaip dega Liusės siela.

– Nešauk į jį, – tarė Liusė ir ištiesė rankas, parodydama, kad pasiduoda. – Esu ta, kurios jums reikia.

Devynioliktas skyrius

PALIAUBŲ PABAIGA

Atstumtoji mergina nuleido savo lanką. Kai ji atleido strėlę, kad ji nebūtų įtempta į lanko temple, pastaroji sugirgždėjo, tarsi kažkas būtų pravėręs į palėpę vedančias duris. Merginos veidas atrodė toks ramus, tarsi vėjuotą dieną nurimęs tvenkinio paviršius. Ji buvo Liusės ūgio, šviesios, skaisčios odos, blyškiomis lūpomis, o jos skruostus puošė duobutės, kurios buvo ryškios net jai nesišypsant.

– Jei nori, kad vaikinai liktų gyvas, – kreipėsi ji monotonišku balsu, – turėsi pasiduoti ir tapti mano belaisve.

Aplink liovėsi kautis visi Atstumtieji ir angelai. Sūpuoklės, kurias atstojo automobilio padanga, liovėsi siūbavusios, tesigirdėjo jų dunksėjimas į tvoros kampą. Rolando sparnai liovėsi pašėlusiai plakę. Dabar jie mojavė iš lėto. Vaikinas pamažu nusileido ant žemės. Niekas nejudėjo, bet ore tvyrojo tylą, iš kurios bet kurią minutę galėjo plykstelėti audra.

Liusė jautė į ją susmigusius žvilgsnius: Kelės, Mailso ir Šelbės. Danielio, Arianos ir Gabės. Kemo, Rolando ir Molės. Ir buką pačių Atstumtųjų spoksojimą. O ji negalėjo atsiplėšti nuo merginos bedugnėmis baltomis akimis.

– Tu nenužudysi jo... tik todėl, kad toks yra mano prašymas? – Liusė jautėsi tokia suglumusi, kad net prapliupo juoktis. – Maniau, kad nori nudėti mane.

– Nudėti *tave*? – mechaniniame merginos balse pasigirdo pakilesnė gaidelė, atspindinti jos nuostabą. – Tikrai ne. Mes galėtume mirti dėl tavęs. Norime, kad eitum su mumis. Tu esi paskutinė viltis. Mūsų leidimas.

– Leidimas? – paklausė Mailas to, ko pernelyg nustebusi Liusė nesugebėjo paklausti pati. – Kur?

– Žinoma, kad į Dangų. – Mergina įsistebeilijo į Liusę bedvasėmis akimis. – Tu esi kaina, kurią turime sumokėti už tai.

– Ne, – Liusė papurtė galvą, bet jos galvoje nesiliovė skambėti merginos ištartai žodžiai, aidėdami taip, kad ji pasijuto tokia bejėgė, jog vos laikėsi ant kojų.

Leidimas į Dangų. Kaina.

Liusė nieko nesuprato. Atstumtieji nori ją pasiimti, ką jie darytų? Pasinaudotų tarsi koku atributu, kuris padėtų laimėti derybas? Ši mergina netgi nematė Liusės, kaip ji galėjo žinoti, kas ji tokia? Liusė „Pakrantės“ mokykloje labai gerai išmoko vieną dalyką: niekas neturėtų priimti mitų už gryną pinigą. Jie yra sena atgyvena, pernelyg įmantrūs. Visi žinojo tą istoriją, į kurią Liusė įsivėlė prieš daugybę

metų, bet neatrodė, kad kas nors žinotų *kodėl*.

– Neklausyk jos, Liuse. Ji monstras, – prakalbo Danielis, jo sparnai virpėjo, tarsi jis manytų, kad Liusė pasiduos pagundai ir nuseks iš paskos. Liusei pradėjo niezėti pečius. Ji jautė karštą diegimą, o visas jos kūnas šalo.

– Liusinda? – pašaukė Atstumtoji mergina.

– Gerai, pakentėk minutėlę, – pasiūlė merginai Liusė. Ji pasisuko į Danielį. – Noriu žinoti, kokia yra šių paliaubų esmė. Ir nesistenk man „nieko“ nepasakyti, neįrodinėk man, kad negali paaiškinti. Pasakyk man tiesą. Tu esi man skolingas.

– Tu teisi, – atsiliepė Danielis, nustebindamas Liusę. Jis nesiliovė vogčiomis žvilgčioti į Atstumtąją, tarsi bijotų, kad toji bet kurią akimirką galėtų patraukti savo pusėn Liusę. – Mudu su Kemu sudarėme sandėrį. Mes susitarėme, kad aštuoniolikai dienų pamiršime skirtumus tarp mūsų. Tarp visų angelų ir demonų. Mes atvykome, kad kartu galėtume nukauti kitus priešus. Tokius kaip jie, – tarė rodydamas pirštu į Atstumtąją.

– Kodėl?

– Dėl tavęs. Nes tau reikėjo laiko. Mūsų galutiniai tikslai gali būti skirtingi, bet dabar Kemas ir aš – ir visi mūsų šaliai – einame ranka rankon kaip sąjungininkai. Mus sieja bendras tikslas.

Ta vizija, kurią Liusė regėjo Pranešėjo viduje, tas bjaurus vaizdas, kai Danielis ir Kemas veikė išvien... jį reikėtų priimti kaip visiškai normalų dalyką, nes jiedu susitarė vardan paliaubų? Kad *ji* turėtų pakankamai laiko?

– Rodos, tau jos visai nerūpi, – įsiterpė Kemas ir nusispjovė į Danielio pusę. – Kokia prasmė iš paliaubų, jei tu jų visiškai nevertini?

– O tu irgi buvai tik pasyvus stebėtojas, – atkirto Kemui Liusė. – Tu buvai miške šalia „Pakrantės“ mokyklos.

– Kad apsaugočiau tave! – atšovė Kemas. – O ne tam, kad nusivesčiau pasivaikščioti mėnesienoje. Liusė pasisuko į Arianą.

– Kad ir kokios būtų paliaubos – arba nebūtų – kai viskas baigsis, ar turėtų reikšti, kad... Kemas staiga vėl virs priešu? Ir Rolandas? Tai visiška nesąmonė.

– Tark žodį, Liusinda, – įsikišo Atstumtoji. – Aš nusivesiu tave šalin nuo viso šito.

– Kur? – paklausė Liusė. Staiga atsirado žavi alternatyva visam šiam galvos skausmui, painiavai, sumišimui.

– Nedaryk nieko, dėl ko tau tektų gailėtis, Liuse, – perspėjo Kemas. Buvo pakankamai keista girdėti jį kalbant motyvuotai, o Danielis atrodė beveik paralyžiuotas.

Liusė tik dabar pirmą kartą išbėgusi iš pašiūrės apsidairė. Kova liovėsi. Dabar namo vidiniame kieme augančią žolę dengė lygiai toks pat dulkių fetras, koks dengė „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kapines. Visi angelai atrodė sveikutėliai ir nepalūžę, o Atstumtieji buvo netekę didžiosios dalies savo kariaunos. Maždaug dešimt priešų stovėjo tolumoje ir stebėjo, kas vyksta. Sidabriniai jų lankai buvo

nuleisti.

Atstumtoji mergina tebelaukė Liusės atsakymo. Jos akys spindėjo tamsoje, o ji iš lėto traukėsi, kadangi angelai vis labiau artinosi prie jos. Kai Kemas priėjo arčiau, mergina iš lėto pakėlė sidabrinį lanką ir nusitaikė jam į širdį.

Liusė stebėjo, kaip Kemas sustingsta vietoje.

– Manyčiau, kad tu nenorėsi eiti su Atstumtaisiais, – patarė jis Liusei, – ypač šį vakarą.

– Neaiškinkite jai, ko ji turi norėti, o ko nenorėti, – įsikišo Šelbė. – Nesakau, kad verta eiti su albinosais išgamomis ar kažką panašaus. Paprasčiausiai liaukitės su ja elgtis kaip su mažu vaiku ir leiskite jai pačiai spręsti. Sakyčiau, kad jau *užtektų*.

Merginos balsas nugriaudėjo per kiemą. Iš netikėtumo Atstumtoji mergina net pašoko iš vietos. Ji pasisuko, nutaikydama savo strėlę į Šelbę.

Liusė sulaukė kvapą. Sidabrinė strėlė virpėjo Atstumtosios rankose. Ji įtempė lanko temple. Liusė stovėjo nejudėdama. Blizgančios Atstumtosios merginos akys išsprogo nespėjus jai iššauti. Lankas iškrito jai iš rankų, o kūnas išnyko sulig blausiu šviesos blyksniu.

Už poros pėdų nuo tos vietos, kur prieš išnykdama stovėjo Atstumtoji mergina, stypsojo Molė. Ji nuleido sidabrinį lanką. Molė pašovė merginą tiesiai į nugarą.

– Ką? – suriaumojo Molė, kai į ją susmigo visų akys. – Man patinka ši nefilimė. Ji primena man vieną pažįstamą asmenį.

Ji rankos mostu parodė į Šelbę, kuri ištarė:

– Ačiū. Aš rimtai. *Geras*.

Molė gūžtelėjo pečiais, nepastebėdama jai už nugaros kylančio pavidalo. Atstumtasis vaikinai, kurį Mailsas nudaužė baidare. Filas.

Jis užsimojo baidare tarsi beisbolo vėzdū, pargriaudamas Molę ant pievos. Ji vaitodama išsitiesė ant žolės. Numetęs baidarę į šoną Atstumtasis ėmė raustis po savo neperšlampamą apsiaustą, išsitraukdamas paskutinę švytinčią strėlę.

Negyvos Atstumtojo akys buvo vienintelė veido dalis, neatspindinti jokių emocijų. Visa kita – jo suveltai plaukai, jo antakiai, netgi skruostikauliai – atrodė nuožmiai. Jo balta oda panašėjo į numirėlio, tarsi būtų užtempta ant kaulėtos jo kaukolės. Vaikino rankos labiau priminė žvėries letenas. Apimtas pykčio ir nevilties blyškus ir keistas, bet puikiai atrodantis jaunuolis virto tikrų tikriausiu monstru. Vaikinas pakėlė savo sidabrinį lanką ir nusitaikė į Liusę.

– Ilgas savaites kantriai laukiau savo šanso atsiskaityti su tavimi. Dabar būsiu kur kas ryžtingesnis už savo seserį, – subaubė jis. – Tu *eisi* su mumis.

Iš abiejų pusių į Liusę buvo nutaikyti sidabriniai lankai. Kemas dar kartą iš po neperšlampamo apsiausto išsitraukė savąjį, o Danielis pasilenkė prie žemės pakelti lanką, kurį ką tik numetė Atstumtoji mergina. Atrodė, kad Filas to laukė. Jo veidą iškreipė niūri šypsena.

– Nejaugi turėčiau nugalaboti tavo mylimąjį, kad priversčiau jungtis prie mūsų? – paklausė jis,

dabar strėlę nukreipdama į Danielį. – O gal man reikėtų nudėti juos visus?

Liusė įsmeigė akis į keistą, plokščią sidabrinės strėlės galiuką, kyšantį vos už dešimties pėdų nuo Danielio krūtinės. Jokių šansų, kad Filas galėtų prašauti iš tokio atstumo. Ji regėjo, kaip šį vakarą angelus apšvietė silpnas šviesos blyksnis, sklindantis nuo strėlės. Bet taip pat regėjo, kaip strėlė nuslydo per Kelės odos paviršių, tarsi būtų viso labo bukas pagalys.

Staiga ji suvokė, kad sidabrinės strėlės žudo angelus, bet ne žmones.

Ji prišoko prie Danielio, atsistodama priešais jį.

– Neleisiu tau jo skriausti. Ir tavo strėlės nesužeis manęs.

Danielis keistai suvaitojo, pusiau nusijuokdamas, pusiau sukūkčiodamas. Išpūtusi akis ji atsigrėžė – Danielis nebuvo išsigandęs, jis atrodė apimtas kaltės jausmo.

Ji prisiminė jų pokalbį po gumbuotu persiku šalia „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos. Tai buvo pirmas kartas, kai jis papasakojo Liusei apie jos reinkarnacijas. Mergina prisiminė, kaip sėdėjo su Danieliu Mendosino paplūdimyje. Vaikinas pasakojo apie savo gyvenimą Danguje. Kaip nelengva turėjo būti papasakoti visą tiesą apie tuos senus laikus. Bet Liusė visada jautė, kad jis kažką nutyli. Kad turi būti kažkas, ką jis nuslepia.

Išgirdusi lanko templelį girgždesį ji vėl sugrįžo į realybę. Mergina pamatė, kaip Atstumtasis įtempia sidabrinę strėlę, šįkart nusitaikydama į Mailsą.

– Pakaks kalbų, – nukirto Atstumtasis. – Nudėsiu vieną po kito visus tavo draugus, gal tada pagaliau man pasiduos.

Kieme buvo šalta ir tamsu. Jai už nugaros stovinti pašiūrė atrodė palaikė, nepatvari ir labai tikroviška. O visa kita regėjosi tarsi sapnas. Liusė matė mirksint ryškia šviesą, spalvų verpetus ir sukuriuojantį jai brangių žmonių – mamos, tėčio ir netgi Endriu – fotomontažą. Ji taip pat matė savo tėvus Šastoje. Verą, čiuožinėjančią ant užšalusio tvenkinio. Save, tiksliau, tą mergaitę, kuri plaukiojo po kriokliu, vilkėdama geltoną bikinį. Kitus miestus, namus ir laikus, kurie kol kas jai atrodė nepažįstami. Danielio veidą iš daugybės skirtingų rakursų, apšviestą daugybės skirtingų šviesų. Viena liepsna keitė kitą, ir taip daugybę kartų.

Tada Liusė sumirksėjo, vėl sugrįždama į kiemą. Atstumtieji artinosi, burdamiesi į krūvą ir šnabždėdami Filui. Susijaudinęs rankos mostu jis rodė jiems atsitraukti, bandydamas visą dėmesį sutelkti į Liusę.

Liusė matė į ją įsmeigtas Mailso akis. Tikriausiai jis siaubingai išsigandęs. Jis *fiksavo* kiekvieną jos judesį tokiu intensyvumu, kad Liusei atrodė, jog nuo vaikino žvilgsnio virpa visas jos kūnas. Liusė pasijuto apsvaigusi, jos regimas vaizdas apniuko. Merginą apėmė nežinomas jausmas, tarsi kažkas būtų ištraukiama iš jos. Tarsi nuo Liusės odos būtų nuimamas kažkoks apvalkalas.

Liusė išgirdo savo žodžius:

– Nešauk. Aš pasiduosiu.

Aidėjo tik tie žodžiai. Atrodė, tarsi būtų atskirti nuo aiškaus pavidalo. Iš tiesų Liusė nieko

nepasakė. Akimis ji nusekė paskui garsą. Nuo to, ką Liusė išvydo, sukaustė visą jos kūną.

Kita Liusė stovėjo už Atstumtojo ir plekšnojo jam per petį.

Bet tai nebuvo ankstesniojo gyvenimo vizija. Tai buvo *ji pati*, mūvinti aptemptus juodus džinsus ir vilkinti languotus marškinius, kuriems trūko sagos. Jos juodi plaukai buvo trumpai kirpti ir šviežiai perdažyti. Šviesiai rudomis akimis ji paniekos kupinu žvilgsniu žvelgė į Atstumtąjį, kuris aiškiai regėjo degant jos sielą. Ją degant aiškiai regėjo ir visi kiti angelai. Liusė matė savo pačios veidrodinį vaizdą. Tai vyko...

...Mailso dėka.

Tai buvo ypatingasis jo gebėjimas. Vaikinas padalijo Liusę, vieną jos dalį perkeldamas į antrąją jos savastį, pačią pirmąją dieną „Pakrantės“ mokykloje jis buvo užsiminęs, kad gali taip padaryti. *Jie sako, kad tą padaryti nesunku, kai darai su žmonėmis, kuriuos myli*, – kalbėjo jis tada.

Jis mylėjo ją.

Liusė negalėjo dabar apie tai galvoti. Kol visų akys buvo nukreiptos į jos atspindį, tikroji Liusė atsitraukė atgal per du žingsnius ir pasislėpė pašiūrėje.

– Kas vyksta? – Kemas riktelėjo Danieliui.

– Nežinau! – kimiai sušnabždėjo Danielis.

Tik Šelbė viską suprato.

– Jis tai padarė, – tarstelėjo sau po nosimi.

Atstumtasis apgręžė savo lanką, nusitaikydamas į šią naująją Liusę. Tarsi nebūtų įsitikinęs dėl savo pergalės.

– Štai ką padarykime, – Liusė girdėjo savo balsą, sklindantį iš kiemo vidurio. – Negaliu likti čia su jais. Per daug paslapčių. Per daug melo.

Jos dalis jautėsi būtent taip. Ji negalėjo toliau taip gyventi. Viskas turėjo keistis.

– Tu eisi su manimi ir prisijungsi prie mano brolių bei seserų? – viltिंगai paklausė Atstumtasis. Nuo jo akių vaizdo Liusėi pasidarė koku. Atstumtasis ištiesė savo vaiduokliškai baltą ranką.

– Taip, eisiu, – pasigirdo Liusės žodžiai.

– Liusė, ne, – išsigando Danielis. – Tu negali.

Dabar kiti Atstumtieji pakėlė savo lankus, nusitaikydami į Danielį ir Kemą bei kitus angelus, kad jie nesikištų į jų reikalus.

Veidrodinis Liusės atspindys žengė žingsnį į priekį. Ji savo ranką kyštelėjo Filui.

– Taip, aš galiu.

Pabaisa Atstumtasis sūpavo Liusę savo nelanksčiomis baltomis rankomis. Aplink plaikstėsi purvini sparnai. Nuo žemės pakilo troškus dulkių debesis. Tupėdama pašiūrėje Liusė sulaukė kvėpavimą.

Mergina girdėjo suaikčiojant Danielį, kai jos veidrodinis atspindys pakilo aukštyn kartu su Atstumtuoju ir nuskriejo iš kiemo. Visi angelai į visa tai, kas vyksta, žvelgė nepatikliais žvilgsniais.

Išskyrus Šelbę ir Mailsą.

– Kas, po velnių, ką tik įvyko? – nusistebėjo Ariana. – Nejaugi ji iš tiesų...

– Ne! – verksmingai suriko Danielis. – Ne, ne, ne!

Matant jį raunant sau plaukus, besiblaškant ir visu dydžiu išskleidžiant savo sparnus Liusės širdis apsipylė krauju.

Netrukus likusių gyvų Atstumtųjų būrys ištiesė savo purvinai rudus sparnus ir pakilo. Jų sparnai buvo tokie ploni, kad Atstumtieji lyg pamišę turėjo be paliovos plakti jais, kad galėtų išsilaikyti ore. Jie vijosi Filą, bandydami suformuoti skydą, kad jis galėtų nusinešti Liusę ten, kur ketino.

Bet Kemas buvo greitesnis. Atstumtieji kybojo ore maždaug už dvidešimties metrų nuo Filo, kai Liusė išgirdo nuo lanko atšokant ir nuskriejant paskutinę strėlę.

Kemo strėlė buvo skirta ne Filui. Ji buvo skirta Liusei.

Ir jis pataikė idealiai.

Matydama, kaip jos veidrodinis atvaizdas dingsta dideliame baltos šviesos pliūpsnyje, Liusė sustingo. Sudriskę Filo sparnai danguje sutrūkčiojo ir prasiskleidė. Ten nieko nebuvo. Iš jo burnos išsiveržė siaubingas maurojimas. Filas metėsi žemyn prie Kemo, prisijungdamas prie Atstumtųjų armijos. Staiga jis sustojo pusiaukelėje, tarsi suvoktų, kad nebėra ko grįžti.

– Viskas prasideda iš naujo, – riktelėjo jis Kemui. Jiems visiems. – Viskas galėjo baigtis taikiai. Bet šįvakar jūsų gyvenime atsirado nauja nemirtingų priešų atskala. Kitąkart mes nesiderėsime.

Tada Atstumtieji dingo nakties tamsoje.

Namo kieme Danielis puolė prie Kemo, pargriaudamas jį ant žemės.

– Kas tau darosi? – rėkė jis, kumščiais vanodamas Kemą per veidą. – Kaip tu galėjai?

Kemas iš visų jėgų stengėsi jį sustabdyti. Jie ritosi kūliais ant žolės.

– Tokia baigtis jai buvo kur kas geresnė, Danieli.

Danielis kunkuliavo įniršiu. Sugriebęs Kemą už galvos tēškė jį purvą. Danielio akyse žaižaravo įsiūčio liepsnos.

– Užmušiu tave!

– Juk tu žinai, kad esu teisus! – šaukė Kemas, nē trupučio nesistengdamas gintis.

Danielis sustingo. Užsimerkė.

– Dabar aš nieko nebežinau. – Jo balsas neatrodė toks pašėlęs. Vaikinas vos prieš akimirką ketino dar kartą pačiupti Kemą už atlapų, bet dabar paprasčiausiai susmuko ant žemės, panardindamas veidą į žolę.

Liusė troško prieti prie jo. Pulti ir nuraminti, kad viskas bus gerai.

Bet nebuvo gerai.

Tai, ką jai teko šį vakarą pamatyti, viršijo visas ribas. Jai buvo bloga stebint save – Mailso sukurtą savo veidrodinį atspindį – mirštančią nuo žvaigždėstrėlės.

Mailsas padėjo jai išgyventi. Viskas negali baigtis lyg niekur nieko.

Bet visi kiti manė, kad Kemas padarė viskam galą.

Liuse jautė, kaip jai ėmė svaigti galva, kai žengė iš pašiūrės priedangos ketindama pasakyti draugams, jog jie nesijaudintų, nes ji gyva. Staiga mergina pajuto, kad greta yra dar kažkas.

Tarpduryje ėmė tyvuliuoti Pranešėjas. Liuse išėjo iš pašiūrės ir priėjo prie jo.

Pranešėjas iš lėto išniro iš šešėlio, kurį metė mėnulis. Jis kelis metrus rangėsi per žolę link jos, aplipdamas po kovos susidariusių dulkių apdangalu. Kai pasiekė Liusę, Pranešėjas išsitempė pakildamas aukštin link jos. Galiausiai jis ėmė pleventi merginai virš galvos.

Liuse užsimerkė ir pamažu ėmė kelti rankas link jo. Tamsa paniro jai į delnus, skleisdama silpną spragėjimo garsą.

– Kas tai? – Danielis pasuko galvą sklindančio garso link. Tada pakilo nuo žemės. – *Liuse!*

Liuse liko ramiai stovėti. Pasigirdo nuostabos kupini aikčiojimai. Jos draugai pamatė ją priešais pašiūrę. Mergina nenorėjo žvilgčioti į Pranešėją. Šį vakarą ji prisižiūrėjo užtektinai. Liuse nežinojo, kodėl apskritai tai darė...

Kol galiausiai pažvelgė. Ji neieškojo vizijos, ji ieškojo išėjimo. Kažko tolumo, kuo pasinaudojus būtų galima pereiti į kitą erdvę. Labai seniai buvo akimirka, kai ji turėjo laiko pamąstyti viena, savarankiškai. Toli nuo visko.

– Laikas eiti, – tarė pati sau.

Šešėlių durys, kurios atsivėrė priešais ją, neatrodė tobulos – jų pakraščiai buvo nelygūs, rautyti, nuo jų trenkė srutomis. Bet Liuse vis tiek perskrodė jas.

– Tu nežinai, ką darai, Liuse! – prie tarpdurio krašto ją pasivijo Rolando balsas. – Per jas tu gali patekti bet kur!

Danielis ristele artinosi prie jos.

– Ką tu darai? – jo balse Liuse girdėjo sklindantį palengvėjimą, kad ji tebebuvo gyva. Bet jo balse Liuse taip pat aiškiai pajuto ir paniką, kad ji galinti manipuliuoti Pranešėju. Nuo Danielio sklindantis nerimas tik dar labiau paskatino ją veikti.

Liuse norėjo atsigręžti ir atsiprašyti Kelės, padėkoti Mailsui už tai, ką padarė, nuraminti Arianą ir Gabę, kad jos nesijaudintų, nors neabejojo, kad jos vis tiek nerimaus, pasidalyti žodžiais su savo tėvais. Pasakyti Danieliui, kad nesektų iš paskos, to jai labiausiai reikėjo. Bet jos šansas išsivaduoti pamažu mažėjo, šešėlis traukėsi. Todėl Liuse žengė į priekį, per petį šūkteldama Rolandui:

– Aš noriu pati viską sužinoti.

Akies krašteliu mergina pamatė link jos skubantį Danielį. Tarsi jis iki šiol nebūtų patikėjęs, kad ji gali tai padaryti.

Liuse pajuto, kaip gerkle lauk veržiasi žodžiai. *Myliu tave*. Taip, ji mylėjo. Ji mylėjo amžinai. Bet jei juodu su Danieliu turi amžinybę, jų meilė gali palaukti, kol ji išsiaiškins kelis dalykus apie save. Apie savo ankstesnius gyvenimus ir gyvenimą, kuris jos laukia ateityje. Šį vakarą buvo puikus laikas rankos mostu atsisveikinti su visais, giliai įkvėpti ir pasinerti į slogų šešėlį.

Į tamsą.

Į savo praeitį.

Epilogas

PRAGARAS

– Kas ką tik įvyko?

– Kur ji iškeliavo?

– Kas ją išmokė?

Namo vidiniame kieme panikos apimtų draugų balsai Danieliui atrodė tolimi ir isteriški. Jis žinojo, kad kiti puolusieji angelai ginčijosi, kiemo prieblandoje ieškodami Pranešėjo. Danielis virto sala, izoliuota nuo išorės, sala, kuri merdėjo savo kančiose.

Jis ją nuvylė. Jis susimovė.

Kodėl taip nutiko? Savaičių savaites jis buvo pamiršęs save. Vienintelis vaikino tikslas buvo apsaugoti Liusę, kol galiausiai nebegalės to padaryti. Dabar tas laikas atėjo ir praėjo – kartu su Liuse.

Jai galėjo nutikti bet kas. Ir ji galėjo atsidurti bet kur. Dar niekada Danielis nesijuto toks paniekintas ir sugėdintas.

– Kodėl mums paprasčiausiai nesusiradus to Pranešėjo, kuriame ji ką tik dingo, susiburti visiems kartu ir pranerti pro ją Liusei iš paskos?

Nefilimų vaikinai. Mailsas. Jis klūpojo ant kelių ir pirštais šukavo žolę. Tarsi silpnaprotis.

– Tai neįmanoma, – šiurkščiai atrėžė jam Danielis. – Įžengdamas į laiką pasiimi Pranešėją su savimi. Štai kodėl tai neįmanoma, nebent...

Kemas pažvelgė į Mailsą užuojautos, bet ne itin nuoširdžios, kupinu žvilgsniu.

– Pasakyk man, kad Liusė kur kas geriau už tave išmano apie keliones per Pranešėjus.

– Nutilk, – pikta nukirto Šelbė, gynybine poza atsistodama prie Mailso. – Jei Mailsas nebūtų sukūręs veidrodinio Liusės atspindžio, Filas būtų ją išsigabenęs.

Šelbė stovėjo budri ir išsigandusi, tarsi atsidūrė ne vietoje tarp puolusių angelų. Kažkada ji mylėjo Danielį – tik jis niekada neatsakė jai tuo pačiu. Bet iki šio vakaro Danielis visada apie ją galvojo tik gerai. Dabar Šelbė stovėjo jam skersai kelio.

– Tu pats sakei, kad verčiau jau mirusi Liusė, nei susidėjusi su Atstumtaisiais, – nukirto ji, vis dar bandydama užstoti Mailsą.

– Tu pakviete čionai Atstumtuosius, – įsikišo į pokalbį Ariana, atsigręždama į Šelbę, kurios veidas degė raudoniu.

– Kodėl, tavo manymu, nefilimų vaikas galėtų perprasti ir atskirti iš kitų Atstumtąjį? – Arianai

mestelėjo Molė. – Tu buvai toje mokykloje. *Turėjai* ką nors pastebėti.

– Visos *nutilkite*, – riktelėjo Danielis, jis negalėjo susikaupti. Kiemas buvo sausakimšas angelų, bet be Liusės jis atrodė tuščias.

Šią akimirką Danielis negalėjo jų pakęsti. Šelbės, už tai, kad akilai pasidavė Atstumtųjų žabangoms. Mailso, už tai, kad jis manantis galėsiąs prisidėti prie Liusės ateities. Kemo, už tai, ką jis bandė padaryti...

Ak, ta siaubinga akimirka, kai Danielis manė praradęs ją dėl Kemo žvaigždėstrėlės! Jo sparnai gerokai apsunko ir jam buvo per sunku pakilti. Jie tapo šaltesni už mirtį. Tą akimirką jis liovėsi tikėjęs, prarado bet kokią viltį.

Bet visa tai tebuvo iliuzija. Įprastomis aplinkybėmis tai tebūtų paprasčiausias atspindys. Bet šįvakar to Danielis tikėjosi mažiausiai. Vaizdas sukėlė vaikinui siaubingą šoką. Tokį, kuris vos nepribaigė jo. Kol galiausiai suvokė, jog Liusė gali atgimti.

Viltis buvo gyva.

Tol, kol liks galimybė Danieliui rasti ją.

Stebėdamas, kaip Liusė atveria šešėlį, Danielis jautėsi priblokštas. Bet kartu jautė pagarbą ir susižavėjimą, skausmingą potraukį prie jos – o labiausiai nuostabą. Kiek kartų ji buvo tai dariusi jam nė nežinant?

– Ką manai? – paklausė Kemas, prieidamas ir atsistodamas šalia Danielio. Jų sparnai išsiskleidė, susiliesdami tarsi veikiami magnetinės jėgos. Danielis buvo pernelyg išsekęs, kad galėtų atsiplėšti.

– Seksiu paskui ją, – atsakė jis.

– Geras planas, – pašaipiai atkirto Kemas. – Tiesiog „sek paskui ją“. Bet kur laike ir erdvėje per kelis tūkstantmečius. Leisk atspėti, juk tau nereikia jokios strategijos?

Nuo Kemo sarkazmo Danielis panorė antrą kartą susigrumti su juo.

– Neprašau tavo pagalbos ar patarimo, Kemai.

Kieme gulėjo vos dvi žvaigždėstrėlės: viena liko nuo Atstumtosios, kurią nužudė Molė, o kitą paplūdimyje prieš paliaubų kovą buvo radęs Kemas. Kokia darni ir lygi kova būtų vykus, jei Kemas su Danieliu dabar kautųsi kaip priešai – du lankai, dvi žvaigždėstrėlės, du nemirtingi priešininkai.

Bet ne. Kol kas ne. Prieš susikaudami tarpusavyje jie turi nukauti daugybę kitų priešų.

– Kemas turi omenyje... – tarp jų atsistojo Rolandas, tyliai kreipdamasis į Danielį, – ...kad tam, ką ketini daryti, reikia komandos. Esu matęs šiuos jaunikius pliumptelint pro Pranešėjus. Jie nežino, ką daro, Danieli. Labai greitai ji paklius į bėdą.

– Žinau.

– Priimdamas mūsų pagalbą nepasirodysi silpnas, – nuramino Rolandas.

– Galiu padėti, – pasisiūlė Šelbė. Iki šiol ji šnabždėjosi su Mailso. – Manau, kad žinau, kur ji yra.

– Tu? – pyktelejo Danielis. – Tu jau pakankamai padėjai. Jūs abu.

– Danieli...

– Liusę pažįstu geriau nei kas nors kitas šioje žemėje. – Danielis nusigrėžė nuo visų į tamsią, tuščią kiemo erdvę, pro kurią ji išnyko. – Kur kas geriau nei bet kuris jūsų ją kada nors pažins. Man nereikia jūsų pagalbos.

– Tu žinai jos praeitį, – tarė Šelbė, atsistodama priešais Danielį taip, kad vaikinai galėtų ją matyti. – Bet nežinai, ką jai teko patirti per kelias pastarąsias savaites. Aš buvau šalia jos, kai ji pažvelgė į savo praeitų gyvenimų vizijas. Aš regėjau jos veidą, kai ji atrado savo seserį, kurios neteko, kai ją pabučiavai ir ji... – Šelbė nutilo. – Žinau, kad visi šią akimirką manęs nekenčiate. Bet prisiekiu... Na, bet kuo, kuo jūs, draugužiai, tikite. Jūs galite nuo šiol ir visada pasikliauti manimi. Ir Mailsu. Mes norime padėti. Mes *padėsime*. Prašau. – Ji ištiesė rankas į Danielį. – Pasitikėk mumis.

Danielis atsitraukė nuo jos. Jam niekada nebuvo paprasta pasitikėti. Juodu su Liuse siejo tvirtas ryšys. Niekada nebuvo poreikio suabejoti savo pasitikėjimu. Jų meilė tiesiog *buvo*.

Bet per visą amžinybę Danielis nesugebėjo pasikliauti kažkuo kitu. Ir jis nenorėjo pradėti to daryti dabar.

Kažkur gatvėje amtelėjo šuo. Tada dar kartą, dabar jau garsiau. Arčiau.

Liusės tėvai artėjo prie namų po pasivaikščiojimo.

Tamsiame kieme Danielis akimis susirado Gabę. Ji stovėjo šalia Kelės, tikriausiai ramino ją. Gabė buvo jau įtraukusi sparnus.

– Tiesiog eik, – be garso paragino Gabė, stovėdama nusiaubtame, dulkėmis nusėtame kieme. Jos žodžiai reiškė „*eik ir surask ją*“. Ji pasirūpins Liusės tėvais. Pasirūpins, kad Kelė saugiai sugrižtų namo. Gabė pridengs Danielį, kad jis galėtų siekti to, kas dabar svarbiausia. – *Mes susirasime tave ir padėsime tau, kai tik galėsime*.

Iš už debesies miglos išniro mėnuo. Danielio šešėlis ties pėdomis ištįso. Vaikinas stebėjo, kaip šešėlis mažumėlę pakilo, o tada jo viduje pradėjo formotis Pranešėjas. Pajutęs šaltos, drėgnos tamsos dvelksmą Danielis suvokė, kad visą amžinybę nekelio laiku. Paprastai jis nebuvo linkęs žvelgti atgal.

Bet ši kartą jautė paskatą, slypinčią jo sparnuose, sieloje, širdyje, judėti į priekį. Danielis judėjo greitai, nuplėšdamas Pranešėją nuo savo šešėlio, staigiu judesiu atgnybo ir atskyrė jį nuo žemės. O tada švystelėjo jį tarsi puodžiaus molio gabalą priešais save.

Iš jo susiformavo aiškus, išbaigtas portalas.

Danielis buvo visų ankstesnių Liusės gyvenimų dalimi. Neįmanoma, kad jis negalėtų jos rasti.

Danielis atvėrė duris. Negalima gaišti laiko. Vaikino širdis atves jį pas Liusę.

Jis jautė nenumaldomą jausmą, kad vos už posūkio tyko kažkas negero. Bet kartu jo neapleido viltis, kad tolumoje laukia kažkas nepaprasto.

Juk turi taip būti.

Danielio kūnu nuvilnijo deginanti meilė Liusei, kol galiausiai jis pasijuto toks didelis, jog ėmė dvejoti, ar jam pavyks prasiskverbti pro portalą. Vaikinas suskleidė sparnus, priglausdamas juos prie

kūno, ir šoko į Pranešėjo vidų.

Už nugaros kieme girdėjosi tolimas bruzdesys. Šnabždesiai, šnaresys, šūksniai.

Jam niekas nerūpėjo. Iš tiesų jam nerūpėjo nė vienas jų.

Tik ji.

Prasiskverbdamas jis riktelėjo.

– Liuse!

Balsai už jo, nusekantys iš paskos, artėjantys, šaukiantys jį vardu, jam besiskverbiant vis giliau ir giliau į praeitį.

Ar ras ją?

Be abejonės.

Ar apsaugos ją?

Visada.